

CĂRȚI ÎN FLĂCĂRI

A treia carte din seria
BIBLIOTECA INVIZIBILĂ

Genevieve Cogman

ARMADA

virtual-project.eu

GENEVIEVE COGMAN

Seria: Biblioteca invizibilă

Partea a III-a

CĂRŢI ÎN FLĂCĂRI

Original: *The Burning Page* (2016)

Traducere din limba engleză:
IULIA DROMERESCHI

virtual-project.eu

— 2021 —

MULŢUMIRI

Nu pot să cred că am ajuns până aici! Le mulţumesc tuturor celor care m-au ajutat pentru a publica această carte şi pe acelea dinaintea ei.

Îi mulţumesc agentei mele, Lucienne Diver, care şi-a asumat riscul de a lucra cu mine şi mi-a fost mereu alături, m-a susţinut şi m-a sfătuit. Îi mulţumesc editoarei mele din Marea Britanie, Bella Pagan, şi editoarelor mele din Statele Unite, Diana Gill şi Rebecca Brewer, care au făcut cartea mult mai bună. Sunteţi extraordinar de apreciate!

Le mulţumesc cititoarelor mele de probă şi prietenelor mele – Beth, Jeanne, Anne, Unni, Phyllis, April, Nora şi restului lumii. Le mulţumesc prietenilor de la serviciu, care m-au încurajat şi mi-au oferit cafea. Vă mulţumesc vouă, cititorilor şi prietenilor on-line cărora v-au plăcut primele cărţi. Sper că o să vă placă şi aceasta.

Mulţumesc mamei, tatei, fratelui meu şi surorii mele, mătuşii, unchiului şi tuturor celorlalte rude. Sprijinul vostru şi cărţile de pe rafturile voastre au contribuit la crearea acestui roman.

Le mulţumesc tuturor bibliotecarilor de pretutindeni. Sunteţi indispensabili şi sunteţi apreciaţi – mereu veţi fi.

INDICAŢII OFICIALE ALE BIBLIOTECII PRIVIND DEPLASĂRILE

Avertismente în vigoare

Următoarele porţi sau Traversări între Bibliotecă şi celelalte lumi sunt interzise până la noi ordine. Excepţie fac situaţiile în care Bibliotecarul (Bibliotecara) ce doreşte să se deplaseze spre ele are permisiunea scrisă a unui superior.

LUMEA A-215: STARE – ÎN RĂZBOI

Această lume alternativă este, în prezent, în plin război termo-nuclear. Au avut deja loc câteva bombardamente cu arme nucleare. Pentru siguranţa personală, recomandăm ca niciun Bibliotecar să nu pătrundă în această lume, cel puţin în următorii doi ani. Oricine are nevoie de mai multe informaţii este rugat să o contacteze pe Vasilisa prin sistemul de e-mail al Bibliotecii.

LUMEA A-594: STARE – INFESTARE CU HAOS

Nivelul de haos din această lume a crescut alarmant şi a atins o stare prezumtivă, spre conglomerată. Pentru cei care nu-şi amintesc noţiunile de bază, asta înseamnă că întreaga lume este în pericol să fie complet absorbită de haos. Este un pericol real şi imediat pentru toţi Bibliotecarii care încearcă să o viziteze. Încercarea de a pătrunde în această lume printr-o Traversare ar risca expunerea Bibliotecii la contaminare. Nu încercaţi să salvaţi cărţi din această lume, pentru că nu vi se va permite să intraţi din nou în Bibliotecă după aceea! (NOTĂ: Excepţia generată de permisiunea scrisă a unui senior *nu se aplică* acestei lumi. Nu se va acorda nicio permisiune.)

LUMEA B-12: STARE – LUPTE PENTRU PUTERE

Această lume alternativă este, în prezent, câmpul unor lupte pentru putere între dragoni şi Neamul Frumos. Faptele sunt incerte, însă agenţi ai ambelor părţi au încercat să preia controlul asupra Imperiului Otoman, care conduce majoritatea acestei lumi. În interesul menţinerii neutralităţii, vom rămâne în afara conflictului şi, prin urmare, nu vom intra în această lume. Dacă vreo persoană care a vizitat-o anterior are informaţii privind situaţia politică (perimate sau nu), este rugată să îl contacteze pe Candid, prin sistemul de e-mail al Bibliotecii.

LUMEA B-474: STARE – *VENDETTA* PERSONALĂ

Îl felicităm pe Alastor pentru că a recuperat un exemplar din manuscrisul nepublicat al continuării cărţii *Frankenstein,* de Mary Shelley. A fost descoperit în biblioteca particulară a unui membru al Neamului cunoscut drept Lordul Judecător. Din nefericire, acesta a declarat că va ucide orice Bibliotecar ce îi va ieşi în cale în următorii cinci ani. Pentru că B-474 este locul în care s-a petrecut furtul, toţi Bibliotecarii sunt îndemnaţi să evite această lume până la noi ordine. Alastor va rămâne în Bibliotecă în următorii cinci ani. Este disponibil pentru novicii şi Bibliotecarii de rang mediu care doresc prelegeri despre *Ţinte de bun-simţ şi evaluarea rezonabilă a ameninţărilor.*

LUMEA G-133: STARE – INTERESE POLIŢIENEŞTI

Traversarea spre această lume este interzisă cel puţin în următoarea lună. Forţele poliţieneşti ale Imperiului Franco-Prusac se interesează prea îndeaproape de poartă. De asemenea, dorim să afirmăm cât se poate de limpede că Bibliotecarii *nu au permisiunea* de a folosi Biblioteca în vederea transportării de ouă de dinozaur. Dacă vor nesocoti această regulă, sub nicio formă nu trebuie să

atragă atenţia autorităţilor din interiorul lumii. De fapt, am dori să le reamintim tuturor că ne aflăm aici pentru a colecta cărţi, nu dinozauri. Bibliotecarii care manifestă probleme în ceea ce priveşte această distincţie ar trebui să facă un curs de reîmprospătare a cunoştinţelor de bază.

LUMEA G-522: STARE – POARTĂ STRICATĂ

Această Traversare s-a comportat ciudat şi nu a funcţionat când Ekake a vrut să o folosească. Investigăm situaţia, iar călătoria în această lume alternativă nu este recomandată, până la noi ordine. Ekake se află sub îngrijire medicală şi vom oferi mai multe informaţii de îndată ce va redeveni conştient şi ni le va putea da.

PROLOG

De la: Peregrine Vale, Baker Street 221B[1]
Pentru: Inspectorul Singh, Noul Scotland Yard

Singh,

Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu ai nicio provocare pentru mine? Londra e o baltă puturoasă, iar răufăcătorii săi sunt mărunţi, lipsiţi de imaginaţie şi deloc interesanţi. În ultimele câteva săptămâni, aproape că am înnebunit de plictiseală. Nimic nu pare demn de timpul meu sau de atenţia mea. Chiar şi cercetările proprii îmi par o risipă de efort. Trebuie să primesc un caz ca lumea, altfel maşinăria reprezentată de creierul meu va începe să râşnească în gol.

În ce priveşte întrebările tale despre crima Rotherham şi despre presupusa activitate de bântuire de la instalaţia de pompare de pe Tamisa, aş fi crezut că e limpede legătura dintre ele.

Ar trebui să fie evident că victima a fost momită să vină la noile membrane de ultra-filtrare de la instalaţia de pompare de pe Tamisa şi ucisă acolo. Trupul bărbatului a fost trecut prin sistem, pentru a-i umple plămânii cu apă proaspătă şi a oferi astfel greutate afirmaţiei că fusese înecat în lacul Serpentine din Hyde Park, unde i s-a găsit cadavrul. Verifică posesiunile financiare ale nepoatei lui Rotherham şi biblioteca ei personală! Cred că acolo vei găsi dovezi ale studiilor sale ştiinţifice. Alibiul pe care i l-a oferit soţul său acestei nepoate este îndoielnic şi probabil că el va ceda sub presiune.

Winters şi Strongrock nu sunt în Londra, în prezent. Au

[1] Detectivul Sherlock Holmes, personajul literar creat de scriitorul britanic sir Arthur Conan Doyle, ar fi locuit la această adresă londoneză împreună cu doctorul John H. Watson. Adresa era fictivă în epoca în care au fost scrise aventurile, căci Baker Street nu era suficient de lungă, încât să existe acest număr. În prezent, la 221B se află Sherlock Holmes Museum (n. red.).

plecat în misiune într-una dintre lumile lor paralele. Din câte mi-a mărturisit Strongrock, Winters are parte de neplăceri venite din partea superiorilor pentru că şi-a părăsit postul când i-a sărit în ajutor. Absurdităţile birocratice tipice! N-or fi fost de acord superiorii ei cu metodele adoptate, însă a obţinut, oricum, rezultatele dorite. Îndrăznesc să afirm că ar fi putut fi mai rău.

Dă-mi un caz, Singh! M-ar ţine ocupat şi Dumnezeu ştie câtă nevoie am de asta! Gândirea logică şi raţiunea sunt cele mai bune leacuri pentru lipsa mea de ocupaţie curentă şi mă vor ţine departe de alternative mai rele.

Vale

CAPITOLUL UNU

Lumina dimineţii se reflecta în sticla ferestrelor şi în lamele ghilotinelor din piaţa centrală. Porumbeii se ciondăneau zgomotos prin şanţuri. Puteau fi auziţi doar pentru că, în rest, domnea o linişte mormântală. Doar scârţâitul roţilor căruţei şi paşii moi o întrerupeau.

Irene simţea că liniştea transmitea groaza într-o măsură şi mai mare, parcă, în jurul ei şi al lui Kai. Trecătorii le evitau privirile, disperaţi să nu le atragă atenţia. Totul din cauza uniformelor „împrumutate”, fireşte. Tuturor le era teamă că, într-o zi, Garda Naţională s-ar putea să vină după *ei* şi să îi târască departe, învinuindu-i de comiterea unor activităţi contrarevoluţionare. Ar fi urmat întemniţarea, procesele şi ghilotina…

Ţinutele lor reprezentau, aşadar, deghizarea perfectă pentru a trece neobservaţi. Oamenii nu se uitau de două ori la cei din Garda Naţională, ca nu cumva aceştia, la rândul lor, să se uite de două ori la ei.

Cei doi cotiră pe o stradă şi merseră de-a lungul ei, în acelaşi pas, îndepărtându-se de ghilotine. Irene simţi o uşurare iraţională. Chiar dacă nu erau încă în afara pericolului, măcar era scutită să mai vadă maşinăria care i-ar fi putut tăia capul.

— Cât mai avem? murmură Kai, din colţul gurii.

Chiar şi în uniforma lipsită de farmec a Gărzii Naţionale, compusă dintr-o haină groasă, de lână neagră, şi din pantaloni asortaţi, cu o eşarfă tricoloră, asistentul ei reuşea să arate aproape ireal de chipeş. Soarele îi sclipea în părul negru şi îi atingea faţa, care plesnea de sănătate. Mergea ca un aristocrat sau ca un prădător, nici pe departe ca un om obişnuit, care făcea muncă de birou de la 9:00 la 17:00. Nu prea puteau ascunde asta, însă. Urmele de noroi ar fi fost nelalocul lor pe un membru al Gărzii, iar să îl deghizeze în cetăţean obişnuit, săltat pentru interogatoriu, ar fi fost prea riscant.

— Strada următoare, mormăi Irene.

Spre deosebire de Kai, era un cetăţean obişnuit, lucru pe care îl regreta uneori. Dar asta însemna că se pricepea mult mai bine să treacă neobservată. Părul ei şaten, comun, şi trăsăturile banale necesitau efort să devină interesante sau mai atrăgătoare, nu doar „ordonate şi curate”. Dar, pentru că în majoritatea timpului *voia* să treacă neobservată, reprezentau un avantaj în munca ei.

Din fericire, existau şi femei în Garda Naţională, şi nu fusese nevoie să îşi ascundă sânii sau ceva de genul ăsta, pentru a trece neobservată. Republica Europeană care se dezvoltase după Revoluţia Franceză crease această lume alternativă, oprimantă, crudă şi foarte periculoasă, care însă le permitea măcar femeilor să se lase ucise în forţele sale armate. Probabil fiindcă aveau nevoie de toţi cei disponibili, din cauza războaielor care nu mai conteneau… dar asta era, deja, altă discuţie.

Mai dădură un colţ, iar Irene aruncă o privire spre clădirea dărăpănată care reprezenta destinaţia lor. Abia dacă se mai ţinea în picioare: pereţii din cărămidă care se fărâmiţau erau străbătuţi de crăpături şi îmbrăcaţi în iederă, obloanele erau blocate şi acoperite cu graffiti, iar acoperişului îi lipseau ţigle. Merseră până la uşa din faţă, de parcă aveau tot dreptul să se afle acolo. Kai bătu cu putere, aşteptă un răspuns pe care nu-l primi şi îi dădu un şut. Năvăliră înăuntru.

Kai se sili să vadă pe întuneric. Raze de lumină pătrundeau pe lângă marginile obloanelor, suficient cât să-i lase să observe starea jalnică a interiorului. Scara care ducea spre primele două etaje părea cu greu practicabilă, iar toată mobila dispăruse, câtă vreme pereţii erau acoperiţi cu dogmatice mesaje revoluţionare. Era posibil să fi fost cândva o bibliotecă, dar acum părea un hambar dărăpănat, în care, probabil, ar fi refuzat să stea până şi vacile, căci era mult prea lipsit de confort.

— Nu înţeleg cum ar putea încă exista o Legătură spre Bibliotecă de aici, zise Kai.

— Nici eu. Dar, dacă ne duce înapoi la bază, e suficient pentru mine. Irene închise uşa în urma lor; fără lumina

care pătrunsese prin ea, locul deveni şi mai întunecat: Uneori, durează ani buni ca intrarea într-o lume să se schimbe. Poate chiar secole. Dar, fiindcă toate bibliotecile şi librăriile locale s-au închis sau sunt sub pază armată, e cel mai sigur pe-aici.

— Ar fi, oare, deplasat dacă aş afirma că nu îmi place lumea asta alternativă? întrebă Kai.

Îşi descheie haina şi scoase din ea cartea pe care fuseseră trimişi să o aducă, oferindu-i-o lui Irene care o luă, conştientă de căldura lui.

— Deloc. Nici mie nu îmi place.

— Cât va mai dura până când nu vei mai…

Kai căuta o cale paşnică de a se exprima, dar Irene era suficient de iritată de situaţie, aşa că nu simţea nevoia să o înfrumuseţeze.

— Până când nu voi mai primi toate misiunile dubioase? Dumnezeu ştie! Sunt în perioada de probă, în fond. Nu există niciun termen.

Apoi, se simţi vinovată când ochii lui Kai priviră în altă parte, iar el roşi. În fond, ea era în perioadă de probă din vina lui, într-un fel. Îşi abandonase îndatoririle de Bibliotecară Rezidentă în altă lume, fără să anunţe, pentru că alergase să îl salveze după ce fusese răpit şi transformat în sclav. Împiedicase şi un război pe parcurs. Cu siguranţă, avusese mult noroc că-şi păstrase funcţia, dar misiunile acelea erau preţul pe care era silită să-l plătească. Nu era corect să-i amintească de asta. Şi nici nu o ajuta să sufere chiar ea: posomorala tindea să devină o furie corozivă sau un scenariu de genul „îşi vor da seama cu toţii că au greşit şi îşi vor cere scuze.” Niciuna dintre variante nu era de mare folos.

— Să-i dăm drumul! spuse ea. Dacă îşi vor verifica registrele, gardienii îşi vor da seama că suntem impostori şi ne-ar putea lua urma.

Kai privi în beznă.

— Nu sunt sigur că există vreo uşă care să fi rămas întreagă la nivelul ăsta. Avem nevoie de o uşă intactă, cu tot cu cadru, ca să ajungem la Bibliotecă?

Irene încuviinţă. Avea dreptate Kai: locul fusese distrus. Îşi dorea să-l fi văzut cât era încă un spaţiu pentru cărţi funcţional, înainte ca Revoluţia să-l distrugă.

— Da. S-ar putea să fie ciudat. Ar trebui să încercăm la etaj.

— Urc eu primul, propuse Kai, ajungând la scări înainte ca ea să poată obiecta. Sunt mai greu decât tine, deci ar trebui să poţi păşi în siguranţă pe o treaptă, dacă mă ţine pe mine.

Nu erau nici locul, nici momentul să se lanseze într-o altă ceartă pe tema tendinţei lui de a fi exagerat de protector cu ea. Irene îl lăsă să meargă primul şi îl urmă iute pe scările care scârţâiau, păşind doar unde păşea el şi apucându-se de balustradă, ca măsură de siguranţă.

Sus, primul etaj era aproape la fel de distrus ca parterul, însă exista o uşă care încă atârna în balamale. Irene răsuflă uşurată, văzând-o.

— Ar trebui să meargă. Lasă-mă o clipă.

Se concentră asupra naturii ei de Bibliotecară autorizată, îndreptându-se de spate şi inspirând adânc, apoi o împinse cu o mână, închizând-o.

— Deschide-te către Bibliotecă! îi porunci, folosind Limba.

Puterea de a remodela realitatea reprezenta cel mai mare avantaj al unui Bibliotecar. Într-o clipă, urmau să părăsească acest loc şi să revină la colecţia inter-dimensională de cărţi pentru care lucrau amândoi, gata să mai livreze un volum arhivelor imense.

Ce se întâmplă mai departe *nu fu deloc cum s-ar fi cuvenit.* Uşa şi cadrul luară foc, pur şi simplu. Irene rămase pe loc, nevenindu-i să creadă şi abia apucând să-şi smulgă mâna din văpaie. Puterea i se prăvălea prin cap ca într-un accident de maşină. Kai fu nevoit să o apuce de umeri şi să o târască înapoi, departe de flăcările albicioase, fierbinţi, care mistuiau lemnul cu o viteză nefirească şi se răspândeau de-a curmezişul peretelui.

— Foc, stinge-te! strigă Irene, dar fără niciun rezultat.

De obicei, Limba interacţiona cu lumea din jurul ei ca un

mecanism care se mişca perfect, dar, de data asta, dinţii metaforicei roţi dinţate nu se potriviră, iar Limba nu reuşi să prindă realitatea. Flăcările deveniră mai intense, iar Irene tresări, făcând un pas înapoi.

— Ce s-a întâmplat? strigă Kai, ridicând vocea să se facă auzit peste trosnetul focului. Era o capcană?

Irene reuşi să se adune, trăgându-se înapoi de lângă focul care se întindea mai departe. Se aşteptase să se simtă vlăguită de puteri, ca de obicei, dar ce atinsese păruse, mai degrabă, un cablu sub tensiune – o undă potrivnică de şoc, care explodase la încercarea de a o atinge cu a ei. Din fericire, nu părea să o afecteze pe ea, ci doar uşa care ar fi putut fi calea lor de întoarcere în Bibliotecă.

— N-am habar! îi răspunse. Repede, trebuie să găsim altă intrare! Şi asta înainte să explodeze totul!

Strânse cartea la piept: dacă ar fi scăpat-o acolo şi ar fi luat foc, Dumnezeu ştia cât avea să le ia până să găsească alt exemplar.

S-au împleticit spre scări, cu fumul deja învârtejindu-se spre ei şi începând să se strecoare afară, printre obloane. Irene urcă prima, de data asta mânată de trosnetul tot mai intens al focului. Auzi un pocnet în spatele ei. O treaptă cedase sub greutatea lui Kai, dar el o îndemnă, mormăind, să continue, şi, o clipă mai târziu, îi auzi iar paşii în urma ei.

Irene se împletici spre al doilea etaj şi privi în jur. Nu era chiar aşa mare dezastru ca mai jos. Nu existau uşi, ci doar intrări şi pereţi sparţi. Era mai multă lumină, datorită găurilor mari din acoperiş, iar podeaua era pătată în locurile în care pătrunsese ploaia.

Poate ar fi trebuit să foloseşti Limba mai eficient şi să reuşeşti să stingi focul de la primul etaj, în loc să strigi „Foc!”, să te cuprindă panica şi să o iei la fugă, îi spuse vocea glacială a judecăţii de sine. *Poate că ar fi dat rezultate dacă te-ai fi străduit mai mult? Şi nu mai călca pe porţiunile pătate ale podelei! Probabil că sunt putrezite şi nu sunt deloc sigure.*

Kai se îndreptă cu paşi mari spre o fereastră spartă şi privi în stradă, prin crăpăturile dintre oblon şi perete. Încremeni, şi chiar şi în lumina slabă, Irene îi observă umerii încordaţi.

— Irene, am veşti proaste!

Panica ar fi însemnat o risipă de timp vital şi de energie, oricât de tentantă ar fi fost. Focul o făcea extrem de ademenitoare.

— Lasă-mă să ghicesc! zise Irene. Garda Naţională ne-a urmărit până aici.

— Da, confirmă Kai. Sunt vreo doişpe. Tot arată spre fum.

— Presupun că ar fi fost prea frumos să nu remarce. Irene încercă să se gândească la alternative: Dacă pot opri focul…

— Posibil… doar dacă nu are legătură cu Biblioteca sau cu haosul, sublinie Kai. Te-a mai împiedicat şi înainte să foloseşti Limba. Ştii care-i cauza?

— Nu.

Irene i se alătură. Afară era un grup de vreo douăzeci de bărbaţi şi de femei, iar flăcările care cuprinseseră casa erau singurele care-i opriseră să intre deocamdată. Se sili să vorbească liniştit, ignorând teama care-i făcuse stomacul ghem.

— Probabil că i-am supărat rău de tot! Sunt însă surprinsă că ne-au găsit atât de repede.

— Cred că o recunosc pe aceea, arătă Kai spre o femeie dintre soldaţi. Nu pe ea ai convins-o, folosind Limba, că suntem reprezentanţi ai autorităţilor de la Paris?

— Cred că ai dreptate. Efectul o fi trecut mai repede decât de obicei. Asta e!

În sinea ei, se simţea mult mai neliniştită. Nu din cauza soldaţilor de afară cărora le putea face faţă… împreună cu Kai. O îngrijora că nu izbutise să deschidă poarta spre Bibliotecă, şi încă într-un fel pe care nu-l recunoştea şi nu-l înţelegea. Situaţia ei actuală presupunea să primească munci de jos şi misiuni periculoase, ca scotocirea aceasta printr-o republică totalitară şi prin seifurile sale, pentru a

obţine un exemplar unic din *Fiica lui Porthos* a lui Dumas. Dar ar fi trebuit să o avertizeze cineva dacă exista o problemă cu deplasarea spre Bibliotecă din lumea aceea, pentru că asta ţinea de asigurarea unui minimum de siguranţă. Dacă o trimisese cineva aici, în mod deliberat, fără să-i spună…

Dar o să aibă destul timp să lămurească lucrurile mai târziu. Pentru moment, se aflau într-o casă în flăcări, cu soldaţi furioşi afară. Asta era situaţia.

— Atunci, hai pe uşa din spate, cât încă mai e accesibil etajul de jos! zise.

În spatele lor se auzi un zgomot de prăbuşire.

— Doar că nu mai avem scări, observă Kai.

CAPITOLUL DOI

— Da, aşa este!

Era fantastic cât de mult te putea ajuta să te concentrezi faptul că îţi era tăiată calea de flăcări. Şi nu doar aşa cum îţi e de folos prima cană de cafea de dimineaţă, ci, mai degrabă, cum adună o lupă toate fricile mărunte, transformându-le într-o singură rază de teroare pură. Irene nu fusese niciodată prea atrasă de foc. În plus, ideea de incendiu care se răspândeşte printre cărţi era un coşmar aparte. Să fie prinsă în mijlocul vâlvătăilor ocupa una printre primele poziţii din „Topul celor zece feluri în care nu vreau să mor”.

— Spargem obloanele, ieşim, ne predăm şi evadăm după aceea!

— Pur şi simplu?

Irene ridică o sprânceană, arătându-şi mirarea.

— Ai tu o idee mai bună?

— De fapt, *am.* Kai părea pe jumătate mândru, pe jumătate sfidător, însă mai ales hotărât: Nu trebuie să ne întoarcem aici, aşa că nu contează *ce* ştiu ei. Mă preschimb şi ne port pe amândoi afară din această lume.

Asta o luă pe Irene prin surprindere. Nu se aştepta se, nici pe departe, la una ca asta. Kai nu se obosise să facă un secret din originea sa – cel puţin, nu după ce aflase despre ea –, dar rareori propunea ceva care să presupună folosirea capacităţilor pe care i le conferise aceasta. Şi nu îl văzuse niciodată în formă de dragon.

— Au puşti, zise ea.

Kai pufni. Sau poate că de vină fusese doar fumul. Care devenea tot mai dens. Slavă Domnului că pe aici nu existau cărţi care să ardă! Era Bibliotecară, doar. Distrugerea cărţilor îi provoca o mare suferinţă.

— Puştile nu vor reprezenta o ameninţare, dacă îmi voi lua forma mea reală.

Irene aproape că întrebă *Şi eu?,* deşi reuşi să-şi închidă gura înainte să-i scape. Era singura lor speranţă acum.

— Bine, încuviinţă ea, după o clipă. Avem suficient spaţiu aici?

— Ar fi mai uşor afară, spuse Kai. Şi mai mult fum se ridica dintre scândurile podelei, iar trosnetul flăcărilor se înteţi: Dar am spaţiu destul şi aici. Te rog să te lipeşti de perete!

Irene îşi vârî cartea în interiorul hainei şi rămase lângă fereastră, cu spatele lipit de perete, în timp ce Kai se îndreptă spre centrul podelei. Se întrebă dacă schimbarea în dragon implica şi pierderea hainelor. Se ironiză imediat pentru că se lăsa distrasă de asemenea gânduri în acele clipe grele. Dar nu-şi feri privirea.

Kai se opri. Îşi ridică braţele, iar spatele i se arcui când se înălţă pe vârfuri. Dar mişcarea nu se încheie acolo. Aerul păru să devină mai dens, mai *adevărat,* înghiţind, parcă, fumul. Lumina care se revărsa prin găurile din acoperiş era acum mai grea şi strălucea în jurul lui, în timp ce îşi schimba forma. Irene clipi, din cauza luminii puternice, iar, când redeschise ochii, Kai nu mai era uman.

Din toate reprezentările dragonilor pe care le văzuse vreodată Irene, el semăna cel mai mult cu imaginile din unele dintre vechile creaţii chinezeşti. Era un nod sinuos de inele albastre-închis, cu aripile strânse pe lângă corp. Unde îl atingea lumina, solzii lui căpătau nuanţa de safir a oceanului, pe timp de zi. Modelele solzilor de pe trupul lui erau ca unduirile de pe suprafaţa unui râu. Avea, probabil, vreo zece metri lungime, dacă se întindea complet – dar era greu de calculat, câtă vreme era răsucit în mijlocul unei încăperi înecate în fum.

Ochii îi erau roşii precum rubinele, cu o scânteiere care n-avea nevoie de soare ca să ardă, iar, când deschise gura, Irene văzu că era plină de un număr mare de dinţi ascuţiţi, de carnivor.

— Irene? spuse.

Avea glasul adânc, în tonuri de orgă, deşi încă recognoscibil. Îi vibra în oase. Podeaua părea să-i răspundă cutremurându-se.

— Da, răspunse ea, venindu-şi în fire. Te simţi bine?

Era o întrebare idioată şi ştia asta, dar era greu de imaginat ce ar fi putut să spună. *Cum cer bunele maniere să te comporţi cu ucenicii după ce ei s-au transformat în dragoni... Iată un alt capitol care lipseşte din* Manualul procedurilor Bibliotecii! îşi zise.

— Absolut, bubui el. Locul acesta îmi prieşte. Fereşte-te, vreau să dărâm acoperişul!

Lumea cu pricina se afla, mai degrabă, de partea legii, nu a haosului. Regimul despotic aflat la conducere era un efect secundar nefericit – la fel erau gărzile şi ghilotinele. Ar fi explicat faptul că nu era nicio problemă pentru Kai să adopte forma de dragon aici. Într-o lume alternativă mai haotică, pe care o vizitaseră fără voia lor înainte, abia dacă fusese conştient în formă umană, şi i-ar fi fost mult mai rău ca dragon.

Kai se dădu înapoi, cu aripile întinse până când atinseră pereţii, şi se lovi de tavan. Podeaua trosni rău prevestitor sub el, însă zgomotul fu acoperit de tunetul acoperişului, când dragonul îl lovi din nou. Olanele se desprinseră, căzând şi spărgându-se pe podea, iar prin praf şi prin fumul care se înteţea deveni vizibilă tencuiala rămasă, care crăpa şi cădea, şi bârnele centrale, care se îndoiau.

— E cineva acolo? veni un strigăt de jos, în franceză.

Reacţia umană firească ar fi fost să răspundă cu un „Nu!”, ceea ce spunea multe despre omenire. Dar Irene era prea preocupată să-l observe pe Kai şi prea absorbită de nevoia de a se feri, pe măsură ce părţi tot mai mari din acoperiş se rostogoleau în viteză spre podea.

După o izbitură puternică, duşumeaua începu să cedeze. Kai îşi încordă trupul sprijinindu-se de pereţii clădirii şi îşi plecă uşor capul imens.

— Irene, treci între umerii mei acum!

Ar fi fost de prost gust să se certe cu şoferul. Irene îşi scoase puşca, o lăsă jos şi se urcă pe porţiunea cea mai apropiată de pe spatele lui Kai, târându-se între umerii lui. I se păru o crimă de lezmaiestate, teribil de necuviincioasă: cum să te târâi în patru labe aşa, pe spinarea unui dragon? Pielea lui părea din oţel flexibil,

cald, unduindu-se sub palmele ei când trupul lui se încorda pentru a rămâne pe poziţii, iar acum, că era deasupra lui, Irene simţea mirosul de mare, mai puternic decât duhoarea combinaţiei de praf, mucegai şi ars.

O altă bucată de podea se rostogoli cât colo. Focul ţâşni ca o coloană de sub ei, săltând în vârtejul brusc, şi Irene se trânti pe burtă, cu mâinile încleştate de solzii lui Kai. Era prea lat să îl poată încăleca, aşa că se lipi de el şi se rugă.

— Hai, hai, hai! strigă ea. Hai odată!

Kai ţâşni în sus, răsucindu-se într-o elipsă şi trecând prin gaura căscată în acoperiş, cu coada lovind în urma lui. Irene se agăţă de spatele lui, cu faţa apăsându-i corpul, şi îl simţi încordându-se sub ea într-un soi de S care ar fi fost imposibil pentru o fiinţă naturală, care zbura firesc.

Dar Kai era dragon. Se ridică în aer de parcă s-ar fi deplasat din punctul A în punctul B, ca o pictură pe un pergament, şi deşi aripile lui s-au deschis în nişte arce albastre, imense, parcă prinzând palele de vânt, zbură contra lui. Irene auzea strigătele care veneau de jos, dar Kai nici nu se clinti în timp ce se ridica tot mai sus, până când oraşul se întinse sub ei ca o carte poştală, iar casa în flăcări deveni un punct portocaliu în depărtare.

— Irene?

Nu se întoarse să o privească. Zborul îi transformă într-o plutire în curbă, trasând un cerc larg în aer.

— Dacă stau nemişcat acum, poţi să te mişti puţin mai aproape de umerii mei? Acolo vei fi mai în siguranţă când vom trece printre lumi.

— Un moment, zise Irene, printre dinţii încleştaţi.

Era mai bine dacă-şi ţinea ochii aţintiţi spre gâtul lui Kai şi nu privea în jos. Nu îi plăceau înălţimile şi să stea pe spinarea unui dragon, la sute de metri în aer, nu prea o ajuta să ignore pericolul în care se afla. Totuşi, o consolare era că nu o bătea vântul chiar aşa de rău cum se aşteptase. Ceva îndulcea efectele vitezei şi ale curenţilor de aer asupra ei – şi probabil asupra lui Kai. Trebuia să aibă de-a face cu ideea de zbor magic pe spinarea unui dragon. O adăugă pe lista cu întrebări pentru mai târziu şi se târî

încetişor între aripile lui Kai.

— Acum, ridică-te în capul oaselor!

Desluşea în vocea lui cât de mult îl amuza totul.

— Pe naiba! mormăi ea. Până jos e cale lungă…

— Vorbesc serios! Am mai dus oameni înainte, Irene. Înţelepţi, vizitatori, favorite umane… Crede-mă, vei fi mai în siguranţă şi nu te voi scăpa.

Nu e vorba că nu am încredere în tine! Problema e dacă sunt capabilă să mă conving să îţi dau drumul! Deget cu deget, Irene îi dădu drumul şi se împinse în şezut. Îşi strânse picioarele sub ea. Şuviţe din coama lui îi fluturau în jurul capului, şi se apucă de câteva. Nu avea logică, dar se simţi mult mai bine pentru că se ţinea de *ceva.*

— Şi acum? întrebă ea.

— Acum, mă îndrept spre lumea lui Vale.

Aripile lui Kai se întinseră cât erau de lungi. Lumina sclipea pe suprafaţa lor, asemenea apei deasupra valurilor.

— Ştiu un loc în fluxul lumilor şi, dacă vreau, aş putea zbura direct la Vale. Dar nu cred că i-ar plăcea, zise, renunţând brusc la tonul formal. Unde să ne ducem?

— La British Library, zise Irene, cu fermitate. Poţi ateriza pe acoperiş, iar eu mă voi ocupa de eventualii paznici, până te vei preschimba. Putem folosi poarta spre Bibliotecă de acolo.

— Pare un plan rezonabil. Kai ezită, cu un gest mai degrabă omenesc decât al unui dragon. Irene, ce s-a întâmplat mai devreme?

— Nu ştiu. Era uşor să recunoască, însă mai îngrijorător i se părea să speculeze: Dacă există o problemă cu accesul din lumea aceea, n-am fost prevenită. Iar dacă e o problemă recentă, trebuie să avertizez alţi oameni. Urgent. Nu am auzit să se fi întâmplat ceva asemănător înainte şi ar putea să-i pună în primejdie şi pe alţi Bibliotecari. Du-ne acasă, Kai! Înainte ca oamenii de aici să inventeze o rachetă şi să vină după noi.

Kai hohoti, parcă torcând, iar ea îi simţi tremurul corpului. *Mă bucur că măcar unul din noi se distrează.*

Apoi plonjă, pierzând altitudine, iar corpul i se ondulă în

aer, fără să o deranjeze şi lăsând-o mai departe în echilibru, de parcă ar fi stat pe un scaun, în biroul ei. Vântul sufla moderat, ciufulindu-i părul în jurul feţei, însă acum se mişcau mai repede, suficient încât aerul să şuiere când îl despicau.

Văzduhul se căscă în faţa lor, luminos, ca o ruptură în pânza realităţii. Vântul urla ca nişte voci în plină incantaţie, cu vorbe indescifrabile, dar pe un ton sumbru, ameninţător. Lui Irene i se făcu stomacul ghem, din cauza panicii. Deţinuse mereu controlul asupra deplasării între lumi. Fireşte că avea încredere în Kai, că era sigură că se descurca, dacă aşa afirma, însă teama de necunoscut era o umbră rece, care îi acoperise inima. Curiozitatea o făcu să-şi ţină ochii deschişi. În fond, nu mai făcuse asta niciodată…

Kai se lansă drept în faţă, prin despicătură.

CAPITOLUL TREI

Plonjară într-o atmosferă groasă şi densă ca siropul. Irene putea respira, după un prim moment de panică, însă aerul curgea în jurul lor ca apa, iar şuviţele de păr îi pluteau în jurul feţei, de parcă s-ar fi scufundat. Nu erau nici soare, nici lună şi nici stele, nicio sursă evidentă de lumină, dar se vedea pe sine şi îl vedea pe Kai cu o limpezime de început de zi.

Alunecau printr-un ocean de aer, într-o mie de nuanţe de albastru şi verde. Nu existau un sfârşit şi un început evidente, şi nu vedea niciun obiect solid, în afară de ei doi. Singura diferenţă pe care o putea zări era în umbrele şi temperaturile curenţilor care se deplasau constant prin aer, ca nişte fluxuri vaste de fum sau ca nişte râuri care se revărsau în mare. Şi poate Kai putea percepe chiar mai mult decât ea.

— Unde suntem? întrebă.

— În urmă, spuse Kai, fără să-şi schimbe ritmul constant, alunecând prin fluxul de aer apos. Afară. Călătorim.

— Nu poţi să explici sau nu ar trebui? întrebă Irene.

Orice variantă era acceptabilă.

— Mai degrabă prima, decât a doua. Coti larg, cu uşurinţă: Caut râul care duce spre lumea lui Vale. Nu pot explica mai mult, cum nici tu nu poţi explica Limba cuiva fără însemnele Bibliotecii.

— Corect. Îi mângâie spatele, sperând că dragonii nu se opuneau unei asemenea manifestări a pasagerilor: Nu vei avea probleme cu familia pentru asta, sau…?

— Pentru că te-am protejat? Nu prea. Încă se gândesc cum ar fi mai bine să te răsplătească pentru acţiunile tale meritorii.

Kai părea mândru, însă Irene nu avea o viziune atât de roz asupra lucrurilor. Da, ajutase la salvarea lui Kai, însă urmărirea răpitorilor lui o făcuse să îşi părăsească postul ca Bibliotecară Rezidentă, să dispară în misiune şi să

provoace un număr mare de membri ai Neamului Frumos. Toate acestea îi crescuseră valoarea în ochii dragonilor – sau, cel puţin, în cei ai membrilor familiei lui Kai, care erau regi printre dragoni – însă o aruncaseră într-o perioadă de probă la Bibliotecă. Avea noroc că nu fusese exilată. Nu merita să piardă timpul discutând dacă fusese sau nu corect ce păţise! Şi, oricum, chiar dacă ar fi încercat, ar fi fost etichetată drept o mare pacoste. Irene nu era sigură că voia să fie pe placul dragonilor, contrar opiniilor Bibliotecii. Era Bibliotecară, jurase să protejeze interesele Bibliotecii mai presus de toate.

— Apropo, continuă Kai, puţin cam prea nonşalant. Te-ai mai gândit la sugestia lui Li Ming?

— Kai, zău aşa! Irene inspiră adânc, înainte să se răstească, fiindcă era a treia oară când aducea vorba despre asta, în ultimele trei zile: Apreciez că nu i-ai cerut unchiului tău să îl trimită pe Li Ming în lumea lui Vale. Şi apreciez că Li Ming este politicos când vrea să îţi ofere cazare ţie şi membrilor gospodăriei tale. Dar nu pot – nu că nu vreau, *nu pot* – să mă mut şi să trăiesc sub protecţia lui.

— Dar nu ai fi sub protecţia lui! protestă Kai. Ai fi sub protecţia mea! Păru să-şi dea seama că spusese un lucru greşit, aşa că adăugă: În plus, nici nu ar fi vorba de protecţie propriu-zisă. Doar că ar plăti pentru asta, iar tu ţi-ai păstra atribuţiile de Bibliotecară Rezidentă.

— Nu, spuse Irene.

Privi fluxurile şi modelele infinite de culoare. Erau capabile să facă pe oricine să se simtă insignifiant. Probabil că dragonii erau imuni, ceea ce spunea multe despre ei şi despre inerentele lor sentimente că ar fi fost de o importanţă extremă.

— Nu pot pune în pericol interesele Bibliotecii locuind într-un loc plătit de un servitor al unchiului tău.

Folosise modul diplomatic de exprimare. Biblioteca era neutră şi se ţinea departe de dragoni şi de Neam, dacă interesele lor nu intrau în conflict direct – de obicei, pe tema posesiei unei cărţi sau într-o situaţie critică urgentă.

Cu siguranţă, nu se aliau făţiş cu niciuna din părţi. Ar fi fost extrem de inadecvat pentru o Bibliotecară să locuiască undeva pe cheltuiala unui rege dragon.

Reacţia imediată a lui Irene fusese, oarecum, viscerală. Nu avea nimic cu Li Ming ca persoană. Era mereu politicos şi plin de diplomaţie şi avea grijă de Kai cu atâta discreţie, încât nu îl împiedica deloc să se avânte în misiuni precum aceasta. Dar Irene era absolut convinsă că, pe termen lung, Li Ming dorea ca ucenicul ei să părăsească Biblioteca şi să-şi reia rolul anterior, de prinţ-dragon, fie cu Irene în calitate de servitoare favorită, fie cu ea scoasă din schemă. Ceea ce era corect. Dar până la urmă, Kai era cel care trebuia să aleagă.

Kai a tăcut vreo zece minute, probabil revizuindu-şi strategia.

— Şi dacă aş plăti eu? sugeră.

— Cu bani de la Li Ming? Scuze, dar n-o să ţină!

— Te porţi de parcă ar fi o problemă majoră.

Kai se arcui în jos: exista suficientă gravitaţie pentru a face gestul perceptibil drept „în jos” şi nu „în sus”, iar Irene se bucură, pentru că avea dificultăţi mari în a-şi reconcilia percepţiile cu realitatea.

— Eu vreau doar să te protejez. La fel şi Li Ming. Şi unchiul meu. Te consideră o prietenă potrivită pentru mine. De ce nu înţelegi?

— În calitate de prietenă a ta, sunt foarte recunoscătoare.

Ar fi fost o lovitură sub centură să-i spună: *Nu am nevoie de protecţia ta* sau *Ultima dată, eu am fost cea care te-a protejat pe tine.* În plus, mai era şi faptul că tocmai ce o salvase, cu nici o oră în urmă.

— Dar, ca Bibliotecară, nu pot accepta. Nu aşa.

Kai mârâi, iar Irene simţi vibraţia sub ea.

— Nu faci deloc ca lucrurile să fie mai uşoare!

— Sunt convinsă. L-ai întrebat pe Vale ce părere are?

Tăcerea de mormânt care urmă era elocventă. Vale putea fi descris în câteva moduri: drept cel mai bun detectiv din Londra aceea din lumea alternativă în care

locuiau, drept un bun prieten al lui Kai, şi – credea Irene – drept un bărbat nu tocmai indiferent la farmecele ei. Era, totodată, foarte asemănător cu un celebru detectiv fictiv, însă lui Irene nu îi plăcea să discute despre asta.

— Este un „Da, însă a refuzat” sau un „Nu” direct?

— De când îţi bagi tu nasul în relaţiile mele? mormăi Kai, cu o oarecare furie în voce.

— Este şi prietenul meu.

Pentru o clipă, Kai tăcu. Irene se felicita pentru că găsise o metodă de a pune punct conversaţiei, când el sugeră:

— Nu mă *deranjează* că ai o relaţie cu Vale, să ştii.

— Ce minte deschisă ai! mormăi Irene.

— Nu ne-ar împiedica prietenia cu nimic, continuă Kai. Nu ar conta nici dacă te-ai culca chiar cu mine. Ce vreau să zic este că tu simţi că este inadecvat, ca mentor şi ucenic, însă, printre ai mei, este ceva firesc. Iar dacă doreşti sugestii despre cum să-l abordezi pe Vale…

— Kai, mai-mai că mârâi Irene, printre dinţi. Las-o baltă!

— Aproape am ajuns acasă.

Aerul din jurul lor era de un verde-albăstrui tot mai profund, iar lui Irene îi venea mai greu să îl respire.

— Pregăteşte-te! îi ceru el.

Irene se apucă mai zdravăn de coama lui.

— Unde ieşim? întrebă.

— Unde vreau. Kai păru aproape surprins că întrebase: Dar voi alege un loc suficient de înalt ca să nu ne facem griji în privinţa zeppelinelor.

— Bine gândit, zise Irene, cu o voce slabă.

Nici măcar nu se gândise la aspectul acela, până atunci. Nu era obişnuită să gândească luând în considerare traficul aerian. Ea se concentra asupra înfruntării continue dintre dragoni şi Neam. Abilitatea de a alege exact unde să iasă la suprafaţă într-o lume alternativă însemna că dragonii puteau apărea în orice loc pofteau – exceptând lumile cu un nivel ridicat de haos, care le erau potrivnice. Kai fusese doar pe jumătate conştient mai tot timpul pe care îl petrecuseră într-o Veneţie haotică şi spusese că ar

fi fost şi mai rău dacă ar fi luat formă de dragon. Probabil acelaşi lucru era valabil pentru puternicii Neamului Frumos, care plănuiau invadarea unor lumi în care domnea ordinea. Explica de ce luptele se petreceau, în mare parte, în zonele de mijloc, în lumi care se aflau, cumva, între cele două extreme.

Kai îşi plie aripile pe lângă corp, ridicându-şi capul şi umerii de parcă se pregătea de apropierea unui val. Înainte ca Irene să se poată lăsa cuprinsă de panică, răcni, iar sunetul vibră cu ecou în spaţiul gol din jurul lor. Se cutremură apoi prin aer şi o despicătură se ivi în faţa lor, fragmentând lumina în toate direcţiile. Kai plonjă prin ea.

Ieşiră deasupra norilor. Era cale lungă până jos şi se lăsase un frig muşcător. Teama lui Irene de a nu cădea de la o înălţime ca aceea era mult mai mare decât aceea de a se prăbuşi în spaţiul dintre lumi, unde, probabil, ar fi căzut la nesfârşit. Se lipi de spatele lui Kai. *Poate fiindcă ştiam că acolo m-ar prinde, însă aici... aş putea să mă izbesc de pământ.*

Kai pluti în jos: la fel ca înainte, viteza şi vântul nu o atinseră pe Irene şi nu făcură decât să-i ciufulească părul, iar ea se putu bucura de priveliştea norilor şi a smogului care se apropiau. O vreme tipică pentru lumea aceea sau, cel puţin, pentru versiunea aceea a Londrei.

— Poţi călători în orice lume? întrebă ea, curioasă.

— În orice lume pe care o cunosc sau până la orice persoană pe care o cunosc.

Kai păru din nou arogant, ceea ce nu era deloc surprinzător. Capacităţile de deplasare ale lui Irene prin intermediul Bibliotecii erau mai degrabă specifice şi limitate.

— Te-aş putea găsi oriunde te-ai afla.

— Chiar şi în Bibliotecă?

Pauză.

— Nu. În Bibliotecă nu pot intra. Niciunul din neamul meu nu poate. Este blocată pentru noi, pe căile uzuale de călătorie. Singurul mod în care pot pătrunde acolo este să fiu dus de cineva ca tine.

Aşa se explică faptul că dragonii nu ne-au cotropit, spre binele nostru! Irene mormăi ceva, apoi se întrebă de ce nu puteau ei pătrunde în Bibliotecă şi dacă exista vreo şansă de a afla în calitate de mentor al unui ucenic dragon. Superiorii ei erau paranoici şi asta i-ar fi putut câştiga aprecierea de care avea mare nevoie.

Kai se răsuci în aer.

— Eşti gata să coborâm? o întrebă.

Ar fi fost frumos să mai stea acolo, deasupra norilor, pentru o vreme, discutând despre metafizică, dragoni şi alte subiecte interesante, însă avea prea multe de făcut.

— Haidem! încuviinţă ea.

Coborâră în viteză, despicând norii şi lăsând fuioare de ceaţă în urma lor. Viteza ar fi încremenit-o pe Irene dacă ar fi fost un zbor natural – pe cât de „natural" putea fi considerat zborul pe spinarea unei pseudo-reptile supranaturale gigantice. Îşi dădu seama, folosindu-se de partea practică a minţii sale, care nu era ocupată să repete întruna *Doamne, te rog să încetineşti!,* că, probabil, zbura cât de repede putea ca să evite să-l vadă oamenii. Chiar şi în Londra, un dragon putea atrage atenţia şi ar fi fost greu de confundat cu o aeronavă.

Vedea British Library dedesubt, cu piramida de sticlă deasupra. Un mic zeppelin era ancorat de acoperiş, plutind gata de acţiune, iar Kai trebui să-şi ajusteze traseul ca să-l evite. Doi paznici îl văzuseră venind şi alergau să îl intercepteze, cu mâinile pe bastoane.

Câteva puncte în plus pentru că-şi fac datoria, dar mai multe în minus pentru că le lipseşte inteligenţa, lucru demonstrat de faptul că aleargă către un dragon care se apropie în loc să fugă de el… Irene aşteptă să se aşeze Kai, apoi alunecă de pe spatele lui. Ar fi mers spre paznici, dar picioarele refuzau să i se mişte, aşa că se sprijini de el.

— Bună ziua, spuse, adoptând un ton fermecător.

Paznicii o măsurară cu privirea. Uniforma Gărzii Naţionale, părul împletit în grabă şi faptul că fusese afumată de incendiu nu o făceau să pară cea mai de încredere persoană. Era timpul pentru o altă abordare.

Se împinse de lângă Kai şi trase adânc aer în piept. În spatele ei se luminase. Probabil era Kai, preschimbându-se înapoi. Asta avea să-i simplifice formularea.

— Credeţi că eu şi cel din spatele meu suntem persoane obişnuite, fără importanţă, care au permisiunea de a fi aici, pe acoperiş, însă nu sunt demne de atenţia şi de interesul vostru!

Folosirea Limbii pentru a altera percepţiile cuiva consuma întotdeauna energie. Se clătină, simţind cum i se golesc rezervele. Dar funcţionă. Paznicii căpătară privirea aceea uluită a unora care încearcă să-şi amintească de ce li se păruse ceva important. Unul dintre ei le făcu un semn ei şi lui Kai spre uşa care dădea spre clădirea principală, mormăind „Vizită plăcută!

Problema cu folosirea Limbii în acest scop era că efectul putea dispărea în orice clipă. Era de folos, dar avea limite. Kai ştia asta la fel de bine ca Irene, aşa că, în clipa în care pătrunseră în clădire, o luă înainte, tropăind repede de-a lungul coridorului. Se opriră după doar câteva cotituri.

— Vrei să deschizi un portal direct către Bibliotecă dintr-una din sălile astea sau vrei să ajungem la intrarea reparată? întrebă el.

Irene îşi trecu mâinile prin păr şi se schimonosi văzând câtă cenuşă căzu din el.

— Cred că vom folosi intrarea reparată, zise ea. Îmi dau seama că probabil vom da peste oameni pe drum, dar măcar ştim că vom ajunge sigur la Bibliotecă pe acolo. În plus, după ultima experienţă, am pus bine câteva paltoane în camera de lângă ea. Vom putea camufla uniformele până ajungem înapoi acasă.

— Ne putem schimba la Bibliotecă, zise Kai, plin de speranţă.

Avea un stil vestimentar mult mai rafinat decât al lui Irene şi îi plăcea să-l afişeze.

— N-avem timp, spuse ea. Aş prefera să ajungem înapoi cât mai repede. Putem ridica orice corespondenţă ne-a parvenit la Bibliotecă, dar în rest... Ridică din umeri: Suntem plecaţi de aproape două săptămâni. Ca

Bibliotecară Rezidentă, datoria mea este să mă asigur că nu s-a întâmplat nimic în absenţa noastră.

— Li Ming şi Vale se vor bucura să afle că ne-am întors, aprobă Kai. Facem aşa cum spui.

Irene o luă înainte pe scări, trecând prin pasaje în pas vioi şi ignorând privirile surprinse, şocate şi îngrozite. Doamnele din lumea aceea nu purtau pantaloni. Piloţii de zeppelin şi inginerii, da, însă ei nu prea erau doamne, şi nici nu ar fi rătăcit prin British Library aşa.

Sala care conţinea intrarea permanentă în Bibliotecă era înconjurată de cordoane şi pancarte care declamau pline de speranţă: ÎN REPARAŢIE. Irene trebuia să îşi asume o parte din răspunderea pentru declanşarea dezastrului aceluia, fiindcă stârnise un mic incendiu şi avusese de-a face şi c-o haită de vârcolaci, dar partea bună era că reuşise să le uşureze intrarea, deghizaţi în muncitori.

După ce intrară şi Irene închise uşa după ei, privi în jur, cuprinsă de vinovăţie. Fusese cândva un birou bine întreţinut, cu vitrine pline de lucruri interesante sau, cel puţin, antice, şi cu dulapuri şi rafturi pline de cărţi. Acum – după infestare, după duelul ei cu Alberich şi după incendiu – era o ruină. Puţinele vitrine care mai rămăseseră erau goale şi sparte, iar podeaua arsă şi pereţii plini de funingine erau chestii absolut respingătoare.

Nu era vina ei. Nu direct. Dar tot se simţea vinovată.

Clătinând din cap, făcu un pas în faţă şi atinse uşa. Practic, era un simplu dulap. Dar, în termeni metafizici, era o legătură permanentă spre Bibliotecă, precum aceea care arsese, şi era nevoie doar de Limbă pentru a o activa.

— Deschide-te spre Bibliotecă! îi porunci.

În stomac i se zvârcoli viermele nervozităţii, imaginându-şi că acelaşi lucru din lumea pe care abia o părăsiseră avea să se întâmple şi aici.

Parcă pentru a o linişti, uşa se deschise de îndată, fără niciun efort. Inspiră adânc, fără să ofteze de uşurare prea evident, şi îl împinse pe Kai înăuntru, înainte să păşească şi ea şi să închidă uşa.

Sala din Bibliotecă le era deja cunoscută – unul dintre

aspectele convenabile ale folosirii unui punct de transfer fix dintr-o lume alternativă spre Bibliotecă, în loc să forţeze o trecere şi, posibil, să ajungă oriunde în interiorul ei. Pereţii erau ticsiţi de cărţi, iar afişele care avertizau *Nivel moderat de haos – intraţi cu atenţie* fuseseră atârnate în faţa lor, pentru că nu exista loc pe pereţi. La fel şi hainele promise. Cineva instalase un computer pe masa din centru.

— Ceva nou, spuse Kai, arătând spre el.

— Convenabil, comentă Irene. Se aşeză în faţa lui şi îl porni, apoi scoase cartea din haină: Ai putea să verifici holul? Acolo se află un punct de livrare şi ai putea să laşi asta, ca să scăpăm de ea, câtă vreme trimit eu o notificare urgentă despre poartă. Coppelia sau altcineva dintre seniori ar putea dori să discute cu noi.

Kai încuviinţă, luând cartea.

— Desigur. Irene…

— Da?

— Ce crezi c-a fost reacţia aceea?

— Nu ştiu, recunoscu. Nu a fost niciun fel de capcană cu legături haotice. Sau nu-mi dau seama cum ar fi putut fi. Nu am văzut nimic legat de ea. Tu?

Kai clătină din cap. Se plimba de colo-colo, într-un fel pe care Irene bănuia că-l copia, fără să-şi dea seama, de la Vale.

— Nu am văzut nimic şi nici n-am simţit ceva neobişnuit. Dacă ar fi fost aşa, ţi-aş fi spus. Nu am simţit nici măcar o pătrundere normală a haosului în lumea aceea – te rog să-mi scuzi vocabularul, dar este cea mai bună cale de a prezenta lucrurile. Dacă ar fi după mine…

— Groaznic obiceiul acesta al presupunerii şi distructiv pentru logică… Da, înţeleg, nu se putu abţine Irene.

Colţul gurii lui Kai tresări. Urmele de cenuşă arătau mai degrabă artistic pe faţa lui. Părea un model chipeş dintr-o paradă de modă ieşită din comun. Uniforma Gărzii Naţionale îi venea ca turnată.

— Dacă ar fi să exprim o *ipoteză,* atunci aş spune că problema a fost mai degrabă dinspre Bibliotecă, sau

undeva între cele două puncte. Dar nu ştiu dacă este posibil.

Irene încuviinţă, autentificându-se în sistem şi începând să îi scrie Coppeliei, mentorul său.

— Nu intrai prin poartă, pentru că ar fi însemnat să picăm în mijlocul unui teritoriu ostil, într-o situaţie necunoscută. De aceea Baudolino ne-a dus prin Sicilia, şi de acolo am călătorit pe pământ.

Baudolino era Bibliotecarul Rezident al acelei lumi, un bărbat fragil, de vreo 70 de ani, cu siguranţă nepregătit să se ferească de informatori revoluţionari şi să facă faţă unui stat poliţienesc. Irene se gândea că era cazul ca el să se pensioneze, însă ar fi fost lipsit de tact să o spună.

— Nici Baudolino nu o verificase recent, altfel ar fi căzut în aceeaşi capcană, dacă-i putem spune aşa. Deci… nu ştiu. Va trebui să raportez şi vedem ce se întâmplă. Cât despre carte…

— Mă duc, mă duc, m-am şi dus, zise Kai, iar uşa se închise în urma lui.

Irene începu să-şi editeze prima reacţie, care fusese ceva de genul *Aproape am fost fripţi, aşa că dau alarma, iar dacă a ştiut cineva despre asta, de ce naiba nu am fost şi noi preveniţi? A fost un defect care ne-a pus vieţile în pericol!* Reuşi o reformulare mai diplomatică: *Trebuie să raportez că, încercând să activăm poarta, am fost victimele unor efecte secundare cu o energie puternică şi nu sunt sigură dacă poarta mai există.* Şi încheie cu… *Lipsa informaţiilor privind starea porţii ar fi putut pricinui un eşec total al misiunii. Dacă eu şi Kai nu am fost informaţi în totalitate din cauza unor lacune de comunicare, atunci trebuie să prezint această problemă serioasă privind eficienţa şi siguranţa pe viitor. Bibliotecarii sunt resurse finite. Dacă este o problemă nouă însă, ceilalţi Bibliotecari trebuie avertizaţi de îndată.*

Era o exprimare mai diplomatică decât îi plăcea, însă trebuia să transmită mesajul. Paranoia sugera că era deja în perioada de probă şi că exista o legătură directă între acest lucru şi o misiune periculoasă în care fusese trimisă

cu informaţii incomplete. Bunul-simţ îi comunica să nu atribuie relei-voinţe ceva ce se explica prin prostie, sau măcar prin greşeli organizatorice. Dar nu exista nimic nici în lista de e-mailuri în aşteptare, nici în buletinul de ştiri privind *Evenimentele curente* despre alte porţi care luaseră foc. Ce se întâmplase?

Să fi vorba de sabotaj? Să fi atacat cineva Biblioteca? Era o direcţie periculoasă, şi nici pe departe una pe care să-şi dorească să o ia în considerare.

Paranoia se hrănea pe sine, îşi aminti. Greşelile sau accidentele erau mai plauzibile. Dar paranoia nu putea fi uitată atât de uşor.

Cineva crăpă uşa.

— Gata? întrebă Kai.

Irene încuviinţă.

— Şi nimic urgent, în rest. Cartea a fost depusă în siguranţă?

— Este pe drum. Kai inspectă hainele, ţuguind buzele. Să cumperi cele mai ieftine bunuri la mâna a doua reprezintă un obicei de falsă economisire, zise.

— Acum nu-mi stă mintea la asta, spuse Irene cu fermitate, trăgându-şi haina. Mă gândesc să ne întoarcem şi să fac o baie fierbinte.

— Ai şi tu dreptate. Kai îşi aruncă haina pe umeri: După dumneavoastră, doamnă!

Ieşirea spre lumea lui Vale şi din British Library se desfăşură fără incidente. Deja se lăsa seara, iar oamenii care se aflau încă în clădire erau mai preocupaţi de muncă sau de studiu decât de observarea trecătorilor. Irene începea să nutrească speranţa unei seri liniştite, fără alte probleme. Mai întâi, apă fierbinte, apoi o rochie curată. Apoi, probabil, cina sau putea să dea de Vale şi să vadă dacă era disponibil pentru cină, şi apoi…

Kai o apucă de braţ, trezind-o la realitate.

— Cine-i acolo? şuieră el.

Tocmai ieşiseră din British Library. De partea cealaltă a drumului se afla o femeie, care privea uşile. Nu se potrivea deloc vremii şi locului. Buclele ei negre erau răsucite într-

un nod şi îi cădeau pe umărul drept, gol. Purta o mantie groasă de blană, care se întindea de la o încheietură a mâinii la cealaltă şi îi atârna în spate în falduri grele. Sub ea, o rochie de mătase neagră, care i se lipea de trup şi de picioare perfect, încât părea cusută pe ea.

Lumina înceţoşată a amurgului îi făcea pielea mai aurie decât de obicei, iar ochii ei erau vii, ca de abanos. În mâna dreaptă ţinea lesa unui ogar cenuşiu. Când Irene şi Kai se opriră, îşi ridică uşor capul de unde adulmeca pământul şi lătră scurt, de parcă ar fi zis: *Iată-i! I-am găsit!*

— Zayanna, spuse Irene.

Dacă în voce i se citea surprinderea, spera ca tonul ei să pară o evaluare controlată a situaţiei. Cealaltă femeie nu era inamica ei. Adică… probabil că nu. Îi fusese chiar un soi de aliată, ultima dată când se întâlniseră. Şi era din Neam, dar asta era o altă problemă.

Femeia îşi desfăcu braţele, încântată. Ogarul scheună când lesa îi trase gâtul, iar ea lăsă repede jos mâna dreaptă. Se grăbi să traverseze drumul, spre ei, tropăind delicat pe tocurile înalte.

— Irene, dragă! Ai idee cât e de greu să te găsească omul?

— Nu mi-am dat seama că mă căutai, spuse Irene, cu circuitele sociale în acţiune. Ignorând mârâitul lui Kai („E una din Neam?”), întinse mâna să salute: Dac-aş fi ştiut…

— Ah, nu aveai cum, dragă! zise Zayanna. Ignorând mâna lui Irene, o îmbrăţişă, lăsându-şi capul pe umărul ei şi murmurând: Trebuie să-ţi cer azil, dragă. Nu te superi, nu?

CAPITOLUL PATRU

Irene era conştientă că se crispase şi că nu mai reacţiona defel în îmbrăţişarea lui Zayanna. Ridică automat un braţ şi o bătu pe cealaltă femeie pe umăr.

— Gata, gata, spuse. Ştia că îi lipsea ceva: Poate că nu ar trebui să discutăm asta pe strada principală.

— Poate că nu, spuse Kai, cu o voce periculoasă. Femeie, dă-te de pe Irene şi încetează să mai încerci să o seduci!

Zayanna ridică apoi capul şi-l privi pe Kai. Câinele mârâi, dând glas parcă sentimentelor stăpânei.

— Nu este seducţie. Este…

— Să te arunci asupra mea în mijlocul străzii, spuse Irene, conştientă de numărul de persoane care se uitau la ele, şi de numărul şi mai mare care se prefăceau că nu se uită, deşi se holbau aproape.

— Se pricepe atât de bine la cuvinte! îi mărturisi Zayanna lui Kai. Şi este atât de îndrăgită! Ar trebui să o ţii sub cheie, dragule! De fapt, nu, nu este o idee bună, pentru că nu poate avea aventuri îndrăzneţe dacă o ţii sub cheie. Dar ştii tu: ideea contează.

— M-am gândit uneori la asta, mormăi Kai. Irene, cine-i femeia asta? Ai vrea să fac ceva?

Intenţia nerostită era:*…Cum ar fi să o dau jos de pe tine?*

Şi ea ar fi dorit să-i sugereze: *Trebuie să discutăm între patru ochi. Dar nu o duc acasă. Chiar dacă îi datorez ceva pentru că nu s-a amestecat când eram la Veneţia.* Avusese nevoie de tot ajutorul când fusese răpit Kai.

— Ceai, zise Irene, repede! Restaurant. Adică vom merge într-un restaurant din apropiere şi vom bea ceai, iar Zayanna ne poate povesti care-i problema.

— Te-ai aclimatizat complet, spuse Zayanna, oftând şi desprinzându-se, din fericire, din îmbrăţişarea lui Irene. Bănuiesc că pe aici nu servesc mezcal?

— Nu ştiu, zise Irene.

Vale ar fi ştiut, dar Vale cunoştea Londra în cruciş şi-n

curmeziş. Şi putea recita bandele londoneze din memorie sau identifica o pată de noroi dintr-o privire.

— De ce nu aflăm?

Expresia lui Kai sugera o diversitate de motive pentru care nu era cazul s-o facă, dar Irene n-avea chef de ceartă.

Peste un sfert de oră, şedeau în jurul unei mese dintr-o ceainărie îndoielnică, al cărei perete din spate era ticsit de cutiuţe metalice cu ceaiuri exotice şi în care luminile erau îngrijorător de slabe. Afară se lăsase ceaţa. Câinele lui Zayanna se întinsese lângă scaunul ei, adulmecând gânditor şi privindu-i pe cei trei cu ochi aprinşi.

— Ai spus că ai nevoie de azil, spuse Irene. Ceaiul ei avea miros de mucegai şi iz metalic. Ar fi preferat o ceainărie mai de calitate, dar la cum erau îmbrăcaţi toţi trei, li s-ar fi arătat uşa: Ai putea să-mi oferi mai multe detalii?

Zayanna suflă peste ceaşca de ceai.

— Draga mea, începu ea, îţi aminteşti că nu am încercat să te împiedic să-ţi salvezi prietenii când eram în trenul de întoarcere de la Veneţia?

— Cu siguranţă, spuse Irene. Ceva care nu-i dăduse pace o făcu să întrebe: De unde ai ştiut că mă numesc Irene?

Din câte-şi amintea, folosise un pseudonim. Era puţin îngrijorător să se gândească de unde aflase.

— De la Sterrington, spuse Zayanna. După ce ai părăsit trenul, Atrox Ferox şi cu mine am reuşit să discutăm cu ea. Aflase care era numele tău real de la Lady şi Lord Guantes. În fond, au fost inamicii tăi principali. Au mai spus şi că eşti Bibliotecară, că lucrezi aici, totul. Am fost uluită! O agentă secretă adevărată, care a fost tot timpul cu mine, şi eu nici nu am ştiut!

— Nu sunt agentă secretă, spuse Irene, ştiind că nu o va convinge. Doar colecţionez cărţi.

— Desigur. N-am să-ţi divulg secretul, dragă.

— Decât întregii ceainării, completă Kai.

Poziţia lui era atât de rigidă, că o îngrijora pe Irene. Chiar dacă reuşise să îl salveze, fusese totuşi răpit şi închis, apoi ameninţat că va fi vândut celor mai aprigi

duşmani ai neamului său. Nu dormea bine noaptea, era dispus să se arunce în braţele pericolului şi nu suporta să discute despre asta. Conversaţia lor îi punea sare pe rană.

— Ah, *ei,* ridică Zayanna din umeri. Sunt doar oameni.

Irene se pierdu pentru o clipă, încercând să-şi dea seama dacă declaraţia venea dintr-o lipsă sublimă de griji, dintr-o lipsă autentică de interes, sau dintr-un plan deliberat care să o facă să o subestimeze pe Zayanna. Nu, în principiu, credea că Zayanna era... Zayanna era o reprezentantă tipică a Neamului Frumos, ai cărei membri considerau că omenirea era compusă din simpli actori: figuranţii sau oamenii din culise. Toţi cei din Neam erau convinşi că sunt eroii propriilor poveşti. Mai periculos era că, în lumile alternative mai haotice, universul conspira parcă pentru a le da dreptate.

— Dar *tu* eşti agentă secretă? întrebă Irene.

— Nu tocmai, dragă. Zayanna sorbi din ceai: Lucrurile n-au mers cum trebuia. După Veneţia, a trebuit să dau raportul protectorului meu. A spus că, chiar dacă Lord şi Lady Guantes au dat peste cap răpirea dragonului, nu ar fi trebuit să vă las pe toţi trei să scăpaţi. A fost tare sever, se cutremură ea artistic.

Nu e ca şi cum ai fi avut vreo şansă de a ne opri. Irene ignoră aerul glacial al lui Kai şi se întinse să atingă mâna lui Zayanna.

— Îmi pare rău că ai avut probleme, îi zise.

Zayanna privi în jos, modestă, dacă un asemenea cuvânt ar fi putut fi folosit vreodată pentru a o descrie, ţinând cont de cât de adânc îi era decolteul.

— Ştiam că vei înţelege, murmură. Fireşte, când am fost nevoită să rup legăturile cu el, m-am gândit la tine.

— Nu ştiu ce să zic, minţi Irene. De fapt, ştia prea bine, dar niciunul din lucrurile pe care le putea spune nu ar fi ajutat conversaţia să continue, chiar dacă ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Zayanna, îţi dai seama că eu nu am... Ce spusese Zayanna că făcea pentru şeful ei anterior? Nu am şerpi care necesită îngrijire.

— Putem dobândi şerpi, dragă, zise Zayanna. Preferi

cobrele sau viperele? Sau poate mamba?

— Poţi aduna cărţi?

— N-am încercat niciodată. Dar de ce nu?

Irene era convinsă că nu exista nicio regulă a Bibliotecii privind detaşarea misiunilor către cei din Neam, probabil pentru că zona aceea era deja acoperită de: *Nu vă asociaţi cu cei din Neamul Frumos!* Dar, îşi asigură ea conştiinţa, ar fi doar pentru moment, în timp ce încerca să găsească o soluţie pe termen lung.

— Silver ştie că eşti aici?

Lord Silver era, probabil, cel mai puternic membru al Neamului Frumos din Londra. Era Ambasadorul Liechtensteinului (care era un cuib de Neam, în această lume alternativă) şi un libertin notoriu, care ajungea regulat pe primele pagini ale ziarelor mai scandaloase. Fusese, practic, aliatul ei în timpul poveştii cu răpirea lui Kai şi o ajutase pe Irene să ajungă în lumea unde era ţinut dragonul, să îl salveze. Deşi se întâmplase doar pentru că Silver se simţea ameninţat de răpitori. Era o altă persoană pe care Irene îşi dorea să o înghită pământul. Dar, dacă o putea scăpa de Zayanna, i-ar fi trimis şi flori.

Zayanna se bosumflă.

— Am încercat să îl evit, dragă. Nu prea vreau să îi fiu îndatorată. M-am gândit să îl întreb unde locuieşti. Dar mi-a venit o idee mai bună şi am făcut rost de acest căţeluş superb să te găsească! L-am dus la adresa ta şi de atunci te urmăresc. Cred că-l voi numi Pettitoes. Îşi goli ceaşca şi o puse pe masă cu zgomot: Dar trebuie să fiu serioasă acum, draga mea! Cineva vrea să te ucidă.

Fu trist că prima reacţie a lui Irene n-a fost de şoc, ci de resemnare. Apoi se întrebă dacă se stătea la coadă şi dacă vindea cineva bilete. În fond, în mai puţin de un an reuşise să irite serios diverse persoane: vârcolacii locali, câteva societăţi secrete, una dintre cele două genii care complotaseră să îl răpească pe Kai (reuşise să o ucidă pe cealaltă), pe Bibliotecarul trădător Alberich şi probabil multe alte persoane despre care nu avea habar. Nici Silver nu o prea plăcea.

— Cine? întrebă.

— Nu ştiu. Zayanna se aplecă peste masă, încercând să o prindă de mână. Când Kai se interpuse, îl apucă pe el. Dragă... Dragilor... (Kai arăta de parcă muşcase dintr-un usturoi crud)... Trebuie să mă crezi când spun că vreau să te ştiu în siguranţă, Irene! Ce m-aş face fără tine?

Era o altă problemă frecventă a celor din Neam. Voiau actori care să joace în propriile melodrame, atât prieteni, cât şi duşmani. Irene trebuia să găsească o cale de a se desprinde de Zayanna – altfel s-ar fi lăsat purtată într-o poveste abracadabrantă.

— Te cred, spuse ea. În mare parte. Dar, dacă nu poţi să ne spui cine este, sau ce vrea să facă...

Zayanna oftă, iar Kai profită de ocazie să îşi retragă mâna.

— E doar un zvon, draga mea. Voi încerca să aflu mai multe. Dar se face târziu. Probabil că vrei să pleci în misiuni foarte delicate şi să-ţi reiei activitatea, nu? Pot să vin şi eu?

— Nu, spuse Irene, ferm. Îmi pare rău, dar totul este ultra secret. Unde te găsim mâine?

Zayanna reacţionă foarte bine la expediere.

— La hotelul Carlton, dragă. Aştept. Dar voi rămâne aici, deocamdată. Locul ăsta are o atmosferă fermecătoare. Arătă spre rafturile întunecate şi spre bârnele de care atârnau becuri cu eter, fără abajur, apoi spre câine: Nu-ţi face griji pentru mine. Pettitoes mă va apăra.

Kai aşteptă până ce ieşiră pe stradă şi, după câteva zeci de metri, spuse:

— Să o ucidem?

— Zayanna *m-a ajutat să te salvez,* mormăi Irene.

Nu era deloc în regulă că şi ea se gândea la opţiunea aceea. Dar inconvenientele nu erau motiv de crimă. Chiar dacă păreau foarte deranjante.

— Da, însă este din Neam, obiectă Kai.

Avea o privire cruntă, iar mersul i se schimbase dintr-unul obişnuit într-unul feroce.

Irene încercă să se gândească la o afirmaţie inteligentă,

logică, utilă, care să îl convingă să îşi păstreze calmul. Nu-i veni nimic în minte. Ce ar fi putut să-i spună unui dragon care fusese răpit de cei din Neam, pentru a porni un război? Prejudecăţile deja existente erau exacerbate de şocul post-traumatic şi cu siguranţă că el nu avea chef de mărturisiri în mijlocul străzii.

— Dar eu spun că nu o ucidem, se strâmbă ea, recurgând la faptul că îi era încă superioară ierarhic şi ştiind cât de temporar era un asemenea răspuns. *Ai priceput?*

Kai clipi, iar sclipirea inumană – oare fusese acolo mai mult de o clipă? – dispăru.

— Da, am înţeles, spuse el, cu o voce joasă şi nefericită.

Va trebui să discutăm pe îndelete. Şi dacă nu îl pot convinge... Irene avea o datorie faţă de însărcinarea ei în această lume. Şi era răspunzătoare pentru Kai. I se făcu stomacul ghem când se gândi că, probabil, ar fi fost cel mai bine pentru el să fie repartizat altui Bibliotecar. Sau să fie trimis la curtea tatălui său, să fie în siguranţă printre alţi dragoni...

— Nici eu nu sunt sigură dacă pot avea încredere în ea, spuse. Nu avem dovezi că spune adevărul. Dar cred că este mai bine să o ţinem sub observaţie, deocamdată, până când putem decide ce se petrece. Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii mai aproape et cetera. În plus, dacă Zayanna spune adevărul, s-ar putea să obţinem informaţii folositoare de la ea.

— Ar putea fi mai uşor să aşteptăm şi să vedem cine încearcă să ne omoare, spuse Kai.

Irene privi înainte, pe stradă. În amurgul ceţos, standurile de ziare străjuiau colţurile străzilor, iar vânzătorii anunţau ediţiile de seară, cu titlurile cu majuscule abia vizibile, care o priveau ca nişte mesaje secrete: TRĂDARE. CRIMĂ. RĂZBOI.

— Aşa este, fu ea de acord. Dar dacă au noroc?

— Deghizăm pe cineva drept noi şi îi urmărim de la distanţă?

— Nu, nu prea. O amintire înceţoşată din timpul

pregătirii nu-i dădea pace lui Irene. Nu încerc să îţi demontez toate ideile. Doar că nu văd cum s-ar putea face, fără ca pregătirile să fie observate. S-ar putea pune întrebarea: de câtă vreme plănuiesc să ne ucidă? Suntem plecaţi din Londra de câteva săptămâni. Deşi, în acel caz…

— Da?

— Dacă persoana care încearcă să ne ucidă nu primeşte informaţii de la Bibliotecă sau de la Vale – şi ambele sunt puţin probabile ca sursă – atunci nu ar putea şti că am fost plecaţi din Londra. S-ar putea să îşi roadă unghiile şi să se întrebe unde am plecat.

Discutară rapid, în timp ce înaintau pe strada ceţoasă – un tandem obişnuit de londonezi, cu haine groase, cu eşarfe în jurul feţelor să îi protejeze de ceaţa şi poluarea serii. Ar fi fost dificil să fie mai anonimi. Irene vedea perechi şi grupuri de oameni laolaltă, murmurând. Conspiratori? Familii? Prieteni? Complotişti apocaliptici? De unde era să ştie?

— Ar trebui să trecem pe la Vale, spuse Kai.

— După ce trecem pe acasă, spuse ea. Cu grijă. Şi nu ştiu dacă te-ai gândit la asta, dar Zayanna ar putea fi utilă pentru informaţii despre cealaltă treabă.

— Care?

— Dacă există cineva în Bibliotecă sau printre dragoni care vinde informaţii despre noi, va trebui să aflăm cine este. Se părea că dragonii erau un bloc monolitic care nu s-ar fi trădat niciodată către Neam, sau aşa afirmau ei. Putea însemna şi că se pricepeau să scape de trădători. Dacă Zayanna are încă legături cu reţelele de bârfe ale Neamului, poate afla tot soiul de lucruri.

— Sau poate ea este cea care mă trădează, zise Kai, cu răceală. Sau pe tine. Sunt convins că există persoane din Neam cărora le-ar plăcea o sclavă Bibliotecară.

— Cu siguranţă. Avea încă nişte coşmaruri serioase despre unele aspecte ale excursiei la Veneţia. Dar rămâne valabil că m-a ajutat când mi-a ajuns funia la par. Pentru moment, hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii şi să ne jucăm de-a *Ghici cine a făcut-o.* Acasă, baie, haine, Vale şi

următoarea misiune!

Când au ajuns la locuinţă, clădirile din jur erau luminate, însă camerele lor aveau ferestrele întunecate. Fireşte că aşa le lăsaseră, dar era dificil să nu îşi imagineze potenţiali asasini care aşteptau după draperiile trase.

— Stai să verific, spuse Kai, păşind în faţa ei.

Irene ştia că avea un trecut presărat cu delicte minore, de când trăise într-o lume cu tehnologie superioară, aşa că îl lăsă. Ştia cum să caute fire declanşatoare, întrerupătoare ascunse sau zgârieturi pe broască. S-a uitat spre stradă. Niciun urmăritor, nimeni care să pândească, nicio umbră pe acoperişuri.

După câteva minute în care a inspectat uşa, broasca, treapta, covoraşul de la intrare şi perimetrul, Kai se ridică.

— Pare curat, zise. Fără fire. Nimic conectat. Nici urmă de haos.

— Bun, zise Irene. Deşi nu m-aş fi gândit la o bombă. Îi cunoşti pe cei din Neam. O bombă e lipsită de personalitate. Şi totul s-ar termina prea repede.

Kai se îndepărtă de uşă, ca ea să o poată descuia.

— Ai spus că Lady Guantes este tipul *eficient,* să ştii. Şi i-ai ucis soţul.

— Mda, păi… mormăi Irene. Să sperăm că mă detestă suficient cât să îşi dorească să petreacă multă vreme răzbunându-se şi că vrea să o facă personal.

Cheia se răsuci cu uşurinţă. Nu se întâmplă nimic rău imediat. Aşteptă o clipă, în cazul în care exista ceva ascuns care să sară la ea, apoi o împinse.

În lumina felinarelor cu eter de pe stradă se vedea un coridor cu aspect normal. Corespondenţa zăcea pe covor, unde aterizase după ce fusese vârâtă prin fanta cutiei poştale, însă nimic nu părea suficient de mare să fie periculos.

Bine. Poate că sunt paranoică.

Kai îi făcu semn din cap. Intrară amândoi, iar Irene ridică o mână să aprindă lumina.

Degetele ei atinseră ceva păros.

CAPITOLUL CINCI

Irene încremeni. Nu era o reacţie aleasă cu grijă, în urma unei evaluări atente a situaţiei, ci una instinctivă la atingerea uşoară a ceva subţire şi păros, ceva care se mişca. Amintiri din copilărie care-i şopteau *Nu-ţi trage mâna, pentru că-l provoci* o asaltară. Era cu siguranţă ceva viu.

— Kai, zise ea, şi înghiţi. Aici mai este ceva.

— Crezi că este sensibil la lumină?

Cum să ştie ea una ca asta?

— Să sperăm, răspunse. Nu voia să îşi mişte degetele. Lucrul începea să se contureze: era o pată mare, lată de vreo douăzeci de centimetri, iar trupul îi acoperea întrerupătorul. Dar mai avea un as în mânecă. **Lumini de pe coridor, aprindeţi-vă!** porunci Irene, folosind Limba.

Luminile se aprinseră brusc, iar Kai trânti uşa. Irene avu timp să vadă creatura înainte să fugă spre cuier, eliberându-i degetele. Inima îi bătea cu putere.

Era un păianjen. Irene nu avea nimic împotriva lor şi la şcoală, ea era, de obicei, cea care îi scotea din cameră şi îi elibera. Dar avea o reacţie diferită faţă de păianjenii cu un diametru de peste 20 de centimetri, acoperiţi cu păr. Îşi şterse mâna de pantaloni, în mod iraţional.

— E un păianjen, zise Kai, deşi nu mai era necesar.

— Aşa mi s-a părut şi mie!

Irene se trezi că se îndrepta cu spatele spre prinţ. Rămaseră în mijlocul coridorului, cât de departe se putea de cuiere, tablouri, rafturi sau alte obiecte care ar fi putut ascunde păianjeni.

— Crezi că este veninos?

Irene pufni.

— Crezi că există o şansă cât de mică să nu fie?

— Aşa-i! A fost o întrebare idioată. Crezi că putem afuma întreaga casă?

— Nu o să pot dormi dacă există cea mai mică şansă să mai fie aici vreunul, spuse Irene ferm. Ceea ce înseamnă

că trebuie să curăţăm locuinţa de ei. Mai ales dacă există posibilitatea să se înmulţească sau să intre în alte case.

— Cum facem asta? întrebă Kai.

— Care este cel mai mare recipient etanş pe care-l avem?

— Cred că una dintre valizele noastre, propuse Kai. Nu este complet etanşă, dar nu are crăpături suficient de mari pentru ca păianjenii să poată ieşi, dacă sunt în interior.

— Aşa. Valizele sunt în pod, nu?

Kai inspiră adânc.

— Rămâi aici, spuse el, şi deja alerga spre scări, înainte să îi poată spune să se oprească.

Practic, era uşurată că nu alerga ea prin casă, câtă vreme în colţuri pândeau păianjenii, gata să sară la ea – sau să cadă pe ea? – la cea mai mică provocare. Dar se simţea niţel vinovată că îşi asumase el riscul. Poate exagera.

Îi auzi paşii la etaj, apoi zgomotul trapei care dădea spre pod, urmat de pocnetele valizelor şi cuferelor împinse de colo colo. Era uşor să-şi imagineze cuiburi imense de păianjen, acoperite cu pânze, în pod. Se forţă să se concentreze asupra împrejurimilor – şi iată că păianjenul care se târâse de lângă ea când aprinsese luminile ieşea din nou şi îşi croia drum pe perete. Alte tresăriri şi mişcări abia vizibile veneau dinspre cele mai întunecate cotloane ale coridorului. Lumina fusese atât de bine-venită, cu o clipă în urmă. Dar acum nu făcea decât să evidenţieze puternic posibilele ascunzători ale păianjenilor. Erau prea multe. Dintr-odată, Irene era recunoscătoare că purta cizme şi pantaloni.

— Aproape că aş prefera să fiu din nou în clădirea în flăcări, cu soldaţii înăuntru, mormăi.

— Scuze? Kai coborî tropăind pe scări, lovind valiza de stâlpii balustradei, în grabă. Irene tresări când văzu un alt ghem de umbre care se mişca sub scară, grăbindu-se să se ascundă. Probleme?

— Acum nu, spuse ea, uşurată. Luă valiza de la el şi o deschise, aşezând-o pe podea, în faţa lor. Pregăteşte-te să

mă susţii.

Kai încuviinţă.

Irene inspiră adânc, umplându-şi plămânii, apoi strigă în Limbă, cu o voce suficient de puternică, încât să fie auzită în toată casa:

— Păianjeni, intraţi în valiza de pe podea!

Structura de ordin a frazei şi faptul că încerca să îşi impună voinţa asupra unor vietăţi – chiar dacă nu erau oameni – o făcură să se clatine din cauza energiei pierdute brusc. Kai, care avea experienţă şi fusese avertizat, o prinse cu un braţ după umeri şi o sprijini de corpul lui, în timp ce cotloanele umbrite ale casei prindeau viaţă.

Păianjeni la fel de mari ca primul apărură dintre faldurile hainelor agăţate în cuier, din colţurile tavanului şi din spatele tablourilor de pe coridor. Câteva zeci coborâră scările în valuri, sărind şi zgrepţănând totul cu picioruşele lor, prea repede să îi poţi privi pe îndelete. Irene îi văzu înghesuindu-se în valiză şi formând un covor păros, mişcător, în interior, unde se căţărară unii peste alţii. Câţiva păianjeni obişnuiţi se alăturară goanei şi se aruncară şi ei în valiză, mai degrabă patetici prin comparaţie cu verişorii lor mai mari.

La zece secunde după ce şi ultimul păianjen intrase în valiză, Irene închise capacul cu un şut şi se aşeză pe el, prinzând încuietorile.

— Am putea face un foc, sugeră Kai. De fapt, nu, fiindcă pot ieşi cât arde valiza. Poate să o aruncăm în Tamisa?

— Kai, spuse Irene, mă surprinzi! Este o pistă de investigaţii serioasă. Nu vrem să îi distrugem, ci să aflăm tot ce se poate despre ei. Dar înainte, voi cerceta locul cu o altă valiză. Voi folosi Limba pentru a prinde ouăle ascunse şi mă voi asigura că le-am găsit pe toate.

Kai nu se gândise la ouă. Se cutremură şi se uită urât la valiză.

— Dezgustătoare creaturi! Cum crezi că au intrat?

— Nu putem şti până nu verificăm, spuse Irene, scuturându-se de praf. Ar putea exista o fereastră deschisă sau o gaură în acoperiş. Ar putea fi… Se uită spre uşa de la

intrare: Ar putea fi o metodă invazivă, dar, odată deveniţi cooperanţi, puteau fi împinşi prin fanta pentru corespondenţă.

— Cel puţin asta îl va interesa pe Vale, zise Kai, resemnat, în timp ce se duceau să mai caute o valiză.

Magazinul de animale de companie de la capătul străzii era de cea mai înaltă clasă, strălucind datorită lămpilor cromate, cu putere mare. Sisteme climatice alimentate cu abur sâsâiau de-a lungul şirurilor de bazine şi cuşti. Avea căţeluşi cu pedigri, pisicuţe persane, bazine de sticlă pline de peşti coloraţi şi probabil incompatibili, şi o proprietară care nu vru să îi servească. Era slabă ca un ţâr, cu un păr blond-pai în aceeaşi nuanţă cu blana dihorului care sfâşia jucării în cuşca din spatele ei şi purta haine albastru-închis, fără pată, şi apărătoare din piele groasă pe antebraţe.

— Vreau să vă fiu de folos, protestă ea, pe un ton glacial, dar mă tem că nu înţeleg ce aţi putea dori de la un stabiliment umil ca al nostru, care serveşte doar cei mai rafinaţi clienţi.

— Avem două valize pline cu păianjeni imenşi, spuse Irene, pe un ton degajat. Se schimbase în haine adecvate pentru lumea alternativă în care se aflau, se curăţase de mare parte din cenuşă şi ştia că arăta ca o femeie respectabilă, chiar dacă nu putred de bogată: Avem nevoie de opinia unui expert.

Proprietara ridică din sprâncenele aproape invizibile.

— Doamnă, eu îmi dau seama că mulţi păianjeni vi se pot părea mari…

— Au douăzeci de centimetri, poate chiar treizeci, în diametru.

Kai făcu un pas în faţă, aruncându-i femeii cea mai cuceritoare privire. Irene nu susţinea, de obicei, strategia câştigării persoanelor prin aspect, mai ales pentru că ea nu dispunea de aspectul necesar pentru a o face să dea rezultate, dar o putea aprecia când era folosită ca să-i vină în ajutor.

Proprietara ezită. Poate fiindcă era chipeş, bine

îmbrăcat şi fermecător. Sau poate pentru că, indiferent cât încerca să ascundă asta, tot părea să provină dintr-un mediu aristocratic, cu atât de mulţi bani, încât nu mai ştia ce să facă bine cu ei.

— Păi, cred că m-aş putea uita la ei. Poate contra cost…

— Desigur, spuse Kai, cu un dispreţ nonşalant pentru sume fixe. Aveţi un bazin de sticlă sau ceva asemănător, în care să le dăm drumul?

Proprietara făcu semn unei asistente să aducă recipientul. Kai luă valiza mai mică şi o puse în el. Conţinea câteva specimene rătăcite, plus cele forţate de Irene să iasă mai devreme din ou, pe care tot le-a privit bănuitoare, aşa mici cum erau. Kai deschise încuietorile, însă lăsă capacul valizei.

— Când o deschid, zise el, vă rog să fiţi pregătită să închideţi capacul bazinului şi să vă asiguraţi că nimic nu iese afară.

Spre uşurarea lui Irene, proprietara încuviinţă. Părea să ştie ce face.

— Să vedem, zise.

Kai deschise capacul valizei, trăgându-şi rapid mâna şi braţul din bazin, într-o singură mişcare. Păianjenii se revărsară din valiză, într-un val de picioare în mişcare, ridicând trupuri-balon cât nişte mingi de tenis. Cu o înjurătură uluitoare, înghiţită rapid, asistenta trânti capacul bazinului şi îi puse lacătul.

Proprietara strânse din buze.

— Ar putea oare să fie…?

Se aplecă mai aproape, strivindu-şi nasul mititel de sticlă.

Păianjenii fojgăiau înăuntru, ţâşnind de colo colo pe fundul nisipos şi alergând pe pereţii de sticlă. Irene simţi ceva cauciucat lângă picior şi aproape că sări în sus, înainte să-şi dea seama că era vorba despre un client care se apropiase să privească, fascinat.

— Splendid! exclamă proprietara. *Pelinobius muticus!* Un păianjen rege babuin! Sunt zeci – o întreagă colonie!

Irene nu trebuia să citească minţi ca să vadă semnele de

exclamare care se aprindeau în mintea femeii şi arătau spre *FURNIZOR EXCLUSIV* şi *PROFIT IMENS.*

— Aveţi de gând să îi puneţi pe piaţă pe cont propriu, stimate domn? întrebă femeia.

Kai se uită la Irene care făcu un pas în faţă.

— Nu tocmai, doamnă…

— Domnişoara Chester, zise, zâmbind subţire şi încercând să pară prietenoasă, fără succes, însă.

— Domnişoară Chester, repetă Irene, am primit recent o ladă cu banane de la un prieten din Brazilia.

Oare se cultivau banane în Brazilia? Uitase deja cunoştinţele de bază despre produsele naţionale, nemaivorbind de cele valabile în lumea lor alternativă.

— Nu ne aşteptam să găsim aceşti…

— *Pelinobius muticus,* spuse domnişoara Chester, pronunţând cuvintele răspicat, pentru a se asigura că Irene înţelegea.

Lui Irene îi plăcea să fie subestimată. Astfel, erau mai puţine şanse ca interlocutorul să intre la bănuieli.

— Nu avem resursele necesare pentru a-i îngriji chiar noi, spuse ea. Încercă să pară că îi plăceau păianjenii şi nu că ar fi preferat să îi înece într-un bazin cu acid: Dacă simţiţi că le puteţi oferi un cămin, atunci, poate…

— Sunt convinsă că putem ajunge la o înţelegere, spuse domnişoara Chester, cu un zâmbet tot mai larg.

— Ar fi părut suspect dacă nu ne târguiam, spuse Irene, mai târziu; erau într-un taxi şi se îndreptau spre Vale.

— Chiar nu crezi că a părut oricum suspect? o întrebă Kai sec. Doi oameni care au apărut cu o valiză plină de păianjeni ucigaşi imenşi…

— *Pelinobius muticus,* spuse Irene. Am notat detaliile. Îl putem întreba pe Vale.

Kai se lăsă pe spătar, cu braţele încrucişate.

— Irene…

— Da?

— Sunt îngrijorat.

— Te înţeleg. Cred că tocmai a încercat cineva să ne ucidă. Ce să mai zic de poarta care a luat foc! Dar oare au

vreo legătură una cu alta?
— Şi chiar dacă am supravieţuit…
Dragonii se dovedeau, din nou, maeştrii în afirmarea chestiilor evidente. Irene încuviinţă, aşteptând ca el să continue.
Kai părea să îşi caute cuvintele potrivite.
— Să ne gândim de două ori dacă ne continuăm misiunea aici?
— Adică?
— Am putea să ne mutăm într-un mediu mai protejat.
Ah. O altă încercare de a o aduce sub aripa dragonilor. Dar avea dreptate în privinţa celor care încercau să îi ucidă. După două întâlniri cu moartea în aceeaşi zi, nu mai era vorba de paranoia, ci de precauţie.
— Recunosc că dovezile ne arată că ei, oricine ar fi, ştiu unde locuim. Şi recunosc şi că asta nu mă face să mă simt prea bine. Dar nu i-aş numi asasini eficienţi.
— Ai vrea să fie?
— Cerule, nu. Prefer oricând asasinii ineficienţi. Aş prefera să încerce cineva să mă ucidă îndesându-mi păianjeni prin fanta pentru corespondenţă, în loc să angajeze un lunetist cu o puşcă laser sau să ne dea foc locuinţei.
O înveseli exprimarea acelui gând. Dar nu era nici pe departe atât de lipsită de griji cum o făcea să pară replica ei. Moartea tot moarte rămânea, indiferent dacă asasinul fusese exotic, profesionist sau amator. Era incredibil de uşor să fii ucis. Oricine era capabil de asta. Să rămână în siguranţă şi în viaţă era mult mai dificil.
Gura lui Kai tresări şi el zâmbi, relaxându-se.
— Ai dreptate. Nu m-am gândit aşa.
— Nu că *vreau* să încerce să mă ucidă cineva, adăugă repede Irene. Dar, ştii, dacă am de ales…
Taxiul se opri, iar şoferul strigă:
— Am ajuns. Doriţi să aştept?
— Nu, mulţumim, spuse Kai.
Plăti, în timp ce Irene ieşea din taxi, deja regretând că fusese nevoită să revină la fustele lungi. Nu ajungeai să

apreciezi pantalonii decât după ce nu îi mai purtai.

Cei doi priviră spre ferestrele lui Vale, în timp ce taxiul dispărea hurducăind în ceaţă, cu lămpile pe bază de eter ca nişte ochi tot mai îndepărtaţi. O lumină slabă se iţea din spatele draperiilor.

— Măcar e acasă, comentă Irene.

Din când în când, regreta lipsa comunicaţiilor de masă din această lume. Ar fi fost tare iritant dacă era plecat pe teren.

Nu răspunse nimeni la bătaia în uşă a lui Kai, însă Irene nu trebuia să folosească Limba pentru a convinge uşa să se deschidă. Kai avea o cheie. O luă înainte pe scări. Irene îl urmă. Îşi domoli tresărirea nervoasă – de ce nu răspunsese nimeni? Era ceva în neregulă? Îşi aminti că era aproape ora opt seara şi că menajera lui Vale probabil plecase. Vale însuşi le-ar fi recunoscut paşii şi, în orice caz, putea fi adâncit în experimente sau cercetare.

— Vale… spuse Kai, deschizând uşa din capul scărilor.

Apoi se opri brusc.

— Ce-i? întrebă Irene, aplecându-se pe sub braţul lui pentru a vedea ce se petrecea.

Camerele lui Vale erau în aceeaşi stare de haos controlat ca de obicei. Carneţelele şi dosarele lui erau organizate cu scrupulozitate, în ordine alfabetică, dar, în afara lor, locul gemea de lucruri. Echipamentele de laborator erau aruncate pe masa principală, iar câteva farfurii pline cu firimituri completau tuburile de testare. Cutiile erau peste tot, prin unghere, puse unele peste celelalte, într-o încercare disperată de a folosi puţinul spaţiu disponibil. Diverse mementouri ale cazurilor trecute sau prezente zăceau pe comodă, sau se luptau pentru un locşor pe rafturi. Lămpile cu eter funcţionau la jumătate de intensitate, lăsând camera pradă umbrelor, iar focul arsese până la ultimul tăciune. Ziarele erau împrăştiate pe podea şi pe scaune, de parcă se răsfoise cu disperare prin ele şi fuseseră aruncate pagină cu pagină.

Vale însuşi zăcea pe canapea. Era un tip înalt, dar, aşa întins cum stătea, îşi pierduse graţia obişnuită şi părea

doar o adunătură de membre deşirate. Avea un braţ peste faţă. Era doar pe jumătate îmbrăcat, cu un capot aruncat peste cămaşă şi pantaloni şi cu siguranţă nu intenţiona să iasă în oraş.

Nu reacţionă la cuvintele lor. Nici măcar nu se mişcă.

Era uluitor cum îţi poate îngheţa sângele în vene. *Un atac asupra noastră, acum un atac asupra lui Vale…* Irene şi Kai traversară încăperea deodată, fără să spună nimic. Singurul motiv pentru care ajunse Kai primul a fost că intrase primul.

Kai îl apucă de încheietură pe Vale, strângându-l puternic cu degetele. Apoi, oftă uşurat.

— Are puls, raportă. Dar este slab.

Valul de uşurare care o lovi pe Irene era atât de puternic, încât aproape că-l putea gusta.

— Slavă Cerului, spuse ea. Dar de ce…

Se gândi la răspuns. Nu era deloc plăcut. Luă încheietura lui Vale din mâna lui Kai şi îi suflecă mâneca, verificându-i antebraţul. Nu fu complet surprinsă de ce găsi. În fond, venea odată cu renumele de cel mai bun detectiv londonez, într-o lume în care poveştile deveneau adevărate şi viaţa urma mult prea des un fir epic.

— Uite, zise, arătând spre urmele de ac.

Kai îşi înghiţi înjurătura.

— Dar a spus… începu, apoi se opri.

— Ce a spus? întrebă Irene, încet.

Verifică ea însăşi pulsul lui Vale. Era slab, dar constant.

Kai se întoarse şi traversă camera, ca să aprindă lumina.

— A spus că nu se mai… mormăi el, fără să o privească pe Irene.

— Când a fost asta?

— Acum câteva luni. Nu la multă vreme după ce ne-am cunoscut toţi trei. Eu… Kai aproape că a început să se bâlbâie, încercând să găsească o explicaţie. Nu se mai întâmplase să adopte un discurs atât de ciuntit. Am găsit seringa şi drogul…

— Ce drog?

— Morfină. Kai se întoarse din nou spre ea: Irene, jur că

a spus că foloseşte doar ocazional şi deloc acum, când munca lui a devenit mai interesantă. Nu ştiu de ce ar fi luat *acum.*

Faţa lui era marcată de panica unui copil care aflase că unul din stâlpii pe care se baza lumea lui se clătina.

— Ar fi putut altcineva să îl forţeze?

Era posibil, cu siguranţă, doar că nu şi foarte probabil.

— Presupun că nu vom şti până ce nu îl întrebăm.

Irene aşeză braţul lui Vale înapoi de-a curmezişul trupului său şi îi dădu părul la o parte de pe faţă. Avea pielea fierbinte – atât de umană, de fragilă. Dacă pe ea încerca să o ucidă cineva, atunci şi el era o ţintă? Trebuia să găsească o cale de a-i proteja pe toţi. Trebuia să discute *urgent* cu superiorii. Detaşarea profesională lua sfârşit numaidecât!

Ar fi fost capcana perfectă, sublinie o voce neplăcută şi rece din mintea ei. Să-l aducă pe Vale într-o stare de lipsă de reacţie, să instaleze o bombă sau aşa ceva şi să se aştepte ca Irene şi Kai să intre în zona primejdioasă când îl vedeau zăcând. Era un lucru foarte bun că asasinul sau asasinii, oricine ar fi încercat să îi omoare, nu aveau imaginaţia lui Irene.

Trebuia să-i spună ceva lui Kai.

— Rămânem aici peste noapte, bineînţeles.

— Ar fi oare mai sigur să-l luăm la noi? întrebă Kai. Sau în alt loc ce poate fi apărat?

Irene îi acordă câteva puncte în minte pentru că nu rostise cu voce tare *cum ar fi locuinţa lui Li Ming.*

— Pot monta sisteme de apărare aici, zise ea. Specifice Bibliotecii. Şi putem păzi împreună locul de păianjeni. Trebuia să mai descopere şi ce anume îl determinase pe Vale să se reapuce de droguri. În condiţiile date, informaţiile erau cea mai bună armă.

Kai privi prin cameră, suspicios, imaginându-şi toate locurile în care s-ar fi putut ascunde un păianjen.

— Probabil că e o idee bună, spuse el, fără entuziasm. Îl aşez în pat. Va fi mai bine decât să-l lăsăm aici, pe canapea. S-ar putea să răcească.

Ceea ce, desigur, este o problemă gravă, prin comparaţie cu dependenţa de morfină. Dar Irene încuviinţă.

— Verifică, mai întâi, patul! Ar trebui să avem mare grijă.

— Nu putem continua aşa la infinit! izbucni Kai.

— Nu.

Irene se luptă cu valul de furie din vintre. *O dată este o întâmplare, de două ori, o coincidenţă, dar de trei ori, deja e rea-voinţă!*

— Nu, nu putem. Nu putem fi raţe în bătaia puştii, aşteptând vânătorul. Nu ne relaxăm, Kai, ci ne apărăm şi aflăm ce naiba se petrece. Avem nevoie de informaţii… Nu era sigură pe cine sau pe ce era mai supărată: pe asasinul misterios, pe Vale, pentru droguri, sau pe întreaga zi, fiindcă fusese un carusel de eşecuri evitate la mustaţă. Şi nu ştim că treaba asta – arătă ea spre Vale – este din aceeaşi cauză.

— Dacă nu este, ce mai coincidenţă! comentă Kai.

Dar se mai domolise. Se aplecă şi îl ridică pe Vale în braţe, ducându-l cu uşurinţă. Vale nu se clinti, cu încheieturile moi ca ale unei marionete şi ochii închişi.

Mi-aş dori să ştiu mai multe despre efectele morfinei, se gândi Irene. Probabil că putea afla totul într-una din cărţile de referinţă ale lui Vale. Ar fi putut căuta cât aştepta.

Camera i se părea rece, acum că nu mai era distrasă de Vale. Kai avusese dreptate. Îngenunche lângă cămin ca să facă focul. Distrasă, aproape îi scăpă foaia de carneţel mototolită. Se prinsese în grătar şi căzuse foarte aproape de tăciuni.

Era o scrisoare personală, cel mai probabil. Să o citească ar fi însemnat să-şi vâre nasul în viaţa lui Vale. Era prieten cu ea şi merita mai mult decât genul acela de curiozitate morbidă.

Pe de altă parte, îl găsiseră inconştient din cauza morfinei.

O luă, o despături şi o netezi.

Era hârtie scumpă, din câte-şi dădea seama, chiar dacă

nu avea cunoştinţele de expert ale lui Vale în materie. Era scrisul dezordonat al lui Vale, marcat de lipsa de griji a cuiva care crede că e treaba destinatarului să descifreze mesajul:

Singh,

Nu-mi mai irosi timpul cu toate cazurile astea patetice. Nu sunt deloc interesat de probleme meschine. N-aş avea probleme să le pasez celui mai tălâmb dintre colegii tăi de la Scotland Yard.

Am crezut că înţelegi. Mintea mea este o maşinărie turată la maxim, dar fără cazuri de rezolvat. Dacă tu nu mă poţi ajuta, atunci...

Acolo, scrisul era întrerupt de o pată de cerneală.

Irene ezită o clipă, apoi mototoli scrisoarea şi o aruncă în cămin. Cu mâinile, continuă să facă focul, dar mintea îi era în altă parte. Tentativele de asasinat. Zayanna. Acum Vale. Erau prea multe de făcut şi prea multe de urmărit. Şi ce să facă dacă Biblioteca îi comanda să plece mâine într-o altă misiune?

Se desprinse cu mare grijă de gândul acela. Pentru că, dacă se întâmpla, într-un fel sau în altul tot trăda *pe cineva.*

CAPITOLUL ŞASE

Kai adormise şi el, ghemuit pe canapeaua unde îl găsiseră pe Vale. Căzuseră de acord să îl supravegheze pe rând. După evenimentele de peste zi, niciunul dintre ei nu se simţise în siguranţă, nici măcar după ce Irene protejase locul. Vale avea suficiente cărţi pentru ca ea să poată atrage camerele într-o conexiune temporară cu Biblioteca, iar asta ar fi trebuit să ţină la distanţă eventualele atacuri ale Neamului.

Şezând cu o carte în poală, lângă foc, cu luminile stinse pentru a-i permite lui Kai să doarmă mai bine, Irene aproape că îşi dorea să facă faţă unui atac imediat. Asta le-ar fi oferit mai multe informaţii. Acum, ştiau prea puţine şi mai degrabă reacţionau decât iniţiau acţiuni.

Dinspre dormitorul lui Vale se auzi un mormăit slab. Puse deoparte cartea despre narcotice şi se duse să investigheze.

Vale zăcea pe pat, cu cearşaful pe jumătate îndepărtat, cu ochii închişi, mormăind pentru sine. Era un mare progres faţă de somnul adânc de mai devreme, însă nu era stare de veghe. Lumina dinspre uşa deschisă dădea la iveală o parte din dormitorul lui, precum şi chipul pe care i se citea suferinţa: avea ochii afundaţi în orbite, iar pometţii îi ieşeau în afară periculos. *Sigur nu arătase atât de disperat cu două săptămâni în urmă,* se gândea Irene. Sigur ar fi *remarcat...* nu?

Închise încet uşa dormitorului în urma ei, ca zgomotul să nu îl trezească pe Kai, aprinse lumina şi se apropie de patul lui Vale. Se aşeză lângă el, îi atinse umărul şi îl scutură cu blândeţe.

— Vale? murmură.

El deschise ochii. Era genul de om care devenea conştient într-o clipă, în loc să se trezească treptat, ca Irene. Cercetă împrejurimile dintr-o privire, apoi se uită la ea.

— Winters.

— Nu sunt deloc impresionată.

Exersase în minte zeci de conversaţii. Niciuna nu se încheia fericit. Cel puţin, i se adresase cu *Winters,* deci pe un ton relativ prietenos, şi nu se retrăsese în spatele formalului *Domnişoară Winters.*

Vale îşi feri privirea.

— Nu toată lumea are forţa ta.

— Nu pricep.

El oftă.

— O indulgenţă de o seară, şi iată că tu şi Strongrock îmi ocupaţi camerele şi predicaţi în favoarea abstinenţei. Nu mi se pare corect.

Lăsând la o parte aspectele morale, exista o problemă majoră de logică în afirmaţia lui.

— O indulgenţă de o seară nu lasă urme de o săptămână, spuse ea, căci îi inspectase braţul cât era inconştient.

Vale pufni.

— Acum încerci să faci pe detectiva cu mine? Nu poţi câştiga.

— Dar nu e un concurs, spuse Irene. Sunt doar… surprinsă.

— Nu eşti, zise Vale. Se rostogoli să o privească, sprijinindu-se într-un cot: Eşti nemulţumită, dar nu surprinsă. De ce?

Aşa incomodă cum era întrebarea, lui Irene i-ar fi plăcut să o ia drept semn de ameliorare. Dar vorbea lent, şi nu pe tonul lui rapid, interogativ, şi vedea că pupilele lui erau încă prea mari şi nu se concentrau.

— Eşti obligat să faci asta? îl întrebă.

Vale se uită lung la ea.

— Asta crezi?

— Nu, recunoscu ea. Dar Kai s-a gândit şi la posibilitatea asta.

— Strongrock este un om bun şi refuză să accepte unele lucruri. Nu ar înţelege de ce are cineva nevoie de droguri ca să doarmă.

— Atunci de ce?

Vale se trânti înapoi pe pernă.

— Haide, Winters! Dacă aleg să iau morfină, este treaba mea şi nu a ta. Iar acum strângi din fălci în felul tău enervant, care sugerează că o s-o iei personal.

Să ştii că da.

— Ştii foarte bine că morfina dă dependenţă.

— Fireşte, zise Vale. Bineînţeles că ştiu. Care-i ideea?

— Doar că sunt convinsă că mulţi dintre infractorii londonezi vor fi încântaţi să afle despre – de fapt, să vadă – *rezultatele* adicţiei şi autodistrugerii tale. Vorbea pe ton scăzut, dar nu încerca deloc să îndulcească afirmaţiile: Asta pe lângă sentimentele prietenilor tăi legate de subiect.

— Ai un avantaj asupra mea, Winters.

Vale părea obosit, nu doar lent din cauza drogului.

— Şi anume?

— Ai capacitatea de a-ţi recunoaşte propriile eşecuri. Se uită în tavan. Fireşte, femeile sunt mai dispuse să îşi discute emoţiile decât bărbaţii. Dar chiar şi aşa, ai fost mereu gata să recunoşti când ai comis o eroare sau când nu ai avut competenţele necesare într-o anumită situaţie. Aproape prea dispusă. Părerea ta despre propriile abilităţi este adesea mai modestă decât ar trebui să fie. Ţi s-au inoculat cu forţa virtuţile modestiei la internatul acela de care-ţi aminteşti cu atâta drag?

Irene se înfoie, încercând să îşi dea seama dacă micul lui discurs era menit să o insulte sau era purul adevăr.

— Dacă încerci să mă enervezi ca să plec, să ştii că nu va funcţiona.

— Ce păcat, oftă Vale. Dar ideea mea rămâne în picioare. Se pare că-ţi este foarte uşor să-ţi recunoşti greşelile.

— Nu tocmai, recunoscu Irene. Nu-mi place să greşesc mai mult decât oricui altcuiva. Doar că nu pot permite orgoliului meu să interfereze cu funcţia mea de Bibliotecară. Trebuie să-mi fac treaba, Vale. Dacă asta înseamnă să las pe cineva să preia conducerea, fiindcă se pricepe mai bine, atunci…

Un taxi se hurducă prin beznă, pe lângă casă.

— Dacă tu credeai cu adevărat asta, a spus Vale, atunci i-ai fi permis colegei tale, Bradamant, să preia misiunea anterioară de a găsi cartea lui Grimm. Din câte mi-a povestit Strongrock, i-ai refuzat categoric ajutorul.

Irene roşi. Nu se simţea încă la locul ei să discute despre cealaltă Bibliotecară. Chiar dacă încheiaseră un soi de armistiţiu la ultima lor întâlnire – sau, cel puţin, Irene propusese asta, iar Bradamant nu spusese *nu* – nu se mai văzuseră de atunci. Şi între ele erau ani de animozitate. Apoi, îşi dădu seama de scopul urmărit de Vale.

— Încerci să mă distragi. Cu cât mai onest eşti cu mine, cu atât mai repede te las să adormi la loc.

— Ah, iată problema. De la excursia aceea la Veneţia, nu prea pot să dorm.

Dacă Vale recunoştea că avea o problemă, atunci era deja o situaţie prea complicată.

— Şi ai ales morfina?

— Şi am ales morfina. Deşi trebuie să recunosc că, în ultimele zile, am crescut doza. Vale privi în tavan. Îmi vei spune acum că te-ai folosit de Limba aceea a ta pentru a-mi îndepărta drogul din corp?

— Sincer, n-aş îndrăzni, spuse Irene. Aş putea încerca să îi spun să iasă, dar cine ştie ce s-ar întâmpla sau cum ţi-ar afecta ţesuturile. Aş prefera să păstrez varianta pentru urgenţe. Te rog să nu-mi oferi motive să încerc.

— Aş vrea să-ţi pot promite, Winters, spuse Vale, încet. Dar ca să funcţionez, trebuie să dorm. Şi ca să dorm, trebuie să iau morfină.

— De ce nu poţi dormi? întrebă Irene direct.

Vale tăcu o vreme. Apoi spuse:

— Visez.

Următoarea întrebare logică ar fi fost *Ce visezi?* Irene nu studiase niciodată psihologia. Nici psihiatria. Nu era sigură care era diferenţa sau care dintre ele avea mai multe litere după prefix. Se apropiase cel mai mult de ele în timpul antrenamentelor în care învăţase cum să convingă oamenii să discute cu ea, de obicei ca să îi spună unde se aflau nişte cărţi. Nu era terapeută. Dacă Vale

fusese traumatizat de vizita în sumbra Veneţie, aşa cum suferea Kai de sindrom post-traumatic după răpire, atunci de unde să înceapă?

Tăcerea părea să fie abordarea potrivită. Vale vorbi iar.

— Visez că mă mişc într-o lume de măşti, în care suntem cu toţii actori, Winters, şi mânuiţi de nişte păpuşari. Visez o mie de lumi, toate învârtindu-se în opoziţie, toate pierzându-se într-un ocean de lipsă totală de logică, precum resturile într-un vârtej. Visez că nimic nu are *sens.*

— Visele pot fi haotice… începu Irene.

— Desigur că pot, spuse Vale, cu o răbdare extenuată. Dar nu sunt doar vise în care lucrurile din viaţa de zi cu zi sunt amestecate la întâmplare. Asemenea vise sunt obişnuite. Visele despre care vorbesc generează dezordine şi lipsa raţiunii, Winters. Nimic nu are sens. Singurul lucru care le mai aplanează efectul este munca, şi chiar şi aceea e puţină – nu sunt probleme suficient de mari încât să mă provoace, mistere suficient de complexe încât să mă intrige. Se ridicase în capul oaselor, apucând-o de încheietură suficient de tare cât să doară. Trebuie să mă înţelegi, Winters. Nu pot *suporta* aceste vise.

Irene îşi privi încheietura, cu înţeles. Vale îi urmări privirea şi îi dădu drumul, desprinzându-şi degetele cu grijă.

— Iartă-mă, spuse. N-ar fi trebuit să fac asta.

— Eu am întrebat, zise Irene.

Răspunsul avea sens. Vizitaseră o lume în care domnea haosul. Vale fusese *avertizat* să nu meargă în acea versiune a Veneţiei – Lord Silver fusese explicit în privinţa riscurilor, chiar dacă nu specificase foarte clar care erau acestea. Şi acum exista ameninţarea, nu la adresa corpului lui Vale (minoră, după propriile sale estimări), ci a minţii sale…

— Nu e nevoie de cine ştie ce logică pentru a lega toate astea de evenimentele recente, spuse Vale. Dar să fiu al naibii dacă mă duc la Lord Silver după ajutor. Dacă pot suporta aceste vise până când influenţa acelei lumi slăbeşte, pot reduce doza de morfină după aceea.

Existau atât de multe inadvertenţe logice, atâtea goluri, în acea declaraţie, că Irene ar fi putut-o folosi drept sită pentru ceai. Dar citea pe chipul lui Vale că el însuşi era conştient de ele şi că ar fi fost o cruzime să i le arate, fără să aibă ceva mai bun de oferit. Într-un târziu, spuse:

— Aş putea să te duc la Bibliotecă.

Vale clipi. O dată, doar. Pleoapele îi fluturară, dar privirea lui era aţintită asupra ei.

— Nu ai arătat niciun interes în a mă duce acolo, până acum.

— Ai evitat întotdeauna să o sugerezi. *Probabil pentru că ştiai* că aş refuza. Nu este un obiectiv turistic. Chiar crezi că va ajuta?

Lăsă deoparte întrebarea *Dar ce vor spune superiorii tăi?,* ceea ce fu o uşurare, pentru că Irene încerca să nu se gândească la asta.

— Nu ştiu, recunoscu ea. Dar ştim că Neamul nu poate pătrunde în Bibliotecă. Dacă te escortez acolo, ţi-ar putea purifica sistemul. Asta dacă le oferim explicaţia că ai fost afectat de supraexpunerea la niveluri ridicate de haos.

Vale îi aruncă o privire care spunea *Nici tu şi nici eu nu suntem idioţi, deci nu te coborî până acolo.*

— Ar părea cea mai evidentă explicaţie. Deşi, când ai fost infestată cu haos, în trecut, nu ai putut intra în Bibliotecă. Crezi că eu voi putea?

Irene îşi ţuguie buzele.

— Dacă încercăm şi aflăm că nu poţi, măcar ne vom afla cu un pas mai aproape de identificarea problemei.

— Şi localizarea soluţiei?

— Hai să mergem din aproape în aproape.

— Ai putea folosi Limba pentru a mă curăţa de această infestare? sugeră Vale. Ai făcut-o asupra ta, dacă-mi amintesc bine, când ai fost victima expunerii la haos.

— Ar putea exista consecinţe.

Irene se putea gândi la câteva feluri vag definite, dar neplăcute, în care aşa ceva ar fi putut să nu funcţioneze. Ar fi putut deveni mai rău, atât pentru suflet, cât şi pentru trup, decât să transpire morfină, şi era doar *primul* lucru

pe care şi-l imaginase. Cine ştie în câte alte feluri ar fi putut da greş?

— Ideea oficială a fost că infestarea cu haos se elimină natural din corpurile noastre. Se ştie că, dacă o lume trece de la haos la ordine sau invers, asta se întâmplă şi cu locuitorii ei. Aşa că, dacă te putem stabiliza suficient cât să-ţi restabileşti echilibrul natural…

Era conştientă că nu era foarte explicită şi nici pe departe liniştitoare. Poate nici măcar precisă. Cu siguranţă nu i-ar fi plăcut să audă aşa ceva.

— Putem să o păstrăm ca pe ultima soluţie, încheie ea.

— Winters, spune-mi, crezi… Vale ezită pentru o clipă. Crezi că sunt deosebit de vulnerabil la acest gen de contaminare?

Irene ezită. Spera ca ezitarea să fie luată drept meditaţie profundă. *Haosului îi place să transforme oamenii în arhetipuri umblătoare, în personaje principale care-şi caută un rol. Eşti un mare detectiv. Şi deja îndeplineşti toate criteriile pentru a deveni* un anumit *mare detectiv fictiv*. Îl vedea cu uşurinţă pe Vale potopit de stereotipuri şi căzând victimă haosului. Dar l-ar fi ajutat dacă îi spunea asta? Detesta Neamul Frumos, atât ca indivizi, cât şi ca rasă. Să îl compare cu ei nu l-ar fi ajutat nici să se simtă şi nici să doarmă mai bine.

Vale părea să îi considere tăcerea drept aprobare.

— Da, zise el, încet. Nu vorbesc despre asta, Winters, dar şi tu, şi eu ştim că familia mea nu este… de încredere. Am rupt-o cu ei pentru practicile lor dubioase. Magie neagră. Otrăviri. Dar există ceva mai rău. Winters, în… bâigui şi înghiţi în sec. În familia mea există nebunie ereditară. Credeam că am scăpat. Dar acum…

— Prostii! Irene fu surprinsă de vehemenţa propriului ton. S-ar fi întâmplat, probabil, oricărui om neprotejat care mergea acolo. Ai văzut reacţia localnicilor. *Erau marionete, jucării pentru stăpânii din Neam ai Veneţiei, decoruri de culise şi cor antic în piesa care se desfăşura.* Kai şi eu am avut norocul să fim protejaţi. Atât.

— Ah, da. Protecţie. Vale nu părea complet convins, dar

era ceva mai puţin disperat: Cum ai obţinut-o?

— Am depus un jurământ, spuse Irene, scurt. Mi s-a aplicat un însemn.

— Detalii, Winters, o îndemnă Vale. Detalii.

— Nu vorbim despre asta.

Era rândul ei să privească în altă parte. Îşi amintea parţial noaptea în care depusese jurământul la Bibliotecă. Interogarea de către un complet de Bibliotecari mai în vârstă. Panica agasantă că urma să fie considerată nepotrivită. O cameră întunecată, undeva în măruntaiele Bibliotecii, într-un loc pe care nu îl mai găsise niciodată. Fusese singură în tăcerea de acolo şi o lumină bruscă o trântise în genunchi şi îi cioplise un model pe omoplaţi…

— M-ar distrage… spuse Vale.

Alt taxi hurducăi pe lângă geam.

— Pot să-ţi arăt însemnul, dacă doreşti.

I-a fost mai greu să spună cuvintele decât crezuse. Nu avea o problemă cu expunerea, însă însemnul Bibliotecii era ceva pe care-l ţinea ascuns. Dar ar fi fost mai uşor să îi arate decât să vorbească despre noaptea aceea. Cu coada ochiului, surprinse flacăra de interes de pe chipul lui Vale.

— Dacă nu este un inconvenient prea mare, a spuse el, pe un ton încurajator.

Irene se întoarse şi începu să îşi descheie rochia. Avea gânduri complicate. O parte a minţii ei ţipa că era singură într-un dormitor cu Vale şi că era pe cale să îi arate spatele ei dezgolit. Era oare o idee bună? Ce efect urma să aibă asupra prieteniei lor cultivate cu atenţie? O altă parte a minţii ei se gândea că era o idee excelentă şi sugera *sotto voce* indicaţii privind direcţia în care ei doi se puteau îndrepta. Şi restul minţii sale încerca să o convingă că doar îl distrăgea pe Vale de la coşmaruri şi că, dacă ignora toate celelalte idei şi emoţii, ele aveau să dispară.

Îşi descheie nasturii de la spate, bucuroasă că purta o rochie cu nasturi la spate şi nu în faţă. Şi că nu era necesar să se dezbrace până la brâu ca să-i arate umerii lui Vale. Ar fi grăbit prea tare lucrurile.

Dar era mai departe conştientă de prezenţa lui, zăcând

pe pat, în spatele ei, în camera tăcută, slab luminată, cu ochii la ea. Când era mai tânără, idolatrizase marii detectivi şi avusese şi ea vise. Fusese o parte a motivului pentru care-şi alesese numele. Ştia – accepta – că bărbatul din spatele ei era o fiinţă puternică, de sine stătătoare, nu doar un Holmes fals. Dar asta nu o oprea să ţină la el, pentru cine era. Dacă trebuia să-l ducă la Bibliotecă, avea să-l ducă. Deja avea suficiente probleme, aşa că nu mai conta încă o încălcare a regulamentului.

Dacă ieşea prost şi i se poruncea să părăsească această lume?

Îşi făcu rochia să alunece pe umeri, ţinând-o lipită de sâni, expunându-şi doar spatele. Era conştientă că bretelele brasierei îi ascundeau parţial însemnele, dar mare parte erau vizibile.

— Se vede? întrebă.

— Da. Vale se ridică în capul oaselor, iar Irene nu întoarse privirea. Auzea scârţâitul patului şi foşnetul cearşafurilor. Arată ca un tatuaj normal, compus din cartuşe sau din caractere chinezeşti… De ce nu îl pot înţelege? Parcă Strongrock spunea că tot ce este scris în Limbă arată ca limba maternă a unei persoane care încearcă să citească.

— Însemnele Bibliotecii sunt excepţia, spuse Irene.

A încercat să se relaxeze şi să respire regulat, fără să se gândească la cât de aproape era de ea, cât de uşor i-ar fi fost să se întoarcă şi să îl sărute.

— E periculos la atingere?

— Nu cred. N-a murit nimeni din asta. Şi-a dat seama că asta ar putea arunca o umbră dubioasă asupra moravurilor sale şi a adăugat iute: Din câte ştiu.

— Pot…?

— Desigur, răspunse, gâtuit.

Simţi atingerea uşoară a degetelor lui pe piele, alunecând de-a lungul liniilor tatuate. Degetele lui erau fierbinţi – sau i se părea ei? – şi când se apropie, îi simţii respiraţia accelerându-se.

— Se simte ca pielea normală, care se cicatrizează,

spuse el.

Era cea mai banală remarcă. Nu se potrivea deloc cu felul în care degetele lui i se plimbau pe spate. Poate Kai avea dreptate când îi spunea să îl abordeze pe Vale. Se gândise întotdeauna că orice atracţie din partea ei fusese unidirecţională. Poate se înşelase. Adică…

Irene inspiră adânc. Era atunci sau niciodată. Se răsuci, cu mâna stângă ţinându-i rochia pe loc. Vale era la doar câţiva centimetri în spatele ei, cu mâna încă ridicată. Avea obrajii aprinşi, şi nu, chiar nu îşi imagina flacăra dorinţei din ochii lui şi felul în care buzele i se deschiseseră pentru a vorbi.

Nu îi dădu şansa de a-i cere să se întoarcă iar. Îşi strecură braţul liber în jurul gâtului lui trăgându-l spre ea şi îl sărută. O parte din ea încercă să compare gestul acesta cu tactica de mai devreme, dar înăbuşi gândul acela înainte să i se pună în cale. Era pe jumătate dezbrăcată, în dormitorul lui Vale. Nu era deloc o scenă inocentă, şi amândoi o ştiau.

Vale îi răspunse. Buzele lui se deschiseră pentru ea, iar braţele o strânseră la fel de tare cum îl strângeau ale ei. A scos un zgomot profund, din gâtlej, alunecând în sărut cu siguranţa unui bărbat cu experienţă, dorind-o la fel de mult cum îl dorea şi ea, la fel de disperat…

Sărutul se linişti, încetişor. Mâinile lui îi cuprinseră faţa.

— Winters, spuse. Irene, eu…

— Nu *spune* nimic, îl certă ea. Te rog. Şi eu vreau asta.

— Nu cred că ştii ce spui. (E oare reacţia unui bărbat care avea să creadă mereu că femeile erau inferioare şi mai puţin capabile să îşi recunoască propriile dorinţe? Irene îl crezuse mai presus de asta.) N-ar trebui să…

— Eu te-am sărutat. Încercă să manifeste emoţie, în loc să se retragă în carapacea ei obişnuită de sarcasm. Vale… să-ţi spun Peregrine?

— Dumnezeule, nu! spuse. Irene, nu te pot lăsa să iei o asemenea decizie. Mila ta pentru mine n-ar trebui să te îndemne să te cobori…

— Nu mă cobor, spuse ea, printre dinţi. Căldura

sărutului scădea, sub duşul rece al indeciziei şi dispreţului de sine. Te respect şi te admir. Te consider foarte atrăgător. Dacă aleg să fac asta, poţi să mă refuzi, dar să nu sugerezi cumva că mă dăruiesc din caritate. Nu e nimic de genul ăsta.

— Eşti mult prea atrăgătoare şi merituoasă ca să te iroseşti pe un bărbat ca mine. În vocea lui Vale se desluşea tot mai multă severitate; poate că era un semn că devenea tot mai iritat că ea nu voia să se retragă şi să-l lase în voia amărăciunii.

— Sunt o aventurieră fără principii, care fură cărţi, spuse ea.

— Abia dacă ai 25 de ani!

— Ba mă apropii de 40!

Vale îşi lăsă mâinile pe umerii ei, prinzând-o parcă pentru a o scutura.

— Nu ai nici urmă de *bun-simţ,* Irene? Înnebunesc. Nu sunt potrivit să mă culc cu nicio femeie.

— Şi eu tocmai am spus că nu intenţionez să las să se întâmple asta! mârâi Irene, pe ton scăzut, ca să nu-l trezească pe Kai, deşi ar fi fost o plăcere să strige. Dacă tu consideri că judecata mea nu face nici două parale, atunci te rog să mă dai afară din dormitorul tău, dar permite-mi să spun că mi-ar fi făcut plăcere să rămân! Ce trebuie să fac ca să te conving că sunt adultă şi ştiu ce vreau?

Vale inspiră adânc, întretăiat, şi o împinse la o parte.

— Pleacă, Winters. Nu dau vina pe tine. Nu aş putea. Este doar vina mea pentru că te-am indus în...

Irene nu avu încredere să vorbească imediat. Se retrase, întorcându-se cu spatele la el şi încheindu-şi rochia cu mişcări rapide şi supărate.

— Cu siguranţă nu te voi forţa, spuse. Suntem amândoi adulţi, în fond. Şi dacă vrei să zaci în autocompătimire, n-ai decât. Eu nu te voi opri.

Vale nu răspunse. Patul scârţâi când se întinse înapoi.

Irene se ridică în picioare.

— Dormi, spuse ea, cu răceală.

Încă îl dorea. Nici pierderea cumpătului nu îi stinsese

dorinţa. Ştia că şi Vale o dorise. O usturau ochii din cauza lacrimilor cauzate de furie. Idiotul acela prost, enervant, care-şi plângea de milă şi era excesiv de plin de nobleţe…

— Putem vorbi mai târziu, când nu vei mai fi atât de obosit.

— Decizia mea nu se va schimba, Winters, spuse el cu răceală.

Se rostogoli, întorcându-se cu spatele la ea şi trăgându-şi cearşaful peste trupul ghemuit.

Irene închise uşa în urma ei, lăsându-l singur în dormitor, şi se bucură când reuşi să nu o trântească.

CAPITOLUL ŞAPTE

În dimineaţa următoare, ceaţa se risipise, iar ziua era pe cât de senină posibil în Londra acelei lumi alternative. Zeppelinele care treceau desenau linii subţiri pe cer, care se lăţeau în nori pufoşi, iar vânzătorii de ziare îşi strigau marfa la colţurile străzilor. Formau mici insule de nemişcare temporară în mijlocul oamenilor care se grăbeau. Chiar şi pe vreme bună, întreaga Londră se zorea undeva şi nimeni nu avea timp de pierdut.

Şi Irene se grăbea. Trebuia să afle dacă primise vreun răspuns la e-mailul în care raporta Traversarea disfuncţională. Mai voia şi să adauge material suplimentar, posibil cu majuscule, pe tema păianjenilor şi a altor tentative de omor. Dacă ea şi Kai trebuiau să se adăpostească în Bibliotecă, voia să ajungă acolo cât mai curând. Refuza să rişte vieţile amândurora.

Îl lăsase pe Kai cu Vale, cu scuza că drumul la Bibliotecă nu necesita prezenţa ambilor, şi că era nevoie să stea cineva cu detectivul, în cazul în care era atacat de cine le trimisese păianjenii. Adevărul gol-goluţ era că avea nevoie de timp pentru ea însăşi. Puţinul somn de care avusese parte nu fusese bun şi nici nu se simţise prea mărinimoasă faţă de vreunul dintre bărbaţi, chiar dacă nu era vinovat Kai pentru nimic.

Se îndrepta iar spre British Library, în ciuda îndoielilor sale că ar fi fost o mişcare prea evidentă în ochii duşmanilor. Era cu dus şi întors: ar fi putut forţa trecerea spre Bibliotecă dintr-o altă colecţie mare de cărţi. Dar atunci n-ar fi reuşit să controleze unde anume în Bibliotecă ar fi ieşit, şi ar fi putut menţine deschiderea doar pentru scurtă vreme. Erau prea multe urgenţe pentru ca ea să rişte să ajungă într-un colţ îndepărtat de Bibliotecă. Era cel mai bine să folosească intrarea fixă şi să îşi asume riscul să ştie ceilalţi unde era. Spera să nu plănuiască nimeni să o ucidă chiar la prima oră.

— Luaţi şi citiţi! striga cel mai apropiat vânzător de

ziare.

Irene aruncă o privire spre panou: SCANDAL CU VRĂJITORIE LA BAZA DE ZEPPELINE GUERNSEY.

Nu, probabil nu avea legătură cu problemele ei. Nu totul avea legătură cu ea. Apoi simţi unda de şoc. Era o descărcare de forţă pe care a resimţit-o aşa cum percepea Biblioteca, la început. Însă nu era. Doamne, nu era deloc! Părea, oarecum, familiară, însă avea gust de haos, ceea ce îi întoarse stomacul pe dos şi o făcu să se sufoce. „Va amărî pântecul tău, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.”[2] îi veni în minte citatul biblic, în timp ce se zbătea să-şi menţină echilibrul. O vâna pe Irene, sau orice Bibliotecar, ca un liliac care ţipa unde sonice în beznă şi aştepta un răspuns. Însemnul Bibliotecii de pe spatele lui Irene se aprinse, iar ea îi simţi fiecare linie, în vreme ce greutatea lui bruscă o făcu să se împleticească.

Nimeni din jurul ei nu reacţionă. De ce ar fi reacţionat? Nu erau Bibliotecari. Câteva persoane se uitară la ea când se împiedică, însă nu se opri nimeni, ci doar îşi modificară traseele pentru a nu călca pe ea, dacă ar fi căzut.

Ca un val oceanic, suflul lovi în jurul ei, lăsându-şi amprenta pe nisipurile maleabile ale realităţii, apoi se retrase de oriunde ar fi venit. Mai simţise aşa ceva când Biblioteca (sau, mai precis, un Bibliotecar senior) îi trimitea mesaje urgente, doar că fără urmă de haos. Mesajul Bibliotecii fusese trimis printr-o tehnică de tip clasic, către toţi Bibliotecarii din apropiere, şi fusese tipărit pe cel mai apropiat material lizibil. S-a uitat din nou la panoul de presă.

— Scandal teribil…

Vânzătorul se întrerupse, privindu-şi ziarele. Tipăritura se schimbase. Irene ştia că era aceeaşi cu mesajul care apăruse pe panou şi de pe orice alt material tipărit aflat la câţiva metri de ea. Era scris în Limbă şi oricine îl citea îl înţelegea în limba sa maternă, chiar dacă nu avea sens:

BIBLIOTECA VA FI DISTRUSĂ. IAR TU VEI FI

[2] Citat din Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul 10:9 (n. red.).

DISTRUSĂ ODATĂ CU EA. VINE ALBERICH.

Irene îşi sufocă vocea interioară, care aparţinea cuiva care nu dorea decât să se retragă undeva şi să înceapă să suspine. Nu avea timp pentru asta. Picioarele o purtară automat departe de mesajul limpede de pe toate ziarele. Ce văzuse tocmai făcuse şi mai urgentă dorinţa de a ajunge la Bibliotecă şi de a raporta.

Fusese un mesaj scris în Limbă. Exista o singură persoană din afara Bibliotecii care era mânjită de haos şi care putea folosi Limba. Alberich îi lăsase mesajul şi îi era menit doar *ei*.

Ştia că era în lumea aceea. Îşi amintea de ea. Şi venea.

Irene oftă uşurată când ajunse la British Library fără să fie abordată din nou de Zayanna. Voia să ştie ce se întâmpla cu ea, pentru că putea fi relevant. Dar Biblioteca şi propriile sale interese aveau prioritate şi trebuia să raporteze ameninţarea lui Alberich. În fond, nu i se adresa doar ei. Era o ameninţare la adresa întregii Biblioteci. Şi dacă avea vreo legătură cu ce se întâmplase cu o zi înainte, la poartă…

Se strecură nevăzută prin British Library, adoptând aerul preocupat al unei studente, şi ajunse la uşa către Bibliotecă. O închise în urma ei şi se relaxă. Acolo era în siguranţă. Era protejată de pericolele fizice generate de păianjeni şi arme, de rănile emoţionale pe care i le săpa în suflet grija pentru oamenii din jurul ei şi, mai ales, de ameninţările celui mai mare trădător din istoria Bibliotecii. Dintre toate locurile, era singurul în care Alberich nu putea ajunge.

Dar acum până şi acel sanctuar părea pângărit. Lumina i se părea mai slabă, iar ungherele, mai întunecate. Aerul părea să şoptească în depărtare, ca o stafie respirând sau ca ecoul abia auzit al unei bătăi de ceasornic.

Terminalul era deja pornit. Cineva îl folosise recent şi îl lăsase aşa. Irene îşi înlătură senzaţia de agitaţie, se aşeză şi deschise e-mailul, începând să formuleze raportul

despre ameninţarea lui Alberich.

Mesajul care clipea în partea de sus a ecranului îi atrase atenţia:

CITEŞTE ACUM!

Nu putea fi spam. Nimeni nu putea trimite spam în reţeaua Bibliotecii. A făcut clic pe el, deschizându-l:

S-a convocat o întâlnire de urgenţă. Toţi Bibliotecarii vor participa. S-au programat ture de transfer la toate joncţiunile, pentru a permite prezenţa. Cuvântul de ordine este **necesitate.** ***Prezenţa ta este solicitată imediat.***

— Asta e ceva nou, zise Irene cu voce tare şi ecou. Deja ieşea din cont şi îşi împingea scaunul, fără să se obosească să îşi termine e-mailul. Orice era părea urgent şi blestemă faptul că fusese distrasă şi întârziată de Vale, de ziar şi de toată povestea.

Nu îşi amintea dacă mai fusese vreodată chemată la o asemenea întâlnire de urgenţă. Nu îşi amintea nici măcar dacă *auzise* despre aşa ceva înainte.

În terminologia Bibliotecii, „joncţiune” însemna o intersecţie de pasaje unde se afla şi un jgheab de livrare către zona centrală de distribuire. Existau suficiente în Bibliotecă, iar asta uşura lăsarea cărţilor noi şi revenirea în lumea alocată. Turele de transfer erau mai rare. Erau temporare, create de un Bibliotecar senior, şi transportau aproape instantaneu o ţintă dintr-un punct al Bibliotecii în altul. Erau destul de incomode. Dacă se creaseră ture de transfer în toată Biblioteca spre un punct central, asta presupunea un consum de energie imens.

Cea mai apropiată joncţiune era la doar câteva coridoare distanţă. O lumină ameninţătoare se scurgea prin geamuri, iar pe cerul de afară se târau nori deasupra unei mări pustii de acoperişuri ascuţite. Podeaua din aripa aceea era din marmură neagră, netedă, cu reflexii ale rafturilor pline

până la refuz, ale ferestrelor înalte şi ale lui Irene, grăbindu-se.

Un dulap folosit pentru turele de transport aştepta la joncţiune. Arăta ca un dulap normal, de aproximativ doi metri şi jumătate, suficient de mare cât să încapă doi oameni în el – sau, mai degrabă, o persoană şi un teanc de cărţi. Partea din faţă fusese gravată cu un model corbi-şi-mese-de-scris, iar când Irene atinse lemnul, vibră de o energie reţinută.

Păşi înăuntru şi închise uşa.

— Necesitate, rosti în beznă.

Dulapul tresări într-o parte, iar Irene se lovi de perete înainte să se poată ţine. Mai călătorise de câteva ori prin metoda aceea, dar i se părea mai dur decât de obicei. Presiunea o ţinu lipită de perete ca pe o pasageră într-un avion care decola de-a dreptul vertical. Vânturi nevăzute o trăgeau de păr, iar aerul mirosea a praf şi a ozon.

Cu o bufnitură, se opri.

Irene îşi recăpătă echilibrul şi deschise uşa, apoi ieşi.

Camera în care se afla era toată numai plastic lustruit şi balustrade metalice. Nu arăta tocmai a înaltă tehnologie, ci mai degrabă a imagine fictivă a unui viitor, bazată pe informaţii inadecvate. Conţinea prea multe rampe şi balcoane. Tavanul era la câteva etaje deasupra, cu un acoperiş format din panouri de sticlă concentrice, care priveau spre acelaşi cer ameninţător. Alte dulapuri de lemn asemănătoare celui din care tocmai ieşise se înşirau de-a lungul pereţilor, deloc potrivite cu ambianţa pseudo-futuristă.

Un grup de persoane se adunase în faţa uşii mari de metal din partea opusă. Era închisă. Oamenii se certau. Erau cu siguranţă Bibliotecari. (Nu că nu s-ar fi putut afla şi alţii acolo, dar cearta nu lăsa loc de dubii.)

Irene se apropie de grup. Veşmintele le erau la fel de pestriţe ca vârstele, rasele şi genurile. Singura constantă era ceva ce puteai observa doar evaluând şi comparând nenumăraţi Bibliotecare. Era o calitate aparte a vârstei şi experienţei care se oglindea în privirile lor şi care mergea

dincolo de fizic – motivul pentru care Irene evita să se privească prea îndelung în oglindă.

— Aici are loc întâlnirea de urgenţă? întrebă ea pe cea mai apropiată persoană, o femeie între două vârste, cu o rochie de tifon cu talie înaltă şi mănuşi până la subsuoară. Sau aşteptăm doar?

— Aşteptăm, răspunse femeia, cu o urmă de accent german. Se pare că are loc în sesiuni de câte o jumătate de oră, iar următoarea este în cinci minute.

— Ştii cumva ce se petrece?

Femeia clătină din cap.

— Nu. Nimeni nu ştie, deşi Gwydion, uite-l acolo… Făcu semn spre un tip gălbejit, cu păr cenuşiu şi veşminte negre: A spus că este o problemă cu poarta permanentă spre Bibliotecă dintr-o lume vizitată de el.

Irene simţi cum i se strânge stomacul.

— Da, spuse ea, cu o voce nonşalantă. Am avut şi eu probleme cu o Traversare, chiar ieri.

Alţi Bibliotecari se întoarseră spre ea.

— Spune mai multe, o îndemnă o tânără cu păr roz, scurt, care purta un costum de piele fluorescent care-i evidenţia silueta. Ştii ceva despre asta?

— Încercam să trec printr-o poartă înapoi în Bibliotecă, spuse Irene. Când am deschis-o ca de obicei, s-a produs un fel de interferenţă haotică şi a luat foc. Nu am putut stinge flăcările folosind Limba şi a trebuit să folosesc altă rută ca să părăsesc lumea.

Gwydion se apropiase şi încuviinţa.

— Mare parte din ce spui mi s-a întâmplat şi mie. Atâta doar că eu am găsit portalul deja în flăcări, fără să ştiu de unde provenea focul sau cum a fost stârnit. Întunecată era atingerea haosului, teribilă scârba pe care o provoca naturii Bibliotecii! Dacă se poate spune ceva ca să limpezim această chestiune, ar face bine mai-marii să se exprime.

— Poarta mea era în regulă, zise femeia cu părul roz. Deşi era dintr-o lume înclinată spre ordine. Voi doi… aţi venit din lumi haotice? Credeţi că ar putea fi un nou soi de

infestare?

Gwydion încuviinţă încetişor, dar Irene clătină din cap.

— Nu. Cea din care am venit eu era mai degrabă în *ordine.* Poarta din lumea în care sunt rezidentă funcţiona bine, iar aceea este o lume haotică.

— Atunci, nicio dovadă, spuse femeia cu părul roz.

— Insuficiente dovezi, în orice caz, interveni alt bărbat. Îşi netezi mânecile veşmintelor de mătase albastră. Dacă superiorii noştri au mai multe…

— Scuză-mă, spuse încetişor o femeie, adresându-i-se lui Irene. Eşti cumva Irene? Bibliotecară Rezidentă pe B-395? Cred c-am auzit de tine.

— Nimic rău, sper, răspunse Irene. Nu o cunoştea pe femeie şi nici pe bărbatul care stătea lângă ea nu ştia de unde să-l ia. Nu cred că ne ştim.

— Eu sunt Penemue, se prezentă femeia. La prima vedere, părea între două vârste, cu păr în nuanţa paiului, care încărunţea şi pe care-l purta desprins. Avea o bluză albastră brodată şi largă şi nişte pantaloni comozi şi lălâi. Făcu un semn din cap spre bărbatul de lângă ea, care îşi chinuia ochelarii, privind în jur: El este prietenul meu, Kallimachos. Am auzit că ai respins un atac asupra lumii tale, dezlănţuit cândva de Alberich?

— Este o afirmaţie exagerată în mod drastic, spuse Irene. Alberich voia o carte, însă am reuşit mai degrabă să îl evit decât să resping un atac. Şi s-a întâmplat acum câteva luni. Pot să întreb cine ţi-a spus?

— Ah, umblă vorba. Voiam să te contactez de ceva vreme. Am putea să bem o cafea după şedinţa asta misterioasă?

Totul părea complet inocent şi rezonabil, dacă nu puneai la socoteală problema uriaşă şi evidentă: Irene ştia că reuşise doar să blocheze accesul lui Alberich în lumea lui Vale pentru că o ajutase Kai, folosindu-şi abilităţile naturale de dragon. Dar aproape nimeni din Bibliotecă nu ştia ce era Kai – sau, cel puţin, nu *trebuia* să aibă habar. Precauţia care-i devenise a doua natură o făcu pe Irene să îşi aleagă cu grijă cuvintele.

— Desigur. Deşi nu pot să stau mult, pentru că sunt aşteptată şi nu aş vrea să intre în panică asistentul meu.

Penemue încuviinţă.

— Nu-ţi face griji. Vreau doar să creăm nişte canale de comunicare. Organizez oamenii care lucrează pe teren, aşa ca noi, şi voiam să te pun la curent. Am auzit multe despre tine. Se pare că eşti una dintre cele mai bune agente de teren. Îi întinse mâna lui Irene: Sunt convinsă că vom putea colabora.

Suna suspect de mult a angajament definitiv, iar lui Irene nu îi plăcea să îşi asume nimic până când nu afla ce se petrece.

— Suntem amândouă Bibliotecare, spuse ea, silindu-se să zâmbească în timp ce îi strângea mâna.

Îşi dorea să fi avut o vagă idee cine era cealaltă femeie şi cum arăta dosarul ei. În clipe ca aceea regreta că nu era la curent cu bârfele Bibliotecii.

— Ne lasă să intrăm! strigă cineva din faţă. Conversaţia se întrerupse când toată lumea se grăbi să înainteze.

Sala de întâlniri arăta cum visează amfiteatrele universitare să arate, când vor creşte. Şiruri de locuri umpleau spaţiul de la podea la tavan, suficiente cât să primească sute de persoane şi nu cele câteva zeci care aşteptau să intre. Măsuţele erau din fier greu, gravate cu viţe şi frunze verzi, de email, iar tavanul de sticlă avea spoturi care se concentrau asupra mesei din centru. Paşii oamenilor răsunau puternic pe podeaua metalică, în timp ce îşi croiau drum pe rampe în jos, să se lupte pentru locurile din primul rând.

La capătul îndepărtat al rândului cu pricina şedea Bradamant. Nu fusese în grupul care tocmai intrase, ci era deja în sală. Trecuseră luni de când ea şi Irene se văzuseră ultima dată, însă încă îşi purta părul filat, iar rochia ei elegantă era verde-jad, din mătase. Deschisese un laptop şi lua notiţe rapid, ridicând din când în când privirea spre nou-veniţi. Privirea ei a întâlnit-o pe a lui Irene pentru o clipă, apoi şi-a întors-o, studiat, nu suficient de repede pentru a insulta, dar cât să fie clar că nu o interesa o

interacţiune. Irene se întrebă de ce nu plecase cu ceilalţi, după şedinţa anterioară.

— Aici, spuse Penemue, făcându-i semn lui Irene să se aşeze lângă ea şi lângă Kallimachos. Să sperăm că sfârşesc repede. Şi pentru că eşti aici, ce s-a întâmplat, de fapt, între tine şi Alberich?

— A fost mai degrabă o fugă controlată decât o ripostă, spuse Irene, privind în jur.

În centrul sălii, un grup de Bibliotecari seniori şedeau la o masă lungă, de stejar, sticlă şi metal, care părea de-a dreptul ireală. Irene îşi văzu mentorul, pe Coppelia, printre ei, bătând darabana pe tăblia mesei în mod mecanic, cu degetele mâinii stângi, în timp ce aştepta să se aşeze Bibliotecarii. Printre ceilalţi, a mai recunoscut doar unul: un alt Bibliotecar senior, Koşcei. Nu avusese niciodată de-a face cu el direct, însă îi fusese prezentată la un seminar, iar el avea notorietatea (sau, poate, proasta reputaţie) de fi nespus de competent, dar şi foarte nepăsător. Şedea în centrul mesei, cu hârtie şi un stilou în faţă. Era chel şi abia dacă mai avea sprâncene, dar barba lui era deasă, împletită şi mai-mai că atingea masa. Faţa lui avea riduri adânci, pe care exasperarea şi iritarea i le săpaseră în jurul gurii. Ceilalţi Bibliotecari îi erau necunoscuţi lui Irene, dar erau cu toţii în vârstă – cu o excepţie, o femeie între două vârste, care şedea la un capăt al mesei într-un scaun mare cu rotile. Acesta putea explica retragerea sa timpurie în Bibliotecă, în loc de continuarea misiunilor pe teren.

— Aş dori să îmi acordaţi atenţia. S-a lăsat tăcerea peste sală când a vorbit Koşcei.

S-a aplecat în faţă, cu mâinile încrucişate pe masă. Irene remarcă faptul că încheieturile îi erau umflate din cauza artritei.

— Va urma o prezentare succintă a crizei curente şi veţi păstra tăcerea. Apoi, puteţi pune întrebări.

Aşteptă o clipă, dar nimeni nu fu suficient de nesăbuit să vorbească, aşa că el încuviinţă.

— Ieri-dimineaţă, după ora lumii locale, am primit un

mesaj de la trădătorul Alberich. A solicitat ca Biblioteca să i se predea, să îl accepte drept conducător şi să îi permită să pătrundă în ea. Dacă refuzam, ne ameninţa cu distrugerea. Evident că am refuzat.

Se opri.

— De atunci, am primit raportări că un număr de porţi permanente către Bibliotecă au fost distruse. Am mai primit veşti şi despre atacuri asupra Bibliotecarilor din acele lumi sau din altele. S-au înregistrat decese. Confirmate. Nu am verificat încă toţi Bibliotecarii care nu mai sunt în contact cu noi de o vreme.

O Bibliotecară încercă să ridice mâna pentru a pune o întrebare. Koşcei se uită la ea în tăcere, până când femeia renunţă.

Întreaga situaţie se rearanjă în mintea lui Irene. Nu era doar o ameninţare adresată ei şi lui Kai, ci se îndrepta împotriva întregii Biblioteci. Se simţea aşa cum se simţise Kai, confruntat cu drogurile lui Vale – era ceva ce nu se putea întâmpla, care punea la îndoială felul în care vedea ea universul. Nu crezuse că era posibil ca Biblioteca să fie ameninţată. Se gândise mereu că era posibil să nu supravieţuiască. Îşi imaginase Bibliotecari murind. Dar Biblioteca avea să dăinuie pentru totdeauna…

Coppelia stătea însă, alături de ceilalţi Bibliotecari seniori, chiar în faţa ei, confirmând că totul era adevărat.

Irene nu ştia sigur dacă păianjenii aveau legătură cu Alberich. Ar fi fost mai bine sau mai rău să nu aibă? Dacă *aveau* de-a face cu el însemna că el găsise o cale de a intra în lumea lui Vale, poate cu ajutorul unui agent. Dacă *nu aveau* nicio legătură cu el, atunci o altă persoană punea la cale să o ucidă. Sau pe Kai. Sau pe amândoi.

Îşi aminti discuţia avută cu unchiul lui Kai, Ao Shun, după ce Kai fusese răpit. Ao Shun spusese, pe un ton dur ca oţelul: „Situaţia nu poate fi tolerată. *Nu va fi* tolerată!”

Furia se cristaliză, parcă, în stomacul lui Irene. Într-adevăr. Şi ea refuza să tolereze una ca asta!

Koşcei mai aşteptă cinci secunde înainte să continue:

— Nu am stabilit încă dacă defecţiunile porţilor sunt

declanşate de încercările de a le folosi sau dacă au fost deja distruse şi descoperim asta doar când le încercăm. Paza Bibliotecii nu are nimic de raportat şi nu credem că ar fi o problemă internă. Cu alte cuvinte, nu există trădători între pereţii Bibliotecii, aşa că problema vine din exterior. Am făcut chiar şi cercetări, iar dragonii nu par implicaţi. Nu suntem atât de siguri în privinţa Neamului Frumos. Sub nicio formă nu vom accepta condiţiile lui Alberich. Acum puteţi pune întrebări.

Mâinile ţâşniră în sus. Femeia cu părul roz primi prima încuviinţare de la Koşcei.

— Cât de multe porţi au fost deja afectate? Şi sunt către lumi de haos sau de ordine?

— Prezidiul o recunoaşte pe Ananke. Până acum au fost afectate 25 de porţi. Proporţia de haos versus ordine este aproape egală şi nu există nicio dovadă clară privind înclinarea balanţei.

Urmă bărbatul în mătase albastră.

— Au mai existat asemenea întâmplări în trecut? S-ar putea întâmpla ciclic?

— Ce bine ar fi, mormăi Penemue, dar Kallimachos duse un deget la buze, ca să o îndemne la tăcere.

— Prezidiul îl recunoaşte pe Sotunde. Koşcei se trase de barbă. Părea suficient de ţeapănă să fie folosită ca armă. Chiar dacă arhivele Bibliotecii au înregistrat schimbări ale poziţiei porţilor în interiorul unei lumi, nu dispunem de rapoarte anterioare privind aprinderea lor. Ne dăm seama că asta nu dovedeşte că nu ar putea lua foc la fiecare câteva mii de ani. Comentariul tău este luat în considerare. Următorul!

— Alberich a furnizat vreun mijloc de localizare?

Întrebarea venea de la o femeie de vârstă mijlocie, într-un chimono de in verde şi sandale *geta.* Avea faţa atât de fardată, încât părea imobilă. Încheieturile şi antebraţele îi erau împodobite cu brăţări în care erau integrate diverse circuite.

— Prezidiul o recunoaşte pe Murasaki. Irene clipi. Era numele femeii care îl recrutase pe Kai ca ucenic

Bibliotecar, fără să remarce că era dragon. Ar fi fost interesant de vorbit cu ea mai târziu, dacă avea şansa. Alberich a spus că dacă ne predăm, vom anunţa public, pe canalele media, în câteva lumi specificate, şi că unii dintre seniori ar trebui să părăsească Biblioteca şi să aştepte să fie contactaţi. Avem agenţi care verifică acele lumi, iar ei nu au nimic de raportat.

Cât de interesant mi se pare că oferă atât de puţine detalii privind unde, cum şi când a anunţat Alberich ce-a anunţat! se gândi Irene. *Oare Koşcei vrea să se asigure că nimeni nu îi urmează instrucţiunile? Se tem că unii ar putea încerca să se predea, dacă ar şti cum?*

— Scurtă a fost pomenirea surselor de cercetare. Gwydion îşi croise drum într-o pauză în dialog, fără să aştepte să îi facă semn Koşcei, şi se încruntă. Dacă niciunul dintre noi nu ar alege să-i deranjeze pe inamicii noştri, n-ar trebui ca urechile noastre să rămână deschise în serviciul Bibliotecii? Dacă se poate afla ceva, cu siguranţă ar trebui să cerem informaţii oriunde le putem găsi.

Koşcei dădu să vorbească, dar se opri când femeia în scaun rulant ridică o mână.

— Prezidiul îl recunoaşte pe Gwydion. Îi dau cuvântul Melusinei.

Melusina avea părul de un blond murdar, tuns periuţă, şi purta o bluză simplă, în carouri, şi blugi, în locul veşmintelor sau rochiilor impresionante pe care le aleseseră celelalte Bibliotecare mai în vârstă. Avea o voce luminoasă şi calmă: Irene nu identifică nicio urmă de accent naţional.

— Ca să eliminăm circumlocuţiile, aflaţi că da, avem contacte printre dragoni şi printre cei din Neam. Nu, cei cu care am discutat nu ştiu despre asta. Dar informaţiile la care avem acces nu sunt exhaustive. Dacă aveţi un prieten inadecvat, nu ezitaţi să îl faceţi să vorbească. Doar aveţi grijă. Se zvoneşte că Alberich ar avea relaţii cu cei din Neam…

Nu era zvon, ci realitate. Irene întâlnise persoane din

Neam care se lăudaseră că îl cunoşteau.

— ...aşa că aveţi grijă să nu fiţi induşi în eroare.

Gwydion încuviinţă, coborând mâna şi părând mai liniştit. Nimeni nu dădu vreun semn că ar fi fost de acord cu spusele Melusinei, dar nişte Bibliotecari păreau căzuţi pe gânduri, într-un fel care sugera că revizuiau mental liste de cunoştinţe.

— Am avut parte de ingerinţa Neamului în munca mea, în ultima săptămână, zise un bărbat cu haină de catifea şi nădragi. Buclele lui blonde fuseseră aranjate cu grijă şi îşi ţinea în poală pălăria cu pene: Nimic care să-mi pună viaţa în pericol, doar ingerinţe. Ar putea să existe o legătură?

— Prezidiul îl recunoaşte pe Gervase. Nu putem exclude nimic. Te rog să îi laşi toate informaţiile asistentei mele, Bradamant, care te va conduce afară. *(Ah, aşa se explica prezenţa ei,* îşi dădu seama Irene.) Vom corela datele şi vom vedea dacă apare vreun tipar comportamental.

Penemue îşi ridicase mâna.

— A existat vreo consultare a Bibliotecarilor din teren, sau administraţia a preluat iniţiativa?

— Intră în sarcina seniorilor, spuse Coppelia, cu o voce uscată ca nisipul.

— Simt că avem nevoie de o imagine completă a tot ce se petrece, înainte să facem mişcări clare, spuse Penemue. Sunt sigură că vorbesc în numele tuturor când afirm că ne trebuie mai multe informaţii dacă e să dăm o replică potrivită. Cu siguranţă ar fi nevoie şi de mai multe detalii despre ameninţări.

— Cu plăcere, mârâi Koşcei. Voi elabora declaraţia mea privind ameninţările. Alberich a spus că va distruge *complet* Biblioteca. Nu ne-a oferit informaţii privind modul, însă. Alte întrebări?

— Da, zise Kallimachos, preluând ştafeta de la Penemue, de parcă ar fi exersat. Poate că aşa şi făcuseră. Cred că exagerăm puţin. Alberich există de secole. Este folosit pentru ameninţarea Bibliotecarilor novici. Dar ştim că nu e nici invincibil, nici invulnerabil. Arătă spre Irene. Chiar sugerăm că ar fi atât de periculos? Nu ar trebui să ne

gândim la un răspuns mai… măsurat?

Irene îşi dorea cu disperare să se ascundă sub măsuţă. Toată lumea se uita spre ea. Acum credeau, probabil, că avea vreo legătură cu ăştia doi. Ea nu avea o obiecţie la adresa teoriei că Bibliotecarii juniori ar fi trebuit să fie mai implicaţi în procesul decizional, însă obiecta puternic la orice încercare de a călări metaforic situaţia în mijlocul unei crize ca aceea – cu atât mai mult dacă asta presupunea implicarea ei în jocurile de putere.

— Evident că omul este nebun, zise Koşcei. E megaloman.

— Adică nebun de-a binelea? mormăi cineva de pe locurile din spatele lui Irene, apoi tăcu, când Koşcei se uită spre el.

— Crede că Biblioteca ar trebui să joace un rol mai activ în influenţarea şi controlarea altor lumi, continuă Koşcei. Ştiţi cu toţii că nu acesta este rolul nostru. Nu suntem aici pentru a impune judecăţi morale Neamului, dragonilor sau oricărei creaturi. Suntem aici să păstrăm echilibrul şi să permitem lumilor să fie libere. Ce vrea Alberich este complet împotriva principiilor noastre. Vocea lui se transformă în mârâit, iar el se trase de barbă ca un călău de frânghie. Noi dorim să păstrăm, nu să conducem. Suntem Bibliotecari.

— Adevărat, dar cu siguranţă ne putem ocupa de asta într-un mod mai echilibrat, spuse Penemue cu fermitate. Cuvintele îi ieşiră pe gură cu fluenţa unui discurs pregătit dinainte. Este un caz de lipsă de comunicare, devenit foarte obişnuit în ultima vreme. Biblioteca nu este slujită dacă oamenii care ar trebui să o administreze ignoră opiniile unui număr mare dintre cei care chiar fac treabă. Au fost suficiente cazuri până acum. Ştiu că nu sunt singura de aici care…

Irene îşi dorea iar să fi stat în cealaltă parte a încăperii. Nu voia să fie asociată cu această facţiune. Fără îndoială, era motivul pentru care Penemue aranjase să stea împreună. *Detesta* politica. Între ascultători începuseră conversaţii şoptite. Koşcei îşi pleca fruntea ca un taur pe

cale să atace. Situaţia se îndrepta spre o listă de plângeri şi o ceartă între Bibliotecarii seniori şi oricine considera că Penemue avea dreptate. Nu aveau timp pentru asta. Era stare de urgenţă.

Mâna ei a ţâşni cu disperare în aer.

— Prezidiul o recunoaşte pe Irene, zise Coppelia.

CAPITOLUL OPT

— Am informaţii noi, pe care nu am apucat să le comunic încă nimănui, spuse Irene. De dimineaţă, am primit un mesaj în lumea mea, în felul uzual al Bibliotecii, însă era atins de haos. Spunea, în Limbă, că Biblioteca va fi distrusă şi eu împreună cu ea. Că Alberich se apropie. Cred că a venit din partea lui.

Icnetele şi exclamaţiile înfundate ar fi încântat-o pe Zayanna. Irene scrâşni din dinţi şi se concentră să-şi păstreze alura profesionistă.

— Veneam să raportez şi am văzut mesajele de participare la întâlnire.

Koşcei se trase din nou de barbă.

— Prezidiul o recunoaşte pe Irene, Bibliotecară Rezidentă în perioada de probă în lumea alternativă B-295. Eşti sigură că mesajul a fost transmis în Limbă?

— Da, spuse Irene. Deşi avea iz de haos.

Era conştientă că restul celor prezenţi fuseseră afectaţi de cuvintele *perioadă de probă.* Oficial, nu era de încredere.

— Te-a numit personal?

Irene clătină din cap.

— A folosit doar persoana a doua.

— Deci ar fi putut fi adresat oricărui Bibliotecar din zonă?

— Ar fi putut, fu de acord Irene. Încercă să ghicească aluzia lui Koşcei. Voia să sugereze că orice Bibliotecar era ameninţat de Alberich? Privirea ei alunecă spre Coppelia şi văzu că femeia strângea din buze, încruntată. *Iau asta drept indiciu.* Am şi motive să cred că Alberich are legături cu Neamul, adăugă. Se regăsesc într-un raport anterior, care priveşte o declaraţie a unuia dintre ei. De acum câteva luni.

Koşcei încuviinţă. Chipul lui era impenetrabil – o mască de piatră cu barbă şi sprâncene.

— Pare să fie un alt exemplu al ameninţărilor lui

Alberich. Dacă mai există asemenea mesaje directe către alţi Bibliotecari, vor fi examinate prin prisma triangulării în acest loc. Te rog să discuţi cu superioara ta după şedinţă. Se uită la Coppelia, care încuviinţă.

— Şi aseară a încercat să mă ucidă cineva, a continuat Irene, ştiind că suna destul de slab aşa, pe final. Deşi ar fi putut fi doar o coincidenţă.

Koşcei se uită la ea cu o privire glacială, iar Irene se trezi oprindu-se şi închizând gura. Avea mai multă forţă în priviri decât unii lorzi din Neam pe care-i înfruntase ea. Nu era vorba despre puteri supranaturale, cum le-ar fi descris unii. Pur şi simplu, el arăta clar că era un profesor-alfa foarte dur, iar atitudinea era garnisită cu extra-răceală şi transmitea că era capabil să umilească pe oricine în public. Şi dădea rezultate.

Nimeni nu mai puse vreo întrebare. Hotărârea lui Penemue părea să se fi dezumflat după intervenţie, iar ea făcea tot posibilul să nu o privească pe Irene. *Cred că acea ieşire la cafea de după s-a anulat, acum că nu m-am dovedit chiar atât de utilă.*

Koşcei îşi plimbă privirea peste grupul de Bibliotecari.

— Pe moment, politica este să întărim legăturile Bibliotecii cu lumile alternative. Ca de obicei, vom realiza asta adunând cărţi importante pentru acele lumi şi aducându-le aici. Asta înseamnă că veţi primi cu toţii misiuni urgente, acum sau în viitorul apropiat. Vă faceţi treaba, obţineţi cartea şi o aduceţi cât de repede posibil.

— Şi misiunile noastre prelungite? întrebă Gwydion. Câteva cărţi căutat-am ani de zile şi nu aş periclita acele misiuni, irosindu-mi eforturile.

Irene se împotrivi dorinţei de a-şi acoperi ochii, oftând. Fusese şi ea atât de proastă, cândva? Posibil, dar prefera să creadă că şi atunci când era mai tânără ar fi avut mai multă minte decât să pună o asemenea întrebare.

Koşcei se uită urât la Gwydion.

— Pune-ţi priorităţile în ordine, băiete, mârâi. Nu vorbim de vreo diversiune întâmplătoare. Este stare de urgenţă. Biblioteca e în primejdie. Uită de proiectele tale pe termen

lung. Acum nu facem decât să ne întărim apărarea şi să ne asigurăm că porţile şi legăturile noastre rezistă.

Irene se uită la ceilalţi Bibliotecari cu coada ochiului. Nimeni nu ridica mâna să pună întrebarea nepreţuită, şi anume: *Nu este, oare, doar o abordare pe termen scurt? Nu tratăm simptomele, în loc să tratăm cauza? N-ar trebui să ne gândim la strategii pe termen lung, la atac, nu doar la apărare? Dacă nu funcţionează?*

Koşcei inspiră adânc, adunându-se.

— Orice noi informaţii ne vor fi raportate imediat. Luaţi-vă toate precauţiile necesare. Nu uitaţi că sunteţi resurse valoroase şi că Biblioteca ar prefera să rămâneţi vii. Plecaţi şi faceţi-vă treaba. Bătu în masă cu buricele degetelor. La revedere.

Irene a trebuit să-şi croiască drum printre alţi Bibliotecari pentru a ajunge la Coppelia. Câţiva îi făcură semne cumva prietenoase din cap sau îi aruncară câte o privire plină de simpatie, iar Gwydion şi Ananke au mormăit ceva despre păstrarea legăturii.

Irene îşi propuse să nu uite că ar trebui să facă un efort – presupunând că supravieţuiau. Penemue şi Kallimachos priviră prin ea, ignorându-i prezenţa. *Bine,* se gândi ea. *Mersi că aţi clarificat motivele pentru care eraţi interesaţi de mine şi de ce nu mai sunteţi acum.* Un murmur de ceartă pe fundal ajunse la ea, mult mai tensionat decât discuţiile de dinainte de întâlnire.

Coppelia o conduse într-un birou mic. Purta, ca de obicei, albastru-închis, cu un şal alb, dantelat, drapat pe umeri, iar mâna ei de lemn era atât de lustruită, încât aproape strălucea. Dar părea obosită. În jurul ochilor i se adânciseră cearcănele şi ridurile şi părea să se mişte anevoie. Irene îşi aminti că Bibliotecarii seniori ajungeau aşa fiindcă lucraseră pe teren până când ajunseseră bătrâni şi abia apoi se retrăseseră în Bibliotecă, unde nimeni nu îmbătrânea şi timpul fizic nu trecea – pentru a deveni de-a dreptul antici. În clipa aceea, Coppelia *arăta* antică. Şi obosită.

Biroul era mobilat modest. Coppelia se aşeză pe unul

dintre scaunele de sticlă cu aspect fragil şi îi făcu semn lui Irene să ia loc pe celălalt.

— Pe scurt, cine încearcă să te ucidă şi de ce?

Irene îi explică tot ce păţise în ultimele două zile, încercând să nu îşi imagineze cum ar fi fost să cadă cu scaunul.

— Nu ştiu cine este responsabil, încheie. Dar Lady Guantes ar fi avut un motiv. La fel şi Alberich, dar nu cred că poate ajunge la mine în lumea curentă. Nu după ce a fost alungat de acolo. Simpla idee că ar fi putut îi lăsa un gust amar: Chiar dacă ar putea, nu mi-ar lăsa păianjeni otrăvitori să intre în casă şi atât.

— Veninoşi, o corectă Coppelia. Un păianjen este veninos. Creează singur venin şi îl transmite prin muşcătură. Un punct în minus pentru că ai folosit terminologie incorectă.

— Chiar este timpul potrivit pentru... început Irene, furioasă.

— Da! se răsti Coppelia. Da, şi va fi întotdeauna. Foloseşti Limba, copilă. Trebuie să dai dovadă de precizie, de proprietate a termenilor, sau vei avea de suferit. Nu am investit tot timpul şi efortul pentru a te pierde acum.

— Cât de drăguţ! Contez pentru tine.

— Nu fi prostuţă, Irene. Nu am timp de purtări juvenile. Te poţi purta ca o femeie adultă, sau ar trebui să aştepţi afară în timp ce noi ne ocupăm de următoarea întâlnire?

Era a doua oară într-o jumătate de oră în care fusese mustrată de parcă era o adolescentă. Asta îi întindea nervii deja slăbiţi din cauza tentativelor de asasinat şi ameninţărilor lui Alberich.

— Există persoane care încearcă să mă ucidă, spuse ea, cu o voce controlată cu mult efort. Biblioteca este ameninţată de Alberich. Porţile sunt distruse. Alberich mi-a trimis un mesaj personal. Nu am timp să mă tratezi ca pe un copil. Este momentul potrivit pentru jocuri de putere?

Coppelia lovi masa cu degetul de lemn.

— Doar pentru că te-ai ţinut departe de jocurile de putere ale Bibliotecii în trecut nu înseamnă că vei putea

mereu. Ai şi întrebări relevante?

— Da. Ce să fac dacă încearcă din nou Alberich să mă contacteze?

Coppelia ezită.

— Mi-ar plăcea să-ţi spun să nu te oboseşti să îi răspunzi. Dar avem nevoie disperată de mai multe informaţii. Dacă tu crezi că poţi obţine ceva de la el, încearcă.

— Să îi răspund? Irene nu se gândise c-ar fi fost posibil să răspundă unui asemenea mesaj.

Era un alt lucru pe care Bibliotecarii juniori „nu era necesar să îl ştie”. Gândul s-a aşezat ca o nouă cărămidă pe zidul tot mai înalt al iritării. Dacă ar fi putut răspunde înainte, după ce primise alte mesaje urgente…

— Cum?

Coppelia strânse din buze, parcă gândindu-se dacă să o certe pe Irene pentru tonul adoptat, dar răspunsul ei fu blând.

— Trebuie să suprascrii materialul scris cu propriul tău mesaj, folosind Limba. Persoana care a trimis primul mesaj ar trebui să fie încă atentă la legătura cu zona ta şi îl va observa. Legătura nu ţine mult, aşa că vei avea ocazia să schimbi doar câteva rânduri.

— Cât de sigur este?

— Nimic nu este complet sigur. Ce fel de garanţie cauţi?

Irene îşi desfăcu braţele.

— Vorbim despre faptul că m-aş putea răscula în urma mesajului său hipnotic, sau despre Alberich care s-ar putea folosi de această legătură ipotetică pentru a mă lovi cu o ploaie de foc?

— Biblioteca nu ar putea să facă al doilea lucru, spuse Coppelia. Probabil nici Alberich. Mă interesează dacă ar putea face legătura.

— M-ar surprinde să se obosească, ţinând cont de întâlnirea noastră anterioară de la British Library. Irene nu se simţea în siguranţă după explicaţiile Coppeliei. Alţi Bibliotecari s-or fi ferit de el şi înainte. Nu cred că sunt eu prima.

Coppelia atinse antebraţul lui Irene cu degetul – din fericire, unul din carne şi oase.

— Foloseşte-ţi creierul, copilă. Ai citit cartea pe care o vâna. Ştie că ai citit-o şi s-a întâmplat cu doar câteva luni în urmă, aşa că nu ar fi putut uita.

— Dar mi-a spus doar că sora lui a avut un copil care a fost crescut la Bibliotecă. Nu a... Ah. Îşi dădu seama ce spunea, de fapt, Coppelia. Dar poate că nu ştie asta. Sau, cel puţin, nu ştie cât ştiu eu, sau ce spunea cartea.

— Sunt tentată să te însemn să rămâi aici, adăugă apoi Coppelia, cu voce tare. S-ar putea să fie cel mai sigur pentru tine.

— Glumeşti, nu?

— Sunt foarte serioasă. Koşcei a spus că nu ne dorim să te pierdem. Oftă. Nu i-a plăcut niciodată să prezideze întâlniri. Îi poţi vedea nivelul de răbdare scăzând ca nivelul de mercur dintr-un termometru pe timp de viscol.

— Şi eu sunt serioasă. Nu stau aici şi-i las pe alţii să facă toată treaba. S-a aplecat mai aproape de Coppelia, încercând să o impresioneze cu hotărârea şi concentrarea ei, apoi a devenit rigidă, când auzi scaunul scârţâind sub ea. Strică efectul. De ce avem întâlnirile astea? De ce nu transmiteţi noutăţile către toţi Bibliotecarii, cât de repede?

— Asta cere energie. Coppelia ridică din umeri. Resursele Bibliotecii nu sunt infinite. Informăm oamenii care vin, mai întâi, şi vom transmite avertizări către toţi cei care nu au apărut sau nu ne-au contactat în 24 de ore. Cât despre muncă, am o sarcină pentru tine. Este într-o lume diferită de cea în care eşti Rezidentă, însă Alberich nu va şti unde să te caute, aşa că ar trebui să fii ferită. Cel puţin de el, se corectă.

— Ce fel de sarcină? Conceptul unei simple recuperări de carte aduse o normalitate bine-venită în discuţie, iar Irene se relaxă.

— Ca de obicei, răspunse Coppelia. Dar, în condiţiile de faţă, avem nevoie de ea cât mai repede. Nu vei avea timp de pregătiri. Ştim unde poţi găsi un exemplar, dar s-ar putea să fie dificil de extras.

Ceea ce însemna că, probabil, dificultatea era absolut îngrozitoare şi misiunea, periculoasă. Cel puţin, aşa ajuta şi ea cu ceva.

Coppelia se aplecă apoi cu greu şi deschise servieta de piele de lângă scaun. Scoase din ea un dosar subţire, pe care i-l dădu lui Irene.

— Cartea pe care o dorim este *Manuscrisul găsit la Saragossa,* de Jan Potocki. Era polonez, însă manuscrisul este în franceză. În multe lumi alternative a fost publicat fără probleme, dar ceva a decurs altfel în B-1165. Cartea a fost, în mare parte, distrusă. Câteva exemplare au apărut în colecţii personale. Avem o pistă privind unul dintre ele şi fiindcă suntem pe fugă, ar trebui să încerci să obţii exemplarul acela. Să nu crezi că ţi se oferă o treabă uşoară doar ca să te ţinem ocupată. Va fi dificil de obţinut. Am fi preferat să îl avem deja, însă s-a considerat a fi o misiune prea complicată. Dar, date fiind circumstanţele…

— Este o lume beta. Asta înseamnă că domină magia?

Coppelia încuviinţă.

— Puterea principală este Rusia ţaristă. Cartea se află într-o colecţie inaccesibilă de la Ermitaj, în Sankt Petersburg. Nu există un Bibliotecar Rezident în acea lume, aşa că va trebui să operezi fără întăriri.

Relaxarea lui Irene se risipea cu iuţeală.

— Ce fac în privinţa lui Kai? întrebă ea. Sunt suficient de agitată că l-am lăsat în lumea lui Vale, cât am venit aici. Să îl las aici, la Bibliotecă, în timp ce recuperez manuscrisul lui Potocki?

Coppelia păru să se gândească, dar strângea deja din buze. Irene recunoscu semnul că Bibliotecara se hotărâse deja.

— Cred că ar fi mai bine să-l iei cu tine. Lumea este un teritoriu disputat, neînclinând nici spre haos, nici spre ordine, însă conţine mai mult ordine decât haos, aşa că n-ar trebui să fie prea riscantă pentru el. În plus, ajutorul său ar putea fi de folos.

Irene încuviinţă.

— Bine. Asta-l va bucura. Dar ajută-mă cu asta,

Coppelia, te rog. Nu am întrebat asta la întâlnire, dar ce se întâmplă dacă abordarea stabilizatoare nu funcţionează?

— Ne gândim la altceva, răspunse Coppelia. Îşi trosni degetele de lemn. Melusina corelează rapoartele Bibliotecarilor din toate lumile alternative, pe măsură ce le primeşte. După ce avem o pistă privind ascunzătoarea lui Alberich, putem lovi.

— Mi se pare uluitor că ameninţarea lui de a distruge Biblioteca îi face brusc pe toţi cei interesaţi să descopere de partea cui sunt. Irene nu-şi putu domoli sarcasmul din voce. Bănuiesc că e mai grav decât să ucidă Bibliotecarii individual.

— Asta funcţionează mai bine în particular, zise Coppelia, cu blândeţe. Dar ai grijă ce spui în public.

— Nu te teme. Îmi fac treaba. Irene îşi dădu seama că îl îngâna pe Koşcei. Îşi aminti de altă întrebare. Koşcei mi-a atenuat intenţionat raportul?

— I-a oferit nivelul de importanţă pe care l-a considerat potrivit. Coppelia ridică din umerii slabi. S-ar putea să îl reia mai târziu, dar acum considerăm distrugerea portalurilor şi decesele Bibliotecarilor mai grave decât o ameninţare la adresa vieţii tale.

Irene nu voia să întrebe, dar nu îşi mai putea ţine gândul departe.

— A afectat pe cineva pe care-l cunosc? Pe părinţii mei…?

— Nu. Coppelia o privi în ochi. Pe nimeni cunoscut. Unii Bibliotecari nu ne-au răspuns încă. Încercăm să dăm de ei. Cel puţin câţiva sunt în mod indubitabil morţi. Până acum, se aflau în lumi în care porţile au fost distruse. Credem că minim unul a fost blocat în incendiu.

Irene se gândi că aproape păţise la fel.

— Înţeleg că nu vreţi să semănaţi panică, spuse ea. Dar cred că genul ăsta de veşti ar justifica măcar puţină panică.

— Nu ne permitem panică, răspunse Coppelia. Ar face pe toată lumea să alerge în toate părţile, încercând să „salveze Biblioteca”. Panica este antiteza organizării. Este

haos pur. Sunt împotriva panicii, din principiu. Îşi privi ceasul. Mai ai întrebări? Următoarea întâlnire începe în câteva minute şi trebuie să o prezidez chiar eu.

Irene îşi lăsase deoparte cealaltă problemă, încercând să o pună în echilibru cu responsabilităţile profesionale şi datoria faţă de Bibliotecă. Dar asta n-o făcuse să dispară. Coppelia, care era senior, ar fi putut oferi un răspuns.

— Cum ai recomanda să fie detoxificat un om de contaminarea cu haos? întrebă ea.

— Oh, Doamne, zise Coppelia. Cred că de Vale este vorba, nu? Da, chiar mă întrebam cum a făcut faţă versiunii aceleia de Veneţia... Nu mă privi aşa, Irene. Contaminarea cu haos nu era sigură, şi în orice caz nu este Bibliotecar. Nu-l vei putea aduce aici.

Irene înjură pentru sine.

— De ce?

— Din motivul evident. Dacă a atins un nivel prea înalt de haos intrinsec, poarta nu îl va lăsa să treacă, la fel cum nu te-ar fi lăsat pe tine în timp ce erai contaminată. Dar ştii asta. De ce te mai oboseşti să întrebi?

— Speram să mă înşel, recunoscu Irene. Dar dacă-l duc într-o lume marcată de ordine?

— Prin alte metode de transport, presupun. Coppelia mimă zborul unui dragon. Da, ar trebui să meargă, pe termen lung, dacă supravieţuieşte. Dacă este prea adânc infiltrat în sistemul lui, s-ar putea calcifia, aşa cum li se întâmplă nobililor din Neam în acele lumi. Ai avea nevoie de o lume cu un nivel mediu de ordine şi ar fi vorba despre convalescenţă îndelungată. Sau ai putea să-l duci în altă lume haotică.

— Asta cum ar ajuta?

— I-ar stabili natura. Coppelia ridică din umeri. Din nou, dacă supravieţuieşte. S-ar aclimatiza la acelaşi nivel de haos cu alţi locuitori ai acelei lumi. Fireşte că ar exista schimbări personale şi că ar deveni mai vulnerabil la influenţa Neamului, dar ar trăi. S-ar putea însă să fie mai bine dacă ai grijă de el aşa cum e, sperând că îşi va reveni. Corpul lui se va reseta, la un moment dat, la un nivel mai

adecvat lumii lui.

Însemnul Bibliotecii o protejase pe Irene. Dar nu era o opţiune pentru Vale. Plecase în Veneţia haotică din proprie iniţiativă, în ciuda tuturor avertizărilor, ca să-l salveze pe Kai. Chiar dacă ştiuse că îşi risca viaţa. Chiar dacă bănuise că îşi risca sănătatea mintală. Irene se trezi că ideea de a-l pierde o paraliza de-a dreptul. Vale nu era doar o victimă colaterală. Era o persoană la care ţinea, care ocupa un loc în viaţa ei.

Trebuia să existe o cale de a-l salva. Nu accepta altceva.

Se ridică în picioare.

— Mulţumesc pentru informaţii, spuse ea. Revin cât pot de repede şi aduc cartea.

— Irene... Coppelia îşi căută cuvintele, apoi îşi desfăcu iar braţele. Ai grijă, copilă.

— Şi tu, răspunse Irene. În fond, dacă nicăieri nu suntem în siguranţă... A făcut semn spre pereţi, spre spaţiul Bibliotecii din jurul lor. Atunci nici aici nu vom mai fi, mai devreme sau mai târziu.

Gura Coppeliei se arcui într-un zâmbet. Încuviinţă, apoi Irene plecă, croindu-şi drum printr-un nou grup de Bibliotecari strânşi pentru întâlnire.

Se agită tot drumul spre tura de transport şi înapoi spre portalul către lumea lui Vale, încercând să îşi dea seama ce să facă. Presupunând că acea poartă rămânea stabilă – şi oare să instaleze un sistem de avertizare, în caz că lua foc? – trebuia să întrebe pe cei din Neam despre Alberich. Pe Zayanna. Pe Silver. Pe oricine mai găsea. Poate şi Vale îi sugera câteva nume, poate luate din lista lui de *Răufăcători periculoşi din Neam* locali. Trebuia să vegheze, în caz că mai primea mesaje de la Alberich. Trebuia să discute cu Kai despre Vale, unde să-l ducă şi dacă va fi de acord să plece. Trebuia să afle cine plantase păianjenii. Deşi, când o compara cu toate celelalte, tentativa aceea de asasinat atât de ineficientă era o preocupare nesemnificativă.

Trebuia să fure o carte.

Părăsi British Library în mijlocul unui grup de studenţi

agitaţi, pregătindu-şi argumentele pentru Silver. Trebuia să creadă că era în interesul lui să coopereze. Dar durerea bruscă a unei înţepături de ac în mână îi întrerupse concentrarea. Ridică privirea, şocată, şi văzu un bărbat care-şi ascundea acul hipodermic înapoi în haină, în timp ce altul o apuca de talie şi o apropia de el, când începu să se clatine. Deschise gura să spună ceva, dar nu se mai putu concentra. Vederea i se înceţoşă. Se înecă apoi cu mirosul de sudoare, păr şi câine.

Ah, da! Şi voiam să fiu mai atentă când călătoream printr-un portal cunoscut inamicilor mei, nu?

Ups.

Se lăsă purtată de somn.

CAPITOLUL NOUĂ

Irene se trezi în beznă.

Zăcea nemişcată, cu ochii închişi, aşteptând o reacţie şi încercând să îşi dea seama unde se află. Era pe o podea dură, de cărămidă sau de piatră. Dar era caldă şi uscată. Nu era legată, însă dosarul primit de la Coppelia îi fusese luat.

Părea să fie singură, căci nu se auzea nicio răsuflare. Deschise cu precauţie un ochi.

Beznă aproape totală. Lumini slabe în depărtare. Irene se ridică în capul oaselor. I se învârtea capul. O durea mâna din cauza înţepăturii, însă nu cât să o împiedice să o folosească. Era într-un soi de cavitate arcuită într-un zid de tunel lung, de cărămidă. Luminile din depărtare, în ambele direcţii, erau lămpi. Coridorul era înecat de praf. Nu trebuia să îl vadă, pentru că îl simţea când atingea podeaua cu degetele şi trebuia să se străduiască să nu tuşească.

Ce naiba se petrecea? Dacă voia cineva să o răpească, de ce să o lase acolo, ca pe un sac de cartofi, fără ca măcar să o lege sau să îi ia cuţitul din gheată?

Paranoia îi şopti despre Alberich şi despre ceilalţi Bibliotecari dispăruţi, dar grija ei imediată şi practică se rezuma la Kai. Irene ar fi putut fi adormită şi lăsată acolo doar pentru a o da la o parte, în timp ce lui i se întâmpla ceva mai rău.

Se ridică în picioare şi îşi scutură praful de pe fustă. Acum, că ochii i se obişnuiau cu semiîntunericul, putea vedea o urmă slabă în centrul pasajului, acolo unde stratul de praf era mai subţire decât pe margine. Existau şi urme de pantof, ici şi colo – unele arătau ca de bocanci grei, altele erau însă de tălpi goale. Vale le-ar fi putut identifica fără îndoială pe cele de bocanci, iar în cazul celorlalte ar fi putut comenta despre înălţimea, greutatea şi postura celui care le lăsase. Tot ce deducea Irene era că părea o rută folosită des de cei care veneau aici.

Întrebarea era despre cine era vorba.

Tunelul se cutremură. Un răcnet vibrant, profund, scutură zidurile, făcând-o pe Irene să tresară. Pentru o clipă, vru să fugă în orice direcţie, numai să ia *distanţă.*

Se controlă. Panica nu ajuta. Vibraţia se stingea deja, lăsând în urmă o undă de şoc cumva familiară. Vru să meargă în dreapta ei, alegând la întâmplare direcţia şi iuţind pasul pe cât de liniştit putea, în timp ce asculta cu atenţie.

Tăcerea se lăsă din nou, apăsătoare, iar praful începu să se aşeze iar, când un urlet de lup zgudui, parcă, tunelul, cu ecou. Ar fi fost suficient de înspăimântător şi pe teren deschis, la lumina lunii. În locul acela închis, aproape în beznă, ţinând cont de lipsa totală de familiaritate cu împrejurimile, o făcu pe Irene să se înfioare, iar picioarele începură să-i tremure fiindcă se abţinea să nu fugă. Nu era nici măcar un urlet normal de lup, dacă putea folosi asemenea termeni. Avea greutatea şi impactul care nu ar fi putut fi conferite decât de nişte plămâni ieşiţi din comun.

Era un vârcolac. Nu, *cel puţin* un vârcolac. Putea presupune ce era mai rău. Răpitorii ei poate pândeau şi ei. Sau poate că vârcolacii o răpiseră. Era ca o diagramă Venn, în care toate lucrurile cu potenţial negativ se intersectau pentru a oferi Cel Mai Rău Lucru, în centru. Dar mirosurile simţite în momentul răpirii fuseseră sugestive.

Irene o luă la fugă uşurel, îndreptându-se spre sursa de lumină. Chiar dacă nu era tocmai o fugă îngrozită, era mai rapidă decât ritmul anterior.

Lumina era, de fapt, un bec cu eter tot mai slab, montat pe zid, prea sus să ajungă la el. Când se apropie, văzu ce era scris chiar sub el: TUNELUL LONDONEZ DE SIGURANŢĂ N-112.

Un răcnet vibrant scutură din nou zidurile, dar de data asta Irene ştiu ce era. Era un metrou care trecea departe de ea, în timp ce ea era blocată în aceste tunele, împreună cu vârcolacii care îşi făcuseră bârlog acolo.

Auzise despre acea parte a Londrei. Vale îi avertizase pe

ea şi pe Kai nu cumva să se rătăcească acolo. Tabloidele publicau, în mod regulat, titluri în genul NEVINOVAŢI FĂRĂ ADĂPOST ATACAŢI DE BESTII SÂNGEROASE – nu, stai aşa, acela fusese incidentul cu şobolanii uriaşi, nu cu vârcolacii.

Îşi dădu seama că mintea ei făcea ce ştia într-o situaţie de panică, şi anume se gândea la orice altceva, sperând că o va distrage de la pericolul imediat. Trebuia să acţioneze pragmatic. Să găsească o armă. Una mai mare şi mai eficientă decât cuţitul din gheată.

Irene nu ştia unde se afla, concret, faţă de Londra de deasupra. Să meargă mai departe ar fi dus-o, probabil, la o uşă sau la o scară, sau la alt mod de a ieşi din tunel. Trebuia să existe un soi de ieşire de serviciu, nu? Era imposibil să nu fie. Trebuia să existe o *intrare,* prin care fusese adusă aici.

O tenta folosirea Limbii pentru a dărâma o bucată de tavan sau de zid şi a bloca tunelul, poate chiar strivind nişte vârcolaci. Dar era posibil să afecteze partea superioară a oraşului. După ce pornea o avalanşă, ar fi fost aproape imposibil să o şi oprească. Asta ştia din proprie experienţă.

Nu o ajuta să rămână pe loc. Porni iar pe coridor, cu lumina aruncându-i umbra înainte. În faţa ei era destul de întuneric, dar credea că vedea o licărire îndepărtată: probabil o altă lampă cu eter.

Un nou urlet cutremură aerul din spatele ei. Era mai aproape, iar imaginaţia ei îi adăugă o tentă de lăudăroşenie: *Ia uite la sărmana prada, cum fuge,* părea să spună, *ridicându-şi fustele şi căutând adăpost. Dar nu are unde, pe aceste coridoare, iepuraşul, şoricelul – nu poate scăpa…*

Irene zâmbi fără pic de umor. Nu era deloc amuzată. Spera că, în curând, avea să le poată explica acelor vârcolaci cât de puţin amuzată era.

Pasajul, acum complet în beznă, ajunse la o intersecţie, iar Irene se opri. Vedea scânteieri în toate direcţiile, aşa că nu-i era de mare folos.

Adulmecând, prinse o duhoare vagă de canalizare dinspre deschiderea din dreapta. Metroul londonez nu ar fi trebuit să aibă legături deschise cu ţevile, nici măcar în tunelele de serviciu. Asta însemna fie că existau construcţii în lucru, fie că zidurile erau deteriorate. Ceea ce însemna... o oportunitate.

Merse tot mai iute spre dreapta, strâmbând din nas din cauza duhorii tot mai puternice. Următoarea sursă de lumină era la distanţă – o scânteie nedefinită, în umbre. Probabil că muncitorii de la mentenanţă (asta dacă mai cobora cineva aici, vreodată) îşi aduceau felinare.

Tunelul se scutură deasupra ei, iar din tavan căzu praf, acoperindu-i umerii hainei pe care o purta şi care era deja distrusă. Probabil fusese alt metrou, cu un traseu perpendicular pe al celui dinainte. Încercă să îşi imagineze harta Londrei, pentru a ghici poziţia actuală, dar erau prea multe posibilităţi.

Două urlete, unul ca răspuns la celălalt, răsunară din spatele ei, în apropiere. Duhoarea tot mai insistentă de canalizare îi pătrundea în nări şi îşi croia drum prin plămânii ei deja, dar nu părea să încetinească vârcolacii.

În penumbră, Irene nu văzu grămada de cărămizi de lângă un perete. Se împiedică de un colţ ieşit în afară, strivindu-şi degetul de la picior şi căzând pe podea cât era de lungă. Înjură, cu nasul în praf. Rostogolindu-se, miji ochii la grămadă. Câteva zeci de cărămizi desprinse şi câteva jumătăţi încercau să acopere gaura acum evidentă din zid, care ajungea la tavan. Perfect.

În loc să se ridice, se apucă melodramatic de gleznă. Ar fi fost mult mai uşor dacă-i vedea.

— Nu! miorlăi ea, încercând să pară că o durea cu adevărat. Glezna mea!

Un alt urlet se transformă într-un râset adânc, răguşit. Mişcări uşoare se desluşeau dinspre intersecţia întunecată pe care Irene tocmai o părăsise. Îşi căzni ochii, dar nu văzu limpede nicio formă.

Lecţia 1. Practica interogării: se vor umfla în pene şi-ţi vor spune lucruri dacă te cred neajutorată.

— Cine-i acolo? se tângui Irene. De ce-mi faceţi asta?

Siluete întunecate se desprinseră din întunecimea din spate. Perechi de ochi începură să scânteieze roşiatic. Erau patru în total. Doi vârcolaci, mişcându-se cu fluiditatea firească a animalelor spre Irene, şi doi pe jumătate om, pe jumătate lup. Erau cocoşaţi, cu gheare şi labe imense, care zgâriau podeaua de cărămidă, cu boturi căscate.

Niciunul nu răspunse.

Erau la mai puţin de douăzeci de metri. Vârcolacii se puteau mişca foarte repede.

Lecţia 2. Practica interogării: să ştii când să-ţi reduci pierderile.

— Cărămizi desprinse, a spus Irene în Limbă, **loviţi vârcolacii!**

Cărămizile zburară prin aer ca nişte beţe de crichet aruncate cu putere şi loviră creaturile care se apropiau, cu trosnete puternice. Irene se trezi că tresare din cauza ţipetelor, în ciuda faptului că ştia că vârcolacii veneau să o ucidă. Dar cărămizile nu îi puteau ucide. Era nevoie de argint, foc, decapitare sau tăiere în bucăţi ca să ucizi un vârcolac.

Dar le puteau face mult rău.

Se ridică în picioare, luând o jumătate de cărămidă, şi se îndreptă spre cei patru vârcolaci căzuţi la pământ, care zăceau în bălţi de sânge. Unul dintre cei în formă lupească era, în mod clar, inconştient. Celălalt îşi lingea cu disperare o lăbuţă zdrobită şi se ghemui când se apropie Irene. Cei doi pe jumătate umani erau conştienţi – unul dintre ei zăcea la pământ, cu găuri între coaste, iar celălalt îşi ferea braţul şi umărul zdrobite.

— Vorbiţi cu mine, le spuse Irene, pe un ton calm şi practic. Spuneţi-mi ce se petrece şi de ce m-aţi răpit.

Vârcolacul cu braţul rupt încercă să mârâie. Avea o parte a feţei plină de bucăţi de cărămidă, însă rănile i se închideau deja, lăsându-i blana pătată de sânge.

— Ai face bine să începi să fugi, femeie, cât mai poţi…

— Zece din zece puncte pentru tupeu, spuse Irene,

dându-şi seama cât de bine semăna cu Coppelia. Asta o făcu să se încrunte. Uite ce, *vreţi* să vă ucid? Ştim cu toţii că, dacă arunc suficiente cărămizi spre voi…

Vârcolacul pe jumătate transformat sări la ea. Irene se aştepta şi se dădu în spate, evitând lovitura de labă.

— Bine, zise ea. **Vârcolaci, luaţi formă umană!**

Mereu era ciudat să folosească Limba pe fiinţe. Tindeau să se opună, aveai nevoie de o terminologie foarte precisă, trebuia să fie posibil din punct de vedere fizic şi trebuia să ai grijă să nu te incluzi, accidental, în comandă. Bibliotecarii cu mai puţină experienţă erau descurajaţi să folosească tactica, exceptând situaţiile în care chiar ştiau ce făceau, sau, fireşte, clasica situaţie în care *alternativa este moartea.* Irene era destul de sigură că, nefiind vârcolac, nu putea fi afectată. Asta îi simplifica viaţa.

Vârcolacul care o atacase se trase înapoi. Ghearele i se topiră înapoi în mână, iar el îşi recăpătă forma umană. Botul dinţat se transformă într-un chip neras, cu pielea palidă. Sângele îi ţâşni din rănile de la umăr şi braţ. Ceilalţi fură şi ei afectaţi. Trupurile li se contorsionară dureros. Cei trei care erau conştienţi urlară. Cel inconştient continuă să zacă. Trupul i se zbătu la pământ, devenind cel al unui tânăr.

Aveau un lucru evident în comun, chiar şi în beznă: erau *tineri,* de vârsta unor studenţi, şi, deşi musculoşi şi bine legaţi, niciunul nu dispunea de forţa şi puterea pe care le remarcase la vârcolacii adulţi. Irene le recunoscu feţele acum şi îşi aminti că îi crezuse doar un grup de studenţi la British Library.

Poate că era timpul să îşi acceseze Coppelia interioară sau chiar Koşcei-ul interior.

— Ce naiba credeţi că faceţi? întrebă, făcând un pas înainte.

Vârcolacul se feri, cu ochii strălucind mai puternic decât ochii umani, dar mari, nefocalizaţi.

— Ce ai făcut? întrebă el, cuprins de panică. Ce ne-ai făcut?

— Nu te îngrijora, răspunse Irene, cu voioşie. Nu este

permanent. Dar vreau să vă gândiţi o clipă cât v-ar durea dacă aş arunca în voi cu cărămizi cât aveţi această formă. Folosiţi-vă mintea, aşa cum e, să vă închipuiţi cum ar fi să vă treacă o cărămidă prin ţeastă şi să vă transforme creierul într-o pastă cenuşie. Acum, vă purtaţi frumos, sau e cazul să fac iar o demonstraţie?

El se retrase din faţa ei, întorcând capul într-o parte şi descoperindu-şi gâtul.

— Eu mă supun!

Irene era tentată să se joace cu cărămida, dar bunul-simţ îi spunea că era grea şi fie se va lovi, fie o va scăpa, reducând din efectul de intimidare.

— Atunci, răspunsuri. Cine v-a angajat? Ce îmi puteţi spune despre ei? Şi unde e dosarul meu?

Victima ei s-a apropiat de ceilalţi vârcolaci conştienţi, care se îngrămădeau laolaltă, cu mâinile trecând peste trupurile celorlalţi de parcă şi-ar fi putut recăpăta forma păroasă prin puterea voinţei. *Şi nu ştiu cât îi mai poate ţine Limba aşa, deci să grăbim lucrurile…*

— A fost o femeie, zise primul.

— Da, îl încurajă Irene, şi…?

— Păi, era femeie, spuse el, descriind perfect aproximativ 50% din populaţia lumii. Frumos îmbrăcată.

— Nu am chef de jumătăţi de răspunsuri, se răsti Irene. Cum vorbea? Corect sau cu accent regional? Ce fel de haine frumoase purta? O idee despre ce-ar fi putut remarca un vârcolac o lovi brusc. Cum mirosea?

— Purta prea multe văluri pentru bunul-gust, zise un alt vârcolac. Îşi ţinea mâna ruptă lipită de piept. Fără bot şi blană, era corect bărbierit şi subţire, iar accentul său trăda clasa de mijloc londoneză. Mirosea bine. Aromat. Nu voia să fie recunoscută. Văluri pe faţă şi păr, haină scumpă, mănuşi…

— Mănuşi? spuse Irene, străbătută de un fior.

Recent, în timpul poveştii cu răpirea lui Kai, ucisese pe cineva din Neam. Soţia lui jurase răzbunare. Amândoi foloseau mănuşile ca semn distinctiv. Fireşte, putea fi doar o coincidenţă. Orice femeie din Londra ar fi putut purta

mănuşi.

Dar putea să nu fie.

— V-a dat instrucţiuni clare ce să faceţi cu mine?

Toţi clătinară din cap.

— A spus doar să te prindem când ieşi din British Library. Ne-a zis cum arăţi. Să te înţepăm cu acul ăsta. Apoi să te fugărim o vreme prin tuneluri şi apoi să, ăăă… Se opri în mijlocul poveştii. „Să o speriaţi şi să-i daţi drumul”, a sugerat el, plin de speranţă.

Irene oftă.

— Te rog să nu mă iei drept idioată. A fost o zi lungă şi se va lungi mai mult, iar eu nu-s într-o dispoziţie deloc favorabilă. Unde este acul? Vale l-ar fi putut analiza.

— La Davey? spuse cel de-al treilea vârcolac.

— Davey fiind…?

— Nu-i aici, spuse acelaşi vârcolac, dorindu-şi ca nici el să nu fi fost. Privirea lui Irene deveni mai urâtă, aşa că el adăugă repede: S-a dus la sala tronului. Şi a luat şi dosarul tău cu el.

Irene se gândi ce opţiuni avea. Fusese lăsată aici, fără cunoştinţă, să fie fugărită şi ucisă. Asta argumenta *împotriva* implicării lui Lady Guantes. Femeia nu era puternică, dar era pragmatică. (Cele două erau conectate.) Era genul de inamic care angaja un lunetist bun ca să aştepte să ieşi de la muncă, iar tu să nu ştii ce te-a lovit. Chiar dacă ar fi vrut ca Irene să fie răpită şi ucisă de vârcolaci, le-ar fi pus în vedere ca Irene să nu fie lăsată să spună nimic. Dacă ar fi fost Lady Guantes, ar fi fost vorba de *crimă.*

Dar dacă era doar o distragere? Dacă se dorea să fie ţinută departe de ceva ce li se întâmpla lui Kai sau lui Vale? Gândul apăru în mintea lui Irene ca o pată întunecată, sugerând o sută de posibilităţi mai urâte. Trebuia să plece şi să vadă dacă erau în siguranţă.

Dar trebuia să obţină dosarul.

— Bine, spuse, pe un ton blând. Vârcolacii se speriară şi mai tare. Mergem cu toţii la sala tronului. Mă veţi conduce acolo.

— Nu putem face asta... începu primul. Cuvintele i se opriră în gât când Irene ridică bucata de cărămidă. Tom este inconştient! Nu-l putem lăsa aici.

— Îl puteţi duce voi, spuse Irene, răbdătoare. Sunteţi trei şi el doar unul. N-o să vă ucidă.

Dar s-ar putea să vă ucid eu, urma ameninţarea nerostită.

— Nu avem voie să aducem acolo persoane din exterior, încercă al doilea, neconvingător.

— Atunci, va trebui să vă cereţi scuze când ajungem, spuse Irene. Poate că era momentul să încerce cu duhul blândeţii. Domnilor, aţi fost prost informaţi în ceea ce mă priveşte. Eu nu sunt supărată pe voi, în mod deosebit. Sunt supărată pe cine v-a tocmit. În mare parte, aşa era. Era mai supărată pe cine-i angajase. Să se mânie pe ei ar fi însemnat o risipă de timp şi de energie. Duceţi-mă la sala tronului, ca să-mi iau dosarul şi acul, şi nu vă veţi mai face griji din pricina mea. Nu e cel mai bine pentru noi toţi? În fundal se auzi un metrou, învestindu-i cuvintele cu un ecou răsunător.

Încerca să îşi păstreze răbdarea şi să proiecteze o aură de superioritate fără grabă, dar abia dacă mai rezista. Era oare sigur să se adâncească mai mult în teritoriul vârcolacilor, în timp ce Vale şi Kai erau singuri? Era adevărat, Kai devenise mai grijuliu, în ultima vreme, chiar dacă nu atinsese nivelul de paranoia al lui Irene. În plus, Vale era cu el, şi cei doi *ar fi trebuit* să fie în siguranţă împreună... Dar orice putea da greş.

Îşi privi în ochi prima victimă, care se dădu din nou înapoi.

— Bine, doamnă. Vă vom arăta drumul şi apoi plecaţi, da?

— Abia aştept, zise Irene, posomorâtă.

O jumătate de oră mai târziu, Irene se străduia să nu se întrebe la fiecare pas: *Dacă s-a întâmplat ceva cu Vale sau cu Kai?* Se gândise să îşi trimită unul dintre aşa-zişii membri ai haitei să îi avertizeze să încuie uşile şi să fie cu

ochii-n patru, dar nu era sigură că putea să-i scape din priviri. Nu încercaseră totuşi să fugă, ceea ce spunea ceva despre cât de tare îi speriase.

I se părea greu să se simtă îngrozită de situaţia ei actuală. Era posibil să fi devenit tot mai insensibilă, după ultimele câteva luni. Prin comparaţie cu orice altceva, şi mai ales cu Alberich, o haită de vârcolaci i se părea ca o plimbare în parc. O parte din ea ştia că nu era o atitudine inteligentă. Doar pentru că un pericol era mai puţin ameninţător nu însemna că nu o putea ucide. Cealaltă parte era doar iritată de idioţii aceia, de oricine i-o fi angajat, de întuneric, de căldură, de uscăciune şi de praf şi de risipa de timp. De *toate.*

Pentru o clipă, se gândi că îşi imagina doar şi se frecă la ochi, dar apoi îşi dădu seama că într-adevăr se lumina în faţa lor.

— Am ajuns? îl întrebă pe cel mai apropiat vârcolac.

Îi văzu nesiguranţa de pe chip.

— Nu sunt sigur… începu el. Poate că ar trebui să ne laşi să plecăm şi să găsim pentru tine dosarul ăla?

— Nu, zise Irene ferm. Nu prea cred. Mai încearcă.

— Poate ar trebui să merg să le spun că vii. Să cer o audienţă? Se hazardă el.

— Mai degrabă aşa, aprobă Irene. Nu te teme. Nu va dura mult.

Înghiţi şi o luă la goană. În ultimele minute, mersul său devenise tot mai animalic. Fie dispărea efectul Limbii, fie dispăruse cu nişte timp în urmă şi abia ce-şi dăduse seama.

— Aţi putea pleca, doamnă, îi spuse unul dintre ceilalţi. El şi prietenul lui încă îşi cărau tovarăşul inconştient. Dacă mergeţi drept, de-aici, la nord e o scară…

Irene îşi potrivi pălăria. Era mototolită, pătată şi probabil distrusă, aşa ca haina, şi orice curăţător profesionist ar fi ars-o de cum ar fi văzut-o.

— Domnilor, păreţi să credeţi că sunt un soi de doamnă din lumea bună, spuse ea. Dar nu sunt. Sunt profesionistă şi sunt genul de profesionistă care tocmai v-a făcut praf pe toţi patru. Apoi, v-am lăsat să trăiţi, pentru că nu

reprezentaţi o ameninţare pentru mine şi n-am treabă cu voi.

Îşi petrecuse majoritatea vieţii jucând rolul persoanei invizibile din fundal, ascunzându-se în umbră pentru a evita atenţia. În ultimele luni, îşi dăduse seama că să preia iniţiativa şi să se poarte ca o persoană care *merita* respect era o strategie la fel de validă. Nu era persoana care să intre scuzându-se pentru întrerupere. Era profesionistă. Era Bibliotecară. Era periculoasă. Voia să solicite scuze pentru că fusese răpită şi prădată. Şi dacă eşua, era pregătită să le dărâme tavanul în cap.

Aveau să o asculte, altfel…

Intensitatea luminii spori. Era o nuanţă de portocaliu-roşcat, dar în comparaţie cu tunelele, era ca lumina zilei. În fine, lumina unei zile noroase de octombrie, dar tot mai bine. Era însoţită de un miros tot mai pregnant de câine ud, care o făcu să respire cu atenţie, ca să nu strâmbe din nas.

Arcada la care ajunse era flancată de două grămezi de haine, fiecare cu un lup mare în vârf. Se uitară în sus şi mârâiră, dar nu încercară să o oprească pe Irene.

Camera de dincolo de arcadă era un fel de amfiteatru: mare, circulară, cu o bază înclinată. Podeaua colcăia de vârcolaci. O parte din ei erau în formă umană, fie dezbrăcaţi, fie nu, în timp ce alţii erau în formă animală, sau parţial animală. Lupi uriaşi erau întinşi peste membrii haitei, ca nişte căţeluşi. Locul răsuna de gâfâieli. Irene simţi că i se pune un nod în gât şi că pulsul i-o ia razna. Un candelabru vechi atârna de un cârlig care fusese înşurubat în tavan, decorat cu lămpi pe ulei, care ardeau în nuanţe de roşu şi portocaliu. Locul mustea de căldură animalică şi pericol, pe care până şi Irene – cea mai umană persoană prezentă – îl putea simţi.

În centrul camerei, în mijlocul amfiteatrului, era întins un tip bine îmbrăcat, cu haine de gentleman, de la vesta dungată la melon. Se afla pe un tron făcut din plăcuţe de metrou scâlciate, lipite laolaltă cu sârmă şi cureluşe şi drapate cu catifele cu aspect fragil. Câţiva vârcolaci se

înghesuiau în jurul picioarelor lui şi lângă el. Cei mai apropiaţi de el erau fie în formă de lup, fie în formă umană şi complet îmbrăcaţi, bărbaţi şi femei în haine oarecum normale.

Unul dintre ei se ridică în picioare. Era un bătăuş în formă semi-animală, cu postură umană, dar cu bot şi labe de lup. Blana lui palidă era de un portocaliu sângeriu în lumina candelabrului. Îşi drese glasul, parodiind manierele unui majordom.

— Vă puteţi apropia de domnul Dawkins, anunţă.

Camera fu străbătută de un mârâit, iar ochii umani şi animali sclipiră când ocupanţii se întoarseră spre Irene. Nu erau vârcolaci blânzi, nici măcar romantici. Violenţa iminentă plutea în aer, la fel ca duhoarea care umplea spaţiul.

Irene îşi înăbuşi dorinţa de a pleca, de a evada din încăpere. Să fugă urmărită de un grup de prădători însă era chiar lucrul care i-ar fi pecetluit soarta. *Nu sunt o pradă. Sunt Bibliotecară.*

Intră în cameră.

CAPITOLUL ZECE

Irene păşi în faţă, cu un pas nonşalant. Trebui să ocolească movilele reprezentate de trupurile adormite sau în stare de veghe, pentru a ajunge în centru, iar fusta şi jupa îi foşniră peste vârcolaci cărora le era lene să se mişte. Escortele sale fără voie rămaseră la intrare, dar nu încercară să fugă.

Domnul Dawkins rămase întins pe tron, privind-o cum se apropia. Când ajunse mai aproape, Irene văzu că avea faţa brăzdată de urme de gheare – o fi putut el trece drept gentleman de oraş, dar unul plin de cicatrice, probabil cu o carieră anterioară în dresura de lei. Spre deosebire de cei mai mulţi vârcolaci pe care-i întâlnise deja în acea lume, nu avea smocuri aleatorii de păr.

Se opri cam la un metru şi jumătate de el: mai departe ar fi fost nepoliticos, iar mai aproape, ar fi fost o distanţă suficientă pentru un eventual atac. Se întrebă care o fi fost eticheta pentru vizitele la vârcolaci. Studiase vampiri, Neamul Frumos, dragoni şi chiar studenţi, dar niciodată vârcolaci.

— Deci. Vocea lui Dawkins avea o profunzime de bas. Probabil urma de mârâit din ea era firească. Domnul Vale îşi trimite spionii în tunelele noastre?

— Nu, spuse Irene. Sunt aici pentru a-mi cere înapoi proprietatea furată. Unul dintre ciracii tăi a zis că o voi găsi în sala tronului. Făcu semn din cap spre cvartetul jerpelit care rămăsese la intrare. Sper că nu este un inconvenient.

— Mai zi-mi o dată cum o cheamă! îi spuse Dawkins unei femei din spatele lui.

Femeia îi aruncă lui Irene o privire tăioasă ca un ciob de sticlă. Pielea ei întunecată părea murdară, iar părul împletit şi-l răsucise în jurul capului, ca o scoică. Era îmbrăcată corect, ca o vânzătoare sau o învăţătoare.

— Se numeşte Irene Winters, domnule Dawkins. Este aici de câteva luni. Din Canada.

— Ca să înţelegi, a spus Dawkins, aplecându-se în faţă. Aici lucrurile devin interesante. Îţi tot aud numele în legătură cu al domnului Vale, şi cu necazuri făcute oamenilor mei. O companie selectă pentru o femeie care se află aici de doar câteva luni. Asta m-a făcut curios în privinţa ta. Nu neapărat şi duşmănos. Ar fi absurd. Dar dacă vrei să mă transformi în inamic, atunci ai încurcat-o.

Irene ridică din umeri.

— Oamenii tăi par să facă multe pentru Neam, spuse ea. Lord Silver, Lady Guantes. Regret că lupii au fost prinşi la mijloc.

— Hm. Domnul Dawkins se gândi, cu mâinile pe braţele tronului. Şi domnul Vale?

— Este prietenul meu, spuse Irene. De data asta, nu îi păsă de consecinţe. Dar nu de asta sunt aici.

Din cameră se ridică un mârâit tot mai puternic. Imagini care reprezentau ideea *sunt pe cale să fiu făcută bucăţi* îi fluturară lui Irene prin minte şi fu nevoie de tot autocontrolul ei să nu se uite în urmă. Dawkins ridică mâna dreaptă. În cameră se aşternu tăcerea.

— Este adevărat că nu ne putem alege mereu prietenii, aşa cum nu ne putem alege familia, spuse el. Să nu o condamnăm. Dar ar fi mai bine să ai o explicaţie *a dracului* de bună pentru că te afli în tunelele noastre.

Vulgaritatea lui bruscă sfâşie aerul fierbinte, odată cu tonul mai ridicat. Haita mârâia din nou, toţi ridicându-se ca un val stârnit de uragan, sau ca ploaia care răpăia pe frunzele pădurii.

Este rezonabil, se gândi Irene. Furia din jurul ei o calma parcă: Dawkins o generase, iar Dawkins o controla. Dacă se descurca în privinţa lui, situaţia era în regulă.

— Este vina lor, spuse ea. Ieşeam din British Library, când am fost atacată, drogată, adusă aici unde mi s-au furat lucrurile. A arătat în direcţia victimelor ei, fără să întrerupă contactul vizual cu el. Nu sunt aici să fiu duşmana ta sau să le întorc acţiunile împotriva *ta.* Dar îmi vreau lucrurile înapoi.

— Cineva de aici le-a luat? întrebă Dawkins.

— Davey. Aşa mi s-a spus. Aş dori şi acul pe care l-au folosit ca să mă înţepe, dacă nu te superi.

Dawkins se sprijini de spătar, gânditor. Cicatricele de pe faţa lui se modificară într-o nouă constelaţie care îl desfigura.

— Şi nu le ceri băieţilor mei nicio compensaţie pentru că te-au răpit?

— De ce aş face-o? Irene îşi permise un zâmbet. Au plătit deja.

Tensiunea crescu. Dawkins încuviinţă.

— Aşa. Acum, am o întrebare la care vreau răspuns. Dacă poţi să mi-l dai, poate că te ajut. Celia! Femeia cu părul împletit îşi înclină capul. Du-te şi găseşte-mi-l pe Davey.

Celia încuviinţă, dispărând în înghesuială.

— Care e întrebarea?

— Cu ceva vreme în urmă, nişte băieţi de-ai mei au acceptat o treabă de la femeia aceea din Neam de care-ai pomenit, Lady Guantes. Din Liechtenstein. Ea i-a angajat. Au plecat cu ea într-un tren şi nu i-am mai văzut de atunci. Vocea lui devenise un mârâit profund, care pulsa, aproape ca zgomotul metrourilor care treceau. Ce vreau să ştiu este ce s-a întâmplat cu ei.

Ah, răspunsul era dificil de dat.

— De ce crezi că ştiu eu?

— Fiindcă ea era duşmana ta, a spus Dawkins. Cred că tu sau Lord Silver sunteţi cei doi de la care e cel mai probabil să primesc răspuns şi nu vreau să plătesc preţul lui Silver.

Irene se gândi să fie sinceră. *Au fost lăsaţi într-o Veneţie întunecată şi paranoică dintr-o lume cu nivel înalt de haos, şi probabil nu-i vei mai revedea.* Poate că sinceritatea diplomată ar fi funcţionat.

— Trenul a plecat într-o lume controlată de Neamul Frumos, spuse ea. Îmi pare rău, dar dacă Lord Silver sau Lady Guantes nu i-au adus înapoi, mă tem că nu se mai întorc.

— Tu nu-i poţi aduce?

— Nu aş merge acolo nici să vreau, dar nu pot intra în lumea aceea, recunoscu Irene, şi probabil aş fi ucisă dacă aş încerca. Deci nu, chiar nu te pot ajuta cu asta.

Speră să nu fie semn rău pentru viitor. Să spună că nu avea de gând să facă lucruri sub nicio formă era ca şi cum ar fi folosit cuvinte precum *de nescufundat* în preajma navelor mari şi a aisbergurilor. O căuta cu lumânarea.

Vârcolacii se agitaseră la întrebarea lui Dawkins, dar se calmară iar după răspunsul lui Irene. Era interesant că Dawkins nu păruse deloc surprins de sugestia lui Irene despre o lume alternativă. Poate că toată cooperarea cu Neamul îi obişnuise cu asemenea concepte.

— Bine! Dawkins îşi schimbă uşor poziţia.

Mişcarea fu reprodusă de grupul de vârcolaci din jurul lui, dar la scară mai mare, ca nişte muzicieni dintr-o orchestră care urmau un dirijor.

— Un răspuns corect. Nu mă voi opune să discuţi cu Davey.

Nu era chiar de ajutor cum ar fi fost *Mă voi asigura că Davey îţi returnează lucrul furat,* dar mergea, pentru început. Irene făcu un semn de mulţumire.

Atunci o lovi din nou valul cu iz de haos, trecând peste cameră cu o atingere silenţioasă, care a făcut-o să tremure. Îşi blocă genunchii, muşcându-şi buza, conştientă că se clătina, dar şi că, dacă arăta un semn de slăbiciune, avea să-şi piardă controlul asupra situaţiei. N-a atins vârcolacii, nici măcar nu l-au simţit, dar a trecut peste nervii lui Irene cu o explozie de miros urât şi căldură, apoi a sărit în cel mai apropiat material tipărit, ca un curent care se arcuia.

— Ce naiba mai e şi asta?

Dawkins se ridică de pe tron, inspectându-l derutat. Irene se ridică pe vârfuri ca să se uite mai bine la el, peste capetele vârcolacilor care se înghesuiau, şi simţi o strângere în stomac. Toate semnele de la metrou lipite cu grijă laolaltă erau acoperite de graffiti sau îşi schimbaseră locul literelor. Ce scria acum era în Limbă.

Ştiu că eşti aici, afirma.

Scrie ceva înapoi, i se spusese. Era mai dificil decât crezuse să se adune, după atac. Era, probabil, o idee proastă să se asocieze cu acest eveniment în ochii vârcolacilor. Dar avea nevoie de răspunsuri.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, apoi îşi ridică glasul peste confuzia lor. Scuzaţi-mă! Are cineva un stilou şi cerneală?

— Am eu, zise unul dintre vârcolacii de lângă tron. Era un bărbat mai în vârstă, cu părul argintiu, care-i cobora de o parte şi de alta a feţei, în favoriţi lungi, terminându-se într-o barbă răvăşită, şi era complet îmbrăcat. Pescui din buzunarul de la piept. Asta dacă merge un creion.

— Perfect, zise Irene, luându-i-l din mână înainte să poată obiecta. Domnule Dawkins, te rog să-mi permiţi o clipă să încerc să aflu cine a trimis mesajul.

— Ştii ce se petrece? întrebă el.

— Posibil, răspunse Irene. Se strecură printre doi vârcolaci să ajungă la tron, păşind pe câteva degete de la picioare goale ca să-şi facă loc, şi mâzgăli repede în Limbă, pe cel mai apropiat semn: **Alberich?**

De data asta era mai pregătită pentru şocul răspunsului. Nu făcea lucrurile mai *uşoare,* dar însemna că se putea pregăti de lovitură. Scrisul de pe tron se modifică iar, precum nisipul târât în modele noi de o pală de vânt invizibilă: ***Raza mea de soare. Te-ai răzgândit în privinţa viitorului tău?***

Irene scrâşni din dinţi. Cel puţin asta *dovedea* că era Alberich. Doar câteva persoane îi cunoşteau numele iniţial, care fusese Raza, iar el, din nefericire, se număra printre ele. ***De la ce la ce?*** scrise.

Dawkins se aplecă peste umărul ei, cu suficientă putere în mişcare ca aproape să-i plesnească hainele elegante la cusături.

— Poate ai dori să ne explici, spuse el.

Tonul întrebării nu permitea o eschivă.

— Este în ziarul meu! se plânse unul dintre vârcolacii din apropiere, ridicând o foaie de ziar, pe care Irene o recunoscu, ştiindu-l pe Vale, drept pagina de anunţuri din *The Times.* Toate chestiile care-s şi acolo!

Irene şi-a permis un moment să spere că Davey – şi dosarul ei – nu era în raza de acţiune a efectului.

— Este un mesaj de la un bărbat pe nume Alberich, spuse ea. A încercat să mă ucidă în trecut.

— De ce?

Tonul întrebării lui Dawkins sugera că el înţelegea că oamenii, fără îndoială, aveau motive întemeiate să se ucidă unii pe ceilalţi. Părea să întrebe doar pentru a-şi satisface propria curiozitate şi nu din dorinţa morală de a împiedica o crimă. Irene ridică din umeri.

— Am furat o carte, el a furat-o înapoi, ne-a trădat. Lucrurile astea se întâmplă…

S-a întrerupt din cauza unui nou val de putere, iar scrisul de pe tron se schimbă iar. ***Alătură-mi-te, spune-mi ce zicea cartea şi eşti în siguranţă. Sau vei pieri odată cu Biblioteca.***

— Ah, nu e cazul să inventezi scuze pentru noi, spuse Dawkins. Urmă o rundă subţire de aplauze şi mârâieli din mulţime. Deci, ai de gând să-i spui ce vrea să ştie?

— Nu, spuse Irene.

O migrenă bruscă o lovi cu o intensitate orbitoare. ***Sunt interesată,*** mâzgăli. ***Vreau să trăiesc. Dă-mi detalii.*** Toate afirmaţiile erau adevărate, în sine. Nu puteai minţi în Limbă. Spera doar că, împreună, vor da o impresie complet falsă de capitulare.

Urmă o pauză, apoi cuvintele se formară din nou: ***Probabil că minţi. Dar vom vorbi mai târziu. Dacă vei supravieţui…***

Greutatea vibrantă a puterii crescu, umflându-se în jurul lui Irene. Nu se putea dezbăra de senzaţia că se afla în bătaia unei arme imense. Semnele metalice de la metrou începeau să se clatine, pe schela tronului, zgâlţâindu-se în şuruburi cu un zgomot tot mai ascuţit.

Concluzia următoare nu se născu din logică. Era un salt al imaginaţiei, combinat cu o imagine mentală foarte veridică a ce s-ar fi întâmplat dacă nivelurile de energie de acolo se ridicau prea mult.

— Toată lumea să se dea înapoi şi să se culce la pământ!

strigă Irene, urmându-şi propriul sfat.

Tronul explodă. Semnele zdrobite de metrou secerară în toate direcţiile, vibrând prin aer şi tăind tot ce găseau în cale. Irene îmbrăţişă pământul, cu braţele deasupra capului, auzind strigăte şi izbituri, dar fără să îndrăznească să ridice ochii până ce zgomotul nu încetă.

Măcar se opriseră şi descărcările de energie. Migrena i se risipea şi putea gândi iar limpede. Iar primul ei gând a fost: *Lui Dawkins n-o să-i placă asta.*

A ridicat capul. Dawkins se afla deasupra ei. Avea haina despicată de-a lungul mânecilor. Braţele îi plesneau de muşchi. O tăietură care se vindeca îi sângera uşor de pe frunte, până la maxilar, şi chiar dacă faţa îi era încă umană, avea prea mulţi dinţi în gură, iar ochii îi sclipeau roşii.

Să spună că îi părea rău ar fi însemnat că era vina ei.

— Mă bucur că nu eşti grav rănit, zise ea, ridicându-se.

— Nu îmi place să îşi aducă oamenii luptele pe teritoriul meu.

Dawkins fu îngânat de un mârâit tot mai puternic al haitei care-l înconjura. În podea, în ziduri şi în vârcolaci erau înfipte bucăţele de metal, iar tronul n-ar fi putut suporta nici greutatea unui pudel. Candelabrul era încă întreg, dar numai pentru că niciuna dintre bucăţi nu zburase în sus.

Irene îl privi în ochi.

— Nici mie nu-mi place că a trebuit să cobor aici ca să-mi redobândesc proprietatea, după ce m-a atacat *haita ta.*

Pe lângă praf, vârcolac şi căldură, locul mirosea acum şi a sânge. Dacă arăta vreo slăbiciune, o doborau. Aşa că nu-şi permitea să se arate slabă. Nu era doar un om în mijlocul unei haite de vârcolaci. Era o *Bibliotecară.*

Dawkins se gândi la asta şi focul din ochii lui se mai domoli.

— Ai dreptate. Deci ce este Biblioteca şi cine este Alberich?

Irene cântări *lucruri pe care ar trebui şi pe care nu ar trebui să le spun celor din exterior* contra *reacţiei posibil*

nefericite a vârcolacului-şef, dacă refuz să îi răspund în propriul bârlog, mai ales după explozie.

— Biblioteca este organizaţia de care aparţin, spuse. Alberich este unul dintre duşmanii săi. Domnule Dawkins, eu te întreb: chiar merită să pierzi vremea cu mine, când stau deja atâţia la coadă să mă ucidă?

Dawkins pufni:

— Trebuie să spun că nu este genul de argument pe care mi-l servesc de obicei oamenii.

— Ce îţi spun de obicei?

— Ah, îmi arată burţile sau gâturile şi scheaună că nu vor să moară. Şi ăsta e cel mai ciudat lucru la tine, chiar şi ca prietenă a domnului Vale. Scânteia de amuzament din ochii lui pieri, ca lumina soarelui în spatele unui vitraliu. Nu ţi-e teamă. Eşti în mijlocul celei mai mari haite din Londra, pe teritoriul nostru, şi nu eşti proastă, dar nici nu ţi-e teamă. Încep să cred că poate ai dreptate şi ar trebui să te las să pleci.

— Domnule Dawkins... începu unul dintre acoliţi, un tip îmbrăcat în haine de măcelar, cu şorţ albastru.

Dawkins ţâşni, prinzându-l pe tip de ceafă cu o mână dintr-odată mai mare, cu gheare. Îl scutură dintr-o parte în alta, până i-au clănţănit dinţii.

— Am cerut eu păreri? Am cerut vreo nenorocită de părere?

Nu mişcă nimeni.

Dawkins îl lăsă să cadă la pământ. Se rostogoli pe spate, gâfâind, şi îşi dezveli gâtul.

— Aşa, spuse Dawkins, cu vocea răsunând de la un perete la altul. Conduc haita asta de cinci ani. Unul din motivele pentru care suntem cei mai numeroşi din Londra este că ştiu cum să-mi aleg luptele. Mă provoacă, oare, cineva?

Tăcerea de moarte se aşternu peste încăpere, de parcă ar fi prins viaţă. Irene se auzea respirând. Apoi, unul după altul, vârcolacii se lipiră cu burta de pământ, printre fragmentele de semne de la metrou, fără să le pese de haine sau de răni, cu capetele plecate a supunere.

Dawkins încuviinţă.

— Bun, spuse el. Aşa este.

Femeia care fusese trimisă după Davey se ridică şi se apropie, târând un bărbat de păr. Victima se împletici în faţă, ţinând o haină şi un săculeţ cu lucruri la piept.

— El este Davey, zise ea. Ar vrea să… ajute.

— Dă-le-ncoa, mârâi Dawkins.

Davey vârî mâna în săculeţ şi scoase dosarul. Irene aproape că i-l smulse din mâini, atât de bucuroasă era să îl recapete. Îl deschise şi fu uşurată să vadă că hârtiile din interior arătau aşa cum trebuia şi că numărul de pagini se potrivea cu indexul.

— Altceva? întrebă femeia.

— Acul folosit, dacă nu te superi, spuse Irene.

Davey scoase o punguliţă din sac.

— Sticla şi acul sunt aici, doamnă, spuse el. Dar nu ţi-am luat banii.

— De ce aţi luat dosarul? întrebă Irene, curioasă. Îi lăsaseră geanta. De ce se obosiseră cu hârtiile?

— Pentru că femeia care ne-a angajat ne-a spus să nu rămână la tine nici ceva de scris, nici hârtii, spuse Davey, apoi se uită la Dawkins.

Dawkins oftă şi îi arse lui Davey un dos de labă peste faţă. Davey căzu în genunchi.

— Ce ţi-am spus? Orice treabă care implică magie are nevoie de girul meu. Se întoarse către ceilalţi. Aţi auzit? Uitaţi-vă ce se întâmplă când nişte idioţi încearcă să facă pe deştepţii!

Gestul lui cuprinse tronul distrus, numeroasele răni şi pe Irene.

După o pauză care părea să se lungească la nesfârşit, se întoarse spre ea.

— O să pleci, îi spuse. Ai dreptate, femeie. Avem treburi mai importante decât să ne amestecăm în treburile tale.

Irene îi făcu un semn din cap.

— Şi nici eu nu vreau să ţi le complic pe ale tale, spuse ea.

Dawkins pufni.

— Să-i spui asta şi domnului Vale şi-om vedea dacă te ascultă. Celia, condu-o spre ieşire.

Celia se îndepărtă de Davey, care era încă în genunchi pe podea, cu aerul cuiva care spera că nu avea să remarce nimeni că încă se afla acolo, şi îi făcu semn lui Irene.

— Pe aici, te rog! spuse.

Alţi vârcolaci se dădură din calea lor, într-un vârtej haotic de blană şi zgomot de mormăieli.

Ceafa o furnică în timp ce o conduse Celia printr-un pasaj, însă cealaltă femeie nu se obosi să discute cu ea. Îi arătă doar o scară la capăt.

— Acolo, zise. Ieşi în pivniţa unui atelier. Te scuzi şi pleci. Nu încerca să te întorci.

— Nici nu visez să vă mai deranjez, spuse Irene, politicoasă.

Îşi vârî dosarul sub braţ şi urcă scara.

După ce se întoarse pe străzile londoneze, la sud de gara Waterloo, următoarea problemă fu să prindă un taxi în ciuda stării în care i se aflau hainele. Din fericire, un accent elevat combinat cu promisiunea unui bacşiş gras îşi făcură treaba. Avea, în sfârşit, şansa de a deschide dosarul şi a-l cerceta, în timp ce taxiul se îndrepta spre locuinţa lui Vale.

Raportul avea aproape zece ani vechime. Exista o notă care spunea că Bibliotecarul care se ocupase de cercetare primise manuscrisul lui Potocki drept ţintă opţională, dar hotărâse că ar fi fost prea periculos să încerce, atunci şi acolo. Structura politică a lumii-ţintă era destul de stabilă, iar puterile principale erau Rusia, de o parte, şi Republicile Unite ale Africii, de cealaltă. Confederaţii de state mai mici erau răspândite între ele. Magia exista şi era ceva comun, în mare parte cu baze muzicale şi incantaţii, sau implicând controlarea spiritelor naturii. Totuşi, era, în general, sub controlul statal al Imperiului Rus „care reprezenta subiectul raportului. Nivelul tehnologiei era un pic în urma celui din lumea lui Vale. Aşa cum se întâmpla adesea, să ai la dispoziţie magie pentru a crea lucruri însemna mai puţin

avânt pentru crearea soluţiilor tehnologice.

Dar nu avea să fie fugărită de roboţi imenşi.

După ce îşi termină lectura, Irene reflectă la femeia din spatele răpirii sale. Le spusese vârcolacilor să îi ia toate instrumentele de scris sau toate suprafeţele pe care se putea scrie. Un argument în favoarea ideii că femeia ştia ce era Irene. Deci poate chiar fusese Lady Guantes? Dar atunci de unde relaxarea şi incompetenţa în tentativa de asasinat? Dacă era altcineva, însă… cine să fi fost?

Măcar Alberich nu putea intra direct de lumea asta, să angajeze răpitori, chiar dacă îi putea trimite mesaje ameninţătoare şi putea face lucrurile să explodeze. Isprăvile lui de ultima dată îl alungaseră complet de acolo. Era o micuţă rază de soare, dacă era să-l citeze, în toată tărăşenia. Curând, Irene urma să părăsească această lume pentru o vreme, aşa că Alberich nu ar fi putut şti unde să o găsească. Mai bine.

Răsfoi absentă hârtiile, gândindu-se la ce avea nevoie. Kai, pentru început. Informaţii despre Ermitaj, care făcea parte din Palatul de Iarnă. Ar fi putut ajunge undeva ca turistă? Permiteau măcar accesul turiştilor? Nu avea timp pentru abordarea ei normală, de a obţine o slujbă incognito, care i-ar fi permis să verifice schiţele şi să plănuiască furtul. Poate că ea şi Kai puteau să se prefacă a fi demnitari străini? Kai se pricepea la imitarea acestora: avea aerul perfect de condescendenţă afabilă care îi făcea pe oameni să creadă că era o plăcere să se tăvălească pe jos în faţa lui. Aveau nevoie de bani, de haine, de locuinţă…

Taxiul opri în faţa casei lui Vale. Cu un oftat, Irene îi întinse plata şi un bacşiş copios. Nu exista niciun indiciu de răpiri dramatice, crime sau vreun semn ar fi încercat cineva să izbească un zeppelin de clădire, aşa că se mai relaxă. Acum trebuia doar să explice totul – sau majoritatea lucrurilor – celor din interior şi să plece.

Menajera o întâmpină la uşă, răspunzând la sonerie cu o viteză impresionantă, care sugera că aştepta pe cineva.

— Ah, domnişoara Winters! exclamă ea, privind-o pe

Irene şocată. Ce s-a întâmplat cu dumneata?

— Îmi pare foarte rău, se scuză Irene. A fost o zi complicată. Domnii Vale şi Strongrock sunt înăuntru?

— Ah, da, spuse menajera. Sunt sus şi…

Pentru o clipă, Irene îşi permise să se relaxeze, uşurată. Erau acolo. Nu fuseseră nici ucişi, nici răpiţi. Iar dacă menajera alerga să răspundă la uşă, atunci nu se întâmplase nimic dramatic, cum ar fi fost un atac zombi asupra casei, sau unul al albinelor ucigaşe.

Oare aşteptările mele devin prea morbide? se întrebă ea. *Nu tocmai În fond, cineva e pe urmele mele.*

— …şi tot acolo sunt şi ceilalţi, îşi încheie menajera fraza.

Şi atunci toată siguranţa de sine a lui Irene se sparse ca un balon de săpun.

— Ceilalţi

— Musafirii. Menajera strânse din buze. Trebuie să recunosc că s-au certat serios. Aţi putea să le spuneţi să vorbească mai încet? Domnul Vale este un chiriaş excelent, dar există limite…

— Da, sigur că le spun, promise Irene, şi o luă la fugă pe scări.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Irene auzi strigătele prin uşă chiar înainte să ajungă în capul scărilor. Recunoscu vocea lui Kai şi tonul lui Vale, dar vocea femeii nu-i era cunoscută… Deşi… Era Zayanna?

Mârâi. Implicarea lui Zayanna ar fi fost mult mai simplu de explicat dacă nu se afla chiar ea acolo.

— …şi nu îmi pasă ce zici, dar nu-i mai risc siguranţa!

Era Kai.

— Mă duc să o găsesc chiar acum…

Altă voce, neclară prin uşă, îl întrerupse, iar Irene profită de pauză ca să deschidă uşa.

Toţi cei din cameră se întoarseră spre ea. Vale, Kai, Zayanna şi Li Ming. Minunat. Era cel care lipsea ca să creeze, dintr-un amestec deja volatil, ceva exploziv. O femeie din Neam şi doi dragoni în acelaşi spaţiu însemnau o mare belea, în cel mai bun caz, iar Irene avea să dea foc fitilului.

— Irene! Kai traversă camera din trei paşi, să o îmbrăţişeze, iar mâinile lui i se încleştară pe umeri. Unde ai fost?

Vale se ridică de pe scaun şi se încruntă la ea. Arăta aproape mai rău decât cu o seară înainte, iar somnul nu îl ajutase deloc: avea ochii adânciţi în orbite, faţa mai palidă ca de obicei, pometţii înroşiţi. Constată starea hainelor lui Irene dintr-o privire.

— Se pare că Winters preferă compania vârcolacilor din metroul londonez, în loc să se obosească să vină direct aici. Dar vă trimite pe voi să îmi umpleţi spaţiul, sperând că mă veţi distrage.

Gata cu dispoziţia anterioară. Irene îşi aminti că Vale tindea să folosească un sarcasm muşcător când era îngrijorat. Nu era genul care să îşi exprime preocuparea autentic, aşa cum o făcea Kai – de fapt, ar fi făcut bine să-l liniştească repede pe Kai, înainte ca el să facă o mişcare iraţională, dorind să o protejeze.

— Sunt bine, spuse, ridicând o mână. Am fost la

Bibliotecă. Am dat peste necazuri după aceea. Zayanna, ce faci aici?

Zayanna era ghemuită pe canapea, cu picioarele strânse sub ea. Îşi aruncase pantofii. Îşi lăsase undeva şi haina, iar rochia i se revărsa într-o cascadă de dantelă crem, elegantă, cu un decolteu generos. Avea în mâini un pahar de coniac şi era arţăgoasă.

— Ai spus că vrei să ţinem legătura, dragă! Nu erai acasă, aşa că m-am gândit să-ţi vizitez prietenul.

— Am înţeles, spuse Irene, înghiţindu-şi dorinţa de a cere şi ea coniac. Sper că nu v-aţi făcut griji pentru minte. Îmi cer scuze pentru întârziere. N-a fost vina mea.

— Poate doreşti să ne explici a cui vină a fost, zise Vale, căzând înapoi pe scaun. Şi care-i legătura cu situaţia actuală. Te rog să mă distragi, Winters. Sunt plictisit de moarte de certurile astea infantile. Ai luat documentele acelea? Avea privirea lipită de dosarul de sub braţul ei, ignorând feţele iritate ale celor din jurul lui.

Irene încuviinţă.

— Dar când am plecat, am fost răpită.

Era conştientă de prezenţa lui Li Ming în cameră, dar nu se putea gândi la nicio metodă de a-l scoate de acolo fără să pară nepoliticoasă. L-ar fi insultat atât pe el, cât şi pe Kai. Ca de obicei, dragonul în formă umană era îmbrăcat impecabil, în gri argintiu, şi ar fi putut concura cu Zayanna la categoria *Cea mai eleganta persoană din încăpere.* Kai ar fi câştigat premiul *Cel mai chipeş,* dar era atractiv-neglijent, nu stilat. Vale ar fi primit distincţia *Cel mai supărat.* Irene trebuia să se mulţumească să ia Zmeura de Aur la toate categoriile.

Fizic, Li Ming semăna cu o femeie umană, cu aceeaşi perfecţiune *inumană* care-i caracteriza pe Kai şi pe ceilalţi dragoni pe care-i cunoscuse Irene. Dar, printre semenii săi, Li Ming era considerat de sex masculin – şi aşa se şi purta. Irene renunţase să mai încerce să deducă detaliile precise şi îl întrebase pe Kai, cu tot tactul de care fusese capabilă. Kai îi explicase, cu o urmă de dispreţ pentru convenţiile umane, că genul social la dragoni se baza pe ce

afirma fiecare că ar fi. Dacă Li Ming se declara bărbat, bărbat era. Irene îi mulţumise pentru informaţii şi încheiase conversaţia înainte să poată comenta despre alte limitări umane et cetera. Kai era foarte lipsit de prejudecăţi când venea vorba de rolurile de gen, însă devenea extrem de trufaş când îşi explica lipsa prejudecăţilor.

— Am fost drogată de vârcolaci, răpită şi apoi fugărită prin tunelele metroului, raportă Irene succint, înainte să poată pune altcineva întrebări. Am reuşit să scap şi am venit aici. Se pare că femeia care i-a tocmit le-a dat otrava cu care m-au drogat.

— Ce otravă? întrebă Vale, interesat.

— Ce femeie? întrebă Zayanna. E de-a locului sau o veche prietenă?

Cu o mână încă pe umărul ei, de parcă nu era pregătit să rişte să-i dea drumul, Kai o trase pe Irene spre fotoliul pe care-l ocupase el.

— Eşti bine? Ştiam eu că nu trebuia să ne despărţim…

— Alteţă, supăraţi doamna, spuse Li Ming. Este aici şi în siguranţă, deci s-a descurcat. Deşi este păcat că v-aţi făcut griji.

Irene se aşeză în fotoliu. Era mai uşor decât să se certe cu Kai pe tema nevoii de a sta jos.

— În orice caz, spuse, sunt aici şi sunt bine şi mă bucur să văd că toţi sunteţi în regulă. Zayanna se ridicase şi turna coniac în al doilea pahar. Da, *te rog,* mai spuse Irene.

— Doar o mică răsplată, draga mea, spuse Zayanna, oferindu-i paharul. Ai idee cine putea fi femeia?

Irene se gândise deja de câteva ori în taxi. Lady Guantes era candidata favorită, dar ar fi putut fi oricine. Nici măcar nu trebuia să fie din Neam. Ar fi putut fi un dragon care nu era de acord cu relaţia ei profesională cu Kai. Ar fi putut fi şi altă Bibliotecară, dacă Alberich avea o trădătoare care lucra pentru el…

— Dacă nu fac vârcolacii să adulmece toate candidatele, nu, spuse. Lady Guantes este cea mai evidentă, însă a fost

o răpire ineficientă. Iar dacă era să angajeze asasini, probabil era mai indicat să o facă prin intermediari. Nu ştiu. Sorbi din coniac.

Expresia lui Kai se întunecase la pomenirea numelui lui Lady Guantes. Fireşte că, fiindcă fusese la fel de importantă în răpirea lui, considera totul drept socoteli neîncheiate. Irene mai bănuia şi că el nu voia să recunoască emoţiile cu pricina drept stres post-traumatic, îngrijorare sau teamă.

— Trebuie să ne stabilim o bază sigură, spuse el, privindu-l pe Li Ming, care încuviinţă. Apoi, găsim răpitoarea şi eliminăm ameninţarea.

Ar fi fost bine să aibă o conversaţie privată cu el, în care să-i povestească în detaliu despre situaţia curentă. *Ar fi fost,* se gândi Irene.

— Mă tem că nu va fi posibil. Mai luă o duşcă de coniac. Am o misiune urgentă de la Bibliotecă. Tu şi cu mine părăsim astăzi ţara, Kai.

— Părăsiţi ţara? întrebă Vale, încruntat.

— Părăsim lumea, răspunse Irene.

— Mă tem că sunt în plus, remarcă Li Ming. Se ridică de pe scaun, iar cosiţa lungă, argintie, îi alunecă pe spate. Alteţă, poate discutăm mai târziu?

— Nu, rămâi, spuse Kai, înainte ca Irene să-l poată opri. Trebuie să... Adică, ţi-aş fi recunoscător pentru ajutor în cealaltă chestiune. Irene, cu siguranţă Li Ming nu este o ameninţare? Ştii deja că familia mea şi neamul meu nu sunt duşmanii Bibliotecii.

Li Ming aşteptă politicos, cu aerul cuiva care s-ar bucura să plece, în loc să tragă cu urechea la o discuţie care nu îl privea. Dar ochii lui argintii, lucioşi şi metalici, ca părul şi unghiile lui, arătau încredere că i se va permite să rămână.

— Îţi pot da cuvântul că nu voi povesti nimănui, dragă, spuse Zayanna. Ştii că e un legământ. Şi aş detesta să plec dacă te pot *ajuta.*

Vale se aplecă în faţă.

— Are legătură cu tentativa de asasinat împotriva ta şi a lui Kai, Winters?

Şi iată cum se ajungea la capătul funiei. În cine să aibă încredere? În Kai, bineînţeles. Dar avea încredere în toţi cei în care avea *el?* Li Ming lucra pentru unchiul lui Kai şi ar fi fost de datoria lui să transmită totul mai departe. Chiar dacă dragonii nu erau *inamicii* Bibliotecii, nu erau nici genul de vecini care să refuze un avantaj teritorial sau să ignore o slăbiciune. Zayanna era din Neam, iar Alberich colaborase cu ei, în trecut. Doar pentru că se declara prietena lui Irene nu însemna că era şi prietena Bibliotecii. Vale suferea încă după ce o ajutase pe Irene. Era corect să îl pună *iar* în primejdie?

Bunul-simţ îi sparse şi ultimul balonaş de vinovăţie. Vale ar fi mers desculţ pe cioburi de sticlă ca să investigheze un caz. Purtarea lui nu intra în răspunderile lui Irene.

— Nu ştiu, spuse. Se uită prin cameră. Zayanna, dacă vrei să stai şi să asculţi, îţi voi cere să promiţi.

Zayanna îşi plecă apoi capul şi îşi duse o mână la inimă.

— Jur pe numele şi firea mea că nu voi dezvălui nimic din ce îmi spui oricărei alte persoane din Neam sau oricui s-ar putea folosi de ce-mi spui împotriva ta. Şi nici nu voi folosi informaţii împotriva ta chiar eu! spuse într-un mod convingător.

Răspunsul era melodramatic, dar sincer. Şi, din câte ştia Irene, cei din Neam nu îşi puteau încălca promisiunile. Puteau fi extraordinar de pricepuţi în interpretare, dar nu puteau să-şi calce cuvântul dat. Zayanna era de încredere, în anumite limite.

— Alberich a ameninţat Biblioteca, spuse Irene.

Nici Zayanna, nici Li Ming nu tresăriră. *Asta îmi răspunde la întrebare: amândoi ştiu de existenţa lui.*

— Am primit o misiune imediată de recuperare, să aduc o carte care se poate dovedi utilă. Atinse dosarul. Aici sunt detaliile. Şi îmi pare rău, Kai şi toţi ceilalţi, dar chiar trebuie să plecăm neîntârziat.

— Dacă pot să te ajut să găseşti cartea… începu Vale.

— Nu că *nu vreau* să te iau, zise Irene repede, apoi se blestemă pentru răceala din ochii lui, când fu respins aşa. Dar nu pot. Kai şi cu mine trebuie să călătorim prin

Bibliotecă. Îmi pare rău, Vale, dar eşti contaminat cu haos. N-aş putea să te aduc în interior.

Vale se posomori.

— Înţeleg.

Kai se încruntă.

— Irene, vrei să spui că nu îl putem duce pe Vale în Bibliotecă? Credeam că aşa i-am putea detoxifica sistemul şi că ar fi de folos.

— Haosul nu poate intra în Bibliotecă, spuse Irene, cu o răbdare controlată. De aceea am fost noi blocaţi la exterior ultima dată, când am fost eu contaminată. Îţi aminteşti?

Reuşiseră forţând haosul să iasă din ea, dar nu era sigură că ar fi mers cu Vale. Nu ştia dacă un om care nu era Bibliotecar putea supravieţui, iar Coppelia nu îi dăduse speranţe că ar putea funcţiona.

Li Ming îşi desfăcu braţele.

— Trebuie să recunosc că îmi depăşeşte competenţele, domnişoară Winters. Fără îndoială că, dacă domnul Vale, aici de faţă, ar petrece mai mult timp într-o lume dominată de ordine, i-ar face bine. Dar nu îl pot duce acolo de unul singur.

— Mai precis, cine poate călători între lumi şi cine nu? întrebă Vale. Încercă să facă să sune nonşalant, dar avea vocea încordată. Probabil făcea o listă a posibililor intruşi şi a măsurilor relevante.

— Eu nu sunt de sânge regal şi nu am asemenea putere, spuse Li Ming. Arătă spre Kai. Prinţul nostru, în schimb, poate duce nu doar o persoană, iar stăpânul meu, Regele, poate duce sute.

— Nu te uita nici la mine, spuse Zayanna. Aţi mai dori coniac? Nu, *chiar* nu te uita aşa la mine, Irene – nu este vina mea. *Nu pot.* Este aşa cum s-a exprimat fermecătorul dragon, aici de faţă. Privirea ei se îndreptă spre Li Ming şi nu spre Kai. Nu am forţa necesară. A fost nevoie de tot ce am ca să îmi croiesc drum încoace şi cu siguranţă nu aş putea duce mai mult decât bagajul. Sau poate o altă persoană, în locul lui. Dar cine călătoreşte fără bagaj?

Li Ming îi aruncă lui Zayanna o privire piezişă. Irene se

întrebă dacă dragonul se bucurase de comentariul privind personalitatea sa sau dacă dorea să arunce vreo îndoială asupra declaraţiilor lui Zayanna. Probabil prima variantă.

— Iar eu trebuie să mă deplasez prin intermediul unei biblioteci sau al altei colecţii mari de cărţi, spuse Irene. Ceea ce mă limitează. Acum, putem să revenim la subiect? Şi-a dat seama că începea să devină la fel de emfatică precum Zayanna şi îşi controlă tonul. Zayanna, Li Ming – ştiţi cine este Alberich. Ştiţi ceva despre ce face acum? Sau orice altă ciudăţenie ce se petrece acum?

Zayanna se încruntă.

— Am auzit un zvon, dar speram să nu fie adevărat. Am încercat să o urmăresc pe Lady Guantes, prin reţelele de bârfe doar, şi am auzit că ar vorbi cu Alberich. Apoi, a dispărut.

Irene simţi un nod în gât, cu gust de teamă.

— Cred că ai mai pomenit de asta, zise ea.

Zayanna ridică din umeri.

— E doar un zvon, dragă. Nu mă sperii eu de zvonuri. Dacă m-aş fi speriat, m-aş fi ascuns deja într-o Londră mititică, în camera de zi a unui mare detectiv – ah, scuze. Nu arăta nici pe departe ca o persoană care regretă. Dar ai întrebat. Şi nu pot verifica. Dar asta spui, nu? Când vorbeşti despre calitatea spionajului şi despre încercarea de a confirma faptele?

Irene atinse mâna lui Kai, încercând să-l liniştească. Nu-l privi în ochi, dar îi simţea tensiunea. Nu-l putea condamna: dacă era sinceră, îl atinsese, totodată, şi să se liniştească pe sine. Se întoarse spre Li Ming, sperând că va aduce el vreo contribuţie încurajatoare.

Li Ming clătina deja din cap.

— Nimic neobişnuit, spuse el. Singurul lucru straniu este că unele dintre conflictele obişnuite s-au mai liniştit. S-ar putea crede că forţele s-au retras din unele puncte strategice, pentru a fi folosite în alte părţi.

Vale deschise gura, poate pentru a-şi manifesta dezaprobarea pentru presupuneri, apoi o închise, gânditor. Într-un târziu, spuse:

— Cât de recent s-a întâmplat? Se potriveşte cronologic?

— Atacurile asupra Bibliotecii au avut loc doar în ultimele câteva zile, spuse Irene. Dar poate că Alberich îşi strângea forţele dinainte, dacă foloseşte alţi agenţi. Nu ştiu. Îşi struni gândurile. Bine, spuse ea mai departe. Ne oprim aici. Vă mulţumesc pentru comentarii. Pentru planurile imediate voi avea nevoie de ajutorul tău, Kai. Vale, dacă…

Uşa se deschise, iar toată lumea se întoarse spre ea. Irene observă că atât Vale, cât şi Zayanna îşi strecuraseră o mână sub haine, arătând limpede cine purta armă. *Suntem cu toţii agitaţi? Cred că da.*

Inspectorul Singh se afla în cadrul uşii, părând niţel deconcertat să se trezească în centrul atenţiei tuturor. Purta uniformă, dar tivul pantalonilor îi era plin de praf galben şi câteva fire îi stricau puritatea turbanului.

— Îmi cer scuze dacă ai o consultaţie în desfăşurare, Vale, începu el.

Vale se relaxă şi privi manşetele lui Singh. Avea mâna din nou la vedere.

— Ce-ai căutat în Houndsditch, Singh?

— Nişte cadavre au fost furate în timpul excavării unei gropi de ciumaţi, răspunse Singh. Nu mi-aş dori să te răpesc de la chestiuni urgente, dar tu ai zis să apelez la tine dacă apare ceva ciudat. Şi am primit un mesaj de la sora ta, care-ar putea avea legătură cu investigarea febrei Tapanuli. Deşi n-au fost încă făcute publice…

Privirea lui nu tocmai prietenoasă alunecă spre Irene şi Kai. Irene îl înţelegea oarecum. Sentimentul de vină îi amintea mereu cât de responsabilă era de situaţia lui Vale.

— Povesteşte-mi, spuse Vale, ridicându-se în picioare. Îl luă pe Singh de braţ, îndreptându-se spre dormitor. Nu trebuie să-i deranjăm pe ceilalţi cu asta, îl surprinse Irene spunând, înainte ca uşa să se închidă în urma lor.

— Nu ştiam că Vale are o soră, spuse Kai, pe un ton aproape şocat.

Nu era limpede dacă era surprins că Vale nu-i pomenise de sora lui sau de faptul că acea soră exista.

— Ştii că nu vorbeşte despre familia lui, spuse Irene. Era curioasă şi ea, dar sentimentul tot mai profund că trebuia să se grăbească îi presa să lase bârfa pe mai târziu. În plus, ar fi fost o dovadă de proastă creştere. Zayanna, s-ar putea să lipsim câteva zile. Vei fi în siguranţă?

Zayanna îşi lăsă jos paharul gol.

— Cred că da, dragă. Voi fi atentă. Eşti sigură că nu pot veni cu voi să ajut, în lumea voastră B-1165? Şi de ce scrie în dosarul ăla în limba mea? Văzu nedumerirea de pe chipul lui Irene. „Nahuatl”, aşa i-aţi spune. Biblioteca nu-şi are baza sub casa mea, nu-i aşa?

Irene se uită la dosar. Coppelia îl etichetase cu grijă cu denumirea lumii, şi pentru că era în Limbă, oricine nu era Bibliotecar ar fi citit-o în limba maternă.

— Ah, secret profesional, spuse ea. Este în Limbă. Doar ţi se pare nahuatl.

— Aşa se explică de ce eu citesc chineză, remarcă Li Ming.

Irene se împotrivi dorinţei de a-şi trece mâinile prin păr şi a striga, pentru că toată lumea se îndepărta de subiect.

— Nu pot să te duc prin Bibliotecă, Zayanna, spuse ea. Şi nici n-am altă metodă de a ajunge acolo. Dar poţi face un lucru pentru mine.

— Orice, dragă, promise Zayanna, cu ochii imenşi şi întunecaţi de emfază.

— Spune-mi cum pot ajuta o fiinţă umană care a fost expusă la prea mult haos.

Zayanna se încruntă.

— Oamenii nu au nevoie de *ajutor* cu asta, dragă. Se uită la Irene, apoi la Kai şi Li Ming. Niciunul nu părea amuzat de exprimarea ei. Ah, bine, presupun că dacă o persoană ca mine ar avea un favorit a cărui natură ar fi fost dezechilibrată şi ar deveni prea flexibilă, l-ar putea duce într-una din sferele mai rigide. Dar ai sugerat asta deja. Iar dacă nu voiai ca prietenul tău, Vale, să aibă problema asta, n-ar fi trebuit să-l iei cu tine la Veneţia.

— Scuză-mă! îi spuse Kai lui Irene.

Apoi se apropie de Zayanna şi o lovi cu dosul palmei

peste faţă, trântind-o pe canapea.

— Kai! se răsti Irene. Controlează-te!

Şi ea, una, tare ar mai fi vrut să o lovească pe Zayanna pentru comentariul acela, dar asta nu avea cum să fie de vreun folos.

— Prietena mea te-a ajutat, iar tu îi răspunzi cu o insultă nemeritată, se stropşi el. Pe mâini şi pe faţă îi apărură modele ca de solzi, vagi, ca nişte degerături, înainte să adauge: Nu vei mai face asta, altfel te voi arunca în stradă, iar stăpânul tău n-are decât să te ia înapoi, vie sau moartă, să-i îndeplineşti capriciile!

Zayanna se sprijini într-un cot, cu părul căzându-i în jurul feţei într-o încâlceală de bucle negre. Amprenta palmei lui Kai i se profila stacojie pe obraz. Inspiră scurt, iar pentru o clipă lui Irene i se păru că vede colţi, nu dinţi în gura ei. Expresia lui Zayanna nu era una de plăcere tipică Neamului, de a fi găsit un nou vrăjmaş împotriva căruia să comploteze, ci una de scârbă profundă, o dorinţă de a-l vedea pe Kai mort – sau mai rău.

— Ah, deci te grăbeşti să judeci pentru că *tu* nu ai putut avea grijă de animalele tale de companie? Toată lumea ştie cât de neînsemnaţi îi consideră dragonii pe oameni! Cel puţin noi ne *amestecăm* cu ei!

Irene îl prinse pe Kai de încheietură înainte să o poată lovi din nou. Trebui să facă un efort să-l oprească.

— Ţi-am zis să încetezi!

— Voi sunteţi creaturi care vă folosiţi de sufletele umane şi le distrugeţi, mârâi Kai. Când interacţionaţi cu ele, nu e niciodată spre binele lor. Vă amuzaţi de perversiunea jocurilor cu ei…

— Îi *iubim!* ţipă Zayanna. Voi sunteţi cei fără suflet: nu îi înţelegeţi, ci doar îi ţineţi drept jucării. Tu petreci timp cu Irene doar pentru că o vrei de concubină. Mie îmi pasă de ea…

Irene făcu un pas între ei, cu mâna liberă pe umărul lui Zayanna, reţinând-o.

— Taci, spuse ea, cu o voce rece şi dură de parcă ar fi folosit Limba. Ori tăceţi amândoi, ori vă *oblig.*

Pentru o clipă, simţi încheietura lui Kai încordându-se sub atingerea ei. Apoi, el se desprinse şi se dădu înapoi. Îşi încrucişă braţele. Ochii lui deveniseră de un roşu draconic pur, de mânie, şi ardeau pe un chip care părea cioplit în marmură.

Zayanna gâfâia pe canapea, cu umărul moale şi cald sub palma lui Irene.

— M-a lovit, murmură ea.

— Nu mă enerva, spuse Irene. Aproape că te-aş fi lovit şi eu.

Se uită la Li Ming, care era încă la locul lui, părând nepăsător. El ridică din umeri.

— E treaba mea?

Renunţ la ideea de a o lăsa pe Zayanna la Li Ming cât suntem noi plecaţi, se gândi Irene. *Ar cădea, accidental, într-o fântână, sau ar păşi în faţa trenului, în clipa în care aş întoarce capul.*

Încerca să ignore unele cuvinte rostite de Zayanna… *doar pentru că o vrei de concubină.* Prietenia ei cu Kai nu însemna doar atât. Doar pentru că Zayanna era geloasă nu însemna şi că avea dreptate.

— Mă grăbesc, spuse ea. Dacă nu mă poţi ajuta, Zayanna, atunci nu-i nimic. Dar n-am timp de pierdut.

Zayanna ridică privirea spre Irene, cu genele coborâte.

— Nu pot ajuta?

— Acum nu văd o cale, spuse Irene scurt. Kai?

— Da?

Arăta din nou obişnuit, mai uman, dar faţa lui era marcată de resentimente. Felul în care o privea pe Zayanna sugera că îşi imagina cum o scapă de la mii de metri înălţime.

— Dacă trebuie să vă certaţi, faceţi-o în timpul vostru liber, vă rog. Nu avem acum acest lux.

Se deschise uşa. Vale se afla în cadrul ei, încruntat.

— Cred că am auzit ţipete.

— Aşa este, spuse Irene. Cred că lumea se pregăteşte de plecare. Nu, de fapt, vreau să-ţi cer o favoare. Două.

— Dacă sunt rezonabile, spuse Vale. Dar părea curios,

ceea ce era mult mai bine decât lipsit de chef şi autodistructiv.

Îi întinse săculeţul cu acul care fusese folosit să o adoarmă.

— Te rog să le analizezi, pentru a afla care a fost otrava folosită pentru a mă droga. Dacă poţi da de urma ei, aş putea afla cine i-a angajat pe vârcolacii care m-au răpit.

— Excelent, spuse Vale, părând încântat. Şi altceva?

— Silver ne este dator după povestea din Veneţia, pentru că l-am eliminat pe Lord Guantes. În fond, Guantes era inamicul lui principal. Trebuie să aflu dacă Silver a auzit recent ceva despre Alberich sau despre tentativa de asasinat asupra noastră şi nu am timp să-l întreb. Porţile către Bibliotecă sunt distruse una câte una. Trebuie să-mi fac treaba. Vale, te rog, întâlneşte-te cu el şi află dacă ştie ceva.

— Şi cum îţi voi spune ce aflu, presupunând că Lord Silver ştie ceva despre ce nu-i în imediata lui apropiere? întrebă Vale.

Irene era pe cale să se răstească, dar simţi acelaşi ton pe care-l folosise mai devreme, când se plânsese de absenţa ei. Să îşi exprime îngrijorarea pentru altcineva nu făcea parte din lexiconul lui emoţional.

— Misiunea mea este urgentă, deci nu voi pierde vremea, spuse ea. Sper să mă întorc în câteva zile. Voi lăsa un mesaj lui Bradamant, la Bibliotecă, dacă mă aştept să dureze mai mult, aşa că poate veni ea să te vadă, dacă este necesar. Te cunoaşte şi ştie unde să te găsească.

— Pare potrivit, spuse el, înciudat.

— Ai instrucţiuni pentru mine, domnişoară Winters? întrebă Li Ming. Stăpânul meu, Ao Shun, se interesează de bunăstarea ta, după acţiunile întreprinse pentru a-l păzi pe Prinţul meu aici de faţă. Nu părea clar dacă era serios sau ironic. Apoi, Irene surprinse privirea lui piezişă către Kai. Era serios.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea, politicoasă. Deşi dacă auzi despre ceva ciudat care se petrece în afara acestei lumi, ţi-aş fi recunoscătoare dacă i-ai transmite lui Vale.

— Desigur, fu de acord Li Ming.

Kai se postase lângă Irene şi îşi încheia haina, cu dosarul în siguranţă sub braţ.

— Ar trebui să plecăm, spuse el, încet. Apoi se uită la Zayanna, cu o flacără în priviri. Înainte să mai întâlnim şi alte obstacole.

— Mult succes, domnişoară Winters, spuse Singh, apărând lângă umărul lui Vale. Deşi trebuie să spun că, dacă împrumuţi iar cărţi, mă bucur că nu va fi sub jurisdicţia mea.

— Aş prefera să evit asemenea complicaţii, fu de acord Irene şi ieşi din camerele lui Vale, urmată de Kai.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Când intrară în Bibliotecă, era întuneric. Camera de primire era înecată în umbre, cu un bec de urgenţă ca singură sursă de lumină şi cu titlurile cărţilor ilizibile de-a lungul pereţilor.

Irene se încordă de şoc, iar mâna ei strânse braţul lui Kai, când uşa spre lumea lui Vale se închise în spatele lor, cu zgomot.

— Este ceva… neobişnuit, spuse ea, precaută.

— Unde suntem? Ochii lui Kai se dilatară şi scânteiară în rămăşiţele de lumină. Cercetă încăperea. Este o zonă împrejmuitoare?

— Nu ştiu, recunoscu Irene.

Intraseră prin prima bibliotecă la care putuse ajunge din lumea lui Vale, nu prin Traversarea obişnuită. Ca rezultat, era posibil să se afle oriunde în Bibliotecă.

— Asta e problema cu deschiderea unei intrări aleatorii. Dar ne grăbeam.

Camera o deconcerta. Nu mai fusese niciodată într-o parte a Bibliotecii atât de pustie, de abandonată.

— Haide, trebuie să găsim o cameră cu computer.

Coridorul de afară era luminat doar de o fâşie subţire de urgenţă, de-a lungul tavanului. Podeaua le scârţâia sub picioare, de parcă o altă pereche de paşi ar fi răsunat ca ecou la ai lor. La stânga se aflau ferestre, dar dădeau spre o curte goală, sub un cer mohorât, atât de înnourat încât nu exista nici urmă de lumină.

Cinci uşi mai departe, găsiră o cameră cu un computer. Irene se aruncă pe scaun în faţa lui şi îl deschise, simţind uşurare când se lumină ecranul. Kai se aplecă peste umărul ei, sprijinindu-se de spătar, şi o privi intrând în sistem.

Un mesaj apăru imediat pe ecran, înainte ca Irene să îşi poată verifica mailurile: ***Tot curentul neesenţial a fost redus pentru a conserva energia în vederea necesităţilor. Toţi Bibliotecarii ce necesită transport***

imediat pentru recuperarea de cărţi au primit acces la dulapurile de transfer, cuvântul de comandă fiind „urgenţă”. Abuzul va fi sancţionat.

Dar fusese plecată doar câteva ore. Oare situaţia se înrăutăţise într-atât, în absenţa ei?

— Credeam că au încredere în voi ca adulţi, comentă Kai.

Irene îşi muşcă buza şi se concentră la situaţia curentă, înghiţindu-şi paranoia în creştere, probabil nejustificată. Avea suficiente motive în minte pentru care Bibliotecarii seniori monitorizau deplasările celorlalţi, cum ar fi supravegherea călătoriilor suspecte, încercărilor de evadare, sau chiar trădarea crasă…

— Poate e ca atunci când eşti părinte, spuse ea, deschizând o hartă a Bibliotecii. Nu îţi vezi niciodată copiii ca pe nişte adulţi.

— Exagerezi, spuse Kai, cu încrederea cuiva care încă n-a trăit situaţia.

Stai numai să fie nevoie să-ţi convingi tatăl că ai crescut şi că ştii ce faci. Dar Irene fu distrasă de la replica plănuită de harta de pe ecran.

— Aha, spuse ea. Cel mai apropiat dulap este… cam la un kilometru de aici. Putea fi mai rău.

— Dar avem un plan? întrebă Kai.

— Ca de obicei. Irene tasta în timp ce vorbea, scriindu-i Coppeliei un e-mail rapid, în care descria mesajele lui Alberich şi zvonurile aflate de la Zayanna, pe un ton cât mai rece cu putinţă. Ajungem acolo, evaluăm situaţia, decidem cum să punem mâna pe carte şi o luăm. S-ar putea să avem noroc: dacă sunt destule cărţi la Ermitaj sau cel puţin în unele părţi ale castelului, s-ar putea să pot forţa o intrare în Bibliotecă din interior. Asta ne-ar grăbi evadarea.

— Mi se pare că te bazezi pe multe presupuneri, comentă Kai.

— Pentru că încerc cu disperare să găsesc puncte pozitive în situaţia curentă, recunoscu Irene. Şi să nu o privesc ca pe un furt neplanificat dintr-un palat regal. Ştii

că nu-mi plac lucrurile făcute din scurt. Lovi tasta „Trimite”. Cel puţin nu vom avea de protejat identităţi pe termen lung.

— Drept ce ne dăm când ajungem?

— Mă gândeam la pelerini, cel puţin până când luăm pulsul locului şi găsim ceva mai bun. Informaţiile noastre de bază sunt foarte vechi. Începu să tasteze iar un apel rapid către Bradamant să îl viziteze pe Vale şi să preia informaţiile adunate de el. În ciuda animozităţii dintre ele, Bradamant era mânată de o curiozitate care ar fi trebuit să-i dea ghes. Portalul Bibliotecii spre lumea aceea se deschide în Biblioteca Jagiellonă din Cracovia. Cel puţin vom fi pe acelaşi continent, dacă vrem să călătorim până la Sankt Petersburg. Ar putea fi mai rău, de exemplu să trebuiască să ajungem acolo din Africa sau din Australia.

— Şi nu există Bibliotecar Rezident?

— A existat cineva, dar a murit cu douăzeci de ani înainte ca acel raport să fie scris. Irene apăsă din nou pe „Trimite”. Cauze naturale – scrie pe spatele raportului. A fost implicată într-un accident rutier. Lovită de o sanie zburătoare. Adică sania zbura şi s-au ciocnit.

Gândul o făcu să se cutremure uşor. Nu era deloc sigur să trăieşti în afara Bibliotecii. Sănii zburătoare puteau apărea de oriunde, oricâtă grijă aveai.

E-mailul ei ţiui. Era Bradamant: ***Putem vorbi?***

Kai se aplecă iar peste umărul ei.

— Ce vrea? întrebă el, bănuitor.

— Păi, în fond i-am cerut o favoare, spuse Irene, încercând să-şi reprime propriile îndoieli.

Ea răspunse: ***Sunt în trecere, în drum spre o misiune. Se poate repede?***

I-a luat doar zece secunde lui Bradamant să răspundă – suficient cât să verifice Irene că părinţii ei erau încă plecaţi într-o misiune. Şi încă în viaţă, spera.

Da, numai câteva cuvinte. Treci pe la tine?

— Tu ziceai că ne grăbim, spuse Kai.

— Da, fu de acord Irene. Dar trebuie să ne oprim la mine, ca să-mi iau nişte bani.

Da. Ne vedem acolo în 15 minute?

Irene presupunea că Bradamant avea acces la un dulap de transfer. Dacă nu, chiar nu avea timp să ocolească doar de dragul conversaţiei.

Ne vedem acolo, veni răspunsul.

La naiba. Nu mai avea nicio scuză să evite întâlnirea.

— Să mergem, spuse ea, închizând calculatorul. Ar fi jenant să întârziem.

Dulapul de transfer era strâmt pentru două persoane. Irene se sprijini de Kai şi nu de pereţi când pronunţă cuvântul de ordine în Limbă, apoi îşi transmise apartamentul drept destinaţie. Dulapul alunecă într-o parte, apoi în jos, ca un butoi care cădea într-o cascadă, zgâlţâindu-i, iar Irene mormăi scuze când simţi că-l loveşte pe Kai cu piciorul în gleznă. El o prinse, şi îşi petrecură restul coborârii în beznă, cu braţele lui în jurul ei şi cu ea permiţându-şi pentru scurtă vreme să se relaxeze.

Alberich încearcă să mă omoare. Lady Guantes încearcă să mă omoare. Poate că şi alţii încearcă să mă omoare. Măcar există o persoană pe care mă pot baza. În care pot avea încredere.

O clipă mai târziu, se opriră, iar uşile se deschiseră. Se aflau în zona rezidenţială care includea şi apartamentul lui Irene, într-un pasaj central care se deschidea către vreo douăsprezece apartamente. Ca restul Bibliotecii, era slab luminat, doar de o bandă care sclipea vag de-a lungul podelei. Irene era recunoscătoare că umbrele îi ascundeau obrajii îmbujoraţi.

— Care-i al tău? întrebă Kai.

— Al treilea la stânga, spuse Irene. N-am mai fost acolo de ceva vreme. Scuze pentru dezordine. Tastă codul care descuia uşa, încercând să-şi amintească dacă lăsase vreun lucru jenant la vedere.

Singurul lucru jenant era praful.

— Au trecut luni întregi de când am fost ultima dată aici, mormăi ea. Kai se uita pe coridor, încercând să pară că nu vrea să se uite în camerele ei, dar era foarte curios. Ei, haide… Nu am nimic de ascuns şi îmi va lua câteva minute

să găsesc aurul. Îl conduse în camera ei, încercând întrerupătorul. Din fericire, funcţiona.

Ca de obicei în apartamentul lui Irene – şi al majorităţii Bibliotecarilor – teancuri de cărţi erau sprijinite de rafturile care gemeau deja, creând capcane la tot pasul. Singurele decoraţiuni erau fotografii înrămate ale părinţilor ei şi ale unor prieteni de la şcoală. Biroul era încă plin de notiţe de traducere de ultima dată când fusese aici, când petrecuse câteva săptămâni fără misiuni. Încerca să-şi îmbunătăţească stăpânirea limbii coreene, de la *groaznic* la *rău.* Uşa laterală spre dormitorul ei era închisă, scutind-o de comentariile lui Kai privindu-i garderoba. Începu să caute prin sertarele biroului, încercând să-şi amintească unde lăsase rezerva secretă de monede de aur. Chiar dacă era o monedă străină, aurul funcţiona oriunde.

— Mulţumesc că m-ai aşteptat, spuse Bradamant.

Irene ridică privirea şi o văzu pe Bradamant în prag, elegantă ca întotdeauna. Purta o jachetă cenuşie, cambrată, şi o fustă până la genunchi. O broşă cu camee prinsă la gât reflecta lumina, sclipind. Era genul de ţinută pe care ar fi purtat-o o antreprenoare milionară în anii 1940, într-o lume care avea antreprenoare milionare. Fiecare centimetru din ea făcea reclamă la croitorie la comandă şi la cheltuilei exagerate.

— Nu-i nicio problemă, răspunse Irene. Îşi aminti că hotărâse să adopte o nouă politică de coexistenţă, în loc să se ofenseze de tot ce spunea Bradamant. Sper că n-a trebuit să faci un efort prea mare să vii aici.

— Ideea era să discut cu tine. Bradamant intră şi uşa se închise în urma ei. Ai spus acum ceva vreme că nu e cazul să ne irosim timpul lătrând una la alta, mai ales când avem o urgenţă.

Kai se retrăsese într-o parte şi se uita politicos la cel mai apropiat raft, neluând parte la discuţie, ostentativ, chiar dacă Irene ştia că asculta.

— Corect, spuse Irene. Despre ce vrei să vorbim?

— Păi, ezită Bradamant, alegându-şi cuvintele. Suntem

printre puţinii Bibliotecari care chiar l-au întâlnit pe Alberich.

— Suntem printre fericitele supravieţuitoare, da, spuse Irene.

— A încercat să comunice cu tine?

Cuvintele atârnară în aer.

I-am spus deja Coppeliei – nu ar fi nicio trădare, se gândi Irene. *Nu am niciun motiv să-mi fie ruşine sau teamă să recunosc.* Dar să o spună cu voce tare era destul de greu.

— Da, reuşi, într-un târziu. După şedinţa de dimineaţă. Sunt sigură c-a fost el. Cu tine?

— Nu, spuse Bradamant. Părea mai degrabă iritată decât recunoscătoare. Probabil fiindcă sunt blocată aici.

— Nu eşti în misiune? Credeam că toţi cei în putere…

— Koşcei mă ţine aici. Bradamant îşi încrucişă braţele. Spune că are nevoie de cineva pentru extragerile urgente.

Să spună *Nu din cauza a ce s-a întâmplat în ultima ta misiune?* ar fi fost de neiertat. Dar gândul îi trecu lui Irene prin minte şi îl înăbuşi iute, înainte să i se citească pe faţă.

— Cred că are sens, zise ea, pe un ton neutru.

— Nu are sens să mă ţină aici când i-am putea da de urmă lui Alberich! se răsti Bradamant. Ştim amândouă că este genul răzbunător. Ar fi mult mai *util* dacă am fi momeala dintr-o capcană!

— Aş vrea să argumentez împotriva ideii că ne este de vreun folos ca Irene să fie ucisă, se amestecă şi Kai, de unde se sprijinea de raft.

— Ah, ai putea să fii şi tu prezent, s-ar putea să vină şi după tine, spuse Bradamant. Nu încerc să te ţin departe. Sunt convinsă că ai fi foarte util. Îi aruncă un zâmbet discret şi viclean. Şi sunt convinsă că familia ta n-ar obiecta la înlăturarea lui Alberich.

— Toată lumea ştie despre familia mea? mormăi Kai.

— Nu, spuse Bradamant repede. Dar ai protejat o zonă împotriva haosului, când ne-am confruntat cu Alberich ultima dată, aşa că faci parte dintr-o familie importantă. Nu toţi dragonii ar putea. Se întoarse înapoi spre Irene, fără să-i permită lui Kai să fie sau nu de acord. Deci, ce

crezi?

— Nu vrei să acţionăm treptat? întrebă Irene.

Ideea de bază, *Hai să-l prindem pe Alberich în capcană,* suna bine, în principiu, dar specificitatea lui *Hai să ne jucăm de-a momeala pentru un criminal dezaxat* o lăsa fără urmă de entuziasm.

— Ai discutat despre asta cu Koşcei?

— Nu, recunoscu Bradamant. Am vrut să discut întâi cu tine.

— Crezi că n-ar fi de acord?

Bradamant ridică din umeri.

— Depinde cât de fezabil facem să pară totul. Dacă propunem un plan cu şanse…

Irene tot nu era convinsă că era o idee bună.

— Când Alberich m-a contactat, a canalizat putere haotică brută în zona mea, după ce şi-a dat seama unde eram.

Povesti detaliile întâlnirii de dimineaţă, ca răspuns întrebarea nerostită a lui Bradamant, deşi omiţând partea în care fusese drogată şi răpită de vârcolaci, pierzând documentele Bibliotecii. *N-are sens să amestec lucrurile.*

— Sunt de acord că înseamnă că am putea obţine o conexiune cu două capete, conchise ea. Doar că nu ştiu dacă ar fi în avantajul nostru.

— Puţin cam defetist, nu crezi? spuse Kai, încetişor.

— Nu tu ai fost cel aproape prăjit de haos brut în dimineaţa asta… începu Irene.

— Nu, spuse Kai. Pentru că *nu am fost acolo,* fiindcă te-ai dus la Bibliotecă fără mine. Aş fi crezut că deja ştim cum să ne purtăm în situaţii ca aceasta.

Irene inspiră adânc.

— Bine. Am înţeles, Kai. Bradamant, poţi să-mi dai o clipă de gândire? Trebuie să-mi schimb rochia, oricum. Îşi privi hainele distruse. Zile ca aceea îi distrugeau bugetul pentru îmbrăcăminte. În cinci minute mă întorc.

Bradamant şi Kai încuviinţară, iar Irene se strecură repede în dormitor. Îşi analiză opţiunile, lăsându-şi rochia şi haina distruse să cadă pe podea, şi se schimbă iute în

ceva cu fustă lungă, modest, simplu şi deloc remarcabil. Avea multe asemenea haine în garderobă.

O rodeau două întrebări importante. Oare doar neîncrederea ei în Bradamant o făcea să dezaprobe ideea? Şi ar fi putut funcţiona?

Când intră înapoi în birou, Bradamant tocmai spunea:

— Nimeni nu îi pune la îndoială *talentul...* Se uită la Irene. Vorbim despre tine, fireşte.

— Bineînţeles, fu de acord Irene. Dacă nu sunt în cameră, vorbiţi despre mine – unele lucruri aşa se întâmplă în viaţă. Sunt convinsă că eu şi Kai vom începe să vorbim despre tine imediat ce pleci.

Bradamant zâmbi glacial.

— Deci? Ce crezi?

Irene îşi puse punga cu monede de aur într-un buzunar interior.

— Este o idee plauzibilă, recunoscu ea. Asta dacă persoane precum Koşcei sau Coppelia, sau cine-o fi, sunt de acord. Atunci ajut. Dar nu am de gând să acţionez doar cu tine – nici măcar dacă-l luăm pe Kai cu noi.

Kai deschise gura, apoi o închise iar, aparent măgulit de ideea că ar fi fost şi el invitat.

Dar Bradamant se încruntă.

— Dacă tu crezi că este o idee bună, atunci nu-mi dau seama de ce nu eşti mai entuziasmată.

— Nu mi se pare a fi lipsă de entuziasm să aştept mai întâi opinia superiorilor, spuse Irene. De fapt, nu-mi dau seama de ce ai dori să mă *entuziasmez.* Chiar dacă este o idee bună, nu va fi nici pe departe uşoară sau sigură.

— Mereu cinică, spuse Bradamant. Zâmbetul ei era cam şovăitor. Irene, spune-mi…

— Da?

— Crezi că superiorii noştri fac ce trebuie?

— În ce sens?

— În sensul că adoptă o strategie strict defensivă, spuse Bradamant. Îşi alegea cuvintele cu la fel de multă precauţie ca Irene. *Niciuna dintre noi nu vrea să fie prima care să spună ceva ce ar putea fi raportat şi folosit contra*

noastră. Sunt… îngrijorată.

— Nu ştim neapărat tot ce plănuiesc, spuse Irene, dar cuvintele îi sunară seci în propriile urechi şi îşi aminti plângerea adresată înainte Coppeliei.

— Şi ştii care este corolarul.

— Că plănuiesc ceva prea primejdios ca să ne spună? sugeră Irene.

— Nu, spuse Bradamant, pe un ton scăzut. Că avem spioni printre noi.

— Nu-i chiar aşa, spuse Kai ferm, spărgând tăcerea bruscă. Serios, chiar este. Dacă existau Bibliotecari să lucreze pentru Alberich şi cu acces la bibliotecă, ar fi putut să deschidă o uşă şi să îl invite, nu? Chiar dacă nu poate intra pentru că este contaminat cu haos, ar putea sabota activ Biblioteca, oferindu-i lui informaţii. În fine. Nu ar fi nevoie de toate ameninţările şi ultimatumurile.

Dacă Irene ar fi fost genul care să se roage, ar fi rostit o rugăciune de mulţumire pentru opinia lui întemeiată. Îi scurtcircuita paranoia.

— Da, fu ea de acord.

— Sunt convinsă că există şi alte lucruri pe care le pot face spionii pentru el, sugeră Bradamant. Dar argumentul i se părea şubred chiar şi ei aşa că renunţă, ridicând din umeri, dezamăgită.

— De fapt, ce ai vrea să facem, tu şi eu? Să strigăm „Alberich, suntem aici, vino să ne prinzi!” până când se întâmplă ceva?

— Nu-i nevoie să reacţionezi aşa, se răsti Bradamant. Eu doar sugeram ceva. Şi nu iei ceva în considerare.

— Ce?

— Te-am văzut discutând cu Penemue.

— Atunci, cred c-ai văzut cum a uitat de mine de îndată ce şi-a dat seama că nu îi puteam fi de folos, răspunse Irene. A vorbit şi cu tine?

— A încercat. Bradamant părea arogantă. Te rog să-mi acorzi ceva încredere, Irene. Cred că ştiu mai bine ce se petrece în plan politic decât ştii tu. Ştiam mai multe despre asta chiar înainte să rămân blocată aici câteva luni.

Ca să-i iau apărarea lui Penemue, nu face asta doar pentru că se consideră noua reprezentantă a claselor muncitoare. Crede sincer că este nevoie de reformă.

— Ce-i corect e corect, spuse Irene. Accept că nu este complet egoistă, dar cred că ai rezervele tale în ceea ce o priveşte.

— Sincronizarea nu este punctul ei forte. N-o să încerc să discut structura Bibliotecii cu tine, fiindcă probabil vom ajunge să dezbatem tema aristocraţie versus oligarhie versus democraţie. Sincer, avem amândouă lucruri mai importante de făcut. Dar cred că putem cădea de acord că schimbarea pe termen lung merită măcar discutată.

— Posibil, fu de acord Irene, precaută. Dar chestia cu Penemue – înţeleg că vrea să facă valuri, iar un atac are sens din punctul ei de vedere, ca un contraatac la politicile oficiale. Dar sugerezi că dacă nu luăm în considerare opţiunea de a deveni momeală, o va propune chiar ea?

— Se prea poate. Aşa că mă întreb dacă noi două nu ar trebui să-i venim în întâmpinare şi să o privăm de opţiunea asta politică.

Irene se gândi, apoi clătină din cap.

— Nu. Superiorii noştri ştiu despre întâlnirea noastră anterioară cu Alberich. Dacă nouă ne-a venit ideea să fim momeală, sigur le-a trecut şi lor prin cap să ne folosească drept momeală. Nu era un gând liniştitor, dar avea impresia că este adevărat. Să încercăm să fugim şi să facem asta pe cont propriu nu va ajuta pe nimeni din punct de vedere politic. S-ar putea chiar să înrăutăţim lucrurile pentru autorităţi, dacă Penemue încearcă să impună ideea că pierd controlul propriilor juniori.

Bradamant încuviinţă lent.

— S-ar putea să ai dreptate. Bine. O lăsăm aşa, deocamdată.

Mici tentacule de paranoia se teşeau deja în mintea lui Irene. Bradamant era perfect capabilă să o folosească pe Irene drept momeală, cu sau fără voia ei, dacă putea obţine susţinere. Sau, într-o notă mai întunecată, cine spunea că femeia misterioasă din spatele răpirii lui Irene

nu fusese chiar Lady Guantes? Dacă fusese cineva mult mai apropiat Bibliotecii…

— Verific eu ce face prietenul tău, Vale, într-o zi sau două, spuse Bradamant. Expresia ei era plăcută, la fel de graţioasă şi enigmatică precum a unei statuete create de Erté. Dacă află ceva important, îi transmit Coppeliei sau ţie. E bine aşa?

— E bine, încuviinţă Irene. Îşi alungă temerile. Nu îi *plăcea* prea mult Bradamant, dar putea avea încredere că nu va trăda Biblioteca – nu? Zâmbi. Mulţumesc, apreciez. Şi dacă ai idei utile despre cum să-l momim pe Alberich afară, spune-mi. Dar ai dreptate, avem treabă.

Bradamant ezită, privind de la Irene la Kai, apoi încuviinţă şi ieşi. Uşa se închise în urma ei.

— Chiar a sugerat o revoltă? întrebă Kai.

— Fireşte că nu, spuse repede Irene. Încerca să oprească revolta. Ai auzit-o.

— La suprafaţă, da. Însă părea şi să încerce să vadă cât de departe ai merge.

— E o ipoteză.

— S-ar putea să fiu novice într-ale Bibliotecii, Irene, dar am fost crescut la Curtea tatălui meu. Kai nici măcar nu părea supărat. Doar deprimat. Cum a zis Bradamant, cunoaşte ce se-ntâmplă în plan politic. Dar şi eu ştiu cum merg treburile. În vreme de război, oricine poate prelua puterea.

— Ar trebui să mergem, spuse Irene, încercând să îndrepte conversaţia înapoi într-o zonă sigură. Priorităţi? Aducerea unei cărţi? Înainte să fim distraşi de…

— De Bradamant, care voia să sugereze că superiorii tăi sunt incompetenţi şi că ar trebui să acţionezi independent, spuse Kai.

— Nu mă ajuţi.

— Nici nu vreau. Încerci din răsputeri să fii corectă cu o persoană în care nu ai motive să te încrezi. Kai îşi încleştă maxilarul.

— Este o altă Bibliotecară şi am încredere în ea. Irene reformulă declaraţia: Adică am încredere că nu lucrează

cu Alberich. Uite ce e, Kai, vrei să fug la Coppelia şi să-i spun că Bradamant îi pune la îndoială autoritatea? Mai ales când Bradamant poate nega foarte bine că a spus aşa ceva, sau poate pretinde că am interpretat eu greşit?

Kai îşi duse o mână la piept.

— Ai un martor independent.

— Bradamant va spune că ai minţi ca să mă susţii. Văzu chipul lui Kai întunecându-se, din cauza insultei. Nu-ţi pierde cumpătul cu *mine.* Asta ar spune şi aşa ar crede suficienţi oameni.

— Atunci, ce facem? întrebă Kai.

— Ţinem ochii deschişi şi suntem atenţi. Între timp, mergem după carte. Deschise uşa. Vii?

Kai mormăi ceva ca pentru sine, dar o lăsă baltă. În timp ce se înghesuiau în dulapul de transfer, el întrebă:

— Vrei să vezi ce fac şi alţi Bibliotecari? Dacă unii au fost ucişi…

— Mi-am verificat părinţii, zise Irene. N-au raportat nicio problemă.

Nu prea putea merge să-i vadă. Cel puţin, Alberich nu avea idee cine erau sau cum să-i găsească.

— Şi alţi prieteni?

Urmă o pauză. Kai îşi dădu seama că Irene n-avea de gând să-i ofere vreo listă de prieteni.

— Cu siguranţă cunoşti alţi Bibliotecari, spuse el, dezamăgit.

— Desigur, răspunse Irene. Nu înseamnă că voi face un atac de panică şi voi alerga să caut liste cu victime. Care-i intenţia ta, Kai?

El ridică din umeri.

— Fraţii şi surorile tale de suferinţă sunt în primejdie. Irene, tu ai riscat să mă salvezi pe mine. Nu ai face asta şi pentru ei?

Discuţia devenea mult prea marcată de emoţii ca să-i mai placă lui Irene. Înghesuiala nu ajuta: erau foarte aproape.

— Ba da, fireşte că da, dar ce ai vrea să fac, concret, *acum?* Ar trebui să intru în panică pentru că există şanse

ca persoane cunoscute să fie…

Moarte, completă ea în gând. Cunoştea alţi Bibliotecari, şi încă mulţi, chiar dacă nu foarte bine. Coppelia şi Koşcei afirmaseră că existau victime. Nu voia să speculeze. Ar fi fost dificil să se oprească.

— …în pericol, spuse însă, cu voce tare, înlocuind cuvântul prea dur. Eu… noi… avem o *misiune.* **Poarta către B-1165!**

Dulapul de transfer se urni, alunecând într-o parte prin beznă şi tăind orice încercare a lui Kai de a reînnoda conversaţia. Căzu ca un lift şi Irene fu nevoită să recunoască lucrul care o enerva cel mai tare la propunerea lui Bradamant. Irene îşi dorea cu disperare să facă asta. *Voia* să îl lovească pe Alberich şi să salveze Biblioteca. Să se pună în pericol pentru a duce o misiune la capăt nu era ceva nou. Dar simţul măsurii i se revolta împotriva ideii de a se pune în pericol dacă nu avea niciun rost. Bradamant nu avea un plan dincolo de a le folosi chiar pe ele drept momeală. Doar îşi dorea.

Dacă l-ar fi putut localiza pe Alberich…

Dulapul se opri brusc, iar Irene şi Kai se împleticiră afară, într-o cameră fără geamuri, cu lumină cât să nu se împiedice de mormanele de cărţi. Nu existau aici semne de avertizare despre pericole, nici afişe ameninţătoare, nici sigilii speciale pe uşa care dădea din Bibliotecă.

— Gata? întrebă ea.

— Gata, răspunse Kai, potrivindu-şi manşetele.

Irene apucă clanţa grea, de alamă, şi împinse uşa, apoi păşi prin ea în altă lume. Trebui să dea la o parte un cordon pluşat, roşu. De clanţă atârna un semn care declara că spaţiul era DEZAFECTAT în poloneză. Dincolo, camera era plină de vitrine şi tapiţerii. Alt loc care fusese cândva o bibliotecă, iar acum era doar muzeu.

Kai o apucă de încheietură şi aproape că o duru.

— Irene, spuse el, şocat. În lumea asta trăiesc şi cei din neamul meu.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Irene se uită surprinsă la Kai şi era pe cale să îi ceară detalii când uşa de la celălalt capăt al camerei se deschise brusc, trântindu-se de perete. Ea şi Kai se întoarseră să vadă cine era.

Bărbatul din uşă era, probabil, un paznic de la muzeu, deşi bastonul care-i atârna la centură părea prea uzat ca Irene să stea liniştită. Îmbrăcămintea lui era de un negru sever, cu accente roşii: o tunică, pantaloni strâmţi, cizme. O cicatrice uriaşă îi urâţea o parte din faţă. Alţi doi paznici umplură spaţiul din spatele lui: lăţimea umerilor lor o făcu pe Irene să se întrebe ce făceau, de fapt. Paznicii de muzeu nu erau, *de obicei,* atât de bine organizaţi, de musculoşi sau de pregătiţi să fie violenţi.

— Cine sunteţi şi ce căutaţi aici? întrebă cel din faţă.

Era o întrebare cu totul rezonabilă, care îi fusese adresată adesea lui Irene în cariera sa. Din păcate, *Mă numesc Irene şi am venit să fur cărţi* nu era tocmai răspunsul pe care voiau să-l audă cei care întrebau. Nu se putea gândi la un răspuns care să le poată explica prezenţa într-o zonă care părea atât de bine păzită. Putea trece la următorul pas.

— Crezi că eu şi acest bărbat avem dreptul să fim aici şi să fim lăsaţi să plecăm, spuse ea ferm, în Limbă.

Efortul o luă prin surprindere. Simţi de parcă era nevoită să împingă cuvintele la deal. Universul nu părea să vrea să accepte efectul Limbii. Aşa se simţea când lucrai într-o lume cu un nivel atât de înalt de ordine? Era trimisă, de obicei, în lumi mai degrabă de mijloc sau înclinate spre haos.

Şi totuşi, funcţionă. Paznicii părură niţel confuzi, dar încercarea lor trufaşă de a-i intimida luă sfârşit.

— Scuze, spuse cel din fruntea lor, salutând. Nu ne-am dat seama, doamnă.

— Pe loc repaus, spuse ea, cu un semn din cap, şi săltă spre uşă.

Se clătina niţel, încă ameţită de efort, dar Kai o susţinu. Paznicii se topiră lângă ei ca untul pe un cuţit fierbinte, cu ochii plecaţi în semn de respect.

Ea şi Kai ajunseseră la jumătatea coridorului când se auzi un strigăt furios:

— Opriţi-i!

— Mai repede ca de obicei, mormăi Irene, şi amândoi dădură repede colţul.

Paznicii cunoşteau terenul, dar locul părea un labirint. *Camere foarte elegante şi frumoase,* remarcă Irene, în timp ce alerga prin ele, şi pline de cărţi cu aspect interesant. Mai important, aceste camere erau potrivite ca să se piardă de urmăritori.

Analiză situaţia în timp ce se ascundea în spatele unei vitrine, alături de Kai. Paznicii trecură în fugă pe lângă ei, urlând ceva, însă Irene nu cunoştea îndeajuns de bine poloneza, încât să poată traduce ce strigaseră.

Aşteptă până când erau suficient de departe, să nu îi mai poată auzi şi abia atunci spuse:

— S-ar putea să fie necesar să ne regândim strategia.

— De ce?

— De obicei, efectul durează mai mult.

— Am crezut c-a fost doar un ghinion.

— Nu. Cred că e vorba despre lumea asta prea dominată de ordine. A fost mai greu să fac să funcţioneze Limba.

— Ah! Kai se încruntă. În mod normal, mi-ar fi plăcut să te duc într-o lume cu multă ordine, dar asta poate complica lucrurile. Nu m-am aşteptat să fur o carte cu tine, într-una. De ce au apărut paznicii chiar acum? Păreau gata de acţiune. Credeam că se întâmplă doar în lumile cu mult haos.

— Viaţa are tendinţa să fie ciudată, spuse Irene, cu amărăciune. Bine, hai să vedem unde este ieşirea, înainte să ne găsească iar.

O explorare foarte atentă îi aduse în zonele clădirii mai pline de lume şi acolo reuşiră să se amestece într-un du-te-vino general, fără să atragă atenţia. Majoritatea vizitatorilor păreau studenţi sau ucenici şi doar câţiva

arătau c-ar duce-o bine. Hainele jerpelite şi aerul de sărăcie îngrijită păreau să reprezinte norma.

Paznicul de la uşă ceru permisul lui Irene, dar acceptă o monedă de aur şi scuze pentru că ea şi-l „uitase”. Probabil urma să fie agitaţie când el şi paznicii care îi urmăriseră o să-şi compare experienţele, dar Irene plănuia să fie deja de mult plecată.

Ea şi Kai găsiră o cafenea la câteva străzi distanţă, luară ziare de pe drum şi se aşezară într-un colţ, cu un ceainic plin şi o farfurie cu plăcinte umplute cu gem de prune. Jumătate de oră păstrară tăcerea, exceptând solicitările ocazionale de a-şi da pagini de ziar. Irene luă ziarele poloneze, pentru că înţelegea vocabularul de bază, iar Kai le citi pe cele internaţionale, fiindcă nu ştia nici brumă de poloneză.

Într-un târziu, Irene puse jos şi ultimul ziar şi făcu semn să i se aducă un ceainic proaspăt.

— Va fi incomod, spuse ea. Nu-mi place să încerc să fur cărţi în mijlocul secesiunilor şi revoluţiilor.

— Poate nu-i atât de incomod cum putea fi. Kai arătă ziarul francez *Le Monde.* Potrivit acestuia, problemele sunt în ţările de margine, nu în Rusia. După ce ajungem în Sankt Petersburg, vom fi în siguranţă. Sau mai în siguranţă decât suntem aici.

— Poate că da, poate că nu. Irene puse ziarele unele peste celelalte, gânditoare. Folosesc termeni precum „terorism” şi „agenţi străini”, sau „coloana a cincea”. Am descoperit că dacă se întâmplă lucrurile astea, cetăţenii unei ţări încep să devină suspicioşi cu străinii care se poartă ciudat. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine.

— Crezi că a sporit paza din jurul Ermitajului? întrebă Kai. Ţinând cont de cât de vechi sunt informaţiile noastre…

— Nu avem de unde şti, din păcate. Asta e problema cu lipsa Bibliotecarului Rezident. Îşi aminti de comentariul lui anterior. Apropo, ce-ai vrut să spui când ai zis că sunt dragoni aici?

— Nu aici, în Polonia, spuse Kai, cam prea repede.

— Nu. În lumea asta.

— Îmi dau seama că sunt în lumea asta. Dar nu ştiu unde, dacă nu încerc să-i găsesc. Doar că nu ştiu dacă ar fi o idee bună să încerc.

— De ce? întrebă Irene, surprinsă. Crezuse că ar fi încântat să-şi petreacă timpul cu alţi dragoni.

— Ştii tu. Nu era semn bun când Kai devenea monosilabic. Se jucă un pic cu plăcintele. Întrebări.

— Kai, am mai discutat despre secrete periculoase, spuse Irene, răbdătoare. Mai exact, ea vorbise, el ascultase. Ar trebui să ştiu despre ce e vorba?

— Îmi fac griji pentru tata. Vocea lui Kai era nesigură. I-am provocat deja destule supărări pentru că m-am lăsat răpit şi am avut nevoie de ajutor. Nu vreau să mai fie stânjenit şi de alte dovezi de purtare ruşinoasă. Ce fac în particular este una, dar… Ştiu că înţelegi cum sunt intrigile de la Curte, Irene. Nimeni nu-l va *provoca* pe tata, dar pot face alte lucruri.

— Să întârzie cu taxele şi tributul? încercă Irene. Să rătăcească ordinele? Să nu i se supună în public, în mod politicos? Să negocieze cu alţi monarhi? Aflase, înainte, că erau patru regi dragoni, iar tatăl lui Kai era unul dintre ei. Kai era doar un fiu printre mulţi alţii, de departe cel mai tânăr şi cu cele mai puţine şanse de a urca pe tron. Consecinţe pe termen lung pe motiv că purtarea nepotrivită a fiului poate însemna slăbiciuni ale tatălui?

— Chiar înţelegi, spuse Kai, uşurat. Fireşte că unchiul meu îi este loial, iar Li Ming îi este loial unchiului, aşa că nu contează dacă îmi cunosc afilierea cu Biblioteca. Dar nu ştiu ce alţi dragoni sunt aici. S-ar putea să fie reprezentanţi ai Curţii uneia dintre regine. Nu vreau să fiu acuzat că am invadat teritoriul altcuiva.

Irene ştia că ar trebui să continue misiunea, dar Kai îi împărtăşea atât de rar informaţii despre politica draconică, aşa că nu putu rezista dorinţei de a întreba alte câteva lucruri.

— Reginele sunt duşmanele regilor?

— Nu, spuse Kai, părând şocat că putuse oferi impresia aceea. Dar locuiesc în lumi mai sigure, cele cărora tu le

spui cu nivel ridicat de ordine. Regii merg să le viziteze în scopuri diplomatice sau pentru contracte de împerechere.

— Ai fost crescut la Curtea mamei, sau a tatălui tău? întrebă Irene.

— La tata. Băieţii sunt daţi tatălui, iar fetele, mamei. Cel puţin, aşa se întâmplă cu cei rezultaţi din împerecherile regale. Dragonii de rang inferior pot avea aranjamente diferite. Îi surprinse privirea: Să nu crezi că am crescut fără dragoni femele în jur. Tatăl meu are multe curtene şi servitoare, la fel ca şi lorzi-femei sub comanda sa. Curţile, însă, sunt de acelaşi gen.

— De ce?

— Aşa stau lucrurile.

Lui Irene i-ar fi plăcut să afle mai multe detalii, dar situaţia lor era presantă.

— Bine, spuse ea. Ca să revenim la discuţia noastră, dragonii care sunt aici vor interveni dacă încercăm să furăm cartea?

— Nu vor *interveni,* spuse el, precaut. Dar vor fi curioşi.

— Atunci, vom fi discreţi şi vom spera că nu remarcă. Îi citi uşurarea din priviri. Acum trebuie să ajungem la Sankt Petersburg, după ce obţinem nişte haine.

Făcu un semn spre oamenii care treceau, afară. Mulţi dintre ei purtau haine negre, la fel ca Irene şi Kai, însă erau din postav deosebit de gros, adesea cu gulere şi manşete de blană. Pe dedesubt, femeile purtau fuste lungi, cu bluză sau corset – nu rochii, cu benzi în culori puternice. Bărbaţii purtau cizme solide şi pantaloni groşi, cu cămăşi şi veste. Şi bărbaţii, şi femeile purtau pălării. Kai şi Irene erau neobişnuiţi aşa, cu capul gol.

— Nu vom cumpăra pălăriile cele mai ieftine, sper, spuse Kai.

Chiar dacă putea face o cămaşă jerpelită şi o pereche de pantaloni să arate ca ultimul răcnet în modă, nu însemna că şi dorea asta. Cumpăra cu gustul desăvârşit al unui prinţ crescut în veşminte croite pe comandă, din mătăsuri şi blănuri.

Irene îl cam dezamăgea în privinţa asta, şi o ştia.

— Scuze, spuse ea. Nu vreau să cheltuim prea mult din banii puşi deoparte, înainte să ajungem acolo. Moda poate fi diferită în Sankt Petersburg…

— Ţi-am zis că trebuia să cumpărăm *Vogue,* spuse Kai.

— Aceea este modă la nivel înalt, nu de stradă, comentă Irene. N-ar fi fost de niciun folos. Haide. Trebuie să pornim.

Mâncă ultima plăcintă şi îi făcu semn chelnerului, combinând bacşişul cu solicitarea de indicaţii privind un magazin de haine în apropiere. Era bucuroasă că nu primise comentarii de la Kai privind graba sau timpul pierdut cu acest ocol. Să dea năvală pe o proprietate regală bine păzită fără deghizare corespunzătoare le-ar fi adus moartea. Să lucreze la detalii o ajuta să îşi menţină echilibrul. Dacă începea să se gândească în termeni de *Întreaga Bibliotecă ar putea fi distrusă,* mintea ei se avânta pe un soi de roată pe care alerga un hamster. Era un concept prea mare pentru a fi acceptat.

În unele versiuni ale Cracoviei exista o gară mare în centru, însă aici exista o clădire care servea drept centru pentru deplasări, cu sănii care veneau şi plecau constant, în zbor. Erau trase de reni şi de cai care galopau prin aer. Era cel mai sfidător mod de folosire a magiei dintre toate cele văzute de Irene în oraşul care părea destul de distrus. Locul avea mare nevoie de renovare, ceea ce sugera o criză financiară. Situaţia era probabil legată de faptul că Imperiul Rus din acea lume era instabil şi că se exercita un control statal rigid asupra magiei. Irene remarcă asta ca detaliu de fond, gândindu-se care va fi impactul asupra misiunii, aşa cum ar fi studiat gramatica şi vocabularul unei noi limbi.

Din fericire, paznicii de la poartă nu cerură paşapoarte, dar biletele erau atât de scumpe, că Irene tresări. Un paj care arunca priviri piezişe îmbrăcămintei lor ieftine îi conduse către o sanie lucioasă, neagră cu argintiu, cu şase reni mari înhămaţi. Deschise o uşiţă laterală şi le făcu semn să intre, cu o plecăciune. Era aglomerată şi abia dacă avură loc să se înghesuie într-un colţ. Toţi ceilalţi

erau mai bine îmbrăcaţi ca ei. Văzură funde colorate la mâneci şi gâturi, sau mănuşi moi, de căprioară, şi cizme înalte, de piele roşie.

— Bună seara, spuse femeia de lângă ea în poloneză. Era genul în vârstă, ajunsă, cu blănuri care-şi arătau vârsta, dar care fuseseră scumpe cândva. Obrajii ei fardaţi se asortau cu nasul roşu. Cât mă bucur de compania dumitale în acest zbor de noapte! Ce vă mână la drum?

Kai zâmbi, fără să înţeleagă. Irene fu lăsată să ducă greul conversaţiei şi să prezinte povestea de acoperire, care-i luă măcar mintea de la faptul că sania se ridica în aer şi ajungea la o înălţime foarte mare. Şi de la viteză. Zeppelinele sau navetele de înaltă tehnologie erau mult mai bune decât acest mijloc de transport. Închideai geamurile şi nu trebuia să vezi peisajul care se derula cu o viteză imposibilă, de la prea mare înălţime. Se concentră la o naraţiune convingătoare:

— …aşa că vărul meu a venit să mă ia, după infarctul suferit de mama, încheie ea. Era o poveste tragică, despre boală în familie, cu un tată alcoolic şi un accident. Irene trebuise să îşi cheltuie toate economiile pe drumul spre casă cu sania, pentru a ajunge la căpătâiul mamei sale, pe moarte. Împrumutase din cele mai lacrimogene poveşti de familie pe care le cunoştea şi era mândră de rezultat. Fireşte că vărul meu n-a pus niciodată piciorul afară din Rusia, dar ştia unde locuiesc…

Câţiva dintre ascultători oftară, cu simpatie. Distracţia din timpul călătoriei consta în trecerea din mână în mână a unor butelcuţe de vodcă şi şliboviţă. Din păcate, povestea lui Irene atrăsese mai multă atenţie decât dorise ea.

— Vă rog să mă iertaţi. Îmi fac doar griji pentru sărmana mama…

Kai nu pricepea poloneză, dar înţelegea un îndemn nerostit. Îşi strecură braţul pe după umerii ei şi o strânse mai aproape.

— Vă rog să îmi iertaţi verişoara, spuse el, în rusă. Are nevoie de odihnă.

Irene şi-a permis să se relaxeze. Era într-adevăr

extenuată. Fusese o zi lungă şi prea plină de agitaţie. Dureri uitate se făceau simţite acum, când nu avea altceva de făcut decât să aştepte să se încheie zborul.

— Dormi puţin, îi murmură Kai la ureche. Te trezesc dacă… dacă suntem atacaţi.

Irene zâmbi puţin.

— Mulţumesc, şopti ea şi îşi lăsă capul pe umărul lui, închizând ochii. Încercă să îşi elibereze mintea pentru somn, aşa dificil cum i se părea. Dar Kai era cald, chiar şi prin straturile groase de haine, şi în ciuda faptului că detesta înălţimile, lângă el se simţea în siguranţă. *E dragon. Mă prinde el dacă se întâmplă să cad…*

Când redeschise ochii, cerul era senin şi luminos, iar aerul, rece ca gheaţa. Se alăturară unei cozi de sănii aflate la sosire care plonja spre o clădire hexagonală imensă, acoperită cu panouri de sticlă şi sidef. Un orologiu uriaş din alamă sclipitoare, care era înconjurat de simboluri astronomice, arăta că era ora şase dimineaţa.

Irene se frecă la ochi şi ridică privirea spre Kai.

— N-ai dormit?

— Am dormit suficient. Nu părea nici ciufulit de somn, nici doar pe jumătate treaz. Arăta pregătit de orice, de parcă aerul rece de iarnă i-ar fi oferit un plus de energie. Priveşte oraşul. Se văd toate obiectivele…

Irene strânse din dinţi şi se uită peste marginea saniei, către Sankt Petersburgul de sub ei.

— Este… mare, spuse ea.

Percepţia ei asupra geografiei oraşului ar fi fost mai bună dacă nu s-ar fi gândit cum ar fi să cadă de pe sanie şi să aterizeze în mijlocul lui.

— Cred că acolo este Palatul de Iarnă. Kai arătă spre o clădire de pe malul apei, care sclipea în nuanţe de auriu şi albastru în lumina zorilor. Ce arhitectură elegantă!

Era foarte eficient să inspecteze Kai terenul şi să vadă clădiri care făceau parte din complexul Ermitaj. Irene ar fi trebuit să îl complimenteze pentru munca depusă, în loc să se lupte cu răul de mişcare şi cu vertijul.

— Ce drăguţ, mormăi ea.

Kai renunţă să mai încerce să o convingă şi continuă să se aplece peste marginea saniei, care se apropia de punctul de aterizare. Renii se înclinară spre una dintre arcadele din zidurile clădirii şi apoi coborâră, până când ajunseră să tragă sania pe pământ şi nu prin aer, oprindu-se pe nesimţite. Se aflau într-o sală imensă, deschisă, aglomerată de alte sănii, de pasageri care veneau şi plecau, de paznici şi de hamali încărcaţi. Zgomotul a sute de persoane strigând unele la celelalte era aproape dureros.

Irene tocmai îşi lua rămas-bun de la ceilalţi pasageri când remarcă urşii. Erau ghemuiţi câte doi lângă porţile de ieşire, fiecare cu o persoană alături. Aveau zgărzi de fier în jurul gâtului şi lanţuri prinse de labele din spate, ancorate de ţăruşi vârâţi în pământ.

— Kai, murmură ea, arătând cu capul spre ei.

El îşi miji ochii.

— Nu sunt sigur dacă sunt folosiţi pentru controlarea mulţimii sau sunt paznici, zise el, îndreptându-se spre ieşire lângă ea. Spre deosebire de majoritatea pasagerilor, ei aveau doar strictul necesar în bagaj. Ce facem?

— Poartă-te normal, spuse Irene. Nimeni nu pare să-i placă.

Oamenii care se îndreptau spre porţile de ieşire se fereau de urşi sau îi tratau cu un dispreţ arogant şi apoi icneau la orice mârâit. Nimeni nu era însă oprit. Poate că erau folosiţi doar ca ameninţare? Sau serveau drept gardă de ceremonie? Dar cine posta asemenea gărzi într-un aeroport?

Se alăturară cozii care se îndrepta spre cea mai apropiată ieşire. Irene parcurse o listă mentală de obiecte cu potenţial de contrabandă. Nu avea arme, nici droguri, nici explozibili şi regreta cumva – în fond, s-ar fi putut dovedi de folos în misiunea aceea. Dar, pentru moment, nu se putea gândi la nimic ilegal ascuns de ea sau de Kai. Bineînţeles că depindea şi de ce considera regimul drept ilegal…

Apoi, ursul din apropierea ei mârâi. Nu era un zgomot obişnuit, pe care-l scoteau când şi când ceilalţi urşi, când îşi schimbau poziţia sau îşi lingeau boturile, ci un mârâit semnificativ, menit să alerteze paznicii. Ursul se ridică, lanţurile scrâşniră, iar el se aplecă spre unul dintre oamenii din rând.

Însoţitorul ursului făcu un pas în faţă.

— Bună seara, amice cetăţean, spuse el, voios. Ai asupra ta componente magice ilegale, potrivit definiţiei din secţiunea a patra a legii împotriva importului de materiale periculoase sau care constituie trădare?

— Fireşte că nu, spuse sec acuzatul.

Avea faţa încă rozalie de la vânt, la fel ca toţi pasagerii, dar lui Irene i se păru că pălise niţel. Alţi oameni luau deja distanţă – deşi mai degrabă faţă de urs.

— Cred că este o greşeală.

Bărbatul duse un fluier argintiu la buze şi suflă ascuţit. Sunetul străbătu zgomotul mulţimii, iar Irene văzu câţiva bărbaţi în haine lungi, negre, grăbindu-se spre ei.

— Sunt sigur că nu te vei supăra să te însoţească aceşti paznici pentru a ţi se verifica bagajul, spuse omul. Te rog să nu uiţi că este de datoria ta, potrivit legii, şi că orice împotrivire va fi considerată un act ilegal.

Toţi schimbau priviri şi mormăiau agitaţi. Irene consideră că era sigur să se aplece spre Kai şi să şoptească:

— Au urşi care adulmecă sursele de magie?

— Aşa se pare.

Mai făcură un pas spre ieşire. Ursul se ghemuise iar, părând blând şi deloc ameninţător, aşa cum se putea aştepta de la un urs grizzly mare. Cu alte cuvinte – deloc.

— Interesant.

Erau aproape următorii la rând. Bărbatului din faţa lor i se făcuse un semn să treacă mai departe.

— Cu treabă sau turişti? întrebă paznicul, lipsit de interes.

— Familie, răspunse Irene. Hotărî să aleagă abordarea sinceră, dar confuză. Îmi vizitez mama. Adică, nu-i tocmai

turism, dar cred că nici treabă nu se poate chema…

— Da, foarte bine, spuse paznicul, fără chef. Te rog să ieşi pe uşa din faţa ta.

Oftând de uşurare în sinea ei, Irene trecu pe lângă el, urmată de Kai. Apoi ursul se aplecă şi îl adulmecă pe Kai.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Oamenii se îndepărtară de Irene şi de Kai, icnind. Şi de urs, fireşte. Era dificil să ignore ursul. Pentru o clipă, Irene se gândi să se prefacă nevinovată şi să-i facă un semn lui Kai să fugă, ca să se întâlnească mai târziu. Instinctul de conservare îi spunea că ar fi arestată pentru complicitate. În plus, nu prea voia să-l lase singur în locul acela ciudat. Ar fi putut intra în bucluc. Într-un bucluc *şi mai mare.*

Paznicul se încruntă.

— Ai asupra ta componente magice ilegale, potrivit secţiunii a patra a legii împotriva importului de materiale periculoase sau care constituie trădare?

— Cu siguranţă nu, răspunse Kai. Privi pieziş ursul. Trebuie să fie o greşeală.

Ursul scoase un râgâit lung, cutremurător. Îşi coborî capul şi încercă să îşi împingă botul în Kai, trăgând de lanţuri. Nu părea deloc agresiv.

Kai se uită la Irene o clipă, apoi oftă şi îl scărpină pe cap, iar degetele i se îngropară în blană.

— Bună fată, spuse el, blând. Bună fată.

Paznicii cu haine lungi şi negre ajunseseră la locul acţiunii.

— Îndepărtează-te de urs, amice cetăţean, spuse unul dintre ei. Te rog să-ţi pui mâinile deasupra capului şi să nu faci vreo mişcare ameninţătoare.

Nu era tocmai intrarea incognito în Sankt Petersburg pe care o plănuise Irene. Se apropie de paznic.

— Şi dacă-l răneşte? întrebă ea, cu o notă de panică în voce. Este un urs! Dacă-l muşcă de cap, când se opreşte din mângâiat?

— Urşii noştri sunt foarte bine pregătiţi, amice cetăţean, o asigură paznicul, privind ursul destul de agitat. Nu poate face rău nimănui. Dacă prietenul tău se îndepărtează de el, sunt convins că nu-i va face nimic.

Dar ideea fusese plantată şi prindea rădăcini. Bărbaţii care se ocupau cu paza se priveau între ei.

— Poate că ai face bine să nu te mişti până când nu aducem unul dintre controlori, amice cetăţean, spuse unul dintre ei. Încearcă să rămâi calm.

— Ce se petrece aici? Femeia care se apropia cu paşi mari de spaţiul gol care se tot mărea în jurul lor avea o haină lungă, neagră, la fel ca bărbaţii, dar avea dungi verzi pe umeri şi manşete. Părul ei era împletit strâns la spate, aproape cu cruzime, şi în locul fustelor pe care le purtau celelalte femei, purta pantaloni şi cizme grele, ca bărbaţii. Se uită în jur, bănuitoare. Sunt probleme?

— Asta este problema, stăpână controlor, spuse paznicul-şef, arătând spre ursul care se alinta pe lângă Kai.

Femeia se uită cu atenţie. Apoi se apropie de urs şi îşi puse mâna pe capul lui, murmurând atât de încet, că Irene nu putu auzi ce spunea. Kai făcu un pas în spate, dar poziţia capului său sugera că asculta.

— Galina spune că miroase a răşina copacului, când se îndreaptă bubuind către cer, anunţă femeia, încruntată. Spune că îl salută pe stăpânul forţelor de pe pământ şi din cer, domnul mărilor şi cutremurul munţilor. Vreau să o trimitem imediat în concediu medical, iar pe el vreau să-l luaţi la întrebări, arătă ea spre Kai.

— Sub ce acuzaţii, stăpână controlor? întrebă paznicul.

— Nu ştiu. Tulburarea liniştii publice, poate, spuse femeia. Ceva sigur a făcut el. Luaţi-l, şi pe oricine îl însoţeşte.

Mângâie umărul ursului, cu afecţiune. Paznicul se străduia să pară încrezător.

— Vrei să mă însoţeşti, amice cetăţean? îl întrebă el pe Kai. Şi doamna care te însoţeşte. Sunt convins că rezolvăm totul în câteva minute.

La naiba. Şi-au amintit că exist. Irene păşi în faţă, lângă Kai, făcând un semn uşor din cap.

— Te rog să faci aşa cum ţi se spune, vere, murmură ea.

Kai lăsă ursul în pace, cam fără voia lui, pentru că ursul era acum preocupat de femeie, oricum, iar el şi Irene urmară paznicii către o uşă laterală. Irene evalua armele

vizibile ale celor de la pază, în timp ce-i urma. Aveau bastoane grele, ca paznicii de la muzeu. Frânghii subţiri la centură, de cealaltă parte – să fi fost un soi de constrângere magică? La gât purtau fluiere de argint, ca ale primului paznic, care erau, probabil, o cale rapidă de a da alarma. Toate acestea erau foarte inconvenabile. Şi doar pentru că Irene nu vedea arme cu bătaie lungă nu însemna că paznicii nu le aveau.

Fură împinşi pe un coridor întunecat, foarte diferit de portul opulent pentru sănii sau de marea sală centrală. Era utilitar, eficient şi fără ferestre externe, pe care să poată evada. Uşile pe care le vedeau de-a lungul lui erau cadre deschise, din bare de oţel greu.

— Pe aici, spuse paznicul, iar cuvintele lui îşi pierduseră siguranţa, din cauza agitaţiei. Vă rog să aşteptaţi în această cameră, amici cetăţeni, şi va veni cineva să vă vadă în curând.

Le făcu semn lui Irene şi lui Kai spre o cameră mobilată auster, ca o celulă, cu pereţi şi podea acoperiţi cu dale albe, şi un singur scaun. Apoi, lovi cu palma lângă intrare şi mormăi câteva cuvinte. O lumină strălucitoare intră pe uşă, fâsâind ca magneziul în contact cu apa.

— Ce se întâmplă? întrebă Irene.

— Doar vă ţinem aici până ajung anchetatorii, spuse al doilea paznic. Ne întoarcem imediat, amici cetăţeni.

Trânti barele de metal şi blocă poarta. Paznicii dispărură rapid, cu aerul unora care tocmai pasaseră o problemă periculoasă altcuiva.

Irene privi în jurul ei. Nu văzu niciun orificiu şi nicio cale de ascultare, dar nu putea fi sigură.

— Ce mai sosire liniştită, mormăi ea.

Kai îşi desfăcu braţele.

— Îmi pare foarte rău. Nu aveam de unde să ştiu ce va face ursul. Şi acum?

— Aşteptăm anchetatorii şi le explicăm totul, spuse Irene. Se trase de lobul urechii, cu înţeles. *S-ar putea să fim ascultaţi.* Sunt convinsă că, odată ce află ce se petrece, ne vor lăsa să plecăm. N-a zis doamna aceea că ursul are

nevoie de un control medical?

Kai atinse grilajul din uşă cu degetul, precaut. Scuipă scântei dense în toate direcţiile, aşa că se retrase.

— Este un câmp magic surprinzător de puternic, spuse el, alegându-şi cu grijă cuvintele. Bănuiesc că, dacă *ar încerca* totuşi cineva să sară prin el, l-ar putea trânti la pământ, cu arsuri electrice grave.

— Guvernul pare să controleze ferm magia din zonă, spuse Irene.

Încerca să se orienteze. Chiar dacă nu se bucurase de peisaj când ajunseseră, văzuse că sanioportul era în oraş, nu în afara lui. Dacă puteau evada în Sankt Petersburg, ar fi putut să-şi facă pierdută urma. Trebuiau doar să iasă de aici, de preferinţă înainte să mai vină şi alţi paznici.

Nu avea sens să irosească timpul.

— Poţi să mă duci spre cel mai apropiat zid exterior? Ţinând cont de unde ne aflăm, în funcţie de râu?

Kai încuviinţă. Ştia ce voia Irene să facă.

Limba nu era magie. Era altceva, o putere cu totul diferită. Irene nu o putea folosi ca să lucreze cu magia şi nici nu putea folosi magia în sine: varia de la o lume la alta, şi nu fusese niciodată instruită. Părinţii îi spuseseră mereu că o minte flexibilă şi folosirea corectă a Limbii erau mai valoroase decât studierea detaliilor magiei unei lumi, iar ea fusese de acord, în mare parte. Doar în asemenea momente, când era blocată în spatele unui câmp de forţă magic, simţea că argumentul lor fusese cam părtinitor.

Totuşi, ce *putea* face Limba era să oprească magia. Venea la pachet şi era necondiţionată, ceea ce o transforma, uneori, într-o unealtă proastă pentru furturi delicate. Dar, pentru asemenea evadări, era perfectă.

— **Barieră magică, dezactivează-te,** spuse ea. Cuvintele ei scrâşniră în aer, ca pietrele de moară, traversate de o putere care le îngreuna, iar scutul sâsâi şi dispăru. Transpira de parcă ar fi alergat în sus pe un deal. **Uşă din bare de oţel, descuie-te şi deschide-te.**

Broasca ţăcăni şi uşa se deschise, lovind zidul cu un

pocnet care zgâlţâi dalele. Kai se mişca deja, târând-o pe Irene după el, în timp ce ea abia mai respira. Locul ăsta făcea folosirea Limbii *dificilă.* Totul era prea aşezat, prea real, prea organizat. Dacă ar fi putut respira, s-ar fi plâns oricui ar fi ascultat-o.

Alergară pe coridor, departe de sala centrală, în direcţia zidurilor exterioare. Un paznic coti în faţa lor şi se opri şocat, ridicând o mână să îi oprească. Kai îi dădu drumul lui Irene, îl prinse de încheietură şi i-o suci, lovindu-l de zid, înainte să o prindă iar pe Irene de umăr şi s-o tragă după el. Nici nu se împletici.

— Staţi pe loc! strigau nişte voci din spatele lor.

Dacă aveau dubii în privinţa noastră, acum i-am convins.

Cotiră. Nimeriseră într-o fundătură. De o parte şi de alta se aflau birouri, dar capătul coridorului era din piatră solidă, fără nicio fereastră.

— Sigur este afară, de cealaltă parte? întrebă Irene, fără să se obosească să fie clară. Se grăbea.

— Absolut, spuse Kai. Privi peste umăr, în direcţia de unde venea zgomotul paşilor care se apropiau. Deşi nu ştiu cât de gros este zidul.

— Să sperăm că structura de susţinere rezistă, spuse Irene. Făcu un pas în faţă şi îşi lipi palmele de suprafaţa rece. **Zid de piatră din faţa mea, măsurat de înălţimea mea şi de mâinile mele,** spuse ea, încercând să îl definească specific, **fă-te praf până la interior.**

Pentru o clipă, Irene crezu că nu va funcţiona. Uşile erau făcute pentru a se deschide şi făceau asta constant, dar piatra nu era flexibilă prin natura ei. Păru să îi tremure sub palme, de parcă încerca să îi îndepărteze porunca, aşa cum ar fi refuzat-o o persoană.

Nu avea de gând să-i permită să nesocotească ordinul. Îşi concentră voinţa asupra ei, adunându-şi toată hotărârea, scrâşnind din dinţi în timp ce o privea fix. Lent, mult prea lent, suprafaţa deveni aspră şi începu să se surpe sub ochii ei, iar praful să i se strecoare printre degete.

— Irene! strigă Kai, trăgând-o după el.

Se rostogoliră pe pământ, în timp ce un jet de săgeţi de arbaletă retezară aerul deasupra lor la nivelul taliei.

Irene simţi că oasele ei plecaseră în vacanţă, fiind înlocuite de jeleu, dar nu putea amâna până când se simţea mai bine.

— Coarde ale arbaletelor, rupeţi-vă! strigă ea.

Praful căzu în cascadă peste ea şi Kai. El se rostogoli în picioare, echilibrat, pregătit, când se apropiară paznicii. Irene tuşi, ridicându-se de la pământ mai puţin elegant şi întorcându-se să verifice zidul. În el se făcuse o gaură cam cât o persoană, iar de partea cealaltă vedea cerul senin.

— E timpul să mergem!

— Întâi tu!

Nu era timp de ceartă. Irene se aplecă prin gaura de vreun metru cincizeci lungime – ceea ce sugera că zidurile exterioare erau foarte groase. De partea cealaltă, ieşea la nivelul primului etaj, ceea ce însemna că erau peste trei metri până jos. Oamenii se adunau deja, arătând cu degetul.

Irene se aplecă, apucă marginea de jos a găurii şi căzu, aterizând în siguranţă pe trotuar. Lecţiile de rostogolire meritaseră.

— Kai! Acum!

O urmă într-un vârtej de praf, cu un alt jet de săgeţi vâjâindu-i deasupra capului. Probabil armaseră într-un timp record.

— Încotro?

— O clipă. **Praf, adună-te într-un nor în gaura aceea din clădire!** Praful de piatră surpată se adună, ca o ceaţă, blocând vizibilitatea dinspre clădire. Bine. Acum…

Irene privi în jur, adunându-se. Strada era plină de oameni: pietoni pe trotuar, trăsurici şi călăreţi pe drum. Şi toţi îi priveau. Părea o altă situaţie care putea fi rezolvată cu fuga.

Aşa şi era.

Două străzi mai încolo, după ce lăsaseră în urmă orice martori, ea şi Kai încetiniră în pas de plimbare, oprindu-se să privească uneori câte o vitrină. Pe Irene o furnica deja

ceafa din cauza spaimei care era aproape soră cu paranoia. Chiar dacă scăpaseră datorită unui mare noroc – mai ales pentru că paznicii nu se aşteptau să evadeze, şi *nimeni* nu prevăzuse că vor face o gaură în zidul sanioportului, echivalentul poliţiei locale era, probabil, pe urmele lor. Sau, mai rău, Opriciniki. Îşi exprimă îngrijorarea într-un murmur adresat lui Kai, în timp ce se uitau la nişte rochii de mireasă.

— Opriciniki? se încruntă Kai. Ah, da, poliţia lor secretă ciudat de evidentă.

— De ce ciudat de evidentă?

— *Toţi* poartă haine lungi şi negre, spuse Kai.

— Probabil ei sunt doar cei pomeniţi în ziare. Irene strânse din buze, de parcă s-ar fi imaginat în rochia albă la care se uita. Trebuie să ne acoperim urmele, avem nevoie de acoperire şi de un plan. Ştii, ar trebui să îţi mai cer părerea. Ar trebui să-ţi fiu mentor.

— Dar ideile tale sunt mai bune decât ale mele, de obicei. Kai ridică din umeri. De ce să pierzi timpul întrebându-mă, când putem doar să trecem direct la ce ai în minte?

Irene ştia că, probabil, trebuia să aducă argumente, dar nu prea era momentul pentru o revizie a performanţei. Adaugă *Convinge-l pe Kai să aducă mai multe idei în planificare* la lista ei în continuă creştere de *lucruri de făcut după ce evităm apocalipsa.*

— Bine. Spune-mi ce crezi despre magia de aici. Poate ai observat lucruri care mie mi-au scăpat.

— Ştim că există monopolul conducerii asupra utilizării ei, spuse Kai. Zborul acţionat de magie cu care am venit era operat de stat. Instalaţia municipală care a secat cândva pământul pe care este construit oraşul a fost asistată de magie. Zidurile care ţin apa departe sunt ranforsate magic şi finanţate de stat – asta ştiu din notiţele tale. A fost una dintre principalele poveşti din ziarele citite, despre ţările slave care doresc să se separe de autoritatea rusă. Fac apel ca propriile tradiţii şi industrii magice să revină sub controlul lor. Şi nu am văzut niciun

creator particular de magie în niciunul dintre magazinele astea.

Irene încuviinţă.

— Da. Sunt de acord cu toate astea. Dar concluzii ai?

— Vom avea probleme cu guvernarea, dar nu cu practicanţii obişnuiţi, spuse Kai. Dacă vrem să evităm urmărirea, ar fi poate mai bine să ne despărţim…

Nu era entuziasmat, şi Irene îşi dădea seama de ce. Nu fusese tocmai în cea mai bună formă când se lăsase capturată de vârcolaci. Întărise convingerea lui Kai că putea intra în bucluc din secunda în care o pierdea din vedere.

— Poate că nu, spuse ea. Nu cunoaştem geografia locală şi nu am nicio cale convenabilă de a te găsi. Tu m-ai putea găsi? Aşa cum puteai naviga în lumea lui Vale?

El clătină din cap.

— Nu funcţionează într-o lume, nu. Tatăl meu sau unchii mei s-ar putea descurca mai bine, dar dragonii ca mine sau ca fraţii mei sunt creaturi mai mărunte.

— Cred că vrei să spui *mai tinere,* nu mai mărunte, zise Irene, fermă. Bine, am stabilit că nu ne separăm. Următorul pas este să decidem cum şi când intrăm în Ermitaj. Mai exact, în Palatul de Iarnă.

Kai îşi atinse stomacul cu degetele. Pachetul cu documente era vârât înăuntrul cămăşii sale, strâns cu nişte bandaje. Era mai sigur decât să le poarte cu el într-o servietă diplomat.

— Ai putea face schema cu zidul sanioportului?

— Probabil că nu. Acum, că am făcut-o deja, vor şti să fie atenţi în caz că se încearcă iar. În plus, vor exista şi patrule externe, la nivelul solului. Nu este ceva ce poţi ascunde. Ziarele au scris că în seara asta va avea loc o recepţie grandioasă. Asta înseamnă securitate sporită. Dar o recepţie grandioasă oferea şi o acoperire folositoare, dacă ea şi Kai puteau *intra…*

— Apropo de patrule, cred că nişte poliţişti tocmai au apărut la capătul străzii, spuse Kai.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, spuse Irene, intrând în

magazin.

Avea un plan care începea să capete contur.

— Scuzaţi-mă, spuse ea unui vânzător care se grăbise să o întâmpine. Logodnicul meu şi cu mine am fost invitaţi pe neaşteptate la o petrecere, în seara aceasta, dar eu nu am ce purta. Prietena mea, Ludmila, a spus că prietena ei, Greta, vă recomandă magazinul. Eu ştiu că nu croiţi ţinute de seară, dar m-aţi putea îndruma spre cineva care face aşa ceva?

Cinci minute mai târziu, plecau cu indicaţii despre cum să ajungă la o croitorie aflată la câteva străzi distanţă, care le putea oferi îmbrăcăminte potrivită cât ai clipi. În plus, poliţiştii trecuseră pe lângă ei fără să îi observe.

— Vom încerca să ajungem la recepţie deghizaţi ca oaspeţi? întrebă Kai.

— Nu tocmai, răspunse Irene. Nu pot să falsific o invitaţie dacă nu văd una, şi nu vom vedea niciuna. Dacă încerc să le modific percepţia, paznicii de la uşă îşi vor da seama ce se petrece înainte să intrăm, ţinând cont cât de prost merge Limba aici.

— Atunci?

— Ţi-am văzut unchiul invocând o furtună doar pentru că şi-a pierdut cumpătul, spuse Irene, gânditoare. Poţi şi tu?

Kai se gândi.

— Da, spuse el. De proporţii rezonabile. De ce?

Planul mergea tot mai bine. Era hazardat, nu reprezenta genul de operaţiune care se putea repeta, însă putea fi controlat.

— Bine, răspunse Irene şi zâmbi. Vom aborda lucrurile dintr-o direcţie diferită.

INTERLUDIU – VALE ŞI SILVER

— Îi poţi spune c-a venit să-l vadă Peregrine Vale. Ambasada Liechtensteinului era greu accesibilă. Fireşte că Vale intrase în clădire de multe ori, însă fusese, de obicei, deghizat. De data aceasta era prezent drept el însuşi şi abia reuşise să intre în holul de la recepţie. Locul nu se prea ridica la rangul de ambasadă a ţării sale. Vizitatorii Liechtensteinului abia dacă reuşeau să treacă de uşa din faţă.

S-ar putea crede, se gândi el, cu acreală, *că au ceva de ascuns.*

— Vreau să vă informez că Lord Silver nu este disponibil.

Cuvintele păreau sloiuri de gheaţă unse cu miere. Johnson era servitorul lui Silver, factotum, supus devotat. Rezista deja de cinci ani, mai mult decât oricine deţinuse postul înainte. Dar, la fel ca toţi ceilalţi, dezvoltase un devotament fanatic pentru Silver la o săptămână de la angajare.

Vale îl privi atent. Hainele lui Johnson erau croite pentru un servitor din clasa superioară, dintr-un material de calitate neobişnuit de bună. Pantofii străluceau, sugerând că folosise şampanie la lustruirea lor. Vocea lui neutralizase orice accent – lucru indus de Neam, pentru a-l transforma în „servitorul perfect”, sau o alegere deliberată? Johnson nu avea dosar penal, însă, mai suspect, nu exista *nicio informaţie* privindu-i trecutul dinainte de acest post. Evident (cel puţin pentru Vale), purta un pistol ascuns în haină.

Vale ridică o sprânceană, uimit.

— Serios? Este indisponibil. Mă gândesc că nu ştie ce se petrece, atunci?

Asta-l făcu pe Johnson să se oprească. Se uită la Vale, de parcă ar fi putut scurge informaţia din el cu o privire suficient de urâtă.

Vale putea urmări ce gânduri îi treceau bărbatului prin

cap: dacă Vale blufa şi reuşea să îl păcălească şi să se vadă cu Silver, Silver l-ar fi făcut pe Johnson să regrete. Dar dacă se întâmpla într-adevăr ceva important, iar Silver rata şansa de a se amesteca, *chiar* l-ar fi făcut pe Johnson să regrete.

— Va trebui să aşteptaţi, spuse el, abrupt. Alteţa Sa nu s-a trezit încă.

— Într-adevăr, este *doar* patru după-amiaza, spuse Vale, sec. Are nevoie de somn, fără îndoială.

Buzele lui Johnson se transformară într-o linie subţire de furie reprimată. Îşi înclină capul, refuzându-i lui Vale o plecăciune, şi dispăru din hol.

Vale profită de ocazie ca să cerceteze încăperea. Covorul şi tapetul erau ieftine şi comune, nedemne de o ambasadă: era o cameră menită să respingă vizitatorii şi să-i convingă să plece cât mai repede. Singurul obiect decorativ era tabloul în ulei reprezentând-o pe Regină, de deasupra şemineului, care era prost executat şi foarte prăfuit. Două scaune, fără recepţie sau masă. Unul dintre scaune se vădi a fi de fapt un fotoliu confortabil. Un fir de păr argintiu prins de tapiţerie îl trăda pe ocupantul obişnuit. Celălalt era mai rigid, menit să facă persoana care şedea pe el să se simtă incomod. Şemineul nu fusese curăţat din seara trecută şi fusese folosit pentru incinerarea mai multor documente scrise de mână. Vale se apropie să arunce o privire.

Uşa din spatele lui se deschise, iar el se întoarse şi văzu că sosise Silver – în picioare, chiar dacă nu complet treaz. Se sprijinea de cadrul uşii, în timp ce încerca să-şi lege cordonul halatului de mătase neagră. Purta încă o cămaşă de noapte şi papuci. Părul lui argintiu era ciufulit de somn. Şi, deşi încerca să-l privească pe Vale ameninţător, ochii lui erau încă înceţoşaţi.

— Dragul meu Vale, căscă Silver, mi s-a spus că eşti aici. Nu mă gândeam să te găsesc scotocind prin şemineu.

— Eram curios ce ai ars, răspunse Vale. Prea multe mistere din Londra îşi au originile sub acoperişul tău.

— Johnson, adu cafea, ce Dumnezeu! Se pare că domnul

Vale are de gând să facă pe isteţul în loc să treacă la subiect. Silver traversă încăperea spre fotoliu şi se prăbuşi în el, cu un oftat de uşurare. Ai spus ceva despre evenimente de ultimă oră, nu?

— Ţi-aş sugera să-ţi bei întâi cafeaua, spuse Vale. Urmele distracţiei de noaptea trecută erau clare pe faţa lui Silver, iar cele de pe gâtul lui sugerau unul sau mai mulţi parteneri. Deşi Vale putea extrage mai mult adevăr de la el cât era pe jumătate adormit, abordarea risca să-l facă să piardă informaţii vitale.

— Eşti neobişnuit de preocupat de bunăstarea mea. Cred c-ar trebui să fiu îngrijorat. Silver căscă iar. Sper că n-o să mă faci să regret că m-am trezit la ora asta păcătoasă. Amuză-mă, domnule detectiv. Spune-mi ceva interesant cât aştept cafeaua.

— Prea bine. Vale arătă spre camerista de lângă uşă. Femeia de acolo este una dintre asasinii tăi privaţi.

— Am asasini privaţi? spuse Silver, încruntat. Sunt convins că mi-aş aminti aşa ceva. Deşi mi-ar prinde bine.

Vale se apropie de cameristă, care încremenise.

— Femeia asta pare de rang inferior în personalul ambasadei, după cum o demonstrează mânecile care nu se potrivesc. Îi atinse încheietura. Şi rosăturile ascunse din coate. Servitorii cu rang mai înalt ar purta îmbrăcăminte mai potrivită şi ar primi-o la prima mână, nu la a doua. Şi totuşi, ai adus-o la o întâlnire cu un musafir, în loc să o ţii la bucătărie sau sus. Tendinţa ei de a miji ochii şi aplecarea umerilor sugerează hipermetropie. Cuvintele se rostogoleau, fiecare o verigă dintr-un lanţ logic limpede. Pentru o clipă, starea de rău a lui Vale se evaporă şi fu capabil să se concentreze la deducţiile sale. Se aplecă mai aproape, să-i examineze faţa. Rădăcina nasului arată că, de obicei, poartă ochelari sau monoclu. Când a intrat, mersul ei a dovedit că are un pistol lipit de piciorul stâng, sub fuste. Ce fel de agentă poartă un pistol cu bătaie lungă, are rosături în coate de la poziţia pentru ţintă şi ar putea folosi hipermetropia ca avantaj? O lunetistă.

— Atunci, de ce şi-a dat jos ochelarii? întrebă Silver. Din

vanitate?

— Mărturisesc că nu sunt încă sigur. Făcu un pas înapoi de lângă femeie. Dar faptul că această tânără stă aici, fără să se mişte şi fără să obiecteze că o examinez sau fără să protesteze la concluziile mele, vorbeşte de la sine.

— Insist ca personalul meu să fie bine pregătit... ah, mulţumesc, Johnson. Silver luă cana de cafea oferită şi o goli, icnind. Când redeschise ochii, păreau mai concentraţi. Pot să te servesc cu ceva, domnule detectiv?

— Cu siguranţă, nu, răspunse Vale. Nu avea de gând să mănânce sau să bea ceva oferit de Neam. Tindeau să considere asta datorie personală şi încercau să îşi exerseze farmecele asupra primitorului. Cât despre cameristă, lucrurile sunt simple. Să îşi arate gleznele unui poliţist. Dacă legea permite arme ascunse, obişnuieşte totuşi să tragă linie la pistoale neînregistrate.

Silver îşi trecut degetele prin păr.

— Johnson, voi avea nevoie de un tonic. Şi ia-o pe Mary cu tine, înainte ca marele nostru detectiv să poată trage alte concluzii.

Vale pufni şi se întoarse, îndreptându-se spre geam. Precum restul încăperii, pervazul era plin de praf. La fel şi colţurile ramei.

— Nu trag concluzii, ci deduc pe baza unor dovezi.

— Da, da, ştiu, spuse Silver, împăciuitor, şi este totul cât se poate de elegant. Dar ai spus ceva despre evenimente în desfăşurare. Eşti un înger foarte improbabil să mă trezească din patu-mi de flori, Vale. Explică-te.

— Prea bine. Ai auzit de curând veşti despre Alberich?

Numele rămase agăţat în aer, între ei. Silver îşi pocni lent degetele, privindu-l pe Vale pe deasupra lor. Expresia lui era greu de etichetat, însă nu era deloc surprinsă.

— Mă întreb de ce domnişoara Winters nu este aici să pună întrebarea.

— Winters este o femeie ocupată, răspunse Vale. M-am gândit să îi economisesc timpul şi am trecut pe aici chiar eu.

— Unde este acum? Tonul lui Silver era nonşalant, dar

îşi miji ochii, gânditor.

— Ah, în altă parte. Vale flutură vag din mână. Nu prea se pricepe să lase o adresă de contact. Simţi c-ar trebui să-i spun ceva?

— Aş putea specula, spuse Silver. Eu n-am pariat pe niciun cal în cursa asta, dar se pare că poate intra oricine. Cel puţin aşa am auzit.

Vale se aşeză pe scaunul din faţa lui Silver, ignorându-i designul neprimitor, şi se uită la nobilul de Neam.

— Încă nu am ajuns în situaţia în care tu să fii nepărtinitor. Ar fi neobişnuit pentru tine să fii neutru.

— Mă cunoşti atât de bine. Un zâmbet amuzat îi flutură pe buze. Ar trebui să fiu flatat că petreci atât de multă vreme observându-mi obiceiurile.

— Nu fi, spuse Vale, pe un ton caustic. Nu-mi face nicio plăcere. Eşti unul dintre cei mai notorii craidoni din Londra.

— Încerc, spuse Silver. Se întinse să ia un pahar cu remediu pentru mahmureală, care-i fusese adus iute de Johnson cel atent, şi dădu peste cap conţinutul, strâmbându-se. Încerc din greu.

— Deci, cum vezi situaţia curentă?

— Păi ce ştiu *eu* este că Alberich caută asistenţă. Silver îşi puse paharul pe tavă, dintr-odată serios. Şi înainte să continuăm, domnule detectiv, vreau cuvântul tău că tot ce urmează să spun va şterge orice datorie – pe care aş putea-o sau nu avea la tine pentru Veneţia.

— Ai putea-o sau nu avea? Sună teribil de incert.

— Nu îmi place să recunosc că sunt dator. Sunt convins că poţi înţelege.

— Aşa te eschivezi de obligaţii.

— Dacă să datorezi o favoare va deveni vreodată o chestiune de viaţă şi de moarte şi pentru tine, vei înţelege, se răţoi Silver. Pentru moment, va trebui să accepţi doar că asemenea lucruri pot pricinui multe neplăceri. Deci, dacă-ţi spun ce ştiu despre evenimentele curente, vei considera datoria ştearsă?

Vale ştia că toţi cei din Neam erau obligaţi să îşi ţină

cuvântul dat. Era una dintre cele mai folositoare informaţii despre ei, alături de faptul că fierul rece le scădea puterile. Nu voia să obiecteze la aceste mici avantaje: Neamul era problematic, farmecele lor, incomode şi aproape ilegale.

— Ai cuvântul meu că voi considera datoria ştearsă, dacă-mi spui ce ştii despre „evenimentele în desfăşurare”. Nu pot vorbi în numele lui Winters.

— Da, ce păcat că nu este aici, spuse Silver. Mi-ar fi plăcut mai mult discuţia asta dacă o purtam cu ea. Chiar dacă nu-şi linse buzele la gândul acela, expresia lui sugera o carnalitate greu reţinută.

Vale nu putea decât să se bucure că Winters era în altă parte. Chiar dacă era perfect capabilă să-i facă faţă lui Silver, cu siguranţă nu i-ar fi plăcut să fie expusă la insinuările lui. Purtarea ei de seara trecută, faţă de Vale însuşi, era diferită de această… necuviinţă.

— Te supraestimezi, spuse el, scurt.

— Şi eu care credeam că vom fi politicoşi.

— Eşti instigatorul a zeci de conspiraţii londoneze. Conduci minim un cerc de spionaj despre care am cunoştinţă, din ambasadă. Iar în Afacerea Veneţia ai trimis-o cu bună ştiinţă pe Winters într-o situaţie care ar fi putut-o ucide sau, mai rău, doar pentru a-ţi salva propria piele mizerabilă. Aş spune că sunt remarcabil de politicos. Vale se lăsă pe spate, în scaun, cât îi permitea. Vrei să continui?

Silver ridică privirea în tavan, parcă solicitând răbdare de la o zeitate nevăzută.

— Ah, chiar te rog. Îţi cunosc prea bine opinia despre mine. O apreciez. Dar dacă vrei informaţii, atunci poate ar trebui să mă laşi să vorbesc.

Vale fu obligat să îi accepte punctul de vedere.

— Continuă, spuse el, tensionat, păstrând câteva insulte alese pentru data următoare.

— Alberich are câţiva aliaţi în Neam, începu Silver. Ca să o spun direct, a făcut favoruri şi datorează favoruri. Cu câteva luni în urmă, la scurtă vreme după Afacerea Veneţia, am auzit zvonuri că ar căuta… colaboratori, să le

spunem. Cu un pas mai sus de agenţi, dar departe de a fi parteneri egali. Genul din Neam care sunt mai slabi decât mine, dar suficient de puternici să circule între lumi pe cont propriu.

— Într-adevăr, spuse Vale, pe un ton neutru. Mintea îi zbură la femeia numită Zayanna şi la povestea ei plauzibilă, dar deloc susţinută. Continuă.

Silver îşi desfăcu braţele.

— Asta este tot ce ştiu.

— Lady Guantes este printre aceştia?

— Asta nu ştiu. Doamna a dispărut – călătorie sprâncenată. Sunt convins că ne va încurca din nou iţele, dar îi va lua o vreme să îşi adune forţele. Era remarcabil de nonşalant cu subiectul, i se păru lui Vale. Dar epilogul poveştii cu Alberich este că unii dintre cei care erau interesaţi de ofertele lui au dispărut de atunci. Sau aşa mi s-a spus. Ceea ce mă face să mă întreb de ce eşti tu aici şi întrebi de el.

— Dar pentru ce voia colaboratori? întrebă Vale. Cu siguranţă trebuie să fi existat zvonuri şi despre planurile lui. Oferte de recompense? Chiar şi speculaţiile sunt utile.

— Da. Da, aici ai dreptate. Silver se încruntă, gânditor. Nu există detalii atât de exacte. Cred că ofertele lui au fost suficient de vagi ca numai cei disperaţi să fie atraşi. Din păcate, există suficienţi care şi-au pierdut susţinătorii, sau care au pierdut în urma unor intrigi, şi tot aşa. Sărmanii.

— Eşti surprinzător de empatic.

— Nu este empatie, ci milă, spuse Silver. Empatia ar putea însemna că încerc să îi ajut. Mila este o emoţie mai sigură. Poate fi simţită fără să te implici. Mi-e milă de ei. Dar empatizez cu tine, domnule detectiv.

— Cu mine? întrebă Vale, surprins.

— Te-am avertizat să nu mergi la Veneţia. Privirea lui Silver devenise foarte directă şi tonul lui, intim, sugerând că ei doi aveau o conexiune. Ştiu ce efect are o lume haotică asupra unui om nepregătit. Nu voiam să te pierd, domnule detectiv. Şi încă nu sunt sigur dacă te voi pierde sau nu.

Vale se retrase, jignit. Dar, dacă era să fie sincer cu sine, ce îi repugna cu adevărat era că înţelegea, cumva, ce voia să spună Silver. De parcă Silver ar fi vorbit cu unul ca el – cu altul din Neam –, iar gândul acela îl revolta în fiecare atom al fiinţei. Bucuria scurtă generată de duelul verbal cu Silver păli, iar plictiseala lui de mai devreme ameninţă să îl cuprindă iar. Fusese capabil să o reţină, convingându-se că acţiunile lui vor face diferenţa. Dar acum, totul părea din nou superficial şi mai ales irelevant. Îi era dor de pasiunea din discuţia lor anterioară, de bucuria de a-şi potrivi mintea cu a lui Silver. Şi, în acelaşi timp, i se părea deranjant să gândească aşa.

— Deci tot ce ştii este că Alberich avea un plan, spuse el, într-un târziu, încercând să revină la subiect. Winters avea nevoie de ajutor. Asta era important. Şi chiar dacă unii de felul tău sunt implicaţi, acum nu comunică.

— Succint şi precis, spuse Silver, căscând iar. Dacă s-a mai întâmplat ceva în ultimele zile, eu nu ştiu. Dar trebuie să recunoşti că acum ştii mai multe decât înainte. Datoria mea este plătită.

Vale fu obligat să încuviinţeze.

— Accept. Aş putea să îmi doresc, însă, ca măcar o dată să ştii mai multe.

— Dar, dragul meu Vale, n-am terminat. Silver se apleacă în faţă, cu un chip avid de informaţii: Nu mi-ai spus încă tot ce ştii sau de ce ai venit aici împovărat cu toate aceste întrebări. Este evident că Alberich a făcut o mutare. Nu există nimic ce pot spune sau face ca să te conving să împărtăşeşti totul cu mine?

Era o dilemă interesantă. Silver ar fi plătit scump pentru veşti despre atacul lui Alberich asupra Bibliotecii, dar să îi spună i-ar fi putut pune în pericol pe Winters şi pe Strongrock.

— Nu sunt sigur ce ai putea tu să îmi oferi… începu el.

— Este rândul meu să fac pe detectivul! spuse Silver, bucuros. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet, cam ca atunci când aprecia o femeie. Faptul că nu îmi spui este o informaţie în sine. Deduc că Alberich a pricinuit, sau

pricinuieşte, vreun rău Bibliotecii, ceea ce explică absenţa domnişoarei Winters. Fireşte că nu ai vrea să îmi spui *asta.* Ţi-ar fi prea teamă de ce aş putea face cu informaţia.

— Ţi-ai asuma un risc dacă ai încerca să vinzi asta altora din Neam, ca informaţie valabilă, spuse Vale, sec.

Dar îşi simţi stomacul ghem. Speculaţiile lui Silver erau mult prea precise şi nu exista o cale convenabilă să îi dezmintă presupunerile fără să mintă direct.

— Nu negi, observă Silver.

— Târgul nostru nu implică să îţi ofer *eu* alte detalii, spuse Vale. Nici prin acord, nici prin negare.

Şi totuşi… informaţiile despre atac erau chiar atât de importante? Părea să fie un lucru cunoscut că Alberich se interesa de Bibliotecă. Şi mai exista un lucru pe care Vale ardea să îl ştie, iar Silver i l-ar fi putut spune.

— Pe de altă parte… începu el, gânditor.

— Da?

Ochii lui Silver sclipeau.

— A venit recent vreunul din Neamul Frumos cu puteri moderate la Londra? Genul de persoană pe care ar recruta-o Alberich? Sau chiar Lady Guantes?

— Dragul meu Vale, de unde vrei să ştiu?

Dar zâmbetul de pe buzele lui Silver sugera că avea un răspuns.

— Eşti păianjenul din pânza locală, spuse Vale. Dacă ar atinge-o vreo muscă, ţi-ar atrage atenţia. Întrebarea rămâne.

— Rezonabil. În schimb, întrebarea mea este: ce se petrece, mai exact? Silver îşi privi unghiile. Nu te grăbi. Sigur nu se grăbeşte nimeni.

— Alberich a început să atace Biblioteca, spuse Vale. Tensiunea din cameră zbârnâia ca o coardă de vioară când Silver îl privi în ochi. Ridică din umeri. Bănuiai asta.

— Atât?

— Mi se pare destul.

Vale ştia că nu cunoştea suficient implicaţiile. Încă o dată, i se demonstra lipsa lui de importanţă. Încă o dată, i se arăta cât de puţină putere avea un om obişnuit în jocul

de şah dintre puterile războinice.

— Acum, cred că vei răspunde întrebării *mele.*

Silver se uită urât.

— Prea bine. Nu. Nimeni cu acest nivel de putere, sau mai puternic, n-a venit în Londra în ultima lună. Sau, dacă a venit, se ascunde foarte bine. Cu siguranţă Lady Guantes nu-i aici.

— Pricep, spuse Vale.

Zayanna pretindea că se refugiase de susţinătorul anterior şi că tocmai venise. Dar de ce să-l fi evitat ea pe Silver, încât el să nici nu ştie de existenţa ei? Era suspect. Fu tentat să îi ceară ajutorul în a o localiza, dar însemna să îi ofere prea multe informaţii.

Vale se ridică în picioare.

— Mulţumesc pentru asistenţă. Aş recomanda să-ţi faci rost de paznici mai discreţi. Dacă am remarcat eu lunetista, o vor face şi alţii.

Silver nu se obosi să se ridice.

— Cât de amabil să-mi sugerezi asta, spuse el, cu amărăciune. Din păcate, din cauza *unora* care mi-au furat mijlocul de transport, acum câteva luni, când eram în Veneţia, am fost obligat să îmi las mare parte din anturaj acolo.

Implicaţiile afirmaţiei pătrunseră în mintea lui Vale, formând un tablou oribil.

— Servitorii tăi… cameristele, gărzile de corp… i-ai *lăsat* acolo? Într-o altă lume, fără să se poată întoarce?

— Nu îi puteam aduce eu, se plânse Silver. Am avut deja suficientă bătaie de cap să îi aduc pe Johnson şi bagajul. Nu mă privi aşa, Vale. Sunt convins că sunt perfect capabili să îşi refacă vieţile. Sunt tineri, puternici, sănătoşi…

— Mă descurc să găsesc ieşirea, spuse Vale, şi trânti uşa în urma lui.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Era ora zece seara. Recepţia probabil că era în toi. Irene se agăţă de spatele solzos al lui Kai, cu mantaua impermeabilă fluturând în urma ei, pe aripile vântului, în timp ce pluteau deasupra Palatului de Iarnă. Oraşul era o reţea de puncte luminate, sub ei: erau la prea mare înălţime ca Irene să poată vedea limpede clădirile, la ora aceea din noapte, dar îşi dădea seama prea bine care erau felinarele şi clădirile mai mari. Luminile săniilor în zbor clipeau pe rute ordonate, în jurul sanioportului. Nu erau nori care să împiedice vederea – încă.

Kai se concentra, alunecând prin aer, deci în tăcere, permiţându-i lui Irene să îşi verifice lista mentală a etapelor planului.

Haine de seară pentru amândoi aveau. Chiar dacă erau cumpărate de gata şi nu croite la comandă. (Kai fusese supărat că nu putea primi o uniformă militară, pentru că se părea că asta purtau tinerii la baluri. Dar Irene îi explicase tot ce putea merge prost, cum ar fi fost dacă el nu ştia detalii despre presupusul lui regiment, aşa că el cedase, fără nicio bucurie.) Harta Palatului de Iarnă şi localizarea teoretică a cărţii fuseseră memorate. Toate documentele fuseseră distruse. Acum, era mai degrabă periculos decât util să poarte hârtiile de la Bibliotecă asupra lor. Transformarea lui Kai în dragon pentru a dezlănţui o furtună şi a ateriza pe acoperiş le reuşise cu succes.

Următorul pas era furtuna propriu-zisă. Fireşte că pe acoperiş erau santinele, dar puţini se vor uita în sus când vor fi în bătaia vântului şi a ploii. Asta explica mantaua impermeabilă cu glugă pe care o purta Irene şi care spera să o ţină cât de cât uscată. Suficient cât să treacă drept musafiră înăuntru. Dacă ea şi Kai deveneau o ţintă, o încurcau.

— Stăpânesc vânturile şi sunt gata să le slobod, spuse Kai. Cuvintele lui răsunară în aerul subţire, iar Irene se

prinse mai bine de solzii lui. Eşti pregătită?

— Fă-o, spuse ea.

Furtuna se iscă sub ochii ei, cu norii răsucindu-se laolaltă într-un vârtej mare şi negru, care ascunse oraşul de sub ei. Pale de vânt traseră de ea, iar Irene se lipi şi mai tare de spinarea dragonului, trăgându-şi gluga peste faţă. El ţâşni prin aer, într-o spirală strânsă, cu aripile sclipind în beznă, de o parte şi de alta a ei. În nori fulgeră, iar tunetul urmă aproape imediat.

Kai insistase că asta nu îl obosea, dar Irene îl convinsese să doarmă câteva ceasuri înainte. El o veghease pe timp de noapte, cât dormise ea în sanie, iar ea nu ştia de cât somn aveau nevoie dragonii, dar trebuiau să doarmă şi ei. Aşa că luaseră o cameră la un hotel ieftin, unde femeia de la recepţie se uitase lung la ei, trăgând concluzii evidente. Popasul îi ţinuse departe de străzi, permiţându-le să evite poliţiştii în număr tot mai mare. Kai dormise buştean, abia respirând. Irene şezuse pe un scaun jerpelit, memorând hărţi şi planuri, şi se întrebase, din când în când, *Ce m-aş face fără tine? N-a trecut niciun an, şi iată că mă bazez pe tine să fii prezent când am nevoie de tine, adorm pe umărul tău...*

Dezastrele iminente întâi, îşi amintise. *Apoi problemele personale.*

— Atâta furtună pot crea fără să isc o vijelie, mârâi Kai. Ne duc jos.

Căzu ca un şoim printre nori, accelerând de parcă legile gravitaţiei şi rezistenţei aerului erau opţionale. Poate că, pentru el, chiar erau. Frigul amarnic îi înjunghie mâinile lui Irene, pentru că mănuşile elegante, din dantelă, nu o protejau deloc, iar vântul îi lipi pelerina de corp. Dintr-odată, îi potopi ploaia, biciuindu-i, curgând de pe trupul lui Kai în râuri dense şi evidenţiindu-i solzii. Continuă să coboare prin ea, graţios, nonşalant, de parcă naviga pe o briză de vară. Irene îşi lăsă fruntea în jos şi se agăţă de el cu toată puterea.

Trecură prin nor şi continuară să cadă, ca un lift într-o prăbuşire în viteză. Irene îşi dori să se fi putut gândi la

comparaţii mai puţin dramatice, dar apoi i se păru dificil şi să gândească. Ploaia o lovea ca o cascadă, plesnindu-i faţa şi împiedicând-o să mai vadă.

Aripile lui Kai se desfăcură în aer cu un pocnet ca un mic tunet, iar coborârea lor încetini brusc. Era, probabil, o contradicţie a legilor naturale ale inerţiei şi a forţei egale cu masa ori acceleraţia – sau oricare or fi fost ecuaţiile relevante. Dar, dacă universul nu era atent, Irene n-avea de gând să insiste. Kai ateriză blând pe acoperiş, cu ghearele scrâşnind pe suprafaţa olanelor. Dacă erau paznici, se adăpostiseră de ploaie şi nu stăteau de veghe. Bun. Primul obiectiv fusese atins.

Irene alunecă de pe spatele lui Kai şi se uită prin ploaia care curgea. La dreapta vedea cupola ca o ceapă a Bisericii Palatine. Clădirea mai apropiată, dintre Palatul de Iarnă şi Ermitajul propriu-zis, trebuia să fie Sala Sfântul Gheorghe. Tronul imperial se afla acolo – deşi spera să nu dea peste Maiestatea Sa Imperială în seara aceea. La stânga se afla Sala Mare, scena recepţiei din această noapte, cu ferestrele luminate feeric, în ciuda ploii. Deci ea şi Kai erau chiar deasupra unora dintre apartamentele regale neocupate. Practic, erau chiar deasupra mansardelor servitorilor, care se aflau deasupra apartamentelor cu pricina, dar mansardele acelea nu erau niciodată menţionate pe hărţile oficiale.

Lângă ea, Kai se cutremură, iar aerul se învolbură în jurul lui. Iată-l lângă ea, înfăşurat şi el într-o pelerină impermeabilă.

— Uite acolo o uşă şi scări, arătă el către o umbră de pe unul dintre crenelurile exterioare. Să plecăm din ploaie.

Era suficient de aproape. Irene încuviinţă. Trebui să se ţină de braţul lui pentru a traversa olanele ude, chiar şi desculţă cum era. Uşa era încuiată, dar se deschise la porunca în Limbă, şi amândoi oftară uşuraţi când se văzură la adăpost de furtună.

Aşa cum se aşteptau, se aflau în mansarda servitorilor, mai degrabă construită în stil utilitar decât ca un model de arhitectură grandioasă. Irene îşi scoase geanta de sub

haină şi îşi aranjă părul, îşi uscă picioarele cu prosopul pe care-l avea la ea, apoi îşi trase ciorapii şi îşi încălţă pantofii de dans. Adunară pelerinele şi prosopul şi le vârâră într-un dulap peste care dădură acolo şi se apropiară de scări, sperând că arătau ca majoritatea musafirilor. Nu se întâlniră cu niciun servitor, deşi Irene auzi zgomot de paşi în fundal.

Când ajunseră la etajul al doilea, decorul se schimbă iute cu unul luxos, dar nu exagerat. Podelele şi pereţii camerelor erau de marmură cu intarsii, coridoarele de asemenea, iar mobila era decorată cu sculpturi, foiţă de aur şi pernuţe de catifea. Tablourile de pe pereţi fuseseră probabil făcute la comandă sau colecţionate de la artişti celebri. (Artele vizuale nu fuseseră niciodată punctul forte al lui Irene. Abia dacă-şi dădea seama de diferenţa dintre un Rembrandt şi un Rafael, fără ghid.)

Kai privi în jurul lui, aprobator.

— Nu e rău, comentă el. Chiar tolerabil. Acum, încotro?

Se opri să îşi aşeze cravata în oglindă.

Irene îşi vârî din nou pieptănul într-o parte a părului bătut de vânt şi privi posomorâtă la reflexia ei elegantă, deşi uşor jilavă. Era o rochie *frumoasă,* din mătase şi tul verde-deschis, cu mâneci bufante şi fustă înfoiată (umedă la tiv), care-i lăsa umerii şi gâtul dezgolite. O completase cu mănuşi lungi din dantelă şi pantofi de mătase, şi îşi prinsese părul în coc, cu piepteni şi agrafe, dar pe lângă Kai arăta ca… o persoană care se chinuise să se îmbrace pentru ocazia cu pricina. Kai, în frac, cravată, vestă şi pantaloni bine croiţi, arăta de parcă locul lui *era* la o recepţie imperială. Părea amfitrionul recepţiei. Pe el, hainele stăteau ca turnate.

Decise că nu avea sens să aibă resentimente şi le dădu la o parte.

— Pe aici şi în jos pe scara din capăt, spuse ea. Apoi, coborâm două etaje. Dacă putem evita să fim văzuţi, cu atât mai bine.

Afară, furtuna încă răpăia, iar când trecu pe lângă ferestre auzi vântul ca un material care se rupea şi ploaia

care bubuia pe sticlă.

Ajunseră la parter fără să fie opriţi. Pe măsură ce coborau, arhitectura devenea tot mai somptuoasă, aproape extravagantă, însă cu măsură, cât să evite deşănţarea. Marmura somptuoasă încastra totul, palidă şi netedă precum smântâna. Ornamentaţiile cu foiţă de aur sclipeau de parcă tocmai ar fi fost lustruite. Muzica reverbera discret pe coridoare.

Un servitor se apropie de ei, impecabil în uniforma lui neagră.

— Mă scuzaţi, domnule, doamnă, spuse el, identificând fără efort pe cel mai aristocratic dintre ei şi adresându-i-se primul. Recepţia are loc în Sala Mare. Dacă aveţi nevoie de indicaţii…

Kai îl privi de sus.

— Poţi să îţi vezi de treabă, spuse el. Doamna şi cu mine cunoaştem drumul.

Cu o plecăciune, servitorul se retrase. Dar Irene ştia că fusese doar primul dintr-un şir de slujitori dornici să ajute care-i vor îndruma spre ceilalţi oaspeţi. Îl luă pe Kai de braţ şi îl conduse după un colţ, pe un coridor lateral ceva mai puţin impresionant şi printr-o intrare doar moderat impresionantă, pe o casă a scării de piatră deloc impresionantă, care ducea în jos.

Kai pufni.

— Simt miros de mâncare, murmură el.

— Bucătăriile sunt aici, jos, la subsol, răspunse Irene. Era o scară strâmtă, şi trebui să îşi ridice fusta ca să nu se atingă de pereţi. Ar trebui să fie, ăăă… Îşi consultă harta mentală. Spre vest şi aproximativ spre nord-vest. Pe acolo. Trebuie să mergem spre nord-est de aici, pe sub biserică.

Se grăbiră pe coridorul întunecat, iar Irene se gândi cât era de probabil să fie opriţi de paznici. Era uluită că ajunseseră atât de departe. Era adevărat că Palatul de Iarnă era, probabil, afectat de punctul slab – „zidurile exterioare sunt bine păzite, aşa că toată lumea dinăuntru are ce căuta acolo.” Dar, chiar şi aşa, ţinând cont de zvonurile privind rebeliunea şi secesiunea şi de problemele

guvernării, n-ar fi trebuit să fie o pază *ceva* mai severă în palat? Cu cât avansau mai mult, cu atât mai agitată devenea. Începu să-şi facă griji că erau atraşi într-o capcană imensă şi tot mai în interior, ca să nu aibă nicio şansă de scăpare…

— Opriţi-vă! strigă o voce.

Fu aproape o uşurare. Irene se opri, ascultătoare, cu o mână pe mâneca lui Kai. Doar trei paznici apărau intrarea în arhivă, ţinta lor finală – Doamne, la ce le stătea mintea? Deşi, ce era drept, uşa din spatele lor părea zăvorâtă serios.

— Apropiaţi-vă şi identificaţi-vă! veni următoarea comandă.

Perfect. Irene se apropie. Mai bine, vedea limpede cine era şeful celor trei. Îşi strecură mâna în corset, apoi o scoase şi o arătă liderului, de parcă tocmai ar fi scos ceva doar pentru ochii lui.

— Crezi că este vorba despre un document complet de identificare şi că suntem autorizaţi să vedem ce conţine arhiva, spuse ea.

Paznicul se arcui într-un salut îngrozit, care îi vădea dimensiunile panicii. Ceilalţi doi îl urmară, o clipă mai târziu.

— Da, doamnă, spuse el repede. Absolut!

— Puteţi deschide uşa, spuse Irene, întrebându-se cine credeau ei că era. *(Probabil Opriciniki. Doar poliţia secretă ar avea parte de o asemenea reacţie?)* Oamenii tăi rămân afară. Nu trebuie să audă.

El încuviinţă şi scoase o cheie de la centură, pe care o răsuci iute în broască. Se auzi un clic scurt, aproape ca un suspin, dinspre uşă, când o deschise. Irene bănuia că avusese un soi de alarmă magică instalată. Acum, doar să rămână paznicul confuz cât timp erau ei înăuntru…

Intrară în cameră, iar Kai închise uşa în urma lor. Paznicul clătină din cap şi se încruntă. Dar Kai se gândise deja la asta, aşa că-l prinse de gât înainte să poată da alarma. Irene îl lăsă să-l sufoce până-şi pierdu cunoştinţa – uciderea lui nu era necesară – şi privi în jur. Se aflau într-o

anticameră micuţă, cu o altă uşă zăvorâtă la celălalt capăt. Paza nu era deci chiar atât de slabă. Aici se vedeau şiruri de dosare într-o parte, probabil cu liste de obiecte aflate în depozitul de dincolo de uşă. Mai era şi un birouaş în spatele căruia încerca să se ascundă o femeie care purta nişte veşminte înfoiate.

Irene se apropie şi se sprijini de birou.

— Nu funcţionează, spuse ea încet.

Femeia se ridică, lipindu-se de perete.

— Eu nu vă ajut. Apăr locul ăsta cu *viaţa!*

Irene încuviinţă.

— Da, este de înţeles. **Dar crezi că am dreptul să fiu aici şi să mi se spună unde se află un anumit obiect.** Începea să o doară capul.

— Ah. Femeia rămase lipită de perete, dar păru ceva mai calmă, de parcă Irene era o ameninţare cunoscută şi de înţeles, şi nu ceva complet imprevizibil. Şi ce obiect ar dori să vadă Excelenţa Voastră?

— O carte, spuse Irene, îndrăznind să spere. Se numeşte *Manuscrisul găsit la Saragossa.* De Jan Potocki. Unde se află?

Femeia ieşi de după birou şi rămase la distanţă, grăbindu-se spre dosare. Scoase unul şi răsfoi rapid prin el, mormăind pentru sine. Mânecile ei cu broderii grele se roteau când întorcea paginile. Ajunse, în sfârşit, unde dorea, cu degetul lipit de o înregistrare.

— Aici este. Stai aşa. Cine spuneai că eşti?

Kai o lovi în ceafă şi o prinse înainte să cadă, în timp ce Irene se aplecă să se uite la dosar. Era într-adevăr înregistrarea cărţii dorite, dar Irene clipi şocată când văzu ce scria.

— Nu pot să cred! I-a fost împrumutată împărătesei înseşi, acum două zile, ca să citească înainte de culcare!

Kai o sprijini pe femeie de birou.

— Spune-mi, te rog, că glumeşti, spuse el.

— Aş vrea eu. Irene cântări opţiunile: *fură cartea din sanctuarul subteran al palatului* şi *fură cartea din dormitorul imperial.* Un dormitor imperial era, probabil, şi

mai bine păzit decât un sanctuar subteran. Minunat. Păi, nu putem sta cu mâinile-n sân, spuse ea, oftând. Să mergem şi să încercăm iar.

— De unde ştii că-i pentru citit înainte de culcare? întrebă Kai.

— Doamna în chestiune a scos-o chiar ea din depozit. Se pare că are simţul umorului. Nu că asta le-ar fi salvat capetele, dacă erau prinşi furând. Aproape regret că am acceptat misiunea.

— De ce?

— Pentru că sunt de acord cu furtul unei cărţi dintr-un depozit în care nimeni n-o va citi vreodată, explică Irene. Dar mă simt vinovată dacă o înşfac în mijlocul lecturii, de pe noptiera cuiva.

Paznicii de la uşă fură foarte bucuroşi să le facă semn să plece, după ce li se spusese că şeful lor inspecta condiţiile de siguranţă din interior. Irene o luă înainte, în direcţia din care veniseră.

— Înapoi pe scări, murmură ea, până la primul etaj, apoi fugim spre dormitor.

— Nu e cel mai detaliat plan.

Dar Kai nu se plângea. Se resemnase.

— Au existat momente când aveam planuri minuţioase, spuse Irene, visătoare. Mă uit acum înapoi şi mă întreb cum de nu-mi dădeam seama cât de norocoasă eram.

Ajunseră la parter şi se îndreptau spre scara pe care coborâseră înainte, când îi surprinse acelaşi servitor. De data asta, avea alţi câţiva oaspeţi după el.

— Domnule! i se adresă el lui Kai. Maiestatea Sa Imperială este pe punctul de a-şi ţine discursul. Ar trebui să fiţi în Sala Mare.

Kai se uită la Irene, iar ea îi citi gândul în priviri. Era mai bine să meargă cu lumea şi să evite o scenă. Puteau să se strecoare mai târziu, reluând căutările. Şi ar fi fost suspect să fie prinşi în afara Palatului, în timp ce împărăteasa ţinea o cuvântare.

— Mulţumesc, îi spuse el bărbatului. Chiar într-acolo ne îndreptam. O fi calea cea mai rapidă?

Servitorul se abţinu să îşi dea ochii peste cap, pus faţă în faţă cu idioţenia aristocraţiei şi îi conduse repede pe Irene, pe Kai şi pe restul turmei printr-o succesiune de coridoare, unul mai luxos decât altul. Adunară mai mulţi gură-cască pe drum, iar Irene se bucură că se puteau ascunde în mijlocul unui grup numeros.

Sala Mare era vastă. Podeaua era făcută din mozaic de marmură, cu intarsii, dar pereţii şi tavanul erau vopsite în alb şi auriu, perfecte precum zăpada şi lumina soarelui. Candelabre imense, care aruncau o lumină puternică, atârnau deasupra lor, iar foiţa de aur reflecta atât de puternic, încât era o provocare să o priveşti. La capătul îndepărtat al sălii, la peste 15 metri distanţă, un tron înălţat pe un podium era apărat de un baldachin şi tapiţat cu stacojiu. Rochia argintie a ocupantei sale părea să aibă o lumină proprie.

Între ei şi ea, lumea se mişca şi se străduia să obţină un loc bun. Fete care abia debutaseră la Curte purtau alb curat, cu pene de struţ şi flori în păr şi fuste de mătase. Femeile, cam la vârsta lui Irene sau căsătorite, purtau culori pastelate sau nuanţe intense şi bijuterii, nu flori. Majoritatea bărbaţilor prezenţi erau în uniformă militară, adesea cu o sabie de paradă la şold şi cu un baston scurt la celălalt. Câţiva purtau haine civile bine croite, precum Kai, şi unii nişte veşminte preoţeşti sau specifice universitarilor. Unele femei mai în vârstă purtau rase monahale, iar Irene observă că se ţineau departe de alte femei. La periferiile sălii se foiau servitori în livreaua palatului, dar nimeni nu se uita la ei, pentru că atenţia tuturor era concentrată asupra Maiestăţii Sale Imperiale.

După ce şi ultimul grup a intrat în Sala Mare, ţarina s-a ridicat în picioare. Toată lumea se lăsă într-un genunchi, de la consilierii care-i înconjurau podiumul la străjerii de la intrare. Nu era doar o ascultare exagerată sau efectul magiei. Împărăteasa Eternă, pentru a-i menţiona titlul complet, avea o prezenţă şi o charismă autentice. Loialitatea pe care i-o oferea mulţimea nu era prefăcută. Irene se aflase lângă regi dragon şi lorzi din Neam, şi dacă

nu ar fi putut ridica autoritatea acestei versiuni a sublimei Ecaterina cea Mare la acelaşi rang, tot era impresionantă.

Din fericire, ţarina nu avea chef de un discurs lung. După câteva afirmaţii ferme despre unitatea imperiului, loialitatea supuşilor şi dragostea sa maternă pentru aceştia, şi-a reluat locul. Toată lumea s-a ridicat prompt, conversaţia s-a răspândit ca focul viu, iar orchestra micuţă dintr-un colţ reîncepu să cânte.

— Irene… spuse Kai, plin de speranţă.

Singura cale afară din sală era cea pe care veniseră. Mai exista o ieşire, în spatele împărătesei, dar nu reprezenta o opţiune. Ar fi fost prea evident dacă încercau să iasă imediat.

— Mergem, spuse Irene, ferm. Nu dansez decât dacă trebuie.

Kai oftă şi îi oferi braţul. Începură să mişune la marginea sălii, prinzând frânturi de discuţie. Vizau subiecte normale pentru orice ocazie oficială – războaie, istorii de familie, posibile logodne, vânatul mare din Mongolia – cuvintele păreau spuse pe un ton agitat. Oamenii nu erau tocmai paranoici, dar când şi când aruncau câte o laudă spontană la adresa Împărătesei Eterne şi a imperiului său glorios, de parcă ar fi putut unge cu un strat de grăsime conversaţia, făcând-o să alunece pe lângă urechile curioase.

În faţa lor se crease un gol în mulţime. În centrul său se afla un bărbat în veşminte de ceremonie, ca ale lui Kai, care purta o conversaţie nonşalantă cu unii dintre bărbaţii şi femeile înveşmântaţi în rase. Cel puţin, el părea nonşalant. Din atitudinile şi posturile *celorlalţi,* ai fi crezut că discuţia aceea era pe viaţă şi pe moarte.

— Ce zici? murmură Kai. Autoritate înaltă, cu siguranţă, dar în ce zonă?

— Poliţie secretă, răspunse Irene. Gândeşte-te la lucruri inocente…

Se întrerupse când bărbatul se întoarse să privească prin sala de bal. Nu îl ştia. Părul lui blond spălăcit era tuns scurt. Era proaspăt ras. Deşi de vârstă mijlocie, nu arăta

niciun semn de burtă sau guşă. Avea ochii de un cenuşiu limpede, reci ca marmura, care priveau mulţimea cu o sclipire de foame absolută: de putere, de răspunsuri, de dominare. Dar mai era ceva la ochii aceia, ceva care îi era cunoscut şi pe care, dacă îl cumula cu postura, cu felul în care-şi înclina capul şi cum o privea…

— Alberich, icni ea, cu gâtul uscat de groază.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Furase un corp nou, părea să se simtă ca acasă aici şi ştia precis cine erau ei doi. Cu siguranţă era un lucru bun, încercă să se convingă Irene, în timp ce îşi înfrâna panica. Era ocazia nesperată de a stoarce informaţii – poate chiar de a o termina cu ameninţarea, atunci, pe loc. Trebuia să gândească optimist.

Dar o groază absolută îi transforma sângele în gheaţă lichidă, care i se solidifica în jurul inimii. Alberich îi era superior cum le fusese ea urmăritorilor din Polonia, când intraseră în această lume. Avea o sută de ani. Trădase Biblioteca şi aflase cele mai întunecate secrete ale celor din Neam. Jupuia Bibliotecari pentru amuzament şi profit, şi le purta pieile ca deghizări. Nu era neglijent. Dacă Irene îl recunoscuse, atunci şansele erau de zece la una că se pregătise pentru asta.

— Irene, murmură Kai, amintindu-i de prezenţa lui. Avea muşchii încordaţi sub braţul ei. Să-l dobor? Dacă ajung la el înainte să poată reacţiona…

— Prea evident, spuse Irene, cu părere de rău. Ştie că eşti dragon, Kai. Nu-i prost.

— Ah, da, mi-ai spus că a vândut informaţii despre mine celor din Neam, ceea ce a dus la răpirea mea. Ochii lui Kai erau de gheaţă întunecată, parcă. Dar poate are prea multă încredere în el. Să-l testez?

Irene cântări posibilităţile. Un atac deschis asupra lui Alberich, împotriva apărării sale şi în mijlocul unei săli pline de soldaţi şi vrăjitori ar fi putut deveni sinucigaş. Iar ea *nu voia* să se sinucidă. Pe de altă parte, dacă-l eliminau şi puneau capăt acestei ameninţări pentru Bibliotecă, ar fi putut merita. Refuzase sugestia lui Bradamant de a acţiona împreună ca momeală, pentru că nu aveau o cale potrivită de a ajunge la el. Dar iată-l, chiar sub ochii ei. Ce să facă acum?

Prinse o femeie mai în vârstă de braţ – un adevărat crucişător îmbrăcat în satin violet şi acoperit cu diamante.

— Scuzaţi-mă, doamnă, spuse ea în grabă, înainte ca femeia să se poată scutura, şi arătă spre Alberich. Cine este domnul de colo?

Femeia păli, iar fardul de pe obraji îi ieşi în evidenţă ca două pete stacojii.

— Vă referiţi la contele Nicolai Ilici, spuse ea, încercând să pară nonşalantă şi nereuşind. Credeam că ştie *toată lumea* cine este.

— Tocmai am sosit de la Paris. Nu cunosc pe nimeni, cu excepţia împărătesei. Irene râse forţat. Este important?

— Este şeful Opriciniki. Dacă aveţi o urmă de instinct de conservare, vă veţi feri de el.

Femeia îi scutură mâna de pe braţ şi se îndepărtă cât de repede putu, păstrându-şi totuşi demnitatea.

Alberich privea încă, deşi nu încercă să se apropie. Un spaţiu tot mai mare se crea în jurul lui Irene şi al lui Kai, probabil pentru că oamenii îi puteau urmări privirea lui Alberich şi nu doreau să fie asociaţi cu ţinta lui.

Irene inspiră adânc.

— Kai, voi face un lucru necugetat, zise ea, şi am nevoie de tine ca întărire.

— Nu, spuse Kai, sec. Nu te las.

— Nu mă dau nici eu în vânt după idee. Era subestimarea secolului. Ar fi preferat să urce pe un vulcan care azvârlea jeturi de lavă, pregătindu-se să erupă. Dar poate folosi Limba la fel de bine ca mine, dacă nu mai bine. Şi ştii ce pot să fac…

Kai se încruntă, fără ca măcar să încerce să îşi ascundă furia.

— Deci vrei să stau departe de bătaia vocii lui.

— S-ar putea să am nevoie să fiu salvată. Îi strânse braţul. Nu am încredere în *oricine* pentru asta.

— În plus, nu-ţi poate face nimic dramatic fără să se expună, într-un spaţiu deschis ca ăsta, comentă Kai, ajungând la aceeaşi concluzie cu Irene.

— Da, asta sper, fu de acord ea. Şi dacă-l auzi urlând ceva gen *Gărzi, arestaţi spionii aceştia rebeli!,* e semn să fugi.

Înainte să apuce Kai să o facă să mai aştepte, se întoarse şi merse spre Alberich.

Reverenţa ei însoţită de foşnetul fustei, aşa cum se cuvenea să fie când o tânără saluta un bărbat de rang superior. Nu avea nici urmă de respect autentic. Alberich ştia asta şi Irene ştia că el ştie. Dar nu putea risca să fie remarcată drept neobişnuită. Încă.

— Politicoasă ca întotdeauna, spuse Alberich. Vocea lui avea un timbru diferit, dar fireşte că ultima dată când se întâlniseră purta pielea altcuiva. Altă victimă care murise ca el să se poată deghiza şi să îi folosească identitatea. Îmi era teamă că vei încerca să te pierzi în mulţime, Rază.

Irene zâmbi dulce, pentru că nu voia ca el să vadă cât o enerva că-i folosise numele de botez.

— Dar aşa ţi-aş fi pierdut urma, Alberich. Eşti prea periculos să-mi permit asta.

— Nici măcar nu mi-ai adus o cupă de şampanie.

— Haide, ştii doar că aş otrăvi-o.

— Cred că ai multe întrebări. Zâmbetul lui subţire parcă îi reteză faţa, ca o cicatrice. De ce nu le pui?

— Să fim sinceri, da? Nu exista nicio cale care să-i spună dacă el va alege sau nu adevărul. Poate plănuia să tragă de timp, să o ţină ocupată până se închidea capcana în jurul ei. Dar poate era suficient de arogant să se laude, sau de neglijent ca să trădeze ceva. De ce eşti aici?

— Ca să-ţi vorbesc, bineînţeles. Îşi desfăcu braţele, într-o confesiune prefăcută. Toate astea doar ca să vorbesc cu o mică Bibliotecară. Sper că n-o să mă faci să-mi pierd vremea.

Irene ignoră ameninţarea. Ignora atât de multe alte primejdii posibile, că era uşor, prin comparaţie, să mai adauge una la mormanul *Îngroapă-ţi de bună voie capul în nisip şi speră că vor dispărea.*

— Ce nu înţeleg, ca să fiu sinceră…

— Chiar te rog să fii sinceră, o întrerupse Alberich.

Irene zâmbi iar, pentru că era ori asta, ori să se uite urât la el. Frica nu îi dispăruse: era o şoaptă constantă în mintea ei. Dar furia îi permitea să îşi păstreze postura şi să

se răstească la el, căutând o deschidere. Era cel mai bun argument pe care-l găsise pentru cultivarea deliberată a anumitor păcate letale.

— Nu-mi e clar cum de ai ştiut să fii aici, încheie ea.

Alberich păru încântat.

— Asta este o întrebare inteligentă. Încerci să afli cât de multe ştiu ca să decizi asupra unei acţiuni.

— Nu aşa ar face toată lumea?

El clătină din cap cu tristeţe.

— Ai fi surprinsă. Dar, în schimb… Privi spre cuplurile care ocupau acum zona centrală, mişcându-se pe ritmul unei poloneze. Cred că aş dori să-mi acorzi un dans.

Irene fu uluită.

— De ce?

— Pentru că te va deruta şi îţi va irita asociatul, răspunse Alberich. Tu eşti iritată doar pentru că nu te-ai gândit să sugerezi prima.

Irene îşi calculă opţiunile. Să fie pe ringul de dans nu părea mult mai periculos decât să stea pe loc şi să vorbească. Era deja de multă vreme în centrul zonei periculoase. Putea să-i urmeze îndemnul şi să vadă unde ducea.

— Prea bine, acceptă ea. Deci, cum ai ajuns aici?

— După ce am aflat în ce lume veneai – ah, nu te aşteptai la asta, nu? Te asigur că este foarte adevărat. Ochii lui Alberich erau din nou pătrunzători, catalogându-i reacţiile. În orice caz, odată ce am ştiut că vii încoace, am venit şi eu şi mi-am asumat o poziţie autoritară. Şeful Opriciniki ştie toate noutăţile, în fond. Când am primit rapoarte despre tulburările de la sanioport, am ştiut că ai ajuns în Sankt Petersburg. Iar când furtuna s-a dezlănţuit brusc deasupra Palatului de Iarnă…

Irene fierbea. Privind retrospectiv, trebuia să recunoască: lăsase o urmă evidentă pentru oricine cunoştea semnele. Singura ei scuză era că nu se aştepta să o caute nimeni. Dar, ca toate scuzele, când era supusă testului, suna destul de sec. Simţi o împunsătură în orgoliul personal.

— Sunt foarte stânjenită, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Nu am avut idee…

— Fireşte că nu, spuse Alberich. Acum, aşa cum am căzut de acord, un dans. Se cântă un vals. Sper că ştii să valsezi. Îi oferi mâna.

— Bineînţeles, spuse Irene, acceptând-o.

Pielea i se înfioră când o atinse, chiar şi prin dantela mănuşii. Îl vedea pe Kai la distanţă şi îi intuia încordarea înfrânată. Îi prinse privirea şi clătină încetişor din cap. *Nu face nimic. Încă.*

— Dar cum de ai aflat că veneam *aici?*

— Draga mea Rază, eşti mult prea încrezătoare. O conduse pe ring, iar ea simţi privirile fixe ale demnitarilor.

— Voi regreta că am fost de acord cu acest dans?

Teama se răspândea iar. Inima şi gâtul îi îngheţaseră parcă, dar îi întâlni privirea când se întoarse spre el.

Alberich se opri cât să permită fricii să devină groază, apoi zâmbi iar.

— Credeai că mă refer la faptul că eşti prea încrezătoare în mine? Ah, da, însă nu aici şi acum. Am nevoie de răspunsuri şi este dificil să le obţin când cealaltă persoană nu poate avea încredere în mine destul cât să facă un târg. Tortura nu este chiar atât de eficientă cum se spune.

— Sunt convinsă că tu ştii din propria experienţă, spuse Irene, pe un ton cât mai normal. Pe ring, partenerii îşi zâmbeau, în timp ce muzicienii abordau o bucată mai rapidă de vals. Se sili să-şi arcuiască buzele într-o semilună optimistă, forţată, privindu-l pe Alberich în ochi când el îşi puse mâna pe talia ei. Dar în cine să nu am încredere şi la ce te referi?

— Mă refer la faptul că mi s-a spus că eşti trimisă în lumea B-1165. Era gata pentru pasul ei greşit şi o ghidă cu pricepere să-şi regăsească ritmul. Cu siguranţă nu eşti atât de naivă încât să crezi că toţi Bibliotecarii sunt la fel de loiali cauzei cum eşti tu?

Irene îşi păstră zâmbetul lipit pe faţă, dar gândurile i se roteau în cercuri. *Dă de înţeles că Biblioteca m-a trădat. Dar spune adevărul, sau se eschivează, pentru a mă face*

să nu mai suspectez pe nimeni? Sau este o dublă cacealma, pentru că ştie *că eu voi presupune că minte…?*

— Nimeni nu e perfect, spuse ea. Nici măcar eu.

— Deci te-ai gândit la ce ţi-am propus.

Se întoarseră împreună în cercurile line ale valsului.

— Nu sunt *proastă.* Asta dacă nu se considera prostie vârârea în situaţia de faţă, caz în care Irene pierduse deja meciul argumentelor – şi îşi pierduse şi viaţa. Dar vreau să ştiu mai multe despre ameninţarea ta la adresa Bibliotecii, înainte să iau decizii ireparabile.

— Dar este suficient de simplu. Se mutară într-o bulă de spaţiu, între ceilalţi dansatori. Nimeni nu voia să se apropie prea mult de şeful Opriciniki. Dacă nu mi se supune, Biblioteca va fi distrusă. Dacă nu-mi oferi informaţiile pe care le doresc…

— Voi fi distrusă şi eu?

— Te descurci foarte bine.

— Am experienţă, spuse Irene, cu regret. Ameninţările cu moartea par să mă potopească de două ori pe săptămână, în ultima vreme. Mă străduiesc să trec peste groaza pură şi să ajung în stadiul de tocmeală.

— Ştiam eu că există un motiv pentru care-mi placi, spuse Alberich, aprobator.

Se descurcară elegant cu o întoarcere în colţ, iar Irene profită de ocazie să privească prin mulţime şi să-l găsească pe Kai. Era încă acolo. Acum, că se gândea mai bine, probabil că ar fi trebuit să-i spună să fure cartea cât îl ţinea ea ocupat pe Alberich. Dar nu era sigură că ar fi lăsat-o singură cu el.

— Când am discutat înainte – sau mai bine zis când mi-ai trimis mesajele acelea ameninţătoare, ai menţionat că vrei să ştii ce spune „cartea”. Te referi la volumul de fraţii Grimm?

În fond, încercase să o ucidă pentru el. Dacă mai era o carte implicată, nivelul de complexitate creştea.

— Corect. În ediţia aceea există o poveste atipică. Alberich îi surprinse licărirea din priviri, când se gândi să se prefacă ignorantă. Haide, Raza mea, ştim amândoi că ai

citit-o. Oricine ar fi făcut asta, în condiţiile date. Cineva ca tine, cu siguranţă.

— Cineva ca mine? întrebă Irene, trăgând de timp.

— Cineva care se pricepe să fie Bibliotecar. Te rog să observi că nu am spus „care este o Bibliotecară bună”. Se avântară împreună în vals, cu paşii echilibraţi şi precişi. Cineva care face bine treaba, nu doar cineva care este devotat filosofiei Bibliotecii. De aceea vreau să te recrutez.

Primul impuls al lui Irene a fost de orgoliu stupid. În fond, cât de mulţi erau complimentaţi de trădătorul principal al Bibliotecii, care îi admira suficient cât să dorească să îi recruteze personal? Al doilea impuls a fost de repulsie pură. *Dacă el crede că eu aş lucra pentru el, după tot ce a făcut, atunci* ce crede *despre mine?* Dar al treilea impuls, cel care îi făcea picioarele să se mişte mai departe şi să zâmbească, era un calcul simplu şi rece. *Cum pot folosi asta?*

— Nu pot să am încredere în tine, spuse ea. El se aştepta să fie bănuitoare. Poate că ar trebui să fug.

— Palatul este păzit. O răsuci într-o nouă piruetă, cu mâna caldă pe talia ei, purtând o mănuşă din pielea unui om ucis. Nu mă refer doar la paznicii obişnuiţi. Sunt gărzi în alertă, care au fost avertizate cu privire la posibili revoluţionari – gărzi gata să ucidă, ca necromanţii să poată pune întrebări doar după aceea. Sunt până şi pe acoperiş, acum. Limba nu te poate feri de un glonţ.

Spunea adevărul? Nu era sigură. Dar era posibil? Da, foarte.

— Dacă-ţi răspund la întrebări şi îţi spun ce vrei să ştii?

— Atunci, vei fi ţinută sub arest aici până la căderea Bibliotecii. Dar vei trăi.

— Şi Kai?

— Poate primi celula de lângă a ta, spuse Alberich, generos.

— Eşti foarte convins de căderea Bibliotecii.

— Dacă aş avea cel mai mic dubiu, nu m-aş opri să am această conversaţie cu tine.

Lui Irene i-ar fi plăcut să creadă că Alberich minţea şi în

această privinţă. Dar nimic din vocea lui nu sugera falsitate sau nesiguranţă. Vorbea cât se poate de serios.

— Cum reuşeşti? întrebă ea.

Alberich clătină din cap.

— Vei afla dacă mi te alături.

Nu se aşteptase să îi iasă. Acum începea să se teamă de-a binelea, într-o manieră atent controlată. El nu avea de gând să se dea mare şi să ofere informaţii. Încercarea ei de interogatoriu nu era decât un eşec absolut. Nu aflase nimic, exceptând felul în care reuşise să o găsească aici.

Poate că era cazul să aleagă opţiunea cea mai drastică.

— Nu face asta, spuse Alberich.

Zâmbetul îi pierise, iar expresia sa era acum marcată de o răceală profesională.

— Ce să nu fac? întrebă Irene, nevinovată.

La naiba, dacă ghicise la ce se gândea...

— Te gândeşti să foloseşti Limba pentru a mă demasca, dezbrăcându-mă de piele. Mâna lui o strânse pe a ei. Ai făcut asta deja o dată, Raza mea. Eu nu fac aceeaşi greşeală de două ori. Mi-am luat măsuri de precauţie.

Poate spunea adevărul sau poate blufa. Situaţia era imposibilă. Dar dacă blufa şi era vulnerabil, atunci cu siguranţă n-ar fi pomenit despre asta de la început. Irene înjură încetişor. Ar fi mers perfect. Alberich distras, toţi ochii la el, ea şi Kai evadând în mijlocul confuziei generale.

— Vreau o garanţie de siguranţă pentru părinţii mei, spuse ea.

— De ce mi-ar păsa de părinţii tăi? Alberich semăna cu unul dintre mentorii ei din Bibliotecă. Rază, te pricepi să gândeşti în afara limitelor, dar problema ta este că gândeşti la un nivel prea *redus.* Părinţii tăi nu m-au incomodat cu nimic. Nu le port pică. Nu sunt genul de sadic care vânează familii doar ca să îi fac în ciudă cuiva. Când eşti de partea mea, îi poţi păstra în siguranţă.

Nu ştie. Gândul explodă în mintea ei, ca o iluminare. *Nu ştie că părinţii mei sunt Bibliotecari, altfel n-ar fi de acord atât de repede.*

Crede că sunt oameni obişnuiţi. Şi toţi cei de la

Bibliotecă, dacă mă cunosc, ştiu că părinţii mei sunt Bibliotecari. Asta înseamnă, aproape sigur, că oricine i-a spus unde să mă găsească nu este *Bibliotecar.*

Uşurarea ei bruscă trebuie să i se fi citit pe faţă, pentru că Alberich încuviinţă părinteşte.

— Aşa, vezi? Trebuie să înveţi să ai încredere în mine, Raza mea. Nu sunt duşmanul tău.

Cercul de dansatori se rotea pe spiţele sale invizibile, răsucindu-i pe Alberich şi pe Irene către capătul sălii, în care împărăteasa şedea între consilierii săi, privind recepţia cu un zâmbet graţios.

— Te pricepi să mă faci să uit ce eşti, spuse ea.

Era adevărat. Putea dansa cu el aşa, făcând schimb de insulte şi de întrebări, şi era aproape… amuzant. Provocator. Interesant. Poate că era senzaţia de siguranţă pe care i-o dădea acest spaţiu deschis, cu atâtea alte persoane de faţă. Dar era o siguranţă falsă, la fel de firavă ca identitatea ei falsă asumată aici, iar ea era complet vulnerabilă.

— Să ne redefinim suntem datori cu toţii. Tonul lui Alberich era ciudat de serios, de parcă era mai important decât siguranţa Bibliotecii sau propria ei viaţă. Trebuie să te întrebi: Sunt doar Bibliotecară? Asta este tot ce voi fi vreodată? Sau pot să mă transform în ceva *mai mult?*

— Sună ca un argument în favoarea transumanismului, spuse Irene. Evoluţie către următoarea etapă.

— Aşa se numeşte acum? Nu e deloc o idee nouă. Singura problemă este că nu-i uşor să-ţi imaginezi ceva nou. Folosim cuvinte şi definiţii din trecut ca să ne modelăm ideile. Ceva ce reprezintă într-adevăr următoarea etapă nu prea poate semăna cu nimic din ce *ne putem* imagina. Chiar şi cele mai bune cărţi pe subiect sunt limitate.

Nu se gândise niciodată la Alberich ca la un cititor de SF.

— Poate că ai dreptate cu privire la limitările imaginaţiei – şi doar pentru oameni. Am discutat, acum câteva luni, cu o bătrână a Neamului. Încuraja pe cei tineri să lase

umanitatea în urmă, să ajungă definiţi de poveşti. Nu se gândise niciodată la ceva din afara acelei sfere.

— Acolo greşesc atât Neamul, cât şi dragonii. Ochii lui Alberich aveau din nou privirea aceea flămândă, deşi nu era îndreptată spre Irene. Era pentru întreaga *lume.* Sunt definiţi fie de naraţiune, fie de realitate. Nu merg mai departe. Singura persoană care îţi poate impune limite ar trebui să fii chiar tu.

Totul părea perfect rezonabil. Dar, din perspectiva lui Irene, faptul că Alberich era un ucigaş şi un trădător sugera că existau probleme cu filosofia lui.

— Dar tu eşti aliat cu Neamul… spuse ea.

— Mă *folosesc* de ei. Ambele părţi din această luptă sunt condamnate la eşec. Dragonii, Neamul Frumos – ambii incapabili să ajungă la un acord, orbiţi de propriile limitări. Sunt sterili, Raza mea. Muribunzi. Care-i sensul păstrării unui sistem în care nu câştigă nimeni? Poţi cel mult să ajungi la o remiză veşnică.

— Şi nicio parte nu se preocupă de fapt de oamenii prinşi la mijloc… Irene îşi dădea seama încotro bătea. I se demonstrase cu doar câteva luni în urmă, când fusese răpit Kai. Cele două părţi fuseseră pe punctul de a se război şi niciuna nu păruse interesată de lumile prinse la mijloc. Cel mult sugeraseră că oamenilor le-ar fi mai bine dacă s-ar afla sub controlul lor.

Alberich încuviinţă.

— Îmi înţelegi ideea. Umanitatea reprezintă viitorul. Iar Biblioteca ar trebui să conducă acel viitor, nu doar să colecţioneze cărţi. Ar trebui să unim lumi, nu să ţinem secrete faţă de ele. Ar trebui să construim alianţe, să îi recrutăm pe cei mai buni şi mai străluciţi. Să folosim Limba pentru a schimba lucrurile în bine. Cum *ajuţi* tu pe cineva menţinând status quo-ul?

Ar fi putut răspunde *Împiedic lucrurile să devină mai rele,* dar era sigură că el va avea replica pregătită. Era ca o discuţie pe bază de argumente cu un Bibliotecar senior, în care ştia că va pierde şi singura întrebare era cum.

O lovi un val de simţ al răspunderii. De ce încerca să

argumenteze în favoarea unui punct logic cu persoana care încerca să distrugă Biblioteca? Chiar credea că-l va convinge pe Alberich să se răzgândească? Nu era vorba despre câştigarea unei dispute. Era vorba despre informaţii pe care dorea să le obţină de la el. Nu de orgoliu, ci de dorinţa ei de a-l opri.

Fireşte, simpla evadare ar fi fost un punct câştigat pentru ea.

— Da, îmi dau seama, răspunse ea, cu vocea abia auzită în murmurul mulţimii şi deasupra muzicii. Să creadă că se gândea. Să creadă orice, câtă vreme dobândea un moment să acţioneze. Pentru că se gândise la ceva ca să-l încetinească puţin.

Se desprinse de el în mijlocul piruetei, smulgându-se din mâinile lui – şi oare avea o uşoară senzaţie lipicioasă pe piele, acolo unde o atinsese? Nu, nici nu voia să se gândească. Îşi alesese locul. Erau la nici trei metri de împărăteasă.

Maiestatea Sa Împărăteasa Eternă privi spre Irene de pe tronul ei, ridicând o sprânceană, nemulţumită de dovada aceea publică de proaste maniere. Consilierii din jurul ei, în veşmintele lor somptuoase şi în uniformele lor ticsite cu medalii, o priveau şi ei. Până şi cei doi tigri albi care zăceau la picioarele tronului îşi ridicară capetele şi o priviră cu ochii lor mari şi galbeni.

— Maiestatea Ta Imperială, strigă Irene, bărbatul acesta este un impostor!

Se feri de mâna lui Alberich şi se împletici câţiva paşi spre podium. Muzica se oprise brusc, iar sala se umpluse de şoapte şocate. Mâinile se opriră pe plăselele săbiilor de paradă.

Ar fi fost cazul să funcţioneze.

Irene se concentră asupra Limbii.

— Maiestatea Ta Imperială trebuie să considere că spun adevărul!

Podeaua de marmură luxoasă se ridică şi o lovi în faţă.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Podeaua avea o culoare atât de frumoasă. Bucăţica din faţa ochilor lui Irene era aurie, deşi acum era stropită de sângele care-i curgea din nas. Încercă să-şi dea seama precis cum se întâmplase, dar creierul ei refuza să coopereze şi toate strigătele din jurul ei îi îngreunau procesul gândirii.

Deasupra ei izbucni o flacără, reflectându-se pe podeaua lustruită din faţa ei într-o explozie de curcubeie. O femeie strigă ceva, cu vocea ca un bici, şi un cor de voci îi răspunse. Focul ţâşni iar.

Apoi, o altă voce grăi din spatele ei, pe un ton care o trezi pe deplin, ca un duş rece dimineaţa. Nu era vocea bărbatului cu care vorbise, vocea bărbatului a cărui piele o furase. Era vocea *adevăratului* Alberich, Bibliotecarul care se contaminase voit cu haos şi devenise altceva decât un simplu om. Suna ca nişte viespi bâzâitoare, ca apa pe metalul topit.

Aerul bubui şi un jet de vânt îngheţat trecu peste ea şi se îndreptă spre exterior. Apoi se transformă într-o aspirare ca un sâsâit, în direcţia opusă, care o trase de haine. Puterea haotică îi pulsa pe piele, agresivă, mârâind.

Irene era aproape sigură că nu i-ar plăcea răspunsul, dar trebuia să ştie ce se petrecea în spatele ei. Se rostogoli pe o parte, cu mintea încă înceţoşată, şi se întoarse să privească.

În aerul unde se aflase Alberich era acum un spaţiu gol. Atârna acolo ca o oglindă de abanos de două ori mai înaltă decât un bărbat, cu întunericul din jurul marginilor străduindu-se să se extindă. În adâncurile sale, Irene crezu că vedea silueta unui bărbat, pe jumătate definit şi ascuns de umbre. Scădea în fiecare secundă, de parcă se retrăgea fără să se mişte. Ridică braţul, chemând-o, şi pentru o secundă se gândi *Desigur, aşa îl prind pe Alberich – tot ce trebuie să fac este să mă ridic şi să merg spre el...*

Întunericul începu să fiarbă în gaura din aer, întinzându-

şi tentaculele spre martori. Şi spre Irene. Un tentacul de umbră i se răsuci în jurul gleznei, rece prin mătasea ciorapului, dar cu scântei de haos susurând prin el ca nişte bule de şampanie. Strigă, incapabilă pe moment să formuleze ceva în Limbă, de groază şi dezgust. Se chinui să se retragă, bătând din picioare.

Vocea femeii se auzi iar, dar de data aceasta fu ca primul vers dintr-un psalm: alte voci din jurul ei incantară un răspuns, la unison, bubuind, iar vidul care plutea în aer se reduse, când fulgerul trosni în jurul său, într-un halo.

Mintea conştientă, profesională a lui Irene încerca să reţină informaţii, chiar şi în condiţiile acelea. *Deci asta se întâmplă când intervine haosul într-o lume cu un nivel înalt de ordine. Îi este dificil să se susţină, şi chiar localnicii umani pot să îl oblige să dispară, presupunând că au suficientă putere.* Bineînţeles, i-ar fi fost mai uşor să analizeze dacă nenorocitul de tentacul nu ar fi încercat încă să o tragă spre groapă. Podeaua de marmură frumoasă era atât de netedă, că nu exista nimic care să-i oprească alunecarea inevitabilă către gol. Nici măcar cu ajutorul unghiilor nu reuşea să apuce.

— Putere haotică, dă-mi drumul! icni ea, încercând să-şi proiecteze cuvintele suficient de tare să fie auzite.

Dar, de data aceasta, Limba o trădă. Ştia că forma cuvintele corect, le putea auzi, dar nu aveau forţă. Era un rezervor care secase. Capul o durea de parcă-i vâra cineva şuruburi în tâmple şi pierdu puţinul contact cu podeaua, alunecând inexorabil către vidul din spaţiu.

Kai păşi între ea şi vid şi se lăsă într-un genunchi, apucând tentaculul cu ambele mâini. Irene vedea modelul solzilor pe pielea lui, în lumina instabilă a candelabrelor care tremurau. Unghiile i se alungiră în gheare. Corul vocilor se auzi din nou, iar forţa glasurilor lovi aerul ca nişte ciocane într-o fierărie. Trăsăturile lui Kai încremeniseră de concentrare, iar mâinile sale se încordară de efort, când le desfăcu apoi cu sălbăticie.

Tentaculul se chirci în mâinile lui, apoi pocni într-o explozie de umbră.

Kai îl lăsă, ignorându-l, şi o luă pe Irene în braţe. O îndepărtă de abisul care se închidea rapid, ducând-o fără efort în spate, către linia înconjurătoare de vrăjitori în robe. Irene nu avea forţa să facă mai mult decât să se agaţe de el, în timp ce mintea îi lucra. Era conştientă că trebuiau să iasă, înainte ca atenţia să se îndrepte spre ei, dar cum rămânea cu cartea din apartamentele imperiale? Şi exista ore ceva util în conversaţia cu Alberich care-i scăpase?

Vidul se închise, cu un pocnet. Urletul aerului, devenit între timp zgomot de fundal, încetă brusc. Irene inspiră uşurată. Aerul păru să aibă gust mult mai curat, dintr-odată. Sala era încă plină de susurul vocilor şi de strigătele civililor panicaţi, dar erau zgomote umane, mai puţin apocaliptice. Kai se dădu în spate câţiva paşi, spre uşă, cu Irene încă în braţele sale, apoi se opri când nişte tipi îmbrăcaţi în uniforme îi blocară drumul.

— Cred că Maiestatea Sa Imperială ar dori să schimbe câteva vorbe, spuse cel mai în vârstă dintre ei. Părul şi barba lui erau albe ca zăpada, însă constituţia lui trăda un ofiţer încă în activitate. Nu avea nimic bătrânesc în atitudine. Pe aici, tinere, dacă se poate.

Irene îl trase de braţ pe Kai.

— Te rog să mă laşi jos. Avea vocea uscată. Tuşi, iar următoarele cuvinte se auziră mai bine. Pot să merg.

Prefera să se confrunte cu Împărăteasa Eternă pe propriile picioare.

Gentilomii care îi escortară pe podium erau politicoşi, dar ea şi Kai rămâneau prizonieri, sub pază. Mulţimea începea să se calmeze, iar ei deveneau noile puncte de interes.

Împărăteasa arăta impecabil. O cameristă apăruse de undeva şi îi refăcea lacul de pe unghiile mâinii stângi, în timp ce la dreapta ei un bărbat cu aspect comun, îmbrăcat în negru simplu, posibil şi el unul dintre Opriciniki, livra răspunsuri la întrebările ei rapide. Când Kai, Irene şi escorta lor ajunseră şi făcură plecăciuni sau reverenţe, împărăteasa se întoarse spre ei, îndepărtându-şi servitorii.

Lumina părea să se agaţe de ea, curgându-i peste rochia şi coroana argintii. Detaliile fizice, precum părul alb sau corpul solid, păreau neesenţiale prin comparaţie cu forţa pe care o emana.

Mulţimea tăcu, nedorindu-şi să rateze nicio clipă.

Irene încercă să se gândească la o scuză bună pentru ce se întâmplase. Încercase în ultimele câteva minute, dar cea mai bună idee a ei de până acum – *suntem supuşi loiali care au vrut să demaşte un impostor malefic* – nu ar fi rezistat la o anchetă serioasă. De asta îi plăcea să dispară înainte să poată începe cineva să pună întrebări.

— Dacă vorbeşte, spuse împărăteasa, arătând spre Irene, loviţi-o ca să-şi piardă cunoştinţa.

Irene blestemă în sinea ei, în timp ce îşi lipea pe faţă cea mai bună expresie politicoasă-dar-confuză-şi-de-mare-folos. *Asta* era problema cu rămasul în peisaj după folosirea Limbii pentru afectarea percepţiilor oamenilor. Îşi aminteau.

— Maiestate Imperială… începu Kai.

— La fel şi pe el, ca să fim siguri.

Kai închise gura.

Împărăteasa îi privi cu un ochi critic.

— Tânără doamnă şi tinere domn, mi-aţi făcut o favoare, dar nu pot fi sigură până când nu investighez complet problema. Este limpede că o entitate murdară mi-a posedat slujitorul loial, pe Nicolai. Veţi fi interogaţi mai târziu şi îmi veţi spune atunci întreaga poveste. Între timp… se întoarse spre bărbatul mai în vârstă, care conducea escorta. Securitate maximă, celula cu cel mai avansat sistem de pază, cătuşe.

Braţul lui Kai se încordă sub mâna lui Irene, iar ea ştiu, fără să se uite, că faţa lui îi dezvăluia toate emoţiile, niciuna pozitivă. Îl strânse de braţ, liniştitor. Câtă vreme nu le organiza Alberich prizonieratul, ar fi trebuit să poată ieşi din orice temniţă, după ce-şi recăpăta vocea.

Împărăteasa se întoarse spre un bărbat care dădea raportul, iar Irene şi Kai fură escortaţi afară din Sala Mare, într-o tăcere mormântală. Temniţele spre care erau

duşi nu apăreau pe harta memorată de Irene. Cătuşele le fură prinse la încheieturi cu o politeţe absolută. Gărzile ştiau cu siguranţă că Irene şi Kai erau acuzaţi, nu condamnaţi, şi puteau încă ieşi la lumină cu faţa curată. Celula avea chiar şi paturi. Lumânări. Şi o uşă baricadată, fireşte.

Acum, că erau, teoretic, împiedicaţi să facă magie, şi, teoretic, singuri, cu excepţia persoanei care îi asculta de cealaltă parte a zidului, fireşte, puteau vorbi.

Kai se lăsă să cadă pe pat, cu mâinile încătuşate între genunchi.

— Ce limbă? întrebă el. Dedusese şi el că îi asculta cineva.

— Engleză, răspunse Irene.

În fond, în lumea aceasta alternativă Insulele Britanice nu erau decât o ţărişoară şi nu deveniseră niciodată un imperiu. Dacă trăgea cineva cu urechea, trebuiau să găsească un traducător.

— Ai vorbit cu Alberich şi sper că eşti mulţumită. Se uită la lanţurile sale. Cred că rudele mele ne vor scoate de aici. Cu siguranţă vor investiga o asemenea incursiune haotică. Dar vor pune întrebări...

Irene se aşeză lângă el şi îi atinse mâna. Lanţurile îi zăngăniră neplăcut. Ambele seturi de cătuşe erau gravate cu rune complicate şi ştanţate cu aur şi plumb. Fără îndoială că anulau complet magia din lumea aceasta. Dar nu puteau bloca Limba.

— Kai, aş dori să fim demult plecaţi când apare cineva să investigheze.

— Eşti într-o dispoziţie foarte bună, mormăi el.

— Iar tu eşti neobişnuit de prost-dispus.

— După ultima jumătate de oră, am şi motive. Chiar dacă trupurile nu li se atingeau, ea îi simţea tensiunea ca o coardă care vibra. Cum să am grijă de tine dacă tu...

— Nu, spuse Irene. Nu e momentul. Era distrasă. O idee i se cocea în minte, încercând să capete formă concretă. Prin comparaţie, criza lui Kai era neimportantă. Încerc să mă gândesc la ceva.

— Niciodată nu e momentul, se plânse Kai. Curios, întrebă apoi: La ce?

— Să-ţi pun nişte întrebări. Asta i-ar fi limpezit mintea şi erau câteva puncte despre care dorea să fie sigură. Este o lume cu un nivel ridicat de ordine, deci puterea haosului este restricţionată. Alberich nu şi-a putut folosi mare parte din putere aici, pentru că s-a transformat într-o creatură haotică.

Kai încuviinţă.

— Corect. Cred că era protejat de pielea furată. Când împărăteasa şi slujitorii ei l-au atacat, pielea s-a rupt şi a trebuit să dispară în vid..

— Ei au închis gaura de haos?

— Nu. Ci stabilitatea naturală a lumii. Oamenii nu ar putea avea impact asupra unui asemenea lucru. Gândul păru să îl înveselească. Ce au făcut, practic, a fost să-l ţină în vid cu vrăjile lor, până când s-a închis. N-a fost foarte eficient, fireşte, dar au aruncat spre el suficientă putere brută ca să-l reţină, şi gaura s-a închis singură. Deşi ei nu îşi dau seama de asta, probabil.

— Deci, pentru că Alberich a fost slăbit semnificativ fiindcă se afla în această lume, putem presupune că, dacă ar fi avut o metodă mai puţin periculoasă de a-şi atinge scopurile, ar fi acceptat-o.

Kai se încruntă, apoi se relaxă.

— Ah, vrei să spui că nu poate avea aliaţi printre dragoni. Da, e o uşurare.

— Nu *tocmai,* spuse Irene. Sau, cel puţin, nu asta e ce urmăresc.

— Dar ce este?

Lumânarea aruncă umbre prelungi pe perete, când Irene se aplecă în faţă.

— Alberich mi-a spus că ne-a urmărit aici din cauza tulburărilor pe care le-am pricinuit. Nebunia de la sanioport, furtuna creată de tine. Aştepta în Sala Mare să ne facem apariţia. Irene îl văzu pe Kai încruntându-se, gânditor, şi decise să tragă concluziile. Dacă ar fi ştiut ce carte căutăm, s-ar fi dus direct acolo şi ar fi pus o capcană.

N-ar fi trebuit să ne urmărească.

— Logic, spuse Kai. Şi?

— Deci *nu ştia* ce carte căutăm. Irene ridică un deget. Dar ştia în ce lume vin. Chiar a citat un indicator al Bibliotecii, deci era ocupat să mă impresioneze.

— Deci ştia unele lucruri şi nu altele. Nu e tocmai... Se întrerupse, făcând legătura. Stai. Cineva din Bibliotecă ar fi avut acces la înregistrări şi i-ar fi putut comunica atât destinaţia, cât şi cartea pe care trebuie să o furi.

— Ceea ce sugerează că oricine i-a transmis lui Alberich informaţiile nu este Bibliotecar. Dar a descoperit indicatorul pentru lume de la *cineva.*

— De la vârcolacii care ţi-au furat dosarul? sugeră Kai. Dacă ţi-au văzut hârtiile?

— Posibil, dar improbabil. Documentele din dosar erau în Limbă. Oricine le citea ar fi înţeles totul în limba maternă. Dacă unul dintre ei a dat informaţia mai departe, de ce indicatorul şi nu denumirea? De ce nu şi cartea, şi locul în care se află?

— Da, înţeleg. Dar asta înseamnă...

— Da, îl întrerupse Irene. Exact! Singurele persoane care ar şti indicatorul lumii, dar nu şi cartea, sunt cei care au văzut exteriorul dosarului, nu şi interiorul. Ceea ce înseamnă oamenii care aşteptau în apartamentul lui Vale când am ajuns. Spunând aceste lucruri, i se păru că teoria devine o certitudine. Dar plăcerea construcţiei logice se evaporă când acceptă concluzia. Unul dintre ei lucrează cu Alberich.

— Nu Li Ming, spuse Kai, imediat.

— Sper că nu. Irene nu împărtăşea neapărat încrederea lui în celălalt dragon, dar ar fi preferat ca Alberich să nu aibă aliaţi şi printre dragoni, şi printre cei din Neamul Frumos. Cu siguranţă nici Vale.

— Fireşte că nu, spuse Kai. Şi nu-i niciun motiv să fie Singh. Mai rămâne Zayanna.

Evident, sugera tonul lui. Irene încuviinţă.

— Nu am vrut... începu ea, apoi tăcu, gândindu-se ce voia să spună. Nu avusese niciodată vreun motiv să se

încreadă în Zayanna.

— Este din Neam, spuse Kai, dispreţuitor. Pentru ei, totul este un joc. Probabil că susţinătorul ei a dat-o afară, aşa cum a zis, şi Alberich i-a oferit o afacere mai bună.

— Dacă a dat-o afară, a fost pentru că a ajutat la salvarea ta, spuse Irene încet.

— Motivată de propriul interes. Kai îşi zăngăni lanţurile. Şi că veni vorba, salvarea noastră...?

Irene se adună.

— Da. Trebuie să ieşim de aici şi să ne întoarcem în lumea lui Vale. Dacă Zayanna este în legătură cu Alberich, ne poate spune cum să-l găsim.

Apoi se puteau gândi ce să facă.

Irene nu avusese niciodată motive să aibă încredere în Zayanna. Dar voia. Îi părea rău pentru ea. Alesese să se încreadă în cineva cu privire la care fusese avertizată de Kai, de indicaţiile Bibliotecii, de bunul-simţ... Şi acum toţi cei lăsaţi în urmă se puteau afla în pericol de moarte.

Furia se aprinse înăuntrul ei. Era o trădare *personală.* Nu îşi dăduse niciodată seama cât de rău era, faţă de trădarea profesională. Poate fiindcă nu se confruntase cu o trădare atât de personală înainte, şi cu siguranţă nu cu o miză atât de ridicată.

— Bine, spuse ea. Simţea o forţă crescându-i în minte, una care-i lipsise înainte: puterea de a folosi Limba şi voinţa de a-i porunci. Se extenuase împotriva împărătesei, dar acum îşi revenea, ca apa de ploaie care se adună după secetă. Kai, după ce ieşim din celulă, va trebui să găseşti cea mai scurtă cale spre apă.

— Desigur, spuse Kai. Aşa vom pleca?

— În cele din urmă. Presupun că poţi ordona apelor, sau spiritelor apei, aşa cum ai mai făcut-o. Lumea asta este atât de ordonată, dar nu te va opri, nu?

— Îmi va uşura misiunea. Nu va trebui să chem spiritele locale. Părea foarte sigur, iar Irene se întrebă dacă l-ar raporta dragonilor locali. Şi cartea? Va fi dificil să ajungem în dormitorul împărătesei, pentru că paza va fi în alertă...

— O lăsăm.

Kai se uită şocat la ea.

— Dar era misiunea ta. Trebuie să o luăm…

— Este mai important să găsim legătura cu Alberich, spuse Irene. Detesta să abandoneze o misiune, şi mai mult să abandoneze o carte, dar ameninţarea *adevărată* era Alberich. Dacă urmăreau cartea şi ratau şansa de a-l găsi pe Alberich, ar fi însemnat să trateze un simptom, dar să moară de boală. Prioritatea noastră este să ieşim de aici şi să-l găsim pe complicele lui Alberich – că este Zayanna sau altcineva – şi să-l folosim pentru a ajunge la Alberich.

— Cum să-l folosim? Alberich nu pare genul care să nu mai atace Biblioteca doar pentru a ţine pe altcineva în siguranţă. N-ar trebui să ne facem mai întâi treaba?

— S-ar putea să mă înşel, spuse Irene. Furia era încă prezentă şi o făcea să vrea să scuipe afară fiecare cuvânt, să strige la cineva care o merita, să lovească în uşă cu pumnii. Se controlă. Obiecţiile lui Kai erau rezonabile şi meritau un răspuns, chiar dacă acesta era un *nu* sec. Caz în care am slăbit Biblioteca pentru că nu am obţinut o carte vitală. Caz în care îmi voi asuma răspunderea şi voi simţi toată vina. Dar nu cred că mă înşel. Cred că Zayanna face parte din planul lui Alberich. Cred cu tărie că, în clipa asta, să punem mâna pe ea sau pe oricine o ajută este cel mai important lucru pe care-l putem face.

— Dar ce facem când… începu Kai.

— Ne descurcăm cu detaliile după ce prindem complicele, spuse Irene. Hai să facem totul în etape controlabile. Eşti gata?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spuse Kai.

Era încă tensionat ca o coardă întinsă, cu umerii încordaţi şi cu o expresie reţinută. Irene se mustră în tăcere când îşi dădu seama de o parte a problemei. Fusese întemniţat cu doar câteva luni în urmă şi depinsese de alţii să îl salveze. Era evident că să fie din nou în lanţuri într-o celulă îl agita într-atât.

— Aşa. Ea se ridică, iar el o urmă. **Cătuşe, desfaceţi-vă şi cădeţi.**

Cătuşele erau produse ale magiei umane, nu a Neamului

şi nici draconică, aşa că se predară Limbii ca orice altă bucată de lucrătură în metal. Căzură pe jos, zăngănind.

Irene păşi într-o parte a uşii, lăsând drumul liber pentru Kai.

— Uşă, descuie-te. Străji magice de pe uşă şi intrare, cădeţi. Uşă, deschide-te.

Capul îi pulsa din cauza migrenei reapărute, care plecase doar într-o vacanţă scurtă. Acum, revenise pe termen lung şi îşi adusese şi prietenii. Dar exista un zid de piatră de care să se sprijine. Făcu asta o clipă, în timp ce Kai explodă prin uşa deschisă şi „purtă o discuţie” cu gărzile aflate de cealaltă parte. Nici măcar nu apucară să îşi ridice arbaletele.

Când îl urmă în camera gărzilor, toată lumea era inconştientă, inclusiv un bărbat în mantie, care era, probabil, magul care avusese ghinionul să fie postat de pază.

— Cam brutal, spuse ea cu blândeţe.

— Niciunul nu e mort, ridică din umeri Kai. În plus, nu vrem să dea alarma mai devreme decât e necesar.

— Aşa este, recunoscu Irene. Trase de robele grele ale magului. Ajută-mă cu astea, te rog.

Kai se încruntă pentru o clipă, apoi se uită la rochia ei de bal, sfâşiată şi plină de sânge, şi încuviinţă. După ce îşi puse mantia, Irene era la fel de prost îmbrăcată, dar măcar nu mai părea suspectă.

— Râul Neva este într-acolo, spuse Kai, arătând spre coridor.

Irene deschise calea, păşind de parcă avea o misiune şi sperând că peste oricine ar fi dat s-ar fi uitat la mantie şi nu la faţa ei. Grijile ei personale o făceau să se încrunte şi nu vedea de ce ar fi încercat să zâmbească. Biblioteca era ameninţată. Mai era şi Alberich, care reprezenta o teroare continuă şi un pericol prezent. Toţi prietenii ei şi membrii familiei erau în pericol. Mai era şi Zayanna, care, dacă nu se produsese vreo minune şi nu exista o explicaţie cât se poate de implauzibilă, o minţise.

Îi *plăcuse* Zayanna.

Din depărtare se auzi zgomot de picioare alergând şi un dangăt de clopot. Erau la câteva coridoare distanţă de celule, într-o direcţie pe care Irene ar fi descris-o drept *fără speranţă,* dar care, pretindea Kai, ar fi dus direct spre râu. Aceste pasaje, aflate adânc sub Palatul de Iarnă, erau departe de coridoarele splendide de la etajele superioare – sau chiar şi de arhivele prozaice, dar profesioniste, de sub catedrală. Pe jos erau dale de piatră, iar pereţii erau din granit curat, dar vechi. Aceste pasaje erau reci ca gheaţa, din cauza apei care se scurgea prin pământ şi pe piatră. Chiar şi aerul era umed.

— Au pornit la vânătoare, zise Kai, scurt şi cuprinzător.

— Ştiam că aşa va fi, fu de acord Irene. Mai avem mult?

— Puţin. Cred că vrei să ne apropiem cât de mult posibil.

— Da. Cu cât trebuie să dau la o parte mai puţin zid, cu atât va fi mai uşor.

— După aceea, cum părăsim lumea?

— Prin biblioteca cea mai apropiată de Biblioteca însăşi. Îl văzu încruntându-se. Ştiu că ar putea fi mai rapid să ne porţi în chip de dragon, dar trebuie să las vorbă la Bibliotecă şi încă repede. Dacă se întâmplă ceva cât încercăm să o prindem pe Zayanna, nu vreau să fiu idioata care n-a zis nimănui unde mergem sau ce punem la cale…

Se opri brusc când prin pasaje răsună un răcnet. Instinctul de panică o îndemna să se ascundă sau să caute un copac în care să se caţăre.

— Ce mama naibii mai e şi asta?

— Tigrii împărătesei, răspunse Kai. Dar nu cred că sunt în apropiere. Kai continuă să meargă, mult mai puţin preocupat de zgomot decât era ea, iar Irene trebui să se grăbească după el.

— Adică siberienii aceia mari şi albi…

— Sunt bengalezi, răspunse Kai, cu seriozitate. Tigrii albi sunt doar din Bengal. Unchiul meu se enervează zdravăn pe tema asta. Regatele vasale îi trimit adesea blănuri ca tribut, dar tigrii siberieni sunt mereu portocalii şi nu albi. Odată, a zis…

— Cuvântul de bază este *mare,* îl întrerupse Irene. Cât

de bine se pricep tigrii la urmărirea prin adulmecare?

— Păi, ogarii sunt mai buni, începu Kai. Apoi surprinse privirea urâtă a lui Irene. Se pricep, spuse el, sec. N-am încercat să-i dresez.

— Nu cred că vor îngenunchea şi te vor venera, aşa ca ursul.

— Probabil că nu, spuse Kai, plin de regret. Un alt răcnet sparse tăcerea, mai aproape. Sunt pisici, până la urmă.

Irene îşi dori ca Împărăteasa Eternă să fi preferat urşii ca animale de companie.

— Aici e cel mai apropiat loc, spuse Kai, oprindu-se la o cotitură în pasaj şi lipindu-şi palma de zid. Simt apa care curge la câţiva metri dincolo de noi. Au pus fundaţia foarte bine.

— Îmi voi cere scuze împărătesei, dar poate va profita de ocazie să redecoreze. Irene se apropie de zid şi îşi puse palmele lângă ale lui Kai, pregătindu-se. **Zid de piatră, fundaţie şi pământ care se află între mine şi râu, sfărâmaţi-vă şi cedaţi, şi creaţi un pasaj către râu, suficient de mare ca să trecem prin el.**

Era rău, dar nu atât de rău ca atunci când încercase să o influenţeze pe împărăteasă. *Ce amuzant,* se gândi Irene, prin cercul de foc care-i apăsa tâmplele, *acum am un nou standard pentru cât de rele pot fi lucrurile. Călătoriile sunt tare educative.* Simţi braţul lui Kai în jurul taliei, susţinând-o când se sprijinea de el. *Aproape cred că prefer să călătoresc în lumi din spectrul haotic. Cel puţin nu mă doare capul la fiecare cinci minute…*

— Irene! strigă Kai. Tigrii!

Aşa. Tigri. Tigrii erau relevanţi. Tigrii erau frumoşi când existau bare de fier între ei şi…

Doi tigri mari se îndreptau spre ea şi spre Kai, pe coridor. Panica îi injectă lui Irene o doză de adrenalină rece ca gheaţa şi o făcu din nou conştientă, apoi se retrase undeva în cotloanele minţii ei şi o lăsă să se ocupe de lucruri.

Kai pocni din degete şi arătă spre pământ.

— Şezi, spuse el ferm.

Un tigru căscă, dezvelindu-şi dinţii imenşi, albi şi o limbă incredibil de roz. Celălalt doar mârâi.

— Pisici, mormăi Kai. Irene, nu poţi să-i adormi sau aşa ceva? Nu vreau să-i ucid.

— Ai vreun motiv anume? Tigrii se apropiau. Mergeau în loc să fugă. Probabil aveau menirea de a-i păzi până ajungeau paznicii.

— Sunt atât de frumoşi, spuse Kai. Aş vrea să-i putem duce unchiului meu.

Irene tresări la gândul de a târî nişte tigri care opuneau rezistenţă prin Bibliotecă.

— Cu siguranţă nu, spuse ea ferm. N-ai decât să te întorci şi să negociezi cu dragonii locali, în timpul tău liber.

În spatele ei, zidăria gemu şi începu să se surpe. Irene se întoarse şi o văzu separându-se ca o pereche de buze, de parcă ar fi deschis gura să vorbească.

Dar, în loc de cuvinte, ţâşni apa cu un jet puternic, care ar fi lipit-o pe Irene de zidul opus, dacă n-ar fi tras-o Kai. Tigrii fugiră, întorcându-le spatele şi alergând pe coridor, în timp ce apa inundă spaţiul, până la genunchi.

— Mă descurc, spuse Kai, calm. Ţine-ţi respiraţia.

Avansă în şuvoiul de apă.

Acesta se îmblânzi la atingerea lui, răsucindu-se în jurul lui şi al lui Irene. Curentul slăbi până la forţa unui pârâu blând, în timp ce mergea Kai prin el. Spărtura îngustă din zid era suficient de mare să îi lase să încapă. Irene îl urmă în beznă, simţind apa care-i atingea faţa şi o trăgea de mantie şi de rochie. Puterea lui Kai canaliza cumva aerul din jurul lor, permiţându-le să respire. Tentacule de gheaţă îi atinseră fruntea, calmându-i durerea de cap.

Apoi ieşiră în mijlocul forţei brute a râului. Îi luă pe sus şi de-a lungul cursului, până când ieşiră la suprafaţă pe un şuvoi puternic. Irene icnea după aer, cu braţele în jurul gâtului lui Kai, permiţându-i să o susţină. Pantofii şi-i pierduse undeva pe fundul Nevei, iar îmbrăcămintea ei era complet udă şi masa îngreunată ar fi înecat-o, probabil,

dacă nu s-ar fi agăţat de un dragon. Apa era cumplit de rece. Se gândi la asta, apoi reformulă – *amarnic de rece,* pentru că, fără influenţa lui Kai, apa ar fi fost de-a dreptul îngheţată şi Irene ar fi leşinat din cauza şocului. Picături mici de ploaie şfichiuiau din cerul înnorat şi îi înţepau faţa. De-a lungul malului, felinarele aruncau licăriri portocalii în apă.

Dar erau afară şi puteau acţiona.

— Aşa, spuse ea, recăpătându-şi suflul. Acum, spre Bibliotecă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Biblioteca era încă scăldată în beznă când ajunseră – părea chiar mai întunecată, cu lămpi pe ulei licărind înconjurate de linişte. Şi acolo ploua cu găleata, iar ferestrele celui mai apropiat coridor erau pătate de şiroaie de stropi. Irene îşi imagină ticăitul unui ceas în depărtare, dar când încercă să asculte, nu auzi nimic. Aerul i se părea fierbinte, iar ea se întrebă ce era real din toate astea şi ce erau de fapt senzaţii iscate de propria teamă.

Se aşeză în faţa primului computer pe care-l găsiră, pornindu-l şi apoi bătând darabana cu degetele în masă, pentru că dură ceva până se deschise. Detesta fiecare secundă care trecea. Timpul nu le era deloc prieten: prea multe urgenţe i se perindau prin minte. Alberich, Biblioteca, părinţii ei, Zayanna, *Vale…*

Fereastra pentru e-mail apăru şi Irene se aplecă peste taste ca să scrie, însă un e-mail primit îi umplu câmpul vizual.

Trebuie să vorbim urgent, unde ne vedem? Bradamant

— Scris în grabă, comentă Kai, aplecându-se peste umărul lui Irene.

— Verifică, te rog, cum se numeşte încăperea, răspunse ea, ignorându-l. Scria un e-mail către Coppelia, cu o exprimare deloc mai bună decât a lui Bradamant.

— A-21, romane *giallo*[3] italiene, secolul XX târziu, răspunse Kai.

A-21, romane* giallo *italiene, secolul XX târziu, sau intrarea în lumea lui Vale, unde-i mai uşor? îi trimise Irene un mesaj lui Bradamant.

Intrare lume Vale, urgent, veni răspunsul.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Kai, plimbându-se de colo colo şi ignorând celălalt scaun. Dacă are ceva urgent de zis…

[3] „Galben” (în limba italiană, în original), termen care descrie literatura detectivistică italiană (n. tr.).

— O clipă, spuse Irene.

Verifică secţiunea de *Anunţuri din reţea.* Din păcate, nimic de genul *Alberich a murit, totul s-a rezolvat, vă puteţi calma şi reveni la normal.* Dar existau liste cu lumi ale căror porţi fuseseră distruse – o listă mai lungă decât se aştepta – şi o listă cu Bibliotecari decedaţi. O străbătu repede, cu inima strânsă la gândul că ar putea recunoaşte vreun nume.

Recunoscu chiar mai multe.

Kai se opri şi se uită peste umărul ei.

— O ştiam pe Hypatia, spuse.

Era unul din numele de pe listă.

— Nu cred că ne-am cunoscut, comentă Irene.

— Era ceva mai în vârstă ca tine. Spunea mereu că nu este treaba noastră să murim pentru Bibliotecă, ci să facem alţi oameni să moară pentru ea. Se întrerupse, se îndreptă, iar cuvintele următoare fură căutate şi reci: Şi-a dat viaţa cu onoare, în serviciul Bibliotecii. Nu ar trebui să-i micşorez importanţa sacrificiului.

Irene închise fereastra şi se deconectă.

— Nu cred că este jignitor să repeţi o glumă care-i plăcea. Măcar îţi aminteşti de ea. Nu e mai bine decât deloc?

Umbrele din Bibliotecă atârnau în jurul ei, ca o promisiune tăcută a viitorului. În fond, după ce murea Irene, ce mai rămânea din ea? Câteva cărţi necitite într-un dormitor nefolosit. O notă de subsol în amintirile altor Bibliotecari.

Şi cărţi importante pe rafturile Bibliotecii, care nu s-ar fi aflat acolo dacă n-ar fi fost ea.

— Haide, spuse ea. Dulapul de transfer este pe aici.

— Irene, părinţii tăi… începu Kai, nesigur.

— Nu sunt pe listă. Sunt în siguranţă încă, în măsura în care poate fi cineva acum.

Bradamant îi aştepta lângă camera în care se afla intrarea în lumea lui Vale. Se sprijinea de perete sub una dintre lămpi şi scria ceva într-un carneţel. Lumina slabă o

îmbrăcase în umbre şi o făcea să arate ca o schiţă subţire, în cerneală, a unei fuste-creion închise la culoare, cu jachetă asortată. Ochii i se măriră la vederea lor.

— Ce *aţi păţit?*

Irene se privi. În mare parte, se uscase, dar plonjonul în râu îi boţise fără echivoc rochia şi mantia furată. Dârele sângelui care-i curseseră din nas pe corset dovedeau că apa rece nu scotea neapărat petele de genul ăsta.

— Misiunea a mers prost şi am dat peste Alberich, spuse ea, succint. Am scăpat.

— Fireşte, altfel n-aţi fi acum aici, spuse Bradamant, nerăbdătoare. Şi Alberich?

— A scăpat şi el.

Irene îşi aminti că încerca să coopereze cu Bradamant în ultima vreme. În plus, Bradamant avea dreptul să ştie. În plus – curtoazie profesională etc. Aşa că-i povesti pe scurt.

Bradamant încuviinţă calmă, ascultând, dar buricele degetelor i se albiră strângând marginea carnetului. Când Irene descrise negocierea cu Alberich, aproape că rupse carnetul în două.

— De ce nu l-ai ucis? întrebă ea.

— M-am gândit la asta, recunoscu Irene. Dar n-am avut ocazia.

— Cu siguranţă puteai să te străduieşti. Chiar şi în lumina slabă, furia lui Bradamant era evidentă. Ai fi putut înşfăca o arbaletă de la un paznic, sau ai fi putut folosi un pistol, sau face tavanul să cadă pe el.

— Ai mai încercat să-l împuşti în cap, îţi aminteşti? Irene îşi amintea perfect, iar din expresia lui Bradamant ştiu că şi ea. Trei gloanţe. În frunte. Tot ce s-a întâmplat a fost un moment de ezitare. Am provocat cei mai puternici magi din imperiu să dea tot ce aveau mai bun, şi tot ce s-a întâmplat a fost că el s-a retras. Nu sunt sigură ce l-ar *putea* ucide.

— Dragoni? sugeră Bradamant. De data asta, se uita la Kai.

— N-a fost timp pentru asistenţă, obiectă el.

— Să lăsăm învinuirile pe mai târziu, spuse Irene, obosită.

Regreta oare Kai acum că voise să evite dragonii locali? L-ar fi putut întreba mai târziu, nu de faţă cu Bradamant. Următoarea treabă era mai urgentă. Îi povesti conversaţia şi deducţiile ei.

La final, Bradamant încuviinţă.

— Are sens. Trebuie să fi fost una dintre persoanele prezente în acea cameră. Cineva din Bibliotecă ar fi putut afla încotro mergeaţi… Avu bunul-simţ să roşească puţin, poate amintindu-şi de acţiunile ei din trecut. Dar ar fi ştiut şi ce carte urmăreaţi. Aşa cum ai spus, asta ne limitează la cei din camera lui Vale care au văzut dosarul.

— Şi fireşte că este femeia din Neam, spuse Kai. Nu înţeleg de ce vă mai gândiţi la altcineva.

— Logica simplă o face pe Zayanna suspecta de serviciu, spuse Irene, dar există şi posibilitatea să fi fost manipulat altcineva. Sau să fi fost spionaţi.

— Camerele lui Vale, spionate? pufni Kai. Nu vrei să recunoşti că aia…

— Scuză-mă, interveni Bradamant. Se uită la Kai până ce tăcu. Mulţumesc. Uite ce, Irene, trebuie să faci ceva în privinţa amicului tău, Vale. Când ai un minut, mai precis nu acum. M-am văzut cu el.

— A descoperit ceva? întrebă Irene.

— Da, şi asta voiam să-ţi spun. Am transmis şi seniorilor, fireşte.

— Fireşte, spuse Irene, iritată că Bradamant simţise nevoia să sublinieze asta. Irene nu mai era mai mică în rang decât ea şi n-avea nevoie de instrucţiuni. Deci?

— Vale spune că Silver a afirmat că Alberich a fost în căutare de aliaţi. Se spune, în Neam, că Alberich caută pe cineva de rang inferior ca să… se ocupe de lucruri. Ce lucruri, Silver nu ştie, dar… Bradamant ridică din umeri. Mă pot gândi la o grămadă de lucruri, de la distragerea şi asasinarea Bibliotecarilor, până la complotul lui masiv anti-Bibliotecă. Silver mai spusese şi că unii dintre cei care se arătaseră interesaţi se făcuseră nevăzuţi. Se părea că, odată inclus în planul lui Alberich, nu mai vorbeai cu altcineva despre asta.

— Interesant. Mă întreb ce le oferă.

— Putere, răspunse Bradamant. Şi şansa de a face parte dintr-o poveste bună.

— Da, cred că ar merge, comentă Irene. O cale pentru ca Neamul să câştige mai multă putere era să respecte toate stereotipurile unui personaj fictiv. Conformarea cu acele modele întărea haosul dinăuntrul lor, acţionând împotriva înclinaţiei naturale a universului către aleatoriu. Distrugerea Bibliotecii ar fi creat o poveste *minunată,* se gândi ea, cu amărăciune. Apoi reveni la cuvintele rostite de Vale înainte. Da, ştiu că Vale nu e în formă. A fost contaminat cu haos în misiunea noastră de la Veneţia. Trebuie neapărat să-l duc într-o lume cu un nivel ridicat de ordine, când avem timp.

Bradamant privi într-o parte, evitând-o pe Irene.

— Mai există o opţiune, să ştii.

— Care? Dacă mai exista o cale de a-l ajuta pe Vale, ceva ce putea face fără să-şi trădeze obligaţiile…

— Să-l forţezi să parcurgă întregul proces, spuse Bradamant, cu răceală. Să creşti nivelul de contaminare până când devine din Neam.

Irene se holbă la ea.

— Eşti *nebună?*

— Nu ar fi niciodată de acord, spuse Kai.

— De unde credeţi că provin cei din Neam? răspunse Bradamant. Vreţi să rămână în viaţă şi sănătos la minte? Cel puţin, aşa va fi stabil. N-ar fi dificil. Dacă interacţionează cu alţii din Neam sau devine un stereotip… Este detectiv. Făceţi-l să detecteze. Probabil remarcase scârba de pe chipul lui Irene, pentru că făcu un pas înapoi. Expresia i se înmuie într-un zâmbet, cunoscut lui Irene din toţi anii de când se ştiau şi nu se plăceau. Eu încerc să ajut. Nu daţi vina pe mine dacă nu există opţiuni potrivite.

— Cu siguranţă ştii mai multe despre asta decât ştiu eu, comentă Irene, înainte să se poată abţine.

— Am contacte, spuse Bradamant.

— Ah?

— Nu-i treaba ta. Declaraţia fu livrată sec, fără echivoc.

Irene inspiră adânc şi se forţă să părăsească limita furiei. Trebuia să fie matură, chiar dacă toţi cei din jurul ei simţeau nevoia de a fi copii. Îşi păstra furia pentru cine o *merita.*

— Bine. Mersi de sugestie, dar mă îndoiesc că Vale însuşi ar tolera-o. Se uită la Kai, care încuviinţă. Mersi şi pentru informaţie. Am transmis ideile de bază într-un e-mail către Coppelia…

— Nu-l citeşte decât după ce se întoarce, spuse Bradamant. E plecată acum. La fel şi Koşcei. Şi mulţi alţi seniori.

— Serios?

Irene era uluită. Când erai promovat la rang de senior, erai deja suficient de în vârstă şi de frecvent rănit ca să ai parte de o pensie onorabilă. Bibliotecarii mai în vârstă nu părăseau Biblioteca, nu se întorceau în lumi alternative, unde timpul îşi relua cursul normal şi unde puteau fi în pericol. Nu se făcea. O văzuse pe Coppelia făcând asta o singură dată, şi atunci fusese vorba despre împiedicarea unui război. Dacă *mulţi* dintre seniori făceau asta acum…

Bradamant încuviinţă cu amărăciune.

— Adună informaţii de la contactele *lor.* Este bine de ştiut că Alberich colaborează cu Neamul, dar dacă nu-l găsim, degeaba.

— Sper că şi Penemue e pe teren.

— Cam dur, spuse Bradamant. Dar da, este. Doar pentru că e amestecată în politică nu înseamnă că nu-şi face treaba.

— A vorbit cu tine?

— Eu vorbesc cu mulţi. Umbrele se adânciră în jurul lui Bradamant. Lucrurile nu sunt neapărat în alb şi negru, cum ai vrea tu să crezi. Şi nu toată lumea are parte de misiuni bune.

— Nu aş spune că misiunile mele din ultimele luni au fost bune, spuse Irene, cu acreală.

— Practic, eşti pedepsită. Unii oameni au parte de misiuni mai rele, pentru motive mai puţin importante. Doar pentru că nu ai remarcat asta nu înseamnă că nu există

resentimente. Şi nu, nu e momentul să ne certăm. Dar există un motiv pentru care alţi Bibliotecari vorbesc cu Penemue.

— Ce spune acum?

Bradamant ezită, apoi îşi coborî vocea.

— Biblioteca îşi reduce nivelul de energie pentru a elibera mai multă putere în vederea transportării lucrurilor. Penemue spune că e doar o scuză. Că luminile se sting şi aerul devine sufocant pentru că Biblioteca este slăbită. Spune că nu este vorba doar despre incendierea porţilor, ci că întreaga Bibliotecă alunecă spre entropie. Şi mulţi au observat că aud un ceas ticăind.

Tăcu o clipă şi toţi trei ascultară. Irene îşi auzea pulsul, respiraţia. Se strădui să asculte orice altceva dincolo de zgomotul propriei vieţi, însă nu putea fi sigură. Imaginaţia îi furniza un ticăit şoptit în fundal, numărând secundele, dar…

— Da, ştiu, spuse Bradamant. După ce începi să asculţi, nu poţi fi sigură dacă îţi imaginezi sau nu. Unele voci spun că ar trebui să ne gândim să discutăm cu Alberich. Poate. Ca o alternativă.

— Niciodată, spuse Irene, aspru.

— Te răsteşti la cine nu trebuie, spuse Bradamant. Câţiva Bibliotecari bănuiesc că istoria este revizionistă şi că a fost scrisă de învingători. Mă întreabă dacă nu l-am provocat la ultima confruntare. Sugerează că poate avea un motiv temeinic pentru care făcea orice făcea şi că a fost vina noastră că aproape am fost ucise pe parcurs. Cine ar fi crezut că doar câteva zile de panică vor face atâţia colegi şi prieteni… A făcut un gest, incapabilă sau nedorind să termine fraza, cu o strâmbătură.

— Vino cu noi, spuse Irene, impulsivă. Ne-ai putea fi de folos. Era perfect adevărat. Bradamant se pricepea, iar Irene nu mai simţea nevoia de orgoliu şi nici să încerce să facă totul singură.

Bradamant evită din nou privirea lui Irene.

— Nu pot. Trebuie să stau pe loc şi să coordonez lucrurile. Ce prostie, nu?

Irene deschidea gura să îşi exprime uimirea, când fu lovită de o bănuială neplăcută. Ultima dată când lucraseră împreună, Bradamant avusese ordine secrete. Îi jucase o farsă urâtă lui Irene, fapt ce pusese în pericol întreaga misiune. Chiar dacă Irene nu o învinuise pe Bradamant în raportul ulterior, adevărul fusese evident pentru superiori. Dacă rolul de susţinere alocat lui Bradamant aici era pedeapsa ei, Irene n-ar fi făcut decât să pună sare pe rană întrebând mai multe. Aşa că spuse:

— Îmi pare rău. Cred că ne-ai fi mai de folos pe teren.

— Da, aşa cred şi eu. Tonul lui Bradamant era sec şi chiar mai puţin empatic. Foarte bine. Mă voi asigura că informaţiile de la voi ajung la Coppelia, dacă ea sau altcineva se întoarce înaintea voastră. Succes.

— Şi ţie.

Irene se întoarse înainte să spună ceva lipsit de tact şi să strice momentul. Apoi, îl conduse pe Kai în camera alăturată, care conţinea uşa spre lumea lui Vale.

Acolo era şi mai puţină lumină. Cu doar un bec fluorescent slab sclipind din tavan, trebuiră să-şi găsească drumul cu grijă, evitând teancurile de cărţi care abia se distingeau. Ajunseseră deja la jumătatea portalului, când Irene se opri brusc.

— Ce este? întrebă Kai, tulburat din posomorală.

— Mă gândesc. Pentru prima dată, făcea asta înainte să intre în capcană. Ce s-a întâmplat ultima dată când am intrat pe uşa asta? Am fost atacată de vârcolaci. Oricine operează în lumea lui Vale, că e Zayanna sau nu, ştie că pe aici intrăm. Dacă aş fi în locul lor, m-aş folosi de ce ştiu.

— Ai dreptate, spuse Kai. Privi uşa gânditor. A trecut de miezul nopţii. Ne poate aştepta orice. Am putea călători prin altă lume, iar eu te-aş putea duce în lumea lui Vale?

Irene se gândi.

— Ar dura prea mult, decise ea. Cu cât amânăm mai mult, cu atât avem mai multe şanse ca agentul lui Alberich să scape – şi îi vom pierde urma.

— Ce facem?

Se părea că-i lipseau ideile strălucite. Păcat, fiindcă nici

Irene nu excela.

— Avem grijă, spuse ea, ferm. Şi stăm de o parte şi de alta a uşii când o deschidem. Încerca să se gândească la toate lucrurile care ar fi putut fi de partea cealaltă. Tâlhari. Explozibili. Gaz toxic. Foc deschis. Şi ne uităm bine înainte să intrăm, adăugă ea. Nu era cine ştie ce, dar era ceva.

Ea şi Kai luară poziţie de fiecare parte a uşii, iar Irene apăsă cu grijă pe clanţă, înainte să împingă uşa spre lumea lui Vale.

Rafala de gloanţe răpăi între ei, la nivelul pieptului, şi scuipă frânturi de plumb în rafturile şi cărţile din cealaltă parte a camerei. Irene nu era sigură dacă ar fi ucis un dragon, însă un om, cu siguranţă. Zgomotul brusc o făcu să clatine din cap şi i se păru că încă auzea un zumzet în aer.

Se uită pe după cadrul uşii. Chiar dacă felinarele pe bază de eter fuseseră reduse peste noapte, era suficientă lumină pentru a vedea atracţia principală. Mitraliera era suficient de evidentă. Era legată de un scaun, cu un cablu care ducea de la ea la clanţa pe care tocmai apăsase. Lucrare de manual, desprinsă din romanele poliţiste clasice. Şi, la fel ca multe dintre lucrurile descrise în ele, nu era deloc amuzant să te întâlneşti cu ea faţă în faţă.

— Te-ar fi putut ucide, mârâi Kai.

— Te-ar fi putut ucide şi pe tine, remarcă Irene, mai ales dacă oricine o fi fost se gândea că ai intra primul. Era foarte probabil. Se gândi la Kai primind în plin rafala de gloanţe şi se cutremură.

În aer se ridica un vaiet. Nu ştia ce era, dar n-avea timp de pierdut. Dacă mai aştepta, camera ar fi devenit de netrecut şi ar fi trebuit să folosească ruta lui Kai şi să piardă multe ore.

— Haide, îi spuse Irene, intrând prima, în goana mare.

Kai închise cu o lovitură uşa spre Bibliotecă şi o urmă. Camera părea pustie, cu excepţia scaunului-mitralieră. Existau doar câteva vitrine nefolosite şi mese pliabile, sprijinite de pereţi. Nu erau alte ameninţări imediate: nici

vipere cu corn ascunse în umbre, nici dinamită cu fitilul aprins, nici tâlhari înarmaţi.

Dar zumzetul creştea în intensitate şi venea de *deasupra* lor.

Irene ridică privirea.

Trei obiecte neclare care semănau cu nişte pungi de hârtie coborâră din tavan, fiecare prinsă în câteva cureluşe de piele. Pendulară până se opriră, fiecare vomitând un rotocol de beznă care zumzăia. O rafală de mitralieră ar fi trezit chiar şi cele mai manierate viespi. Irene era gata să parieze că nu erau din soiul prietenos, care ar fi putut fi alungate cu un plici. Asta dacă erau viespi şi nu altceva, deşi ce putea fi mai rău? Nu voia să afle. Lăsând orice subtilitate deoparte, alergă spre uşă strigând:

— Uşă spre coridor, descuie-te şi deschide-te!

Broasca scoase un clic şi uşa se deschise brusc, izbindu-se de peretele din spatele ei, dar drumul era încă blocat. Era blocat de sus până jos cu lăzi. Cineva le pusese unele peste altele afară, după ce montase mitraliera şi stupii şi după ce închisese şi încuiase uşa. Minunat.

Vârtejul întunecat ţinti spre ea şi spre Kai. Irene îşi ridică braţele pentru a-şi proteja faţa, o mişcare pur instinctivă, şi simţi ace arzătoare care i se înfigeau în mâini. Creaturi care zumzăiau şi se foiau, pe care nici măcar nu le *vedea* bine în penumbră, îi aterizară pe încheieturi şi încercară să i se târască pe mâneci. Aşchii de mişcare îi atinseră faţa, iar aripi fluturară lângă ea şi picioruşe de insectă i se împlântară în piele.

— Vânt, suflă insectele de pe mine! strigă ea.

Se regăsi în mijlocul unui mic uragan, care trase de ea de parcă ar fi fost centrul unei explozii sonice. O lăsă icnind, înainte să poată respira corect, dar aruncă înapoi şi creaturile, pentru moment. Mâinile îi ardeau de înţepături, iar lângă ea îl auzi pe Kai înjurând. Era mai rău decât o pereche de tigri care se apropiau. Aici, pe întuneric, fără să vadă ce îi ataca, încuiaţi într-o cameră cu creaturile acelea…

Era o capcană pentru un Bibliotecar. Foarte bine, aşa o

şi înfrunta.

— Kai, jos! porunci ea, aruncându-se la pământ când creaturile reveniră în zbor spre ea. **Sticlă, sparge-te! Cioburilor, sfârtecaţi insectele!**

Îl auzi pe Kai lovind pământul. Apoi, vitrinele şi lămpile se făcură ţăndări, într-un urlet de sticlă spartă care aproape înecă zumzetul furios. Cioburile zburară în toate direcţiile peste capul ei, secerând aerul. Îşi ţinu capul jos, acoperit, sperând că va funcţiona.

Zgomotele erau promiţătoare. Zbârnâieli repetate, ca de săgeţi, doar că la scară mai mică. Trei sunete mai puternice, de parcă ar fi scăpat cineva saci grei cu cereale. Apoi un zumzet slab, dar nu imediat. Apoi tăcere.

— Cred că s-au oprit, spuse Kai. Vocea lui era înfundată, indicând că nu îşi ridicase capul încă să se uite.

Se obligă să îşi mişte braţele şi să privească în sus. Podeaua era plină de sticlă spartă, amestecată cu insecte mici care încă tresăreau şi se zbăteau, cu aripioarele mişcând pe podea câţiva milimetri căzniţi. Unele dintre insecte încă mai zumzăiau prin cameră, ca nişte pete de întuneric, dar se retrăseseră spre tavan. Cele trei cuiburi erau împrăştiate unde căzuseră, desprinse şi lovite de cantitatea de sticlă înghiţită.

— Kai? Cât de rău te-au rănit?

— Suficient cât să doară, spuse Kai, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi mâinile, de parcă ar fi putut elimina fizic veninul. Ceea ce-i dădu lui Irene o idee, pe care ar fi fost însă mai bine să o încerce departe de insecte. El vorbea cu glas scăzut, dar Irene îşi dădea seama cât de iritat era. Dintre toate modurile meschine şi umilitoare de a încerca să te ucidă!

— Nu sunt foarte sigură că a fost o tentativă de asasinat, spuse Irene, gânditoare. Se întoarse spre lăzile care blocau uşa şi îşi amplifică glasul. În fond, era posibil să fi fost dublate, pentru a le face mai rezistente. **Lăzi, daţi-vă la o parte din uşă!**

Capul începu să o doară puţin când se dădură la o parte, dar Limba funcţiona mult mai bine aici decât în lumea pe

care tocmai o părăsiseră. *Nu m-am gândit niciodată că aş prefera o lume haotică uneia ordonate.*

După ce ea şi Kai ajunseră dincolo de uşă în siguranţă şi o închiseră în urma lor, profită de lumina de pe coridor pentru a-şi privi mâinile. Arătau… neobişnuit, ca să se exprime blând. Le simţea hidos de dureroase, dar ceva din vederea înţepăturilor multiple pe ambele mâini îi provocă o uşoară greaţă. Sau poate că era de la venin. Dar nu avea să se obişnuiască vreodată să-şi vadă propriile răni.

— Kai, întinde mâinile, pentru că vreau să încerc ceva. **Venin de insecte, ieşi din corpul meu şi din corpul dragonului prin rănile prin care ai intrat!**

Un lichid transparent ţâşni afară din înţepăturile din pielea ei, iar ea privi îngreţoşată cum picura pe podea. Mâinile încă o dureau, dar nu mai era atât de rău şi cel puţin nu mai avea cum să se înrăutăţească.

Kai îşi privi mâinile încruntat, în timp ce veninul le părăsea.

— Irene, ce-ai vrut să spui când ai afirmat că nu eşti sigură dacă e vorba de un asasinat?

— Ar fi putut avea ca intenţie să ne gonească înapoi în Bibliotecă, spuse Irene. Sau să respingă orice alt Bibliotecar care trecea pe aici. Nu ştiu. Adaugă asta pe lista de întrebări de pus. Mâinile ei păreau să nu mai picure venin, în sfârşit. Le scutură până se uscară, regretând că nu avea bandaje. Regretă apoi că le scuturase. Dar să luăm lucrurile pe rând. Trebuie să o găsim pe Zayanna. Şi pe Vale. Pe Singh. Pe Li Ming, dacă tot facem eforturi. Iar cea mai rapidă cale către toţi este prin Vale.

Şi fie ca Biblioteca să mai reziste puţin, se gândi. *Şi să fie Vale bine.*

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

— Slavă Cerului că sunteţi aici, domnişoară Winters, spuse Singh.

Părea bucuros să îi vadă pe ea şi pe Kai, ceea ce o îngrijoră pe Irene. Ca regulă generală, inspectorul îi tolera sau îi considera resurse utile, în cel mai bun caz. Dacă se bucura să îi vadă, însemna că Vale se simţea mai rău decât crezuse ea.

— Cum se simte Vale? întrebă ea, atacând frontal subiectul.

Era trei dimineaţa, iar felinarele stradale abia se mai vedeau de smog. Aici, în apartamentul lui Vale, luminile erau la intensitate maximă, rănindu-i ochii obosiţi şi scoţând în evidenţă dezordinea. Locul era mai haotic decât de obicei, cu hârtii înşirate de parcă le-ar fi răscolit vântul.

Singh se încruntă. Purta haine civile şi nu uniforma de poliţist, iar acul lui de cravată, remarcă Irene cu precizia generată de extenuare, era în formă de săbiuţă.

— Nu se simte bine deloc. Pot să vorbesc sincer, domnişoară Winters?

— Sigur că da, spuse Irene, resemnându-se.

Orice începea cu *Pot să vorbesc sincer…* nu se încheia cu bine.

— L-am mai văzut pe domnul Vale stresat sau prins cu un caz. Singh îşi încrucişă braţele. Trebuie să recunosc că l-am văzut şi injectându-şi substanţe pe care prefer să nu le remarc, din punct de vedere legal. Dar nu l-am mai văzut niciodată atât de sfârşit. Şi pentru că ştiţi totul despre asta – şi prietenul dumneavoastră, Strongrock, aici de faţă – v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi spune precis ce se petrece.

— Unde este Vale acum? Irene privi spre uşa închisă a dormitorului. Şi-a…

Se opri, pentru că nu voia să spună cu voce tare *injectat iar morfină.*

Singh se foi de pe un picior pe altul.

— Mărturisesc că i-am pus ceva în ceai ca să-l ajute să doarmă. Când am ajuns, mai devreme, se plimba prin încăpere, pe de o parte emiţând teorii şi pe de alta adâncindu-se în depresie. Domnul Vale are adesea stări contrare, şi s-au înrăutăţit în ultima lună. Dar de când îl cunosc, nu l-am văzut atât de rău.

Cuvintele *de când îl cunosc* pluteau în aer, ca o acuzaţie. Era prieten cu Vale de multă vreme. Lucraseră împreună ani de zile, înainte ca Irene şi Kai să intre în peisaj. Din punctul de vedere al lui Singh, Irene era o interlopă care aducea necazuri şi care-l vârâse pe Vale în povestea asta.

Era perfect adevărat. Vina avea gust amar.

— Este vina mea, spuse Kai. Irene vru să protesteze, dar el ridică o mână ca să o întrerupă. Să fim sinceri, Irene. Eu am fost cel care s-a lăsat răpit, iar când Vale a încercat să ajute, a fost expus unui mediu toxic. De aceea are acum probleme. Nu pot spune decât că îmi pare rău, inspector Singh, şi că voi face tot posibilul să mă revanşez.

— Poţi să îţi asumi răspunderea cât pofteşti, domnule Strongrock, spuse Singh. Şi nu neg că este posibil să fii răspunzător. Dar, deşi sunt doar un inspector de poliţie şi nu mă ridic la standardele de detectiv ale domnului Vale, este încă evident că domnişoara Winters este cea care dă ordinele. Ea te-a adus aici. Şi prietena *ei* l-a vizitat azi, mai devreme. Aşa că aş dori răspunsuri de la ea.

Irene nu se obosi să întrebe de unde ştia Singh despre vizita lui Bradamant. Vale i-o fi spus, sau poate menajera – sau oricine. Nu conta. Ce conta era că, acum câteva luni, Bradamant îi vânduse lui Singh o poală de minciuni, în timp ce vânau exemplarul Grimm. Singh nu prea mai avea încredere în Bibliotecari, de atunci.

— Putem să ne aşezăm? întrebă ea. S-ar putea să dureze.

Cel puţin aveau coniac. Toţi trei ştiau unde-l ţinea Vale.

Irene ştia că Singh avea cunoştinţă despre existenţa Bibliotecii şi a lumilor alternative, deşi nu era la fel de bine informat ca Vale. Trebuiseră să-i explice noţiunile de bază când Alberich se amestecase în această lume. Chiar dacă

Irene nu îi dăduse detalii, era sigură că Vale îi transmisese suficiente. Probabil inclusese şi fişa postului lui Irene. Din fericire, nu trebuia să înceapă chiar cu începutul. Îi povesti pe scurt despre noua ameninţare a lui Alberich la adresa Bibliotecii, despre contaminarea cu haos a lui Vale şi despre nevoia de serviciile sale.

— Ne-am oprit la hotelul a cărui adresă mi-a dat-o Zayanna, pe drum încoace, încheie ea. Recepţionerul a spus că Zayanna a luat o cameră, dar că nu locuieşte în ea, ci o foloseşte doar ca adresă pentru a primi corespondenţă. Ştiu că nu era probabil, dar trebuia să verific.

— Sunt mai interesat de ce aţi spus cu privire la ajutarea domnului Vale. Singh nu servea coniac, ci se mulţumise cu apă – mai degrabă pentru a le ţine companie lui Kai şi lui Irene decât din nevoia de a bea ceva, bănuia Irene. Dacă domnul Strongrock îl duce într-o altă lume, pronunţă el cuvintele sceptic, dar reuşind totuşi să le spună, asta-l va ajuta să îşi revină?

Irene îşi privi mâinile, care pulsau dureros. Nu avea să doarmă prea curând. Nicio problemă, oricum nu avea timp pentru asta.

Trebuia să o găsească pe Zayanna, iar cea mai rapidă metodă era prin Vale. Fără îndoială că el putea găsi pe oricine se ascundea în Londra. Dar dacă-i cerea asta, era în pericol să treacă dincolo de limită. Iar dacă încerca să îl salveze rugându-l pe Kai să îl ducă într-o lume cu nivel ridicat de ordine, şansele de localizare a lui Zayanna scădeau considerabil.

Bradamant n-ar fi ezitat. Ar fi ştiut că Biblioteca era prioritatea ei, la fel cum ştia şi Irene. Salvarea Bibliotecii justifica periclitarea oricărui om. Irene însăşi punea oamenii în pericol tot timpul, când fura cărţi. De ce ezita, doar fiindcă o persoană îi era prietenă şi pentru că o vârâse în povestea asta?

Lângă ea, Kai părea preocupat, dar nu atât de stresat precum Irene. Şocată, îşi dădu seama că se uita la ea de parcă ar fi putut flutura din mână şi totul s-ar fi rezolvat.

De parcă ar fi ştiut cum să rezolve lucrurile. Jucase tare prost rolul de mentor, se gândi ea, sec: nu ar fi trebuit să se bazeze aşa pe ea.

— Da, spuse ea. Cred că dacă l-am duce într-o altă lume, ar funcţiona.

— Atunci, voi…

Kai fu întrerupt de o bătaie puternică în uşa din faţă. Răsună şocant în liniştea care domnea în casă. Singh îşi puse paharul jos şi se apropie de geam, ferindu-se să fie văzut şi privind de după perdea.

— Este Lord Silver, raportă el, pe un ton atât de neutru, încât probabil se lupta zdravăn să îşi mascheze sentimentele. Dacă-l lăsăm la uşă, va trezi tot cartierul.

— Nu-l poţi aresta? întrebă Kai, plin de speranţă.

— Pentru asta, aş avea nevoie de capete de acuzare. Nu cred că vreunul dintre voi cunoaşte vreo faptă ilicită a gentlemanului.

— Nu *personal,* spuse Kai. Dar nu se încadrează la tulburarea liniştii publice?

— Este o linie dificil de tras, spuse Singh. Să aterizezi forţat un zeppelin furat pe acoperiş, asta poate însemna tulburarea liniştii publice şi alte câteva lucruri pe deasupra.

Irene ştia că se referea la una dintre escapadele ei anterioare, când numai implicarea lui Vale le permisese să scape neacuzaţi. Era o cale subtilă de a-şi face părerea cunoscută. L-ar fi aplaudat, dacă n-ar fi fost o aluzie la propriile ei fapte.

— Ar fi cel mai simplu să cobor eu şi să-l rog să plece, zise ea, obosită. Nu cred că se va opri până când nu îi răspunde cineva.

— Lăsaţi-mă pe mine, domnişoară Winters. Era deja afară din cameră şi cobora scările, înainte ca ea să poată încuviinţa.

— A fost bucuros că nu îl vrei pe Silver aici, spuse Kai. Se sprijini de spătar. Şi eu sunt. Dar nu-mi place să te las singură în lumea asta, s-o cauţi pe Zayanna.

— Nici eu nu mor de bucurie, dar nu văd altă cale, dacă

vrem să îl ajutăm pe Vale. Irene îşi dădu seama că luase o decizie. Pot să-l rog pe Singh să mă ajute în căutări, ca să nu fiu singură. Iar tu nu poţi lua pe toată lumea cu tine. Din ce ziceai mai devreme, să duci două persoane poate fi dificil.

— Dificil, spuse Kai, da, însă posibil. Atunci am fi toţi la un loc şi ne-am întoarce să o găsim pe Zayanna împreună.

Trata situaţia de parcă ar fi putut urma un program. Irene inspiră adânc, controlându-şi firea.

— Kai, care parte din *urgenţă* nu o înţelegi? Dacă Zayanna este ţinta noastră, ne-a demonstrat deja că poate opera suficient de bine pentru a încerca să ne ucidă de câteva ori şi a scăpa cu faţa curată. Nu ne putem permite să îi dăm ocazia să se ascundă. Nu avem timp de pierdut. Îşi dădu seama că se întorcea la dilema ei morală anterioară şi ezită.

Pe scări se auziră voci. Kai se încruntă.

— Nu sună de parcă ar fi fost cineva trimis la plimbare. Cu siguranţă Silver nu…

— Nu ce? întrebă Silver, intrând.

Era îmbrăcat de seară, cu o dalie la butonieră, şi arăta de parcă ar fi venit de la o petrecere deşănţată. (Probabil că asta nu era chiar evident, dar era vorba despre Silver. Irene presupunea imoralitate din principiu.) Singh venea la câţiva paşi după el, furios.

Kai nu se obosi să se ridice.

— Spuneam că nu văd niciun motiv să te fi lăsat Singh să urci.

— Nici eu, recunoscu Irene. Doar dacă nu priveşte ancheta.

— Tangenţial. Silver îşi aruncă pălăria şi mănuşile pe masa deja aglomerată, unde aterizară lângă un teanc pătat de sânge de documente juridice, în care era împlântat un cuţit. Privi prin încăpere de parcă ar fi fost habitatul unui animal sălbatic. Fascinant. Am întâmpinat mereu probleme în a pătrunde în intimitatea domnului Vale.

— V-am permis să intraţi doar pentru că aţi pretins că aveţi informaţii importante, Lord Silver, spuse Singh. Avea

o politeţe impecabilă în glas, iar manierele sale puteau fi date de exemplu chiar şi într-un tribunal, dar îşi înghiţea cu greu mârâitul. Trebuie să vă întreb ce v-a adus aici într-o asemenea grabă.

— Am venit să vă împiedic din comiterea unei erori grave, spuse Silver. Se apropie de Kai şi se sprijini de spătarul scaunului său. Kai încremeni şi se mişcă în faţă, răsucindu-se să îl privească pe lordul din Neam; pe chip i se desluşea neîncrederea.

Pe de-o parte, se gândi Irene, trebuia să fie o situaţie filtrată prin interesele proprii lui Silver. Pe de alta, ar fi putut avea ceva cu adevărat important de spus. Şi timpul trecea, aşa că trebuia să ştie pe loc, nu mai putea aştepta.

— Te rog, continuă, spuse ea, precaută.

— Vă gândiţi să-i luaţi domnului Vale exact ceea ce-l face măreţ. Silver ridică mâna, deşi nu încercase nimeni să îl întrerupă. Nu mă întrerupeţi. Discutaţi despre a-l duce într-o sferă cu nivel ridicat de ordine, genul de lucru deloc potrivit pentru cineva ca mine, pentru a-i domoli firea. Aşa este?

— Da, ai perfectă dreptate, spuse Irene. Ar fi complet nepotrivită pentru cineva ca tine.

Silver oftă.

— Vă rog să vă gândiţi, toţi trei. V-aţi dat seama până acum că prietenul vostru, domnul Vale, are mai mult decât doar câteva trăsături ale celor din Neam? Faptul că întâlneşte permanent oamenii pe care *ar trebui* să îi întâlnească? Abilităţile sale? Comportamentul său? Felul în care ajunge la deducţii care par dincolo de capacităţile omeneşti? Mereu m-am gândit că ar trebui să îi investighez familia mai atent.

— Este ridicol, domnule. Singh se postase lângă uşa dormitorului lui Vale, poate pentru a opri pe oricine dorea să intre, şi îl privea pe Silver cu o dezaprobare plină de răceală. Domnului Vale îi displac cei din Neam mai mult decât oricui altcuiva.

— Fireşte că este ridicol! spuse şi Kai, cam forţat. Se uită urât la Silver, de parcă ar fi vrut să îl provoace la duel.

Singurul lucru care-l ţinea pe loc era bănuiala că Silver i-ar fi luat locul, dacă se ridica de pe scaun.

— Remarc că domnişoara Winters nu mă contrazice la fel de vehement ca voi, domnilor, spuse Silver. Vocea lui se strecura pe sub convingeri ca o lamă care desprinde sigiliul unui plic, lăsând în urmă faptele aşa cum erau.

Motivul pentru care Irene nu nega totul era fiindcă sugestia era deconcertant de plauzibilă. Prima dată când ea şi Kai îl întâlniseră pe Vale, comentase că avea darul de a da peste oamenii potriviţi la momentul potrivit şi de a şti dacă erau importanţi pentru el. Era mult mai aproape de simţul naraţiunii specific Neamului şi de felul în care se potriveau reprezentanţii lui într-o poveste. Vale era arhetipul Marelui Detectiv, iar lumea aceasta în sine făcea parte din spectrul haotic. Nu într-atât ca Veneţia pe care o vizitaseră de curând, dar la mai mult decât un pas de echilibru. Nu se gândise până acum la asta, dar, oare, nu cumva refuzase să recunoască, subconştient, fiindcă-l plăcea pe Vale?

— Nu cred că Vale face parte din Neam, spuse ea.

— Nu la modul prezent, poate, fu de acord Silver. Dar viitorul are potenţial.

Irene se gândi la Alberich şi la cuvintele lui despre limitări şi despre ce îşi impune fiecare să fie. Simţea privirea dezamăgită a lui Kai, pentru că nu se aruncase să nege posibilitatea.

— Dacă ar fi adevărat, spuse ea, de ce ai încercat să îl împiedici să meargă la Veneţia? Aş fi crezut că ai aproba. Şi nu încerca să-mi spui c-a fost psihologie inversă.

— Şoricel, spuse Silver, după o pauză, asta voiam să-ţi spun, dar se pare că trebuie să recunosc că am greşit. Zâmbi, într-o afişare fermecătoare a vulnerabilităţii. Irene trebui să se ciupească ca să îşi înghită pornirea de a-l crede, atât de bine lucra. Faptul că o insulta o ajuta. Nu am crezut că Vale va reuşi. Sunt bucuros că a reuşit. Vreau să-l primesc în rândurile noastre. Ar fi cel mai uşor lucru din lumea asta. Sau din orice lume, sincer. Dar dacă-l târâţi într-o sferă cu nivel ridicat de ordine şi îl forţaţi să

rămână doar om, nu îl veţi purifica, ci îl veţi *distruge.* Veţi şterge tot ce îl face ceea ce este.

— Nu pot să cred că iei asta în considerare, o întrerupse Kai. Sunt numai minciuni…

— Nu, nu sunt, spuse Silver. Se apleacă în faţă, cu ochii mângâind-o parcă pe Irene. Şi ştii că nu sunt.

— Juri că e adevărat? întrebă ea.

Silver încuviinţă, cu părul fluturându-i în jurul feţei, parcă atins de o adiere invizibilă.

— Da, jur.

— Şi chiar dacă nu ar fi minciuni, le spune doar ca să profite! spuse Kai, furios. Întocmai ca Zayanna! Ei doi se implică numai din cauza obsesiilor lor perverse.

Irene îşi puse paharul jos cu grijă, înainte să-l arunce în capul cuiva.

— Kai, spuse, şi ceva din tonul ei îl făcu să se oprească, indiferent ce voia să spună. Te rog să taci o clipă. Lord Silver, îţi mulţumesc pentru contribuţie. Inspector Singh…

— Da?

Singh se retrăsese în sine în timp ce vorbeau Kai şi Silver, privind restul încăperii cum priveşte o pisică gaura de şoarece. Acum, îi acorda lui Irene toată atenţia.

Irene ştia că nu va ieşi bine, aşa că se pregăti.

— Cred că va trebui să îi cerem lui Vale să decidă.

Silver bătu o singură dată din palme.

— Foarte bine, domnişoară Winters. O cale minunată de a-ţi uşura conştiinţa. Eşti o ipocrită mai mare decât crezusem. Chiar crezi că va alege altfel decât cum vrei tu?

— Tocmai de aceea *nu ar trebui* să aleagă, se întoarse Kai spre Singh, căutând un aliat. Inspectore, probabil vezi că e nevoie să îl scoatem pe Vale de aici, înainte să se înrăutăţească… Vrei să ajungă aşa? Arătă cu degetul mare către Silver, peste umăr. Nu putem risca una ca asta.

— Mă simt jignit pentru că sunt oferit drept contraexemplu, spuse Silver. Nu mă provoca, dragonule. Doar pentru că am o slăbiciune pentru domnul Vale nu înseamnă că îmi placi şi *tu.*

— Trebuie să vă pun la îndoială motivele, domnişoară

Winters, spuse Singh. Nu dădea niciun semn că s-ar mişca din faţa uşii. Lord Silver are probabil dreptate. Sunt convins că domnul Vale ar dori să te ajute, indiferent la ce risc s-ar supune. Lord Silver s-ar putea sau nu să estimeze corect riscul la care s-ar expune domnul Vale părăsind lumea. Dar se pare că există mai multe riscuri dacă rămâne.

— Poate, spuse Irene. Îşi dădu seama că se ridicase fără să conştientizeze. Probabil că aşa este. Nu vreau să rişte mai mult decât vreţi voi. Dar nu vă daţi seama că, dacă luăm decizia pentru el, nu ne va ierta niciodată? Lord Silver vorbeşte despre *ce* este Vale. Încerca să găsească vorbele potrivite pentru a-l convinge pe Singh. Aşa îl vede el. Dar tu vorbeşti despre *cine* este Vale. Nu îl cunosc la fel de bine ca tine, nu i-am fost prietenă de atâta vreme, şi îmi pare rău pentru problemele în care l-am atras. În anumite condiţii, poate chiar l-aş droga şi l-aş târî din calea pericolului, fără să îi dau de ales. Dar are dreptul *să aleagă* dacă doreşte sau nu să îşi asume acest risc. Niciunul dintre noi, prieten sau duşman, nu avem dreptul de a face alegerea în numele lui. Nu ne va mulţumi pentru că îi răpim puterea de a decide.

Singh ezită, apoi clătină din cap.

— Nu sunt preocupat de asta, domnişoară Winters. Voi face tot ce trebuie ca să-l salvez, chiar dacă aşa îi pierd prietenia…

— Atunci e un lucru bun că nu eşti nevoit.

Uşa din spatele lui Singh se deschise. Vale se afla în prag, cât se poate de treaz. Era în cămaşă, cu părul ciufulit, iar ochii îi scânteiau de o concentrare aproape de speriat.

— Singh, bătrâne, apreciez ce ai zis. Dar există situaţii în care omul trebuie să ia singur decizii. Se uită la Silver. Omul. Nu neapărat cel din Neam.

— Diferenţele sunt mult mai mici decât crezi tu, spuse Silver, nonşalant. Dar îl privea cu aceeaşi intensitate şi îi ignora pe ceilalţi.

Vale îşi trecu mâna prin păr.

— Lord Silver, când m-am întâlnit prea des cu cei de teapa ta în cealaltă Veneţie, mi-am dat seama că sunt incapabili să aleagă. Că făcuseră deja singura alegere de care erau capabili, când aleseseră ce deveneau.

— Deci fii tu însuţi! îl îndemnă Silver. Deja m-ai plictisit suficient cu subiectul. Legea are nevoie de tine, justiţia are nevoie de tine…

— Da, aşa este… Vale ezită, şi pentru o clipă aerul din încăpere păru a se îngroşa precum mierea – plin de potenţial şi de opţiuni. Dar este adevărat şi că o anumită persoană are nevoie de ajutorul meu.

Inspiră adânc. Vocea şi privirea lui erau mai hotărâte acum.

— Aş fi doar un stereotip superficial dacă aş accepta cazuri doar de dragul curiozităţii intelectuale. Sunt foarte capabil să ofer ajutor unei prietene care mi l-a cerut. Winters, de la o fiinţă umană la alta, vrei să-mi ceri ceva?

— Da, spuse Irene, cu hotărâre. Kai arăta de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare, sau o carte pentru Bibliotecă tocmai ar fi decis să se plângă că fusese furată. Singh îl privea pe Vale precaut, dar măcar nu intervenise încă. Silver închisese gura – o îmbunătăţire fără echivoc. Am nevoie de ajutorul tău ca să găsesc pe cineva.

— Atunci te rog să iei loc, spuse Vale. Lord Silver, îţi mulţumesc pentru timpul şi atenţia acordate, dar am o investigaţie urgentă în desfăşurare. Nu am vrea să te reţinem.

Silver ieşi trântind uşa în urma lui.

CAPITOLUL DOUĂZECI

— Am notiţele aici, spuse Vale, îndreptându-se spre un teanc de documente de pe masă. Era înconjurat de un talmeş-balmeş de hărţi, note de la croitor, ameninţări cu moartea şi ziare. Vale le dădu pe toate la o parte, cu un gest nepăsător, iar Irene trebui să le prindă înainte să se împrăştie pe jos. Corelând achiziţiile făcute de la anumiţi furnizori de animale exotice pentru a dobândi păianjenii care au infestat casa lui Winters, depunerile şi retragerile de bani la diverse bănci, dorinţa lui Zayanna de a-l evita pe Lord Silver şi mişcările actuale ale diverselor bande de răufăcători… Chiar dacă nu ajungem la o concluzie, avem totuşi un unghi din care putem privi ancheta.

— Ce furnizori de animale exotice? întrebă Irene. Îi veni în minte un gând urât. A mai cumpărat Zayanna şi *altceva* decât păianjeni şi viespi?

— Ce viespi? întrebă Vale.

— Astea.

Kai băgă mâna în buzunar şi scoase un exemplar cam storcit din cele care-i atacaseră. Încă avea un ciob înfipt în corp. Acul părea chiar mai mare decât crezuse Irene, iar mâinile ei înţepate pulsară de un nou val de durere, când îşi aminti.

— Ah! Vale luă viespea de o aripă şi o inspectă. Nu orice viespe, ci una gigantică asiatică. Cu o mărime deosebită.

— Personal, *mă bucur* că nu sunt multe viespi de cinci centimetri lungime, spuse Irene, cu un fior. Ne ajută să o localizăm?

— Îmi confirmă suspiciunile. Vale se aplecă să atingă un punct pe harta Londrei. Multe lucruri pot fi cumpărate la Harrods, dar nu şi asta. Probabil că a făcut târguieli la Piaţa Neagră Belgravia.

Singh încuviinţă, dar Irene şi Kai schimbară o privire care denota o lipsă mutuală de înţelegere.

— Piaţa Neagră Belgravia? repetă Irene.

— Este un stabiliment în Belgravia, spuse Vale.

Facilitează vânzarea animalelor rare, care adesea, sunt şi periculoase. Mai mulţi comercianţi de acolo sunt la limita legii, dar ţinând cont de preţul mărfii şi de rangul cumpărătorilor, este dificil pentru poliţie să intervină.

Singh încuviinţă, posomorât.

— Doamna a încălcat câteva legi. Dar nu pot să aduc câţiva poliţişti să întoarcă piaţa pe dos, pentru că n-aş primi niciodată mandat. Mă tem ca va trebui să acţionăm *subtil,* domnişoară Winters.

— Dar crezi că am da de urma lui Zayanna acolo? întrebă Irene.

Vale confirmă.

— Să-mi iau haina. Durează doar un moment.

Singh coborî să cheme un taxi, iar Kai o trase pe Irene într-un colţ.

— Îmi fac griji, spuse el, sec.

— Şi eu, şi pentru multe lucruri.

Cum ar fi dacă tocmai îl distrusese pe Vale pentru că-l obligase să accepte investigaţia. Ştia că nu avea să o refuze, când insistase să i se dea de ales. Atât Kai, cât şi Singh insistaseră să îl ajute pe Vale. Dacă îl distrusese făcându-l să rămână aici şi să o ajute… simţi că îi vine rău la acel gând. Nu avea nevoie de îndoielile lui Kai. Era prea ocupată să-şi pună chiar ea întrebări.

— La care dintre griji ne gândim acum?

— Sunt preocupat de motivele tale. Kai îşi încrucişă braţele, defensiv. Ai arătat deja că nu eşti raţională în privinţa lui Zayanna.

Era mult mai uşor pentru Irene să accepte trădarea lui Zayanna decât să se gândească la felul în care poate că-l trădase ea pe Vale. Glasul îi coborî până la şoaptă, dar îşi simţi furia în răceala lui:

— De când ai devenit *tu* superiorul meu? De când eşti *tu* în poziţia să mă judeci? Crezi că o voi lăsa pe Zayanna să scape cu o pedeapsă neînsemnată, doar pentru că am crezut-o prietena mea?

Kai arăta de parcă ar fi dorit să se retragă, dacă ar fi găsit o cale de a o face fără să pară c-o făcea.

— Înainte, ai ascultat-o, încercă.

— Avea o poveste plauzibilă. Avea sens. M-a ajutat înainte. Îmi părea rău pentru ea.

— Îţi părea rău pentru cineva din *Neam.*

— Sunt om şi eu. Furia lui Irene – împotriva lui Zayanna şi a ei înseşi – era ca un ghem de acid în stomacul ei. Şi pentru că sunt om, aşa cum fără îndoială te pregăteşti să demonstrezi, fac greşeli. Am avut încredere în cineva care s-a priceput să pară inofensivă mai bine decât am reuşit eu, vreodată. Ne-am pus pe amândoi în pericol şi am periclitat şi Biblioteca. Şi tocmai ce l-am pus în pericol şi pe Vale. Nu trebuie să-mi spui asta, Kai. Sunt perfect capabilă să-mi dau seama şi singură.

— Este mai mult decât atât. Ca să pui mâna pe ea, ai fost dispusă să rişti… Kai se întrerupse, dar privirea pe care o aruncă în direcţia dormitorului lui Vale îi termină fraza.

— Încercam să am toate datele înainte să iau o decizie, răspunse Irene. Doar pentru că Bradamant a spus…

Îşi aminti brusc ceva. Conversaţia cu Bradamant şi Kai de la Bibliotecă – Bradamant pomenise de faptul că Vale putea deveni din Neam. Kai spusese, fără să ezite, că n-ar fi niciodată de acord. Dar nu pusese nicio întrebare şi nici nu sugerase că ar fi imposibil pentru Vale. Nici măcar nu se oprise să se gândească. Asta însemna că ştia deja despre posibilitatea aceea.

— Ştiai că este o opţiune, spuse ea, sec. Ca Vale să devină din Neam. Ştiai şi nu mi-ai spus.

Sclipirea de vinovăţie din ochii lui Kai îl trădă, înainte să poată încerca măcar să nege, şi el ştiu.

— Ar fi fost mai rău decât moartea pentru el, protestă. Încă este.

Am crezut mereu despre Kai că ar fi genul de persoană care minte pentru a-şi proteja persoanele iubite. De ce sunt atât de înciudată că m-ar minţi şi pe mine?

— Nu era decizia ta.

— Ba da. Îşi reluă aerul arogant. Ai avea încredere într-un om beat să ia decizia corectă ca să se salveze? Dacă eu aş fi incapabil să iau decizii, n-ai face-o pentru mine?

— Nu asta e ideea, spuse Irene. Furia ei era încă prezentă, sporită de sentimentul iraţional că fusese trădată. Vale *era* capabil să ia decizii.

— Nimeni atât de contaminat de haos nu poate fi de încredere.

Kai o privi de sus, iar pentru o secundă ea avu senzaţia unei depărtări nemăsurate, a unui orgoliu inuman, pe care unchiul său le manifestase când se întâlniseră.

S-ar fi putut contrazice pe tema asta cu el pentru o sută de ani, şi n-ar fi făcut decât să îşi piardă timpul. Şi nu avea de gând să îl privească înlăcrimată, spunându-i *Dacă ai fi fost prietenul meu, ai fi fost de acord cu mine.* Nu şi-ar fi dorit niciodată ca prietenia lor să fie bazată pe asemenea idei.

Irene inspiră adânc, gustând aerul şi mirosul familiar al apartamentului lui Vale. Cerneală, hârtie, substanţe chimice, cafea, pielea veche al fotoliilor, fumul de pipă.

— Să fiu sinceră, spuse ea, nu este o situaţie în care să mă fi aflat înainte. S-ar putea să fi fost dezamăgită profesional, dar nu am fost niciodată trădată de cineva pe care-l consideram prieten. Şi nici nu am sacrificat vreodată un prieten. Nu aşa.

Kai avea suficient bun-simţ să nu spună ceva de genul *Ei bine, cu siguranţă Zayanna nu era prietena ta şi nici n-ar fi putut fi, iar asta o dovedeşte.* Doar încuviinţă.

— Ai dreptate. Simt că sunt iraţională. Furia ei era un fierăstrău uns şi gata să sfâşie. Era sătulă să mai desfacă firul în patru, sătulă să se mai certe cu el pe baza moralităţii comparative, sătulă să irosească timp când Biblioteca era în pericol. Dar nu-ţi face griji. Nu o să las asta să mă oprească din dobândirea informaţiilor necesare. Nu mai am timp. Trebuie să o capturez pe Zayanna şi să ştiu că mă pot baza pe tine. Ai încredere în judecata mea?

— Suficient cât să îţi spun toate astea în faţă. O atinse pe umăr şi se strădui să îi zâmbească. Dar să ai grijă. Aş prefera să nu am de antrenat un nou superior.

Irene încerca să găsească o replică potrivită, când Vale ieşi din dormitor complet îmbrăcat, trăgându-şi haina pe

umeri. Îi grăbi pe scări spre locul în care Singh reuşise, cumva, la ora aceea, să cheme un taxi.

Piaţa Neagră Belgravia nu se străduia deloc să se ascundă. Şoferul taxiului recunoscu adresa. Când ajunseră, clădirile erau întunecate la nivelul străzii, fără lumini în spatele perdelelor trase. Dar ferestrele apartamentelor de la demisol sclipeau de lămpi puternice pe bază de eter. Trecătorii mergeau în perechi sau în grupuri. Foarte puţini erau singuri – chiar şi în partea aceea scumpă a Londrei, noaptea era periculos.

— A început acum peste un secol, explică Vale. Făcu un gest spre şirul de case elegante, cu balcoane de fier negru care sclipeau în lumina felinarelor. Lyall Mews. Proprietăţile erau toate deţinute de aceeaşi familie nobiliară. Din nefericire, moştenitorul lor nu s-a priceput la cărţi şi zaruri precum credea, iar familia s-a îngropat în ipoteci până la sprâncene. Într-un târziu, au semnat un contract cu un sindicat, închiriind permanent toate pivniţele pentru un preţ nominal, deşi au păstrat toate casele de deasupra.

— Acelaşi sindicat încă deţine contractul, adăugă Singh. Îşi ridicase gulerul să se apere de aerul rece al nopţii, iar mustaţa i se înfoia deasupra. Chiar dacă toate casele sunt deţinute de familii diferite, azi. Cum vrei să ne ocupăm de asta, domnule Vale? Există două ieşiri principale, câte una la fiecare capăt. Nu vrem să riscăm ca prada noastră să evadeze pe una dintre ele, când intrăm noi pe cealaltă.

— Crezi că Zayanna poate fi aici? întrebă Kai.

— Este posibil, spuse Vale. Nu foarte probabil, dar cu siguranţă nu imposibil. Sau putem întreba tarabagiii dacă au văzut-o. Este din Neam, în fond. Şi chiar dacă nu mai are nevoie de animale de companie, s-ar putea să nu reziste dorinţei de a face cumpărături.

Arătă în josul străzii, spre un pătrat de lumină de pe pavaj, care indica o uşă deschisă.

— Aceea este una dintre cele două intrări în piaţă. Cealaltă este lângă noi. Există cam trei comercianţi care ar

fi putut furniza tarantule, viespi africane şi şerpi – aţi spus că este amatoare de şerpi? Dacă doi dintre noi folosim această intrare şi ceilalţi doi intră pe partea cealaltă, ne putem întâlni la mijloc. Dacă întrebăm comercianţii pe drum, putem intercepta doamna în cauză, dacă e aici. Altfel, poate găsim o adresă de livrare.

Irene nu deborda de entuziasm când se trezi îndreptându-se spre intrarea mai îndepărtată, în compania lui Singh. Care era prea profesionist s-o arate, dar nu era nici el prea fericit. Dar Vale propusese această diviziune a muncii, iar Kai o acceptase.

Singh şi cu mine ar trebui să ne dăm seama ce puncte pozitive avem şi să lucrăm împreună ca să ne creăm o legătură? Era perfect conştientă de punctele pozitive ale lui Singh. Era inteligent, profesionist, un om moral şi, probabil, o influenţă mai bună asupra lui Vale decât ea. Era mai degrabă o problemă cu faptul că Singh nu o plăcea pe ea – pe motiv că era o hoaţă de cărţi din altă lume care încălcase nu doar o dată legea şi care-l pusese în pericol pe Vale. Şi nu îl putea contrazice.

Uşa deschisă de la capătul îndepărtat al străzii lăsa lumina să se scurgă în noaptea ceţoasă, împreună cu un amestec de arome – un miros copleşitor de tămâie ieftină, iar dincolo de ea, izuri de fân, mucegai şi bălegar. Camera din spatele uşii era mică şi pustie, luminată de o singură lampă cu eter, şi poate că fusese cândva o debara. Doi bărbaţi masivi şedeau la o masă, deloc remarcabili în hainele şi cu fularele lor. Pe masă se afla o cutie, ca o invitaţie evidentă.

— Cât costă? întrebă Singh.

Îşi trăsese pălăria peste ochi şi, la fel ca bărbaţii, îşi acoperise bărbia şi gura cu o eşarfă. Irene luase o haină şi un văl din apartamentele lui Vale. Era la fel de bine camuflată. Totul era aproape ridicol. Dacă acela era standardul vestimentar pentru Piaţa Neagră Belgravia, nu era de mirare că aici cheltuiau bani oamenii mai degrabă avuţi decât inteligenţi. Totuşi, creşteau şansele ca Zayanna să fie aici. Ar fi adorat locul.

— Cinci guinee de căciulă, spuse tipul din dreapta. Nu era o încercare de negociere. Era o declaraţie. Irene îşi revizui opinia despre clienţii locului, plasându-i chiar mai sus pe scara financiară a bogaţilor.

Singh şi Irene lăsară monedele să cadă în cutie, iar tipul din stânga le făcu semn spre uşa interioară.

Când păşiră înăuntru, fură copleşiţi de zgomot. Mirosul o făcu pe Irene să îşi tragă vălul mai aproape de faţă. Pivniţele înşirate nu erau prea bine luminate: felinarele sporadice erau stinse sau îmblânzite cu abajururi colorate, iar capătul pieţei era ascuns în umbre. Erau însă mai late decât se aşteptase şi îşi dădu seama că probabil se întindeau pe sub strada principală, de o parte, dar şi pe sub grădinile din spate ale caselor, de cealaltă. Comercianţii îşi aranjaseră tarabele în insuliţe în centrul fiecărei pivniţe sau se înghesuiau de-a lungul pereţilor. Unii aveau acvarii şi bazine, cu şerpi, şopârle şi peşti. Alţii, cutii acoperite cu tifon şi stupi, cuşti sau chiar animale prinse în lesă. O pereche de bufniţe albe dintr-un colţ supravegheau camera cu ochi furioşi, galbeni, privind urât în jos, ca nişte zeităţi ofensate, cu picioruşele prinse de masa proprietarului în lanţuri gemene. Hainele comercianţilor erau de la scumpe la ridicol de scumpe, dar, ţinând cont de ora din noapte şi de ceaţa de afară, majoritatea erau înfofoliţi în paltoane.

— Mai întâi, taraba domnişoarei Chayat, spuse Singh, arătând spre peretele din dreapta. Ea este una dintre furnizoarele principale de insecte, cred.

Taraba cu pricina era evidentă, între furnizori de şopârle cu armură într-o parte şi de peşti siamezi de luptă în cealaltă. Rafturile sale gemeau de cuşti micuţe, fiecare conţinând o singură insectă sau două, cu pereţi din tifon, sigilate cu ceară. Aerul din jur zumzăia de insectele care se zbăteau. Proprietara însăşi era pe atât de dezordonată pe cât erau mărfurile ei de organizate: cu păr lung, care albea, încâlcit în jurul feţei şi amestecându-se în şalul ei jerpelit şi în rochia crem. Îi privi bănuitoare.

— Tarantule, spuse Irene, trecând la subiect. Şi viespi

uriaşe asiatice.

Femeia strânse din buze.

— Va dura o săptămână să ajungă viespile. Dar pot să vă ajut cu păianjenii – e un aflux pe piaţă.

Irene aproape uitase de vânzarea anterioară către magazinul de animale de companie. Era interesant să vadă economia de piaţă liberă în acţiune.

— Cât de iritant, spuse ea, folosindu-şi cel mai afectat accent de clasă superioară. Mi s-a spus că pot găsi viespi uriaşe asiatice aici. Dacă a pus cineva o comandă mai devreme, cu siguranţă pot plăti mai mult…

Proprietara clătină din cap şi o întrerupse pe Irene.

— Cine v-a zis aşa v-a zis prost. Viespile trebuie comandate din străinătate. Nu le poţi ţine în clima noastră, şi nimeni de aici nu le-ar ţine pe stoc sperând la vânzare, cu atât mai puţin eu. Nu este cerere pentru ele. Singurul din piaţa asta care *s-ar putea* să vi le găsească în mai puţin de-o săptămână e Snaith. Îl găsiţi la două pivniţe distanţă, în mijloc, dacă asta căutaţi.

Irene se uită la Singh. El încuviinţă. Nu vorbea ca o comerciantă care vânduse ceva în ultima lună. Snaith – care era şi unul dintre comercianţii despre care le pomenise Vale – era mai sigur.

— Mulţumesc, spuse Irene şi plecă mai departe.

Era dificil să îşi croiască drum prin piaţă în linie dreaptă. Tarabele erau dispuse amestecat, într-un model care evoluase de la raţiune la haos. Cumpărătorii se înghesuiau în jurul lor, examinând mărfurile, în loc să lase loc altora să treacă. Singh şi Irene trebuiră să înconjoare pe departe o tarabă, unde vânzătorul striga la un grup de cumpărători care doreau tatu, spunând că zvonurile recente legate de lepră făceau importurile imposibile. Doi bărbaţi în haine asemănătoare cu ale celor de la intrare se împingeau deja prin mulţime, spre sursa zgomotului. Cu siguranţă erau din paza internă.

Trebuiră să se oprească iar, în a doua pivniţă. O femeie cu ochelari imenşi, ca ochii faţetaţi ai unei insecte, se plângea zgomotos. Se părea că noul ei pui de ghepard,

Percival, era prea pornit să-i consume mâncarea şi să-i mestece degetele – iar ea ceruse anume unul mai bine dresat. Puiul cu pricina mergea în urma ei, legat cu un lanţ de argint, mestecându-l şi uitându-se la bazinele cu piranha de la următoarea tarabă. Între femeie şi secretara ei, proprietarul tarabei şi toţi privitorii interesaţi, n-aveau pe unde trece. Singh şi Irene trebuiră să facă un cerc larg şi complicat spre a treia pivniţă.

Atunci, Irene recunoscu o faţă.

Nu era o faţă distinsă şi dobândise un ochi vânăt de când o văzuse ultima dată. Dar era faţa lui Davey, unul dintre vârcolacii care o răpiseră. Vorbea cu unul dintre tarabagiii menţionaţi de Vale. Mai important, datorită ocolului lor, nu păruse să o remarce.

Îl trase pe Singh la o parte, aparent pentru a examina nişte ornitorinci, şi îi şopti o explicaţie în timp ce-l privea pe furiş pe Davey. Era recunoscătoare pentru mirosurile animalice din jurul lor – ar fi trebuit să reducă şansa ca el să o adulmece.

Davey se plângea fiindcă nu ajunsese o comandă. Aceasta – o pereche de cobre scuipătoare pentru împerechere – fusese întârziată în tranzit dinspre Mandalay, din cauza vântului puternic. Davey spunea cât de inoportun era totul. Tarabagiul îşi lustruia monoclul, neimpresionat.

— Ar putea fi o capcană, mormăi Singh.

Irene încuviinţă. Avusese acelaşi gând. Zayanna s-ar fi putut uşor plimba drept un agent cunoscut prin faţa lui Irene şi a lui Kai, pentru a-i ademeni într-o ambuscadă pregătită cu grijă. Dar ei veniseră la piaţă pentru că Vale dedusese că Zayanna făcea cumpărături aici. Era plauzibil ca ea să trimită un agent şi să nu vină în persoană. Chiar era posibil.

— Îl urmăresc eu, spuse Irene, cu glas scăzut. Tu poţi afla de la vânzător când va fi trimisă comanda. Apoi, găseşte-i pe Vale şi pe Kai şi trimite-i după mine. Voi încerca să las o urmă ca să arăt unde m-am dus.

Singh ridică din sprâncene.

— Nu prea cred, spuse el. Irene se întoarse să se uite urât la el, dar el clătină uşor din cap. Domnişoară Winters, ştiu că e treabă serioasă, dar dacă Davey ăsta urcă într-un taxi în clipa în care iese afară? Sau dacă eşti deja la câteva străzi distanţă înainte să reuşesc să-i găsesc pe domnul Vale şi pe domnul Strongrock? Dacă pleci de una singură undeva, nu ne va ajuta. Am face mai bine să aflăm unde vrea să-i fie livrată comanda şi apoi să mergem acolo împreună.

Irene scrâşni din dinţi.

— S-ar putea să nu mai avem timp. Nu cred că ne permitem aşteptarea. Dacă ne scapă sau dacă adresa este falsă…

— Domnişoară Winters. Mâna lui Singh se încleştă pe braţul ei, iar când îl privi, văzu îngrijorare sinceră în ochi lui. Gândiţi-vă. Tocmai pentru că-i atât de urgent, nu ne permitem riscuri. Sunteţi singura persoană de aici care poate intra în Bibliotecă. Nu vă putem pierde.

— Ştii prea bine că Vale s-ar duce singur după el, mormăi Irene.

— Da, domnişoară Winters. Ştiu. Şi i-aş spune acelaşi lucru. Nu îmi uşuraţi deloc viaţa sugerând exact acelaşi lucru ca el. Puţin simţ al măsurii ar face viaţa mai simplă pentru prietenii dumitale. Nu este o noapte potrivită pentru a ne despărţi şi a vă pierde în ceaţă. Nu este un lucru bun să intre ei în bucluc fiindcă vă pierd urma.

Avea dreptate. Irene îşi înghiţi panica în creştere, însoţitoarea ei permanentă, sentimentul că fiecare secundă irosită era o secundă pe care Biblioteca nu şi-o permitea.

— Prea bine, fu ea de acord şi încercă să nu pară prea înciudată.

Câteva minute mai târziu, aveau o adresă obţinută pentru o sumă generoasă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Adresa de livrare era a unui depozit din zona East End. Taxiul îl lăsase la câteva străzi distanţă.

— Zayanna s-a asigurat să aibă o ieşire de urgenţă, spuse Irene, repetând o idee pe care o enunţase deja de câteva ori în taxi. Ştim că are trepăduşi. Poate chiar mai de calitate decât Davey. Nu putem risca să-i permitem să scape prin spate, când intrăm noi prin faţă, sau invers.

— Acoperişul? întrebă Kai.

— Nu aş avea încredere în acoperişurile din zonă, spuse Vale. Acum că erau pe cale să intre în acţiune, părea să-şi fi revenit complet, iar Irene aproape că se putea convinge singură că febra din ochii lui era doar în mintea ei. Nu fără şansa de a le verifica mai întâi. Nu-mi place ideea lui Winters de a ne despărţi mai mult decât ţie, Strongrock, dar pare cea mai bună opţiune.

— Atunci, o distrag *eu* pe Zayanna, sugeră Kai. Se ridică, din cap până în picioare prinţ şi comandant. Irene ar fi mult mai eficientă să intre prin spate şi să folosească Limba pentru a deschide uşile.

Irene îşi dorea ca el să-şi reclame independenţa şi capacitatea de a lua decizii. Dar nu acum. Acum nu avea nevoie de discuţii contradictorii. Avea prea multe alte mingi la fileu.

— Kai, în caz că nu ai remarcat, Zayanna nu te *place.*

— Aşa, şi? Este din Neam. Se va bucura de o confruntare.

— Nu vorbesc despre exploatarea predispoziţiei ei către dramă, spuse Irene, gândindu-se la pasiunea celor din Neam pentru declararea duşmăniei eterne unui rival, petrecându-şi apoi vieţile în comploturi obsesive împotriva ţintei. Încerc să spun că nu te place, punct. Cred că ar putea încerca să te ucidă, dacă te prinde în bătaia puştii. Cu mine va vrea mai întâi să vorbească.

— Iar tu vrei să vorbeşti cu ea, bineînţeles, spuse Kai, cu răceală.

— Dacă tu cunoşti altă metodă de a obţine informaţii de la ea, te rog să-mi spui acum şi să nu îmi iroseşti timpul, se răţoi Irene. Iar spargerea încuietorilor cu mâna va funcţiona la fel de bine ca Limba. Nu ai nevoie de mine pentru asta. Se gândi să spună *Suntem trei la unu,* pentru că Vale şi Singh deja fuseseră de acord, dar nu voia ca el să îşi facă treaba cu îndoială. În plus, nu era o democraţie. Vă rog să fiţi atenţi, domnilor. Dacă Zayanna ne aşteaptă, ar fi putut crede că vom folosi uşa din spate şi şi-ar fi putut instala capcanele acolo.

Vale încuviinţă. Singh arăta de parcă s-ar fi întrebat de ce se afla acolo, mai exact, pe cale să dea de bucluc în numele ei, însă încuviinţă şi el. Kai scoase, într-un târziu, un zgomot de încuviinţare.

— Bine. Irene îşi privi ceasul. Zece minute pentru a vă ocupa poziţiile, apoi mă duc să bat la uşă.

Un turn de biserică din depărtare anunţă ora cinci când bătu la uşa laterală a depozitului. Cerul începuse să pălească puţin, dar ceaţa încă persista la nivelul străzii.

Din interiorul depozitului, nicio reacţie.

Irene se dădu la o parte şi inspectă zona, aşa cum ar fi făcut-o Vale. Un arc de praf trasat pe trotuar arăta că uşa fusese deschisă recent, iar urmele gemene de roţi demonstrau că fusese târât sau împins ceva greu, înăuntru sau afară. Mai sugera şi că Zayanna avea într-adevăr trepăduşi, dacă aici era baza ei. Nu era genul care să împingă chiar ea cărucioare grele.

Încercă apoi clanţa. Uşa era încuiată. În regulă! O să se descurce.

— Încuietoare a uşii depozitului, descuie-te!

Strada era suficient de tăcută la ora aceea din noapte ca să audă declicul încuietorii. Îşi permise un moment, să vadă dacă reacţiona cineva, dar nu auzi niciun zgomot de răspuns. Trase de uşă şi aruncă o privire înăuntru.

Spre uşurarea ei, nu erau nici puşti, nici harpoane, nici topoare, în fine – nimic legat de uşă. În interior era un oficiu mic, obişnuit, cu o lampă pe bază de eter încă aprinsă pe perete, în ciuda orei târzii, mobilat cu scaune şi

un birou. O altă uşă de pe peretele opus ducea spre depozit.

Gândul la documente şi facturi incriminante o făcu pe Irene să se apropie de birou, dar ezită când întinse mâna spre sertarul de sus. Era un loc prea evident pentru capcane. Apoi, mai avu un gând. De ce să fi fost lampa cu eter aprinsă la ora aceea? Fie pentru că fusese cineva acolo recent, fie că era aşteptat cineva… cum ar fi Irene.

— Bine, spuse ea, privind în jur. Propria voce i se păru prea puternică în mijlocul tăcerii. Zayanna? Am venit să te văd.

Pentru o clipă lungă, nu se auzi niciun răspuns, iar Irene se gândi la toate felurile în care zădărnicise planul. Apoi, vocea lui Zayanna răsună din spatele uşii interioare:

— Aici, dragă!

Irene avansă cu grijă, privind în camera de dincolo. Mai întâi o lovi căldura. Spaţiul vast din spatele uşii, aproape o treime din depozit, era călduros ca o seră. De pereţi şi pe tavan fusese prins un material gros, negru, care acoperea geamurile şi bloca orice curent de aer. La intervale alese cu grijă se aflau cuşti şi terarii, între care fuseseră montate radiatoare mari, cu bobine electrice, şi lămpi cu eter la intensitate maximă. Totul arăta extrem de precar. În centru se găseau câteva divane, cu o măsuţă între ele.

Zayanna se făcuse confortabilă pe divanul cel mai îndepărtat, privind-o pe Irene cu bărbia sprijinită în palme. Purta satin negru, care-i îmbrăţişa formele şi se revărsa peste divan, dându-i un aspect de şarpe.

— Intră, murmură ea, privind-o batjocoritor. Animalele mele de companie nu-ţi vor face nimic.

— Îmi amintesc că aveai grijă de şerpii susţinătorului tău. Irene nu era sigură că voia să meargă printre cuşti ca să ajungă la Zayanna. Scorpionii din cel mai apropiat terariu păreau prea activi ca Irene să se simtă comod oriunde în preajma lor. Şi erau prea mari.

— Da, prefer şerpii, recunoscu Zayanna. Dar îmi plac şi alte animale.

— Atât de multe? Irene arătă spre cuşti şi spre terarii.

— Ah, cred că m-am lăsat dusă de val. Am vrut să ies la cumpărături, ca să îmi iau câteva mai mici, să încep… şi ştii cum se întâmplă. N-a zis Oscar Wilde că nimic n-are mai mult succes ca excesul? M-am gândit să încerc cu viespi uriaşe, să văd dacă aşa este.

— Din păcate – pentru tine, nu pentru mine – nu a prea funcţionat, spuse Irene. Ignoră impulsul de a întreba unde-l citise Zayanna pe Wilde. Sunt aici.

— Chiar speram, draga mea. Zayanna se întinse să ia una dintre sticlele de pe măsuţă. Pot să-ţi ofer o băutură? Fără obligaţii, ai cuvântul meu.

— Şi fără otravă?

— Pe cuvântul meu, promise Zayanna. Draga mea, îmi dau seama că acum mă suspectezi, dar nu vom putea avea o conversaţie ca lumea dacă tot strigăm una la cealaltă din colţuri diferite. Nu vrei să stai jos? Nu o să încerc să te ucid în timp ce vii încoace. Ar strica totul.

Era aceeaşi logică pe care o folosise Irene, în fond. *N-o să mă ucidă pentru că va dori să se dea mare.* Dar era mai periculoasă când o trăia.

— Bine, spuse ea. Dar trebuie să înţelegi că sunt supărată pe mine acum.

— De ce? întrebă Zayanna. Şi ce ai vrea să bei?

Irene începu să meargă atentă printre cuşti şi încălzitoare, ţinându-şi fusta amplă pe lângă picioare. Straturile multiple de haine – palton, rochie de seară – o încălzeau teribil.

— Se presupune c-ar trebui să mă pricep la meserie şi nu să cred prima poveste lacrimogenă pe care o aud.

— Dar am fost *convingătoare,* spuse Zayanna, arogantă. Şi să fim sincere, dragă, aveam un trecut şi eram bine pregătită.

— Hm? întrebă Irene, încercând să facă întrebarea să sune a curiozitate moderată. Ai coniac?

Zayanna scutură din cap, iar buclele negre i se rostogoliră pe umeri.

— Coniacul este anost. Am tequila, absint, gin, *baijiu,* vodcă…

— Coniacul nu este anost, protestă Irene. Senzaţia de timp care i se scurgea printre degete precum nisipul o făcea să se grăbească. Dar cu cât se relaxa Zayanna mai mult şi se concentra asupra lui Irene, cu atât mai uşor avea să le fie celorlalţi să intre neobservaţi. Să se gândească la situaţie ca la o operaţiune militară o ajuta pe Irene să îşi reprime furia. Nu crezi că recurgi cam mult la alcool?

— Cine are nevoie de ficat? Zayanna luă o sticlă a cărei etichetă o proclama drept *Cel mai bun gin din Amsterdam* şi turnă lichidul transparent în două pahare. Acum, draga mea, aşază-te ca să vorbim. Sunt convinsă că ai multe întrebări pentru mine.

Irene se aşeză pe divanul de vizavi de Zayanna, cu măsuţa între ele.

— Ar trebui să trec la subiect. Zayanna, tu eşti persoana care încearcă să mă ucidă, nu?

— Sunt una dintre ele, da, spuse Zayanna. Împinse unul dintre pahare spre Irene. S-ar putea să mai fie şi alţii, despre care să nu ştiu.

— De ce? Irene încercă să-şi păstreze tonul echilibrat, să trateze subiectul la fel de nonşalant ca Zayanna, dar cuvintele i se răsuciră în gură şi deveniră severe. Poate a fost o prostie din partea mea, dar nu mi-am dat seama că eram în asemenea relaţii.

— Ce relaţii?

— Care implică să încercăm să ne ucidem reciproc.

Zayanna îşi înclină capul, uimită.

— Practic, suntem, dar asta nu înseamnă că trebuie să fim nepoliticoase. A fost o provocare!

— O provocare, repetă Irene, sec. Înţepăturile din mână pulsară când se întinse după pahar.

Zayanna încuviinţă.

— Ai fost o *inspiraţie* pentru mine, dragă Irene. Când ne-am întâlnit la Veneţia, erai atât de calmă, de controlată – agenta perfectă! Ţi-am spus o parte din adevăr. Susţinătorul meu m-a dat afară. Mi-a arătat uşa. A asmuţit câini metaforici asupra mea. Şi câini reali! A spus că ar fi

trebuit să fiu mai implicată. Când Alberich mi-a oferit o slujbă, m-am gândit că mă pot descurca mai bine. La fel de bine ca tine!

Irene se uită în paharul cu gin. Nu prea reuşea să se convingă să ia o gură, chiar dacă uitarea indusă de alcool era foarte tentantă.

— Zayanna, să ştii că, în mod normal, aş fi bucuroasă şi mândră să mă gândesc că am fost o inspiraţie, dar acum sunt uşor derutată în privinţa subiectului.

Zayanna luă o gură de gin şi se linse pe buze.

— Înţeleg că te simţi deprimată pentru că pierzi. Dar înveseleşte-te! Poate câştigi data viitoare.

— Nu va mai exista, dacă mor, simţi Irene nevoia să sublinieze. Şi încă nu am murit, aşa că să spui că am pierdut pare niţel prematur.

— Este ca un şah la rege, spuse Zayanna. Când următoarea mutare este şah-mat, poţi spune că ai câştigat, chiar dacă n-a fost încă de acord şi cealaltă persoană. Uşa din faţă s-a încuiat în spatele tău. Am oameni alături, şi dacă strig vin în goana mare. Există un buton sub piciorul meu, dragă. Este legat de toate uşile cuştilor. Dacă îl apăs, totul se deschide, şi îţi promit că unele dintre animalele mele de companie au venin cu acţiune foarte rapidă. Am luat antidoturile. Aşa că, vezi tu, *am câştigat.*

Era o situaţie teoretică interesantă. Irene ar fi preferat să evite demonstraţia practică.

— Bine, spuse ea. Teoretic, cred că se pune ca un şah, şi nu îmi pot muta imediat regele. Păcat. Speram să pot obţine răspunsuri înainte să... Îşi mişcă degetele, sugerând şerpi veninoşi.

— S-ar putea să ajungem la o înţelegere, spuse Zayanna. Avea o notă vicleană în glas. Practic, contractul meu spune „ucide sau scoate din circulaţie”, aşa că mă gândesc că este încă în regulă câtă vreme te ţin departe de acţiune.

— Contractul tău cu Alberich. Zayanna zâmbi.

— Asta nu îţi pot spune, draga mea. Ar fi o trădare, şi... să spunem c-ar fi de rău pentru mine. Încercă să transforme totul într-o glumă, dar vocea îi tremura nervos.

— Cât de rău?

— Permanent. Zayanna oftă. Aproape c-ai zice că nu are încredere că suntem loiali şi capabili să evităm capturarea. Apropo, *cum* m-ai găsit? Te aşteptam, dar tot nu ştiu cum ai reuşit.

Irene avea nevoie de un răspuns plauzibil, care să nu o îndrepte pe Zayanna spre concluzii privind posibilii aliaţi aflaţi în apropiere.

— Am folosit Limba, minţi ea, pariind că Zayanna nu avea cum să ştie tot ce putea şi nu putea face aceasta. Am reuşit să iau urma uneia dintre viespile asiatice de la British Library.

Şi unde erau ceilalţi? I-ar fi prins bine o acţiune de salvare – sau măcar o diversiune.

— Ah, spuse Zayanna. Privi în jur, spre cuşti şi terarii. La naiba. Nu m-am gândit la asta. Sunt bucuroasă că n-ai încercat cu păianjenii. Ar fi stricat totul dacă mă prindeai atât de repede.

Irene îşi dorea foarte mult să o apuce pe Zayanna de umeri şi să strige că nu era un joc, că Biblioteca ar fi putut fi distrusă, că Irene ar fi putut fi ucisă. Că lucrurile nu se întâmplau într-un vid, ci aveau urmări. Văzu că îi tremura mâna şi puse jos paharul cu gin, înainte să-l verse.

— Îmi dau seama, spuse ea.

De ce n-au ajuns încă? Zayanna oftă.

— Draga mea, nu prea simt că eşti implicată. Eşti foarte analitică. Nu vrei să juri răzbunare sau ceva asemănător? Te-am trădat, în fond. Ştiam că vei fi protectoare, dacă aflai că am probleme, aşa cum ai fost şi cu dragonul acela pe care l-ai salvat. Chiar, unde e?

— L-am trimis acasă, spuse Irene. Se aştepta la întrebare. Era prea riscant pentru el să rămână în lumea asta.

— Probabil o mişcare înţeleaptă. Cu siguranţă nu vreau să pornesc un război cu familia lui. Zayanna îşi mai turnă gin. Este atât de incredibil de posesiv. Mă plictiseşte teribil.

— Unii ar putea spune că râde ciob de oală spartă,

remarcă Irene sec.

Zayanna se bosumflă.

— Irene, nu eşti corectă. Nu vreau să te feresc de pericole şi nici să te împiedic să-ţi faci treaba de Bibliotecară. Dimpotrivă. De aceea nu-mi doresc… să te ucidă cineva.

— Dar dacă Alberich distruge Biblioteca… încercă Irene.

Zayanna era lipsită de expresie.

— Poţi găsi alt angajator, nu? Nu te va opri să fii cine eşti.

— Şi nici pe tine, se pare. Regretul se luptă cu furia, şi pentru o clipă Irene îşi dori să fie suficient de proastă ca să bea ginul din pahar. Ar fi putut să o ajute să se simtă mai bine la gândul că Zayanna nu era şi nici *nu voia* să fie altceva decât o femeie din Neam manipulatoare, mult mai interesată să fie prinsă în joc decât să ştie motivul pentru care era jucat acesta.

Irene se gândi la lista de porţi distruse şi Bibliotecari decedaţi. Ea reprezenta realitatea. Prin comparaţie cu asta, faptul că îi plăcuse cândva Zayanna şi o considerase prietenă era la fel de important ca… o viespe uriaşă asiatică moartă.

— Şi acum, ce? Zayanna se aplecă în faţă. Spune-mi, dragă. Te gândeşti la o contraofensivă devastatoare? Vei sări peste masă şi mă vei ataca? Sau o să fugi în noaptea londoneză?

— Nu prea ar avea sens să fug, spuse Irene. Probabil ai pune vârcolacii pe urmele mele.

— Ah, la naiba, ai ghicit. Aş putea să te las într-o groapă cu şerpi. Făceam asta acasă. Şi apoi am putea bea un cocktail – sau mai multe.

— Ai o groapă cu şerpi?

— Alături, îi confirmă Zayanna. Sau aş putea să te pun în lanţuri.

— Şi pe acelea le ai alături? Irene se aplecă în faţă, cu palmele sprijinite de măsuţă, trecându-şi degetele mari peste marginea ei. Nu-ţi face griji. Înţeleg că nu ai de ales, ţinând cont ce eşti.

Zayanna păru jignită.

— Irene, draga mea, nu e foarte amabil să spui asta.

— Nici nu intenţionam. Irene renunţă să îşi mai clasifice sentimentele şi se decise că putea să simtă atât furie, cât şi milă pentru Zayanna, fără să se excludă reciproc. Chiar deloc.

— Dar suntem prietene. Zayanna îi zâmbi cât de omeneşte posibil. Îţi aminteşti că am fost să înotăm împreună la Veneţia şi că mi-ai povestit despre şcoala ta?

— Şi tu te-ai îmbătat şi te-ai plâns că trebuia să mulgi mereu şerpii şi că nu seduceai niciun erou, spuse Irene. Conversaţia ajunsese în punctul în care trebuia să facă alegeri dificile, şi nu mai putea aştepta să vină ceilalţi. Îmi pare rău că ţi-ai pierdut susţinătorul.

— Pfff, spuse Zayanna. M-am distrat mai bine în ultimele câteva luni decât decenii înainte! Asta mi-a fost menit, dragă.

Irene încuviinţă, înţelegătoare. Apoi răsturnă masa peste Zayanna, cu sticle cu tot.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Masa se trânti cu un zgomot teribil de sticle şi pahare sparte. Zayanna strigă de furie, împingând-o la o parte, dar era deja murată de vodcă, gin şi alte spirtoase scumpe. Podeaua era plină de cioburi. Irene sări în picioare şi profită de confuzia celeilalte, apucând-o de umeri şi târând-o de pe divan. Apoi, o trânti pe podea.

— Nu apeşi niciun buton, îi spuse. Nu eliberezi niciun şarpe şi niciun scorpion, orice-ar fi.

— Gărzi! ţipă Zayanna. În voce i se citea panica: Gărzi! Aici, acum!

Uşa se deschise. În cadrul ei se aflau Kai, Vale şi Singh.

— Mă tem că nu sunt disponibili, spuse el. Le-am putea ţine locul?

Irene tocmai începuse să se bucure de expresia lui Zayanna, când se auzi un clic. Privi cu coada ochiului într-o parte, fără să-şi ia atenţia de la Zayanna. Uşa unei cuşti se deschisese şi un şarpe lung şi verde aluneca treptat afară. Urmară mai multe clicuri, ca un castel din cărţi de joc care se prăbuşea, când alte uşi se deschiseră succesiv.

— Era un buton cu funcţie inversă, scuipă Zayanna. S-a activat când mi-am *luat* piciorul de pe el. Crezi că sunt proastă? Dă-mi drumul!

— Nu, spuse Irene, fermă. Nu se pune problema. O să-mi spui adevărul.

Zayanna se ridică în picioare, cu o mişcare bruscă, dar în loc să o atace pe Irene, o luă la fugă. Irene se aşteptase la o reacţie, dar viteza femeii o luă prin surprindere. Aşa că o placă pe Zayanna ca la rugby, în loc să aleagă o mişcare mai elegantă. Cele două se prăbuşiră împreună, rostogolindu-se pe podeaua împroşcată cu alcool. Zgomote mărunte, de picioruşe agitate de insecte, se auzeau incomod de aproape.

Irene reuşi să o ţintuiască pe Zayanna la pământ, cu un genunchi înfipt în şalele ei şi răsucindu-i un braţ la spate.

— Nu pleci nicăieri, spuse ea. Nu mai pierde…

Zayanna începu să se sufoce şi îşi atinse gâtul cu mâna liberă, chinuindu-se să respire. Un şir de cuvinte îi apărea în jurul gâtului, iar literele negre se ridicau la suprafaţa pielii şi rămâneau acolo, în chip de tatuaj. Irene citi cuvintele printre inelele părului lui Zayanna: ***Trăda. Capturată. Muri.***

Ar fi de rău pentru mine, îi răsunară în minte cuvintele lui Zayanna. *Rău definitiv.*

Irene îi dădu drumul şi o rostogoli pe spate, încercând să vadă mai bine cuvintele în Limbă. Se strângeau ca un laţ, devenind imagini complete, ştanţate ca nişte vânătăi pe gâtul lui Zayanna. Ea încerca să le prindă cu unghiile, dar degetele ei nu găseau nimic solid, iar pieptul i se ridica în timp ce se chinuia să respire.

— Ce se petrece? întrebă Kai, din spatele lui Irene.

— Cred că Alberich a croit o capcană, ca ea să nu vorbească. Ţine şerpii la distanţă, spuse Irene.

Căută cuvinte în Limbă cu care să blocheze ce se întâmpla. Acum putea citi toată fraza, care-i prindea gâtul lui Zayanna într-un inel mortal: ***Înainte să te pot trăda sau să fiu obligată să vorbesc, sau să fiu capturată, voi muri.***

Irene deschise gura, dar o opri un gând brusc, înainte să încerce să folosească Limba pentru a contracara pedeapsa capitală a lui Alberich. Acesta o trimisese pe Zayanna – şi alte persoane din Neamul Frumos – să ucidă Bibliotecari. Se aştepta ca Bibliotecarii să le pună întrebări. Se aştepta ca *ea* să folosească Limba pentru a o salva pe Zayanna.

Ignoră zgomotele din spatele ei şi scotoci în buzunar după o monedă, scoţând un şiling de argint. Dacă nu putea distruge Limba folosind tot Limba, atunci trebuia să găsească altă cale de a strica sentinţa aceea. Funcţionând instinctual, fără un plan, îşi înveli degetele cu mâneca hainei şi apucă moneda.

— Şiling de argint din mâna mea, fă-te fierbinte! porunci ea.

Fuioare de fum se ridicară când metalul arse materialul hainei sale. Zayanna abia dacă se mai zbătea, cu ochii

sticloşi şi abia respirând, întretăiat. Irene îşi înfipse genunchiul pe încheietura stângă a lui Zayanna, pentru a-i ţine braţul jos, o apucă de păr cu mâna cealaltă şi îi dădu capul pe spate, dezvelindu-i gâtul, şi apăsă moneda fierbinte pe cuvântul **muri.**

Zayanna strigă. Irene scrâşni din dinţi şi ţinu moneda apăsată, privind cum cercul de carne arsă ştergea cuvântul de sub el.

Laţul de Limbă din jurul gâtului lui Zayanna se răsuci ca o fiinţă, se împiedică de ultimul verb şi deveni incoerent. Apoi se rupse, iar cuvintele se dizolvară în rotocoale. Zayanna putea respira din nou şi înghiţi guri mari de aer, în timp ce lacrimi îi şiroiau pe obraji şi trupul i se linişti.

— Irene, spuse Kai, cuprins de agitaţie.

Ea se întoarse şi îl văzu călcând pe un scorpion. El arătă spre flăcările albastre acolo unde o baltă de alcool ajunsese la unul dintre radiatoare. Focul începea să se întindă pe podea, iar Irene se trase înapoi.

— Trebuie să plecăm! adăugă el.

— Îl pot stinge, spuse Irene, controlându-se.

Lăsă moneda să cadă. Un semn roşu se zărea pe gâtul lui Zayanna.

— Un moment…

— S-ar putea să fie mai uşor să lăsăm locul ăsta să ardă, sugeră Singh. Nu sunt eu cel care să încurajeze incendierea, dar ţinând cont de numărul de creaturi letale de aici, i-am putea spune *dezinsecţie.*

— Singh are dreptate, spuse şi Vale. Se opri să lovească o cobră cu rămăşiţele unei mese. Sugerez să ne retragem şi să chemăm pompierii.

— Sună bine, spuse Irene rapid, înainte ca oricine să se răzgândească. Cu cât se îndepărta mai repede de flăcări, şerpi, insecte şi cine ştie ce altceva – şi putea să-i pună lui Zayanna întrebări – cu atât mai bine. Apoi putem obţine răspunsuri.

Peste jumătate de oră se aflau în camera de sus a unui pub din apropiere. Chemaseră pompierii (care ajunseseră

la ţanc să salveze cartierul), trepăduşii lui Zayanna fuseseră prinşi de Scotland Yard, iar Zayanna însăşi se ridica în capul oaselor, cerând gin.

Irene căutase prin cameră şi lăsase orice hârtie imprimată pe hol, afară. Spera să reducă astfel riscul ca Alberich să se amestece. Spera şi mai fierbinte că nu va încerca să o găsească şi că presupunea că ea se afla încă în temniţa din Sankt Petersburg.

Vale pornise lămpile cu eter şi trăsese draperiile, ca să nu mai vadă lumina de la incendiul de afară. Zgomotele maşinii de pompieri şi ale mulţimii pătrundeau pe fereastră. Zayanna se aruncase pe unul dintre scaunele şubrede din centrul camerei şi zăcea acolo, netezindu-şi fustele, cu noul ei însemn stacojiu pe gât. Irene se afla în faţa ei, în timp ce Kai păzea uşa, iar Singh şi Vale se foiau în jur.

Zayannei îi revenise complet buna dispoziţie, în ciuda faptului că-şi pierduse animalele de companie şi probabil toate economiile. Fără îndoială, pentru că se afla în centrul atenţiei. Nimeni din Neamul Frumos nu putea rezista.

— Presupun că aş putea să mă predau, dragă, sugeră ea. Ar fi dificil pentru mine să reuşesc să te ucid acum.

— Ai făcut tot posibilul, fu de acord Irene. Îţi dau puncte în plus pentru efort. Şi tocmai ţi-am salvat viaţa.

— Eram în pericol doar pentru că mă capturaseşi tu. Acum ce facem? Zayanna o privi întrebător. Sunt prizonieră?

— Mai degrabă moartă, spuse Kai, cu răceală.

Irene căzuse de acord cu el să fie „poliţistul rău” în ecuaţie, dar, din tonul vocii lui, era îngrijorată că va fi un poliţist de-a dreptul ucigaş.

Zayanna flutură din gene.

— Ameninţi că mă ucizi cu sânge-rece? În faţa unui reprezentant al legii? Nu este *ilegal?*

— Aveţi dreptate, doamnă, spuse Singh. Sunt absolut şocat să aud acest gen de ameninţări. Domnule Strongrock, vă rog să mă scuzaţi o secundă. Mă duc să văd ce fac pompierii. Să-mi spuneţi când să mă întorc.

— Nu te obosi, spuse cu acreală Zayanna. Am înţeles ideea. Irene, ai spus că vrei să mă predau. Mă predau. Şi acum ce?

— Spune-mi despre Alberich, zise Irene. Numele avea un gust amar pe limba ei. Ce pune la cale?

— Încearcă să distrugă Biblioteca, dragă, spuse Zayanna. Apoi, după o pauză: Ah, vrei *detalii!*

— Da. Irene încercă să îşi păstreze răbdarea. Zayanna, permite-mi să mă exprim limpede. Îţi salvez viaţa. În schimb, vreau tot adevărul, şi vreau să fii pro-activă.

— Îmi salvezi viaţa? se bosumflă Zayanna. Ştiu că ai distrus blestemul lui Alberich şi că ţi-am făcut probleme, dar chiar m-ai *ucide?*

— Da, răspunse Irene. Cuvântul ieşi fără dificultate; o privi pe Zayanna drept în ochi şi adăugă: Ascultă-mă, fiindcă îţi spun adevărul gol goluţ! Biblioteca este cu mult mai importantă pentru mine decât eşti tu. Dacă trebuie, te voi da dragonilor sau te voi vinde Lordului Silver, sau te voi împuşca eu însămi. Sunt trei acţiuni care te pot ucide. Sunt singura persoană de faţă care are un oarecare interes să te menţină în viaţă. Văzu îndoiala din ochii lui Zayanna şi trecu la Limbă, transformând cuvintele într-o promisiune fără tăgadă: **Dacă nu îmi spui ce vreau să ştiu despre Alberich, te voi ucide!**

Zayanna tresări pe scaun, de parcă Irene ar fi fost un şarpe veninos, iar ea, victima ameninţată. Poate că era efectul Limbii sau poate expresia lui Irene.

— Nu! strigă ea. Te rog!

— Vale. Irene întinse o mână. Pistolul, te rog.

Vale îi trânti pistolul în mână, fără un cuvânt.

Nu crede că aş face-o. Crede că blufez, să o conving.

Irene se gândi la coridoarele şi camerele întunecate ale Bibliotecii, la poarta care izbucnise în flăcări şi la lista de Bibliotecari ucişi. Ridică pistolul şi îl îndreptă spre Zayanna.

Zayanna se uită în gura pistolului. Nu se juca însă cu buclele, ca de obicei. Mâinile i se încleştară pe braţele scaunului. Respira repede, cuprinsă de panică.

— Eu… înghiţi. *Fie!* Se aruncă din scaun, îngenunchind în faţa lui Irene. Îţi spun ce ştiu şi jur că îţi voi spune adevărul. Mă predau, de data asta chiar mă predau.

Irene îi înapoie pistolul lui Vale şi încercă să îşi liniştească bătăile inimii. Fusese aproape. Nu se gândise niciodată la sine ca la genul de persoană gata să ucidă pentru informaţii. Îi ieşiseră câteva ameninţări convingătoare, dar acelea fuseseră de faţadă. Era o surpriză neplăcută să afle că era gata să acţioneze letal şi că ar fi făcut-o cu atâta uşurinţă.

— Ridică-te, spuse ea, scârbită. Înapoi pe scaun, te rog. Accept să te predai, însă trebuie să-mi spui tot adevărul.

Zayanna se culese de pe jos şi alunecă înapoi în scaun, fără să-şi fi prăfuit măcar ciorapii.

— Ce face este…

Se auzi un bubuit în uşă.

— Un domn îl caută pe domnul Strongrock! strigă barmaniţa de jos.

Irene se întoarse (de fapt, toată lumea se întoarse) spre Kai. Chiar şi Zayanna părea curioasă, deşi poate fiindcă întreruperea o elibera de presiune.

Kai păru şi el uimit.

— N-am zis nimănui să ne întâlnim aici, protestă el. Cum să spun? Nici măcar nu ştiam unde vom fi.

Putea fi un şiretlic abil de a pătrunde în cameră şi a-i ucide pe toţi. Sau un mesaj autentic pentru Kai, caz în care venea, mai mult ca sigur, de la familia lui sau de la Li Ming. Şi *atunci,* Irene trebuia să-l asculte.

— Să vedem cine este, sugeră ea.

Condus de o barmaniţă curioasă, Li Ming era cel care stătea în faţa lor, arătând perfect în nuanţele obişnuite de cenuşiu şi cu o servietă în mână. Nu privi prin cameră şi nu pufni dezgustat, dar era clar că evitase asta numai din politeţe.

— Alteţă, i se adresă lui Kai, sper că n-am venit într-un moment nepotrivit.

— Prezenţa ta este mereu bine-venită, spuse Kai, cu manierele de curtean venindu-i în ajutor, în timp ce

închidea uşa şi o îndepărta pe barmaniţă. Tocmai interogam această femeie din Neam.

— Pot să vă ajut? întrebă Li Ming.

Irene o urmărea pe Zayanna cu coada ochiului. O văzu reevaluând situaţia şi afundându-se mai adânc în scaun.

— De fapt, Lord Li Ming, Zayanna, aici de faţă, era pe cale să ne povestească despre planul lui Alberich.

Era un lucru bun ca dragonii să ştie ce se întâmpla? Irene nu îşi dădea seama de ce ar fi fost un lucru rău. Nu ar fi cooperat niciodată cu Alberich, ceea ce-i transforma în aliaţi, automat.

— Dacă mesajul tău pentru Kai poate aştepta câteva minute, îi permiţi să vorbească mai întâi?

— Cu plăcere, răspunse Li Ming. Are cumva legătură cu o lume în care Alteţa Sa a întreprins recent investigaţii şi unde am auzit că s-a produs agitaţie?

— Da, chiar voiam să-ţi vorbesc despre asta, spuse Kai, cam repede. Poate după ce ne ocupăm de problema de faţă?

Li Ming încuviinţă. Se postă lângă Kai, cu trei centimetri mai înalt decât el şi mult mai bine îmbrăcat. Păreau parte dintr-un set de statui, încremeniţi în marmură, dar gata să se elibereze în orice clipă, cu o putere înlănţuită, controlată, dar mereu prezentă.

Irene se întoarse iar spre Zayanna. Dacă avea Kai probleme din cauza misiunii lor în Rusia, se va ocupa de asta mai târziu.

— Ce pune la cale Alberich? întrebă ea, direct.

— E o chestie cosmologică, dragă. Te rog să mă asculţi, chiar nu ştiu să explic cum trebuie. Ştiu că Biblioteca ta este conectată la sfere de pretutindeni, nu?

Irene ştia că „sfere” era termenul Neamului pentru lumi alternative.

— Este, fu ea de acord. Şi?

— Ei bine, sferele care sunt mai comode pentru neamul meu – cele pe care mătuşa Isra le-ar fi descris drept „de înaltă virtute”... ţi-o aminteşti? Zayanna aşteptă ca Irene să încuviinţeze. Există un punct în care devin cu adevărat

instabile. Sunt periculoase chiar şi pentru noi. Recunosc că nu ştiu sigur, dar cred că este la fel şi în celălalt taler al balanţei, nu? Se uită la Kai şi la Li Ming. Există locuri atât de rigid ordonate încât chiar şi voi să nu puteţi exista acolo fără să vă pierdeţi personalitatea?

Kai şi Li Ming schimbară o privire. Într-un târziu, Li Ming vorbi, alegându-şi cuvintele cu mare grijă:

— Este adevărat că fiinţa umană necesită un minim de haos, pentru a fi recunoscută drept om. Dar există lumi complet statice. Sunt necesare pentru funcţionarea realităţii, dar nu sunt locuri în care dragonii sau oamenii să poată locui. Sunt, într-adevăr, prea rigide.

Tăcu din nou, deşi nu era clar dacă din cauza jenei obscure la ideea că ar fi putut exista prea multă ordine sau pentru că nu voia să spună mai multe.

— Pot accepta că ambele capete ale realităţii sunt periculoase, spuse Irene. Cum sunt aceste sfere instabile relevante pentru Alberich?

Zayanna îşi trecu degetele prin păr.

— Îmi doresc să fi capturat pe cineva care să priceapă totul. Ce am înţeles eu din explicaţia lui Alberich a fost că el leagă cumva una dintre sferele cu adevărat instabile de altele, mai stabile. Şi face asta folosind cărţi unice din acele sfere stabile, pe care le-a furat înainte să pună mâna pe ele Biblioteca ta.

Îşi flutură mâinile prin aer, căutându-şi cuvintele.

— Imaginează-ţi că Biblioteca ta este o sferă în centrul unei reţele de lanţuri. Toate lumile pe care le influenţează sunt legate de ea prin acele lanţuri. Lanţurile sunt create prin puterea cărţilor speciale, unice. Şi ştiu cât de mult îţi iubeşti cărţile, dragă. Aşa că, dacă o carte este luată dintr-o lume şi ţinută la Bibliotecă, se creează o conexiune şi astfel se naşte haosul. Cunoşti aceste lanţuri drept porţi către Biblioteca ta. „Traversări”, nu aşa le spui tu?

Zayanna aşteptă ca Irene să încuviinţeze, apoi continuă.

— Cu cât mai multe cărţi reţine Biblioteca dintr-o anumită lume, cu atât este mai puternică şi conexiunea cu ea. Dar acum Alberich îşi aduce propria sferă, cea

instabilă. Fură o carte dintr-una dintre „lumile satelit” ale Bibliotecii, dacă vrei, dar în loc să o ducă la Bibliotecă, o leagă de lumea lui haotică. Face asta iar şi iar – nu ştiu cât de frecvent, dar am impresia că este un plan pe termen lung. Dar universul nu permite ca o lume să fie legată de două centre de influenţă. Nu funcţionează aşa. Problema Bibliotecii tale este că aceste noi conexiuni trag sfera instabilă în acelaşi loc cu Biblioteca. Acum, domeniul instabil al lui Alberich înlocuieşte, de fapt, Biblioteca, într-un mod metafizic. Şi mai multe dintre celelalte lumi încep să se sincronizeze cu sfera instabilă, iar efectul de înlocuire se resimte tot mai puternic. Aşa că, în timp, porţile către alte lumi dinspre Biblioteca ta explodează – chiar dacă Alberich n-a furat nicio carte conectată. Sfera pe care o foloseşte el preia toate celelalte legături.

Irene simţi că păleşte.

— Cu siguranţă că aşa ceva nu este posibil.

— Păi tu să-mi spui, dragă, ridică din umeri Zayanna. De unde să ştiu eu ce e posibil şi ce nu? Mie îmi sună plauzibil. Nu există o lege privind două lucruri care nu pot ocupa acelaşi loc în acelaşi timp, inspectore?

Singh se încruntă.

— Cred că este mai degrabă un principiu ştiinţific decât juridic, doamnă.

— Dar dacă este un proces în desfăşurare, spuse Irene, ce se întâmplă dacă…

— *Când,* dragă, o corectă Zayanna. Aşa cum a vorbit el despre plan, e vorba de *când.*

— Când atinge… sincronizarea completă, încheie Irene, cu gura uscată.

— Păi, a zis c-ar fi două posibilităţi. Zayanna se încruntă, încercând parcă să îşi amintească vorbele exacte. Fie sfera instabilă va scoate Biblioteca în afara timpului şi spaţiului, uzurpându-i toate conexiunile cu celelalte lumi. Noul domeniu al lui Alberich va elimina complet Biblioteca şi o va face imposibil de atins, şi tot aşa. Sau procesul va face să explodeze atât Biblioteca, cât şi sfera instabilă. Era foarte indecis, pentru că a doua idee părea mai eficientă,

în termenii distrugerii Bibliotecii. Dar însemna şi că şi-ar pierde toate cărţile.

— Mai am câteva întrebări, spuse Irene, încă încercând să proceseze magnitudinea acestei distrugeri potenţiale. Alberich a spus cum poate fi împiedicat procesul?

— Dragă, doar nu e atât de prost. Am jurat cu toţii să-l ascultăm şi să ducem planul la îndeplinire şi ne-a ameninţat cu o soartă mai rea decât moartea, dacă nu făceam întocmai. A mai aruncat şi blestemul acela asupra mea şi asupra celorlalţi, ca să murim dacă eram capturaţi sau îl trădam, şi tot aşa, însă chiar şi aşa nu ne-a spus *totul.*

— Iar faptul că am rupt blestemul înseamnă că acum poţi să nu îl asculţi?

— Sau că tragi de timp, sugeră Kai.

— Recunosc că, dacă ar arunca în aer Biblioteca aici şi acum, mi-ar rezolva toate problemele. N-aş mai avea conflicte de interese! Zayanna îi zâmbi lui Irene, veselă.

Stomacul lui Irene se strânse.

— Cât timp avem?

— Nu ştiu, spuse Zayanna. Sincer, nu ştiu. Ai cuvântul meu. Dar nu cred că mai durează mult.

Expresia ei era prietenoasă, chiar plină de simpatie, dar nu exista o înţelegere autentică a emoţiilor lui Irene în spatele ei.

Îşi dă seama că m-ar durea dacă Biblioteca ar fi distrusă, se gândi Irene. *Doar că nu percepe* de ce *sau cât de tare.*

Focul din apropiere fusese stins deja, iar zgomotele conflagraţiei şi maşinilor de pompieri se stinseseră şi ele. Strada nu începuse încă să se agite de dimineaţă. Totul era tăcere, iar Irene se gândi cum să îşi formuleze următoarea întrebare.

— Poţi duce oameni în sfera asta instabilă? întrebă ea.

Zâmbetul lui Zayanna dispăru.

— Dragă, este o idee foarte, foarte rea.

— Dar nu negi.

Zayanna îşi muşcă buza de jos.

— Spun să mă laşi să mă gândesc. Nu trag de timp. Cred

c-ar fi posibil.

— Bine.

Putea lua o echipă de Bibliotecari, puteau strica tot ce făcuse Alberich şi poate-l eliminau şi pe el, pe parcurs. Problemă rezolvată. Era un plan foarte şubred, dar era 100% mai mult decât ce avusese cu o jumătate de oră înainte. Se întoarse spre Li Ming.

— Îmi cer scuze pentru amânare. Ai un mesaj pentru Kai?

— Pentru Alteţa Sa, şi implicit pentru tine. Stăpânul meu ştia că Alteţa Sa îţi va transmite oricum informaţia.

Li Ming îi oferi lui Irene un zâmbet rapid. Îşi puse servieta pe masă, o deschise şi le arătă documentele scrise din interior. Cerneala neagră părea să reflecte lumina, de parcă faptul că o vedeau îi dădea o importanţă nesănătoasă.

— Avem o propunere…

Aerul pulsă de parcă ar fi fost suprafaţa unei tobe lovite de o mână neglijentă, iar zumzetul puterii Bibliotecii afectate de haos pătrunse în cameră.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Servieta diplomat a lui Li Ming se deschise complet, ca şi cum o mână nevăzută ar fi desfăcut capacul. Scrisul de pe hârtiile din interior se zvârcoli şi se aprinse, reformându-se în modele instabile. Li Ming se dădu înapoi, iar în spatele lui, Kai tresări şi el; amândoi aveau expresii similare de scârbă întipărite pe feţe. Hârtiile foşneau, zumzăind ca un cuib de viespi.

Irene cunoştea deja gustul puterii lui Alberich, iar puterea lui atingea cote periculoase.

— Deschideţi un geam! urlă ea.

Se întâmplase şi în peşterile vârcolacilor, unde fuseseră prezente trei ingrediente: un tip de scriere, o Bibliotecară şi voinţa lui Alberich. Acesta îşi dăduse iar seama unde era, şi, de data asta, documentele lui Li Ming îi oferiseră un punct de coagulare. Dacă era un mesaj, o să facă sigur victime.

Vale se chinui cu zăvorul ferestrei, dar ruginise pe loc.

— Este blocat, raportă el calm. Dar el nu putea simţi puterea crescândă, aşa cum o simţea Irene, şi nu avea aceeaşi repulsie ca dragonii. Singh, încearcă-l pe cel…

— Nu avem timp. La o parte, domnilor. **Geamuri, deschideţi-vă!**

Ambele geamuri din cameră se deschiseră, trăgându-şi zăvoarele. Erau geamuri separate la mijloc şi se ridicară la înălţimea completă, lovindu-şi marginile superioare cu putere şi crăpându-şi ramele. Sticla se scutură deasupra pervazurilor şi în cameră, odată cu ceaţa rece a zorilor.

Scrisul de pe documente se dizolvase într-un şuvoi constant de cuvinte în Limbă: încâlcite, fără sens, nu erau propoziţii, porţiuni din ele nici măcar nu păreau coerente. Servieta se zguduia pe masă, tresărind pe loc parcă electrocutată, iar zumzetul crescând al puterii era suficient de limpede să îl audă chiar şi Vale sau Singh.

Irene îşi înfăşură mâinile între cutele şifonate ale fustei, în încercarea de a le proteja, şi închise capacul servietei.

Când o atinse, tresări cu o vibraţie dureroasă care-i reverberă în oase şi o făcu să simtă recunoştinţă la contactul foarte scurt.

— Kai, porunci ea, ajută-mă cu masa!

Din fericire, Kai îi prinse imediat intenţia. Scrâşnind din dinţi, apucă o parte a mesei când ea o apucă pe cealaltă. Alergară spre fereastră împreună, aruncând servieta cu documentele pe strada pustie.

Explozia zdrobi şi sticla rămasă la geamuri şi mătură aerul cu un val de căldură. Toată lumea se aplecă, chiar şi Li Ming. Apoi urmă tăcerea, cu excepţia zăngănitului pe care îl făceau cioburile când cădeau.

Afară izbucniră strigăte înfundate, însoţite de bufnetele oamenilor care-şi deschideau geamurile şi se aplecau să vadă ce se petrecea, să se plângă sau ambele.

Irene îşi scutură mâna, încercând să scape de vibraţie.

— Îmi pare rău pentru documente, spuse ea. Sper că nu era nimic important.

Li Ming privi cu jale în direcţia în care zburase pe geam servieta.

— Nimic prea important, spuse el, iar Irene nu-şi putu da seama dacă era sau nu ironic. Doar nişte schiţe de tratat, în cazul în care Biblioteca ar dori să depună o petiţie către stăpânul meu şi fraţii lui, pentru protecţie. Înţeleg că Alberich a fost acum?

— Da, răspunse Irene, o parte din ea reacţionând automat, în timp ce cealaltă înregistra ideea că se scăldau în ape politice periculoase.

Să se arunce la mila regilor dragoni era cu siguranţă o opţiune pentru Bibliotecă, pentru supravieţuire. Dar ar fi însemnat să îşi piardă neutralitatea atât de importantă. Oricât de amabili ar fi părut regii dragoni, din acel moment Biblioteca ar fi depins de ei. Şi oricâtă autonomie li s-ar promite în acele tratate, la un moment dat ar fi ajuns să accepte ordine.

Se uită şi-l văzu pe Kai încruntându-se, cu siguranţă făcând aceleaşi calcule în minte. Nu putea învinui regii dragoni fiindcă profitau de situaţie. Era cel mai practic

lucru de făcut. Aşa reacţionau conducătorii când vedeau oportunitatea. Dar asta limita şi aşteptările ei de la Li Ming, în termenii ajutorului împotriva lui Alberich…

De asemenea, cât putuse Alberich vedea acum? Nu ştia cât de mult putea vedea persoana care se afla la celălalt capăt al acelui gen de conexiune – fie că era Biblioteca, fie că era Alberich. Poate că el simţea doar prezenţa ei, iar acţiunile lui erau echivalentul metafizic al aruncării unei grenade în cameră. Sau poate că vedea cine mai era acolo. Cum ar fi Zayanna. Caz în care…

Irene înjură, ignorând privirile şocate ale tuturor bărbaţilor prezenţi, care fie o considerau deasupra unor asemenea manifestări, fie refuzau să admită că asemenea cuvinte existau. Apoi, o apucă pe Zayanna de umăr.

— Zayanna, poţi să mă duci în sfera lui Alberich? Acum?

Zayanna clipi, derutată.

— Posibil, da, dragă, dar de ce te grăbeşti?

— Pentru că nu ştiu dacă Alberich şi-a dat sau nu seama că eşti şi tu aici. A ţintit efectul spre mine, arătă ea spre geamul pe care aruncase documentele. Dacă ştie că eşti aici, dacă-şi dă seama că îi dezvălui planurile…

— Dar a trebuit, pentru că m-ai ameninţat… protestă Zayanna.

— În fine. Da, ne-ai spus, şi lui nu îi va păsa de ce. Acum ştim ce se petrece, iar dacă află că noi ştim, va găsi o cale să ne oprească. Viaţa ta va fi, probabil, scurtă şi interesantă, dar mai ales foarte, foarte scurtă. Irene se întoarse spre ceilalţi. Îmi pare rău, dar nu cred că avem de ales. Zayanna ne va duce acolo pe loc.

— Irene, spuse încet Zayanna. Cred că este o idee absolut fantastică, dragă. Şi ai absolută dreptate că Alberich mă va ucide în chinuri, dacă-şi dă seama că am vorbit – sau chiar doar că *aş putea* să vă spun totul, după ce află că am supravieţuit. Dar există o problemuţă cu planul tău.

— Care? spuse Irene printre dinţi.

— „Noi”. Pot ajunge în sfera lui Alberich şi probabil pot duce o persoană cu mine. Atât. Îşi desfăcu braţele,

scuzându-se. Draga mea, eu nu sunt nici Lord Guantes, nici Lord Silver, nimic atât de puternic.

Dacă eram, nu ajungeam aici, spunea ea fără cuvinte.

— Atunci, mă duci pe mine, spuse Kai, făcând un pas în faţă.

— Alteţă, nu! protestă Li Ming.

Chiar în timp ce Irene spunea „Cu siguranţă, nu!”, iar Zayanna: „Imposibil!”.

Irene făcu un semn spre Kai ca să-i oprească protestele şi îi spuse lui Zayanna.

— De ce este imposibil?

— Este dragon, răspunse ea. Este mai dificil de dus. Nici măcar nu ştiu dacă aş putea să-l iau. Şi nu cred că i-ar plăcea nivelul de haos de acolo. Zâmbi neplăcut.

— Deci mă duc singur... începu Kai, apoi se opri. Irene îşi aminti cum călătorise între lumi. Era complet diferit de cum călătoriseră înainte cu cei din Neam, şi ştia asta. Cum s-ar fi potrivit metoda lui cu a lui Zayanna, şi cum să ştie unde să meargă, fără ea?

Kai şi Vale schimbară o privire. Singh o văzu şi spuse:

— Domnule Vale, cu siguranţă nu vă gândiţi...

— Nu, spuse Irene. Vale, îţi preţuiesc abilităţile, dar numai unul dintre noi poate ajunge în sfera lui Alberich, iar dacă aşa stau lucrurile, eu pot reuşi mai multe decât tine. Eu plec. Îi întinse mâna lui Zayanna şi adăugă: Şi am face bine să mergem acum, în loc să stăm şi să vorbim.

Kai rămase pe loc, clocotind de furie, gândindu-se cu siguranţă la ideea de a o lovi pe Irene în cap sau de a o reţine, în loc să-i permită să accepte o propunere sinucigaşă.

— Ar putea fi un truc ca să te amăgească acolo şi să îşi asume meritele pentru capturarea ta, spuse el, cu un nivel de control surprinzător.

— Aşa este? o întrebă Irene pe Zayanna.

— Nu o să neg că m-am gândit la asta, spuse ea. Dar crezi că Alberich ar crede sau ne-ar ucide pe ambele, din principiu? Draga mea... dragilor... Gestul ei cuprinse întreaga cameră. Jur că o duc doar pe Irene în sfera lui

Alberich şi că nu plănuiesc să o vând.

Cuvântul *vând* îl făcu pe Kai să tresară. Nu era de mirare, ţinând cont de ce aproape că i se întâmplase de curând.

— Şi spui adevărul când afirmi că poţi lua o singură persoană? întrebă el.

Zayanna îşi duse mâna la inimă şi luă mâna lui Irene în cealaltă.

— Jur că da.

Lăsându-i pe cei doi să se privească urât, Irene se gândi la un plan. Nu era chiar pus la punct, dar era tot ce avea.

— Kai, trebuie să faci ceva.

— Ce? întrebă Kai bănuitor.

— Nu încerc doar să te dau la o parte ca să mă arunc în braţele pericolului, spuse Irene. Felul în care el îi evita privirea îi spunea că tocmai asta îşi imaginase. Trebuie să transmit informaţia celorlalţi Bibliotecari. Poţi face tu asta pentru mine?

— Dar nu pot intra în Bibliotecă, spuse el. Va trebui să mă duci.

— Kai, cred că faci pe prostul. Irene îşi simţea panica din voce şi încercă să se calmeze. Nu era uşor. Ce urma să facă îi afecta controlul. Acum câteva zile, ai spus că mă poţi găsi în diverse lumi alternative. O cunoşti pe Coppelia, iar Bradamant ne-a spus că este plecată în misiune. Găseşte-o pe ea. Găseşte toţi Bibliotecarii, fie că sunt studenţi sau seniori.

— Te cunosc mai bine decât pe ei, deci eşti mai uşor de găsit, spuse Kai sec. Chiar încerci să mă dai la o parte. Inacceptabil.

— Ai o idee mai bună?

— Sunt convins că poate găsi o cale să mă ia şi pe mine. Privirea lui Kai către Zayanna era aproape la fel de duşmănoasă ca privirea ei către el. Doar pentru că spune că sunt mai greu de deplasat nu înseamnă că e imposibil. Important este să ajung în sfera lui Alberich.

— Care este haotică prin *natura* ei, izbucni Irene, exasperată. Nu mă asculţi? Kai, eşti dragon, e ultimul loc

în care să mergi tu.

— Domnişoara Winters are dreptate. Li Ming se apropiase de ea să o susţină. Alteţă, cu siguranţă vă daţi seama cum ar arăta dacă domnişoara Winters v-ar duce într-o lume haotică. Abia dacă aţi reuşi să vă păstraţi forma adevărată acolo, darămite să o ajutaţi. Mai rău, ar face-o doar pentru a-şi susţine propria facţiune. Unchiul Alteţei Voastre nu ar fi de acord, iar tatăl vostru s-ar împotrivi.

Kai deschise gura şi o închise la loc. Vale şi Singh discutau într-un colţ, pe un ton scăzut, şi chiar dacă nu îşi dădea seama ce spuneau, era evident că Singh făcea tot ce putea să îl convingă pe Vale să nu facă un lucru, şi nu era greu de ghicit ce.

— Îmi pare rău, Vale, în aventura asta nu te poţi infiltra pe ascuns.

— Trebuie să plecăm, spuse Irene.

Încerca să nu se gândească la principalul motiv pentru care se grăbea: cu cât întârzia mai mult, cu atât găsea mai multe argumente pentru a demonstra că „planul” era doar foarte *prost.* Toate cuvintele pe care i le aruncase lui Bradamant mai devreme se întoarseră împotriva ei. *Nesăbuit. Prostesc. Periculos.* Să plece singură cu o femeie din Neam, despre care ştia că nu este de încredere, pe domeniul privat al celui mai mare duşman al Bibliotecii, duşman care deja avea un dinte împotriva ei... Poate chiar doi, în funcţie de cum luase Alberich povestea de la Palatul de Iarnă. Nici că se putea mai rău.

Ba da, *putea* fi mai rău. Era o şansă, o oportunitate, dar numai dacă Irene profita de ea acum. Se întinse şi luă mâna lui Kai.

— Am încredere în tine. Avertizeaz-o pe Coppelia, avertizează-i pe ceilalţi. Când ajung în sfera lui Alberich, fie voi forţa o trecere către Bibliotecă, să putem aduce întăriri, fie voi găsi o altă cale de a o marca şi de a aduce oamenii înapoi.

Era conştientă că putea fi imposibil să ajungă la Bibliotecă, din lumile cu nivel ridicat de haos, însă era

doar unul dintre lucrurile la care încerca să nu se gândească. Altul era dacă va fi capabilă să funcţioneze ea însăşi acolo. Avea să afle în curând.

El îi strânse mâna.

— Irene, fă ceva pentru mine.

— Ce?

— Spune-mi în Limbă că te întorci.

Cât de neplăcut! Se uită urât la el, dar el nu îi dădu drumul mâinii.

— Chiar este necesar?

— M-ar face să mă simt mai bine.

— Cum ai ajuns atât de manipulator?

— Fără îndoială privindu-şi mentorul, comentă Vale. Winters, este un plan nesăbuit, dar îmi dau seama că nu ai de ales. Să ne spui că intenţionezi să te întorci pare a fi minimul pe care îl poţi face să ne linişteşti.

— Intenţionez să mă întorc la voi. Poftim, sunteţi mulţumiţi?

Cuvintele în Limbă erau şi o promisiune către ea însăşi. I-ar fi plăcut să se plângă că nu ştia de ce erau atât de supăraţi, ţinând cont că ea era cea care înfrunta pericolul. Dar sinceritatea o făcea să recunoască faptul că, dacă ei ar fi plecat, ea ar fi făcut tot posibilul să îi urmeze. Sinceritatea nu o ajuta deloc: stătea în calea capacităţii ei de a se plânge în voie de dorinţa lor de a o proteja şi o făcea să se simtă vinovată.

— Nu sunt nici pe departe mulţumit. Kai o trase într-o îmbrăţişare strânsă, aproape făcându-i rău. Ştiu că nu te pot convinge acum, murmură el în urechea ei. Dar când te întorci, o să discutăm despre viitor.

Irene oftă, îmbrăţişându-l şi ea şi încercând să se convingă că o făcea doar din obişnuinţă şi nu pentru că avea nevoie.

— Asigură-te că avem coniac, murmură ea.

Kai îi dădu drumul. Dar Li Ming făcuse un pas în faţă. Era neobişnuit de sever. De obicei, se mulţumea – sau cel puţin aşa lăsa să pară – să rămână în fundal, doar oferindu-i lui Kai sfatul său. Poate avea o sugestie esenţială?

— Este de neconceput, domnişoară Winters, spuse el. Camera se răci brusc, iar lămpile cu eter se tânguiră în soclurile lor, ca nişte muşte pe moarte, apoi se aprinseră mai tare, transparente. Nu poţi pleca.

Nu era o sugestie esenţială.

— Pare cea mai bună opţiune, începu Irene.

Li Ming făcu un gest scurt cu o mână. I s-ar fi potrivit unui judecător care pronunţa o sentinţă de vinovăţie.

— Creatura aceea nu prezintă încredere. Chiar dacă jură că spune adevărul, nu putem fi siguri. Îţi rişti viaţa şi pe a tuturor celor care depind de tine. Stăpânul meu nu ar fi de acord să faci acest pas. *Eu* nu sunt de acord.

— Îmi pare rău, spuse Irene. Îţi apreciez opinia, dar…

— Nu mai avem timp pentru politeţuri. Modelele de solzi cunoscute se iviră pe pielea lui Li Ming ca gheaţa pe suprafaţa unui râu. Ferestrele zăngăniră când afară se înteţi vântul. Era frumos, distant, intangibil şi complet sigur de ce făcea. Nu voi permite să se producă această nebunie.

— Decizia nu îţi aparţine, se răsti Irene.

— Orice fiinţă raţională are dreptul şi datoria de a te opri să te sinucizi.

Vântul rece devenise muşcător, cu un gust aspru de iarnă şi pâraie îngheţate. Irene nu se întrebase niciodată cât de puternic era Li Ming. Jucase mereu rol de servitor sau de consilier, rămânând în umbră. Era posibil să fi fost o mare greşeală din partea ei.

— Eşti o Bibliotecară mai mică în rang. Această datorie ar trebui lăsată altora. Stăpânul meu ţi-ar interzice această acţiune. Alteţă, ajută-mă să o reţin.

Zayanna tremura, cu braţele strânse în jurul corpului. Furia o încălzea pe Irene. Îi aruncă lui Kai o privire piezişă, lăsându-l să reacţioneze. Dar Kai ezită.

Irene îşi dădea seama cât de limpede trebuia să i se pară. Logica era tentantă. Irene se punea în pericol – judecata ei nu funcţiona, evalua greşit situaţia. Ar fi trebuit să o reţină pentru binele ei. Servea Biblioteca dacă o ţinea în siguranţă. Totul avea rost, şi era totuşi cea mai profundă

trădare doar să se *gândească* la asta, să se uite la ea, să gândească aşa şi să nu îi fie ruşine.

Irene se întoarse spre Li Ming.

— Poţi încerca să mă reţii, spuse ea, cu o voce la fel de rece precum vântul. Nu vei reuşi. Trebuie să plec. *Zayanna!* spuse şi o apucă de încheietură.

Li Ming dădu din cap, de parcă nu era surprins, şi întinse mâna să o apuce pe Irene de umăr. Kai îl interceptă cu o clipă înainte să o atingă. Răceala care emana din mâna lui Li Ming atinse pielea lui Irene ca o ninsoare proaspătă, iar ea se trase înapoi, târând-o pe Zayanna după ea.

— Aşteaptă, spuse Kai, iar inflexiunile care arătau că înţelege că face parte dintr-o ierarhie erau brusc prezente în vocea lui. Dar i se adresa lui Li Ming, nu ei: Are permisiunea mea să facă asta.

— Alteţă, este o nebunie… protestă Li Ming.

Irene privi peste umăr în timp ce se grăbea cu Zayanna către uşă şi văzu că, deşi niciunul dintre dragoni nu se mişca, se luptau unul cu celălalt de pe loc. Erau două forţe ale naturii, arătând tot mai puţin uman cu fiecare secundă, în timp ce solzii le creşteau pe piele şi ochii le sclipeau într-un stacojiu draconic. Vântul de afară urla, fiindcă i se refuzase ţinta.

Irene nu mai pierdu timpul. Cu un semn de rămas-bun către Vale şi Singh, ieşi din cameră şi o porni pe scări, cu Zayanna în spatele ei.

Strada era copleşită de vânt: se rostogolea peste ea ca o prezenţă fizică, zgâlţâind ferestre şi izbind obloane, smulgând ceaţa ca să dezvăluie cerul care se lumina. Irene nu îi dăduse drumul lui Zayanna, de teamă că ar putea dispărea fără urmă.

— Deci cum ajungem acolo? întrebă ea.

Zayanna oftă.

— Mă iei de mână şi mergem, dragă. Sau poate continuăm să alergăm. Nu pot duce un cal, cu atât mai mult o trăsură. Mă tem că va fi dificil.

— Poţi să îmi povesteşti despre sfera lui Alberich în timp

ce mergem, îi sugeră Irene.

Cotiră la stânga pe o străduţă întunecoasă. Era genul pe care Irene l-ar fi evitat, dar Zayanna sprintă pe ea fără ezitare.

— În mare parte arată ca o bibliotecă, gâfâi Zayanna. Nu sunt sigură dacă arăta aşa de la început, dacă a făcut-o el să arate aşa sau dacă va arăta aşa pentru că ia locul Bibliotecii tale. Ţi-am spus că nu mă pricep la metafizică. Mă derutează.

Se întoarse la stânga, pe o altă străduţă. Avea ziduri cenuşii de beton care se ridicau deasupra lor mai mult decât ar fi fost posibil în zona aceea a Londrei. Vântul se potolise, iar aerul era fierbinte şi duhnea a ulei.

— Alberich are paznici? întrebă Irene.

— Eu nu am văzut. Zayanna se încruntă – o linie subţire între sprâncenele sale elegante. Nu mai fugea, ci doar mergea foarte repede. Erau câţiva oameni în jur, însă erau doar oameni. Nu ai fost niciodată atât de adânc în haos? Când avansezi foarte mult, oamenii obişnuiţi nu au foarte multă personalitate reală. Sunt foarte utili când este nevoie de ei pentru roluri de figuranţi, dar nu au o putere stabilă, dacă mă înţelegi. Nu au la fel de multă însemnătate ca unii din Neam sau chiar ca dragonii ori Bibliotecarii ca tine.

Irene se înfioră în sinea ei. Oameni fără personalitate autentică, elemente de scenografie sau figuranţi în psihodramele Neamului.

— Ar trebui să ai grijă, spuse ea sarcastic. Dacă o ţii tot aşa, te vei convinge că dacă haosul acaparează toate lumile, tot vei pierde, pentru că vei rata toate interacţiunile interesante cu alţi oameni.

— Poate, dragă, dar nu suntem singurii care se contrazic.

Zayanna o luă din nou la stânga, tot mai încruntată. Mergeau între ziduri de piatră cenuşie, iar pietrele de sub picioarele lor erau umede de la rouă dimineţii. Pe ziduri atârna liliac, umplând aerul cu un parfum dulce.

— Ce spunea Li Ming despre locurile atât de ordonate şi

mecanice încât nici măcar dragonii sau oamenii nu pot exista în ele? Lumea continuă să spună că vrea război, ca să câştige. Dar tot ce vor toţi de fapt este ca ai lor să o ducă mai bine. Nimeni nu vrea ca duşmanii să triumfe. Se opri, gânditoare, apoi explică: Nimeni întreg la minte.

— Aceasta-i buba, mormăi Irene. Încercă să-şi amintească unde spusese Shakespeare asta. Spera că nu într-una dintre tragedii. Mi-aş dori să fiu din nou printre cărţi.

— Putem merge la vânătoare de cărţi după asta, îi sugeră Zayanna. Le furăm de la dragonul ăla argintiu…

— Ba nu furăm nimic, zise Irene în grabă, înainte ca Zayanna să spună ceva mai rău. În plus, nu poţi fi Bibliotecară.

— Cred că sunteţi plini de prejudecăţi. Trecerea era acum atât de îngustă că erau forţate să meargă una în spatele celeilalte, deşi Irene continua să o ţină pe Zayanna de mână. De ce nu pot şi eu să fur cărţi?

Irene se gândi şi respinse toate argumentele care începeau cu *Nu înseamnă doar să furi cărţi.*

— Pentru că ar trebui să juri credinţă Bibliotecii, spuse ea. Permanent, pentru totdeauna, pe viaţă şi pe moarte. Ai face asta, Zayanna?

Zayanna râse, deşi niţel forţat, iar Irene nu îi putu vedea faţa.

— Cât de adevărat, draga mea! Eu sunt doar o musculiţă frivolă, obsedată de sine. Cât de bine mă cunoşti.

O parte din Irene voia să îşi dea una pentru că spusese un lucru greşit, câtă vreme depindea de Zayanna să o ducă în sfera lui Alberich. O altă parte se simţea vinovată, fără motiv. *A recunoscut că a lucrat pentru Alberich şi împotriva noastră, că a încercat să ne ucidă pe mine şi pe Kai, iar eu sunt jenată fiindcă i-am rănit sentimentele. Nu este nici logic, nici inteligent.*

— Îmi pare rău, spuse ea. Dacă merita sau nu scuze, nu conta. I se părea o idee bună să i le ofere. Nu îşi putea permite să o întoarcă împotriva ei, acum. Ştiu că îţi făceai treaba şi atât. Şi îmi pare rău că te-am însemnat. Era

singura cale la care m-am putut gândi pentru a-ţi salva viaţa.

Zayanna îşi atinse arsura de pe gât.

— Încearcă să fii mai plină de creativitate data viitoare, draga mea. Asta-i tot ce îţi cer.

Pentru o vreme, merseră în tăcere. Irene voia să se grăbească, dar Zayanna era cea care impunea ritmul. Paşii ei încetiniseră, iar ea se obliga să meargă mai departe, de parcă s-ar fi luptat cu un vânt puternic. Aerul era dens şi apăsător, ca de final de vară, plin de praf şi mirosind a iarbă uscată şi fructe răscoapte. Faţa lui Zayanna era transpirată, iar ea îşi dădu părul la o parte de pe faţă cu mâna liberă, înjurând.

— Pot să ajut? întrebă Irene.

— Nu. Zayanna părea să fie în mijlocul unui maraton. Ţi-am spus că va fi greu să aduc pe cineva. Continuă să mergi.

Zidurile printre care mergeau erau de cărămidă roşiatică, iar cele două femei trebuiră să se întoarcă pentru a se strecura printre ele. Dincolo de ziduri, lui Irene i se păru că auzea zgomote de maşini, de prese imense care pompau şi de mecanisme care se răsuceau.

Zayanna se opri, iar Irene se ridică pe vârfuri, privind peste umărul ei ca să vadă ce se afla înainte. Văzu o uşiţă în zid, care putea trece uşor neremarcată, şi era făcută din metal simplu, părând complet nesemnificativă. Avea o cutie pentru scrisori total nepotrivită.

— Ah, spuse Zayanna, am ajuns.

Deschise uşa, înainte ca Irene să o poată opri.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Spaţiul din spatele uşii era plin de cărămizi. Fuseseră cimentate şi erau chiar acoperite de pânze de păianjen. Din câte observa Irene, intrarea ar fi putut fi blocată de câteva decenii.

— Înainte nu era aşa, spuse Zayanna. Înclină capul să o privească din alt unghi, dar cărămizile nu dispărură.

— Aici ar ajunge oricine ar încerca să pătrundă în sferă? întrebă Irene. Sau ai folosit uşa data trecută şi ai venit aici din nou?

— Nu tocmai, dragă. Zayanna îşi frecă nasul, gânditoare. Sfera asta e ca o trăsură în mişcare, iar noi alergăm pe lângă ea şi încercăm să sărim, iar aici este punctul în care te poţi agăţa de ea din drum. Ştiu că este o comparaţie foarte proastă – sau o metaforă?

— Este o comparaţie, răspunse Irene, bucuroasă că avea măcar un răspuns. Ai spus „este ca”.

— Comparaţie, da, spuse Zayanna. Dar aşa este. Aşa ar intra oricine, dacă ar încerca să ajungă în ea aşa cum am încercat eu. Se pare că Alberich nu doreşte musafiri.

Tonul ei sugera că, poate, acum că ea şi Irene făcuseră efortul, ar fi putut pleca, cu onoarea nepătată.

— Şi cutia poştală? Era acolo înainte?

Zayanna încuviinţă.

— Da, ca să-i putem transmite informaţii urgente.

— Aşa cum făceam eu… da, cam aşa. Este o presupunere rezonabilă că nu ar dori Bibliotecari aici, spuse Irene, gândind cu voce tare. Dacă aş fi în locul lui, aş pune o capcană împotriva cuiva care foloseşte Limba, în caz că vreunul dintre noi le-ar spune cărămizilor să se dea la o parte.

— Nu prea ne oferă şanse, comentă Zayanna, deloc de ajutor. Cum intrăm?

— Dar nu *vrea* să intrăm… începu Irene, apoi se opri.

Alberich deturnase o lume haotică. În lumile haotice, poveştile se adevereau. Nicio naraţiune nu s-ar fi încheiat

cu *Aşa că protagonistul s-a închis într-un castel confortabil, până când planul său s-a împlinit. Sfârşit.* Putea bloca uşile cu cărămizi şi putea pune capcane, dar, în orice poveste clasică, intrusul ar fi intrat, într-un târziu, în castel.

— Suntem într-o zonă haotică acum, nu-i aşa?

— Da, suficient de haotică. Nu aşa ca Veneţia, dar mai mult decât lumea în care trăieşti acum. Este o diferenţă mare între sfera unde suntem acum şi cea de dincolo de uşă.

— Crezi că putem trece de zid altfel decât prin uşă? întrebă Irene.

— Nu. Zayanna era categorică. Cel puţin, nu din câte ştiu eu. Irene încuviinţă.

— Bine. Atunci să ne dăm înapoi.

Zayanna păru alarmată, dar interesată.

— Ce vrei să faci, dragă?

— Să înlocuiesc forţa brută cu precauţia.

Irene avea senzaţia neplăcută că încercarea de a folosi Limba *direct* asupra barierei ar declanşa o capcană. Era o reacţie logică dacă te aşteptai la intruşi Bibliotecari. Fără îndoială, ar fi existat alarme. Dar dacă putea lovi suficient de repede şi de tare, poate c-ar fi reuşit. Se dădu înapoi şi se concentră.

— Cărămizi din zidurile laterale, zdrobiţi zidul de cărămidă care blochează intrarea!

Folosirea Limbii într-o lume cu nivel ridicat de haos avea avantaje şi dezavantaje. Limba funcţiona mai bine şi avea mai multă forţă. Ca dezavantaj, însă, Irene trebuia să sacrifice o cantitate corespunzătoare de energie. Era ca atunci când împingi un cărucior încărcat în pantă: când îşi ia avânt, *zboară.* Dar e cu atât mai dificil de cârmit sau de oprit, aşa că primul avânt costă.

Zidurile de ambele părţi gemură. Muşchiul şi praful se scuturară de pe ele când se cutremurară, şi căzură în pasajul strâmt în care se aflau Irene şi Zayanna. Apoi, cu un tunet asurzitor de prăbuşire, cărămizile zburară prin aer ca nişte gloanţe, izbindu-se de zidul care bloca

intrarea. Primele se zdrobiră de el, dar impacturile succesive, în forţă, ale unei cărămizi după alta, creară crăpături în zid. Praful de ciment începu să se scurgă, amestecat cu praful roşiatic de cărămidă, într-un nor sufocant, care le făcu pe Irene şi pe Zayanna să-şi acopere feţele.

Durǎ o jumătate de minut de lovituri continue ca zidul să se năruie. O cărămidă trecu prin el ca un glonţ printr-un panou de sticlă, lăsând crăpături în toate direcţiile. Urmară altele, lărgind spaţiul şi aterizând de cealaltă parte a uşii, cu izbituri cu ecou. Tot mai multe cărămizi trecură dincolo, până când intrarea fu deblocată şi mai rămaseră doar fragmente de ciment şi de cărămidă sparte, aliniate precum marginile unui puzzle. Apoi se opriră.

— Acum! tuşi Irene.

Vocea îi era gâtuită din cauza aerului prăfos. O prinse pe Zayanna de braţ şi o trase după ea, împiedicându-se de fragmentele de cărămidă. Teama o cuprinse şi încercă să-i încetinească paşii. Dacă făcea o greşeală? Dacă trecerea lor dincolo avea să le aducă o moarte subită, oribilă? Dacă de cealaltă parte aştepta Alberich?

Dacă aşa era, tocmai primise o serie de cărămizi în faţă. Scrâşni din dinţi şi o trase pe Zayanna după ea, păşind prin intrare.

Nimic nu pocni şi nu plesni. Irene trăia încă şi se mişca fără probleme. Decise că misiunea era un succes până acum.

Camera aflată de cealaltă parte a uşii era neaşteptat de mare. Globurile de cristal de pe pereţii îndepărtaţi aruncau o lumină palidă, care se filtra prin norii de praf de cărămidă şi dezvăluia rafturi pline de cărţi. Podeaua de sub picioarele lui Irene era de lemn întunecat, vechi, lustruit. Ar fi putut trece uşor drept una dintre camerele Bibliotecii. Se gândi că aceea era şi ideea. Un ceas ticăia în depărtare, cu o pulsaţie joasă, molcomă.

Trei pasaje duceau afară din cameră.

— Pe care o alegem? o întrebă ea pe Zayanna.

— N-am nicio idee, dragă. Alege la întâmplare.

Irene îşi imagină că dă cu banul şi alese pasajul din dreapta ei. Se deschidea aproape imediat într-o cameră mai mică: avea ieşiri la nivel, dar şi o scară de stejar care se curba în sus şi pătrundea prin tavan, coborând şi prin podea. Pereţii erau acoperiţi de rafturi cu cărţi.

Reuşi să reziste tentaţiei de a le examina, amintindu-şi că prioritatea era să plece de lângă intrare înainte să apară paza. Dar, după ce străbătură câteva camere (două la stânga, una în sus, trei la dreapta, două în faţă), renunţă şi se opri să se uite la titluri. Se încruntă.

— Nu au sens. Nu sunt în nicio limbă pe care o cunosc. Sunt în alfabetul latin, dar nu le recunosc. Zayanna, ştii ce limbă este asta?

Irene scoase un volum gros, să-l arate lui Zayanna. Era legat în piele albastru-închis şi era greu în mâinile ei, şi chiar dacă paginile păreau curate şi stabile, avea un iz care o făcu pe Irene să strâmbe din nas. Nu era tocmai o duhoare propriu-zisă, identificabilă, de care să se plângă. Era genul de iz slab care poate veni dinspre o bucată de mâncare stricată, care zace undeva, în casa cuiva, despre care nu se ştie unde este, însă se infiltrează lent în locuinţă. Sugera… lipsa integralităţii.

Zayanna îi aruncă o privire.

— Nimic din ce ştiu eu, dragă. O fi un cod?

Irene mai cercetă câteva cărţi, dar toate conţineau acelaşi amestec de litere. Nu erau în Limbă. Nu erau în nicio limbă cunoscută de ea. Nici măcar nu ştia dacă era o limbă.

— Este o bibliotecă adevărată, spuse ea, pe un ton scăzut în tăcerea încăperii, sau doar decorul?

— Este vreo diferenţă?

— Nu ştiu. Dar un gând îngrijorător o rodea pe Irene. Dacă nu era o bibliotecă *adevărată* – dacă toate cărţile erau doar iluzii – atunci putea crea o trecere dinspre ea spre Bibliotecă, să aducă ajutor? Ar fi fost inutil. Locul ăsta e ca un stup, spuse ea. Tridimensional.

— Clădirile aşa sunt de obicei, comentă Zayanna.

— Adică, toate camerele în care am fost până acum au

ieşiri în sus şi în jos, la fel ca şi la acelaşi nivel, explică Irene. Şi toate par a fi identice. Aşa era şi când ai fost tu aici?

— Lucrurile importante erau mai departe, spuse Zayanna. N-am văzut multe, dar exista o zonă vastă, deschisă, şi un model în centrul ei, cu un ceas – şi multe scări. Unul dintre ceilalţi a întrebat ce era cu ea, dar n-a primit răspuns. Dar partea asta de aici, unde ne aflăm, era diferită. Nu era atât de… Flutură din mână. *De precisă.*

Irene încercă să îşi dea seama ce însemna.

— Adică locul ăsta a devenit mai puţin haotic de când ai fost ultima dată?

— Da, exact! exclamă Zayanna. Este mult mai stabil acum. Mă întreb de ce.

Irene se întreba şi ea de ce, printre multe alte lucruri. Cel mai important şi mai uluitor era că încă se aflau în siguranţă. Nu era niciun semn de urmăritori, iar lipsa alarmelor o călca pe nervi. Nu avea sens ca ele să fi putut pătrunde atât de uşor aici. Paranoia îi sugera că Alberich supraveghea totul, vedea fiecare mişcare a lor şi aştepta doar momentul potrivit pentru atac.

Problema cu paranoia este că, dacă-i permiţi să îţi acapareze deciziile, ratezi oportunităţi perfecte. Irene îşi trecu în revistă opţiunile. Identificase bârlogul lui Alberich şi îi cunoştea planul. Următoarea mişcare era să creeze o trecere spre Bibliotecă şi să se întoarcă însoţită de „artileria grea”.

— Merge, spuse ea, mai degrabă pentru sine decât către Zayanna. Se îndreptă spre cea mai apropiată uşă şi atinse clanţa, concentrându-se. Aici, lucrurile ori mergeau perfect, ori o luau razna. **Deschide-te spre Bibliotecă.**

Cuvintele în Limbă scuturară aerul, iar uşa tremură în balamale. Lemnul cadrului scârţâi, îndoindu-se şi îndreptându-se, iar Irene simţi cum se crea conexiunea. Îi aspira puterea ca o rană deschisă, dar era *acolo* şi o putea atinge. Doar un pic mai departe, doar un pic mai aproape…

Toate uşile din cameră se deschiseră brusc. Clanţa pe care o ţinea Irene îi fu smulsă din mână. Zayanna o trase

înapoi chiar când uşa dădea să o lovească. Conexiunea care se crea fu întreruptă, ruptă ca o bucată de coardă prea întinsă. Toate luminile licăriră şi aproape se stinseră. Irene avea impresia că o groază de ochi se îndreptaseră în direcţia lor.

Nu intrase nimeni. Nimeni. Dar o umbră se desenă pe perete, într-o întindere întunecată de membre prea lungi, de gât aplecat – o umbră aruncată de o persoană care nu era acolo, însoţită de zgomot de paşi îndepărtaţi. Când umbra le-a atins, cărţile s-au transformat în mucegai alb-verzui, putrezind pe rafturi.

— Ahhhhh… şopti o voce adâncă, umedă. Spune-mi, Rază, de ce un lucru este întotdeauna în ultimul loc în care-l cauţi?

— Pentru că lucrurile fără viaţă sunt maliţioase, răspunse Irene. Avea gura uscată, iar cuvintele i se blocau în gât. De la cel mai bun rezultat posibil la cel mai urât scenariu, în câteva secunde. Voia să urle ca un copil că nu era *cinstit:* Alberich?

— Cine altcineva?

Umbra s-a întins spre ea, bidimensională de-a lungul podelei, cu degetele alungindu-se în gheare. Irene şi Zayanna păşiră repede din calea lor. Când umbra se retrase iar, lemnul podelei era acoperit de un strat dens de mucegai.

— Ai putea fi unul dintre servitorii lui.

Gura lui Irene funcţiona pe pilot automat, în timp ce ea încerca să se gândească la pasul următor. Exista întotdeauna opţiunea sigură de *a fugi în orice direcţie,* însă bunul-simţ îi spunea că ar fi o soluţie pe termen foarte scurt. Avea nevoie de ceva mai bun.

— Dar dacă eşti Alberich, unde eşti? Unde ţi-e corpul?

— Mereu atât de multe întrebări, Raza mea. Râsul lui Alberich picură în cameră ca o entitate fizică, amestecându-se cu ticăitul ceasului îndepărtat. Este unul dintre lucrurile care-mi plac la tine.

— Şi totuşi nu răspunzi.

— Pot să mă vâr în tot soiul de recipiente. Piei, corpuri,

biblioteci…

Umbra se apleca în faţă dinspre perete, desfăcându-şi braţele peste podea, spre Irene şi Zayanna. Membrele întunecate se curbară în jurul lor, pe podea, şi se uniră în punctul îndepărtat, creând un cerc de câţiva metri, cu ele în mijloc.

— Când am venit să bat la uşa ta după răspunsuri, ţi-a luat ceva.

Irene revizui, în gând, toate cuvintele din Limbă pentru *umbră.* Deşi ar fi luat Alberich o formă pe care ea o putea influenţa? Cunoştea abilităţile Limbii la fel de bine ca ea. Chiar mai bine.

— Îmi poate lua o vreme să mă concentrez. Suntem aproape de miezul nopţii şi nu prea a rămas timp pentru jocuri. Voi două sunteţi ca nişte molii mititele, care zburătăcesc prin biblioteca mea şi sunt greu de prins. Umbrele de pe podea se adânciră, apropiindu-se de picioarele lor. Dar asta se va termina imediat…

Irene aşteptase momentul.

— Lumină, puternică şi clară! strigă ea, ferindu-şi ochii cu palma, când toate lămpile de pe pereţi se aprinseră brusc la o intensitate demnă de miezul zilei.

Dar umbra nu dispăru. Era o pată neagră pe podea şi pereţi, plată şi bidimensională precum cerneala uscată, dar era încă acolo, chiar şi sub lumina multidirecţională a lămpilor. Încă se scurgea spre ele, la niciun metru distanţă. Râsul lacom al lui Alberich se scurgea din nou din pereţi.

— Copilă prostuţă! Chiar ai crezut că n-o să mă gândesc la asta?

Panica îi reporni imaginaţia. Şi ce dacă voia să ceară un lucru imposibil? Umbra era deja imposibilă. Spera doar ca universul să fie de acord cu ea.

— Podea, reţine umbra fără trup!

Toată camera se zgudui, iar ticăitul ceasului îndepărtat alunecă pentru o secundă, ca un disc blocat. De pe rafturi se rostogoliră cărţi, într-o cascadă de izbituri. Un junghi de durere se înfipse în capul lui Irene, premoniţie a ce urma

să fie o migrenă cumplită, presupunând că supravieţuia următoarelor câteva minute. Din nas îi curgea un firicel de sânge – dar umbra se oprise. Adunându-se, Irene se aruncă într-un salt peste cercul întunecat. Călcâiul îi pocni dincolo de limita îndepărtată, iar sub piciorul ei lemnul se sfărmă în praf de mucegai.

Irene alunecă şi căzu în palme şi genunchi, dar se ridică iute în picioare când simţi că podeaua tremura. O fi simţit că umbra dă înapoi o clipă, dar nu avea cum să dureze. Zayanna sărise mai elegant decât ea şi deja trecuse prin uşa cea mai apropiată. Irene alergă după ea.

— Pe unde? întrebă Zayanna, cu ochii cât cepele din cauza panicii. Camera era exact ca aceea din care plecaseră, doar că toate cărţile erau legate în piele mov. Exista câte o uşă în fiecare punct cardinal şi o scară care se curba în sus şi în jos. Este numai vina ta!

Irene nu o putea contrazice. Se întrebase cât va mai dura până când o acuza Zayanna. Hotărî să se concentreze la prima întrebare, chiar dacă nu avea un răspuns.

— Încearcă să urci, sugeră ea, luând-o înainte şi îndreptându-se spre scară.

Picioarele loviră cu putere treptele de lemn: niciuna nu avea de gând să sacrifice viteza pentru precauţie.

La etajul superior, camera era exact la fel, însă era plină de cărţi legate în verde. Coperţile păreau să îşi râdă de ele, cu umbra lor nesănătoasă, cu verdele de smarald lucios al corpurilor de muşte. Zayanna se uită în jur şi înjură.

— Ar fi trebuit să stingi luminile, o acuză pe Irene. Nu ar fi putut avea o umbră în beznă…

— Atunci am fi încercat să găsim drumul orbecăind, se răsti Irene. E deja suficient de greu să ne descurcăm cu luminile *aprinse.*

— Draga mea, mă va ucide. Zayanna părea calmă acum, dar Irene avea impresia unui capac trântit pe un ceaun în care clocotea panica. Şi pe tine, dar, sincer, sunt mai îngrijorată pentru mine. Fă ceva!

Nu era nevoie de un mare detectiv să vadă că Zayanna

îşi făcea procese de conştiinţă cu privire la expediţia lor.

— Ne mişcăm mai departe, spuse Irene, părând mai calmă decât era. Dacă trebuie mai întâi să ne găsească, să-l facem să depună efort. Arătă spre scară.

— Şi apoi?

Era o întrebare bună. Cum să lupte cu Alberich într-un mediu controlat de el? Locul era o pervertire a Bibliotecii, cu cărţi care conţineau lucruri lipsite de sens, camere identice, fără un indice…

Vocea lui Alberich se ridică din adâncuri către ele, în timp ce urcau pe scări în goană.

— Sunt impresionat, murmură el.

— Chiar este? întrebă Zayanna.

— Nu, răspunse Irene.

— De ce să nu fiu impresionat? Ai găsit o cale să ajungi aici. Ţi-ai convins însoţitoarea să te ajute. Ştiam că eşti competentă, dar nici chiar aşa.

Irene asculta doar pe jumătate. Ori era o altă încercare a lui Alberich de a o convinge să i se alăture, ori doar se juca şi avea să li se întâmple ceva oribil în clipa în care lăsau garda jos. Nicio opţiune nu era utilă. Apoi, când ea şi Zayanna intrară împleticindu-se în următoarea cameră, văzu faţa lui Zayanna. Un gând neplăcut o trezi, de parcă ar fi tras-o cineva de păr. *Pe care dintre noi încearcă să o convingă? Şi dacă Zayanna îl ascultă?*

Trebuia să găsească repede centrul. Avea nevoie de hartă. Dar tot ce avea erau cărţi cu nonsensuri… care, dacă se gândea mai bine, erau o parte esenţială a acestui loc. Se putea *folosi* de asta.

Zayanna ţipă şi arătă. Umbra se prelingea pe scară. Degete lungi, ca nişte rămurele, se răspândeau pe podea, după ele. Alergară.

Irene smulse o carte de pe raftul din camera de alături când se împleticiră înăuntru. Păru să îi pulseze în mâini, cu coperta de piele portocalie în nuanţa frunzelor de toamnă. O deschise, dar conţinutul era la fel de lipsit de sens ca în toate cele deschise până atunci.

— Ai timp de citit? se răţoi Zayanna.

— Depinde de carte. Irene o apucă bine. **Carte pe care o ţin, ghidează-mă spre centrul bibliotecii!**

Cartea din mâna ei tremură, de parcă ar fi încercat să se elibereze, apoi o trase către uşa din stânga lor. În aceeaşi clipă, umbra ajunse lângă ele, întinzându-se de la podea până la jumătatea distanţei până la tavan. Dădu să o apuce pe Irene.

— Lumini, stingeţi-vă! strigă Irene cât de tare putu.

Toate luminile din cameră şi din cele alăturate, în care ajunsese vocea ei, se stinseră. Le înconjură un întuneric total. Se întinse după mâna lui Zayanna, pe care o simţi caldă, tremurând.

Apoi, ceva îi atinse umărul.

— Serios, Rază, simţi vocea lui Alberich chiar în spatele ei. Credeai că asta m-ar opri?

Irene ţâşni în direcţia uşii, condusă de cartea pe care o ţinea strâns. Vocea ei ajunsese departe: ea şi Zayanna se împleticiră orbeşte prin două încăperi întunecate, înainte să ajungă la una cu luminile aprinse. Cartea o trase spre scară, în jos. În spatele ei, o auzi pe Zayanna icnind de şoc şi se întoarse să vadă ce se petrece.

— Dă-o jos, dragă! Zayanna arăta spre haina lui Irene. *Repede.* Ai ceva pe spatele…

Unde m-a atins Alberich… Cu viteza dată de panică, Irene îşi aruncă haina de pe umeri, lăsând-o să cadă pe podea. Pe umăr avea o pată de mucegai în formă de amprentă, care se întindea. Se scutură dezgustată, apoi încercă să se uite peste umăr ca să-şi vadă spatele.

— Este încă acolo? A pătruns?

— Cred c-a intrat puţin prin haina aia, spuse Zayanna. Îşi ţuguie buzele, cât Irene dădea jos şi mantia. Acum cred că eşti bine, dragă. Este un lucru bun că porţi atâtea straturi.

Mucegaiul se întindea cu repeziciune, colonizând haina în pete urâte de cenuşiu cu alb, aceeaşi nuanţă ca a cărţilor de culoarea oaselor de pe rafturile din camera în care se aflau.

— Trebuie să ne mişcăm, spuse Irene. Dacă nu folosesc

Limba şi nu stăm într-un loc, îi va lua mai mult să ne găsească. Cred. Sper.

— Nu-mi dau seama de ce îi ia atât, spuse Zayanna, în timp ce alergau pe scări în jos, urmând cartea. Ceasul îndepărtat părea să bată o contramăsură a paşilor lor, cu ticăitul său echilibrat. Dacă vede totul, de ce nu se întinde să ne strivească?

— Nu ştiu, dar nu mă plâng. Cartea le duse spre dreapta, apoi trei camere una după alta, apoi iar în jos. Trăgea mai puternic acum. Cred că ne apropiem.

— Îţi dai seama că poate fi o capcană.

Tonul lui Zayanna era, mai degrabă, al cuiva care face presupoziţii.

— Unele lucruri merită să rişti o capcană pentru ele.

— Pentru tine, draga mea. Zayanna aruncă o privire spre cărţile cu coperte violet pe lângă care treceau, apoi ridică din umeri. Sunt o persoană comunicativă, nu un vânător de cărţi.

— Ar fi simpatic să rămân doar vânător de cărţi. Irene era în pragul unei căderi nervoase, tresărind la fiecare scârţâit sau geamăt al unui raft supraîncărcat şi privind agitată umbrele din fiecare încăpere. Ceasul părea să ticăie mai tare acum, iar fiecare ticăit era un pas cu care se apropia mai mult apocalipsa. Eram bucuroasă când era vorba *doar* despre cărţi!

— Serios? Zayanna ridică din umeri. Eu nu pot să judec, draga mea, dar mi se pare că te simţeai minunat cu prietenii aceia ai tăi. Mă întreb dacă îi vom mai revedea vreodată.

Întrebarea era mai degrabă retorică decât serioasă. Nu îşi făcea griji în privinţa asta cu adevărat.

— Mi-am petrecut mare parte din viaţă preferând cărţile oamenilor, spuse Irene, sec. Doar pentru că îmi plac câţiva oameni nu schimbă nimic.

— Pe mine mă placi?

Bunul-simţ o îndemna pe Irene să spună *desigur* şi să o liniştească pe Zayanna. Dar era supărată, şi încă pe bună dreptate, pentru multiplele tentative de asasinat şi pentru

că Zayanna fusese complice la încercarea lui Alberich de a distruge Biblioteca. Avea toate motivele să îi dea o replică usturătoare. *În fond, de ce mi-ar plăcea cineva capabil de toate astea?* În cele din urmă, spuse:

— Mai mult decât ar trebui.

Următoarea cameră era prima dintre toate în care intraseră până atunci, unde toate cărţile erau legate în negru. Nu avea scară şi se vedeau doar două uşi: cea pe care intraseră şi alta, în celălalt capăt al camerei.

— Arată teribil de promiţător, comentă Zayanna.

— N-aş alege acelaşi cuvânt s-o descriu. Irene făcu un pas spre uşa îndepărtată. Să fii pregătită pentru orice.

O atinse cu cartea legată în portocaliu pe care o ţinea încă.

Spre surprinderea ei, uşa se deschise imediat. Dincolo de ea era un spaţiu deschis, un teren aglomerat de rafturi pentru cărţi cu înălţimi de la nivelul taliei la câteva etaje. În depărtare, poate la un kilometru, vedea un amestec de scări şi puncte luminoase. Spaţiul era imens, mai mare decât crezuse că ar putea fi înăuntrul reţelei precum un stup prin care trecuseră. Se întindea de fiecare parte. Şi când ridică privirea, crezu că vede rafturi atârnând de tavan, la o înălţime incredibilă. O lumină roşie ca sângele, dintr-o sursă necunoscută, scălda întreg spaţiul, reflectându-se din podeaua de lemn întunecat. Ticăitul ceasului răsuna pe fundal, mai rapid.

— Nu e posibil să nu existe o alarmă, spuse Irene încet. Va trebui să mergem repede, în linişte.

— Unde?

— În centru, unde altundeva?

— Se va aştepta să mergem acolo.

— Ghinion.

Irene inspiră adânc, îşi vârî cartea sub braţ şi trecu pragul.

Zgomotul părea emis de o mie de freze muşcând dintr-o mie de dinţi inocenţi. Zgudui toată zona şi li se înfipse dureros în urechi. Cărţile se clătinară pe rafturile lor: cele care cădeau de la o înălţime mai mare se rostogoliră ca

nişte păsări speriate, într-un amestec de coperte colorate şi pagini spălăcite, care se izbiră brusc de podea. Irene renunţă înciudată la orice speranţă de furişare şi o luă la fugă.

— Surpriză, spuse Alberich din spatele ei.

Irene se întoarse la timp să vadă cum mai multe biblioteci înalte cât nişte palate în stil georgian cădeau spre ea. Nu se mişcau cu viteza normală a gravitaţiei, ci cum îndoi un deget spre palmă. Umbra sa blocă lumina roşiatică şi nu mai avu timp să se ferească şi nici să folosească Limba… Zayanna o împinse din spate, aruncând-o înainte. Irene îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli, încercând să continue să se mişte şi să evite impactul cumplit. Apoi, biblioteca lovi podeaua, iar impactul o mai aruncă trei metri în faţă. Se opri dureros la baza unui alt raft. Din el ieşeau cărţi care aterizară pe ea, în unde mărunte de şoc, lovindu-i braţul pe care îl ridicase automat ca să-şi apere capul.

Tăcere.

Ridică privirea.

Zayanna zăcea sub marginea bibliotecii, cu o jumătate de trup prinsă sub aceasta, într-o baltă de sânge care se lăţea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Irene se grăbi spre locul în care zăcea Zayanna. Totul era tăcere, mai puţin numărătoarea secundelor, a căror trecere era marcată, fără pic de remuşcare, de ceas. Niciun alt raft nu căzu. Pământul nu i se căscă sub picioare. Nimic nu mai încercă să o ucidă.

Bineînţeles că nu, se gândi, din adâncurile furiei şi durerii sale. *Nu încă. Doar după ce Alberich mă vede cum o privesc murind.*

— Zayanna? şopti ea, atingând încheietura celeilalte femei. Încă îi simţea pulsul. Dar balta de sânge se lăţea, neagră în lumina roşiatică. Zayanna, rezistă. Stai să ridic ăsta. Te trag afară şi apoi... Apoi ce?

Limba putea închide temporar o rană sau pune la loc un os, dar nu putea vindeca, şi cu atât mai puţin nu putea aduce morţii înapoi.

— Dragă?

Ochii lui Zayanna se deschiseră, dar avea privirea înceţoşată. Tuşi puţin, încercând să respire, şi se întinse după mâna lui Irene.

— Da, sunt aici. Irene încercă să îi vorbească liniştitor. Îmi pare rău că te-am târât aici. Rezistă. O să...

— Nu te consuma, murmură Zayanna. Ai nevoie de energie. Mâna ei o strânse pe a lui Irene, într-un *ştim amândouă că mor* fără cuvinte. Ştii ce e ciudat?

— Ce? întrebă Irene.

Dar vocea lui Zayanna se stinse pentru moment. Avea ochii uscaţi. În interiorul ei clocotea furia, fierbinte ca lava, şi nu lăsa loc de nimic care i-ar fi înceţoşat vederea sau ar fi distras-o de la ţelul ei.

— Nu trebuia să te împing în halul ăsta. Zayanna clipi ca un copil care adoarme: Te-aş fi putut minţi de la bun început. L-aş fi putut lăsa să te ucidă. Abia dacă i se mai auzea vocea acum, subţire, fragilă: Nu înţeleg...

Respiraţia i se opri. Ceasul ticăi o dată.

— Cât de ciudat!

Era vocea lui Alberich. Irene ridică privirea şi văzu umbra întinsă peste rafturile distruse. Avea vreo zece metri înălţime şi era răsucită şi cocârjată, astfel încât capul să îi fie întors spre ea.

— Am recrutat din Neam persoane care aveau toate motivele să deteste Biblioteca şi suferiseră din cauza acţiunilor Bibliotecarilor. Când Zayanna te-a solicitat pe tine, mi s-a părut ideal. De ce şi-a schimbat părerea?

Irene dădu drumul mâinii lui Zayanna.

— Eroare umană? sugeră ea; poalele fustei îi erau îmbibate de sângele lui Zayanna, deşi în lumina stacojie sângele era negru, nu roşu.

— A ei?

— A ta. Chiar nu era genul care să urască pe cineva. Ceva se răsuci înăuntrul ei, la gândul acela. Era o persoană mult mai bună decât mine.

— Unde *era* este cuvântul de bază. Simţea umbra privind-o. Nu, nu era doar umbra, ci întreg locul, iar Alberich reuşise cumva să se infiltreze în el. Cred că ar trebui să-ţi dau o şansă, Raza mea. Avem câteva minute înainte să bată ceasul miezul nopţii, iar Biblioteca să… se oprească. Ai venit să mi te alături? De aceea eşti aici?

— Eu… Irene îşi înghiţi un suspin. Trebuia să sune realist. Nu avea decât o şansă: Credeam că te puteam opri. Credeam… Ah, Zayanna…

Îşi muşcă limba cât să îi apară lacrimi în ochi şi se aplecă să o ia în braţe pe femeia moartă. Mâna ei, ascunsă de corpul lui Zayanna şi de fuste, pipăi până simţi umezeala bălţii de sânge. Funcţionând pe bază de atingere şi amintire, începu să traseze cu degetele pe podea. Era un truc pe care-l mai folosise şi îl cunoştea. Dacă Alberich era atent la ce făcea, şi nu la plânsul ei, şi-ar fi putut da seama şi el. Dar era singurul truc pe care-l mai avea…

Ticăitul ceasului părea să o judece, ca o numărătoare inversă până la verdict.

— Sunt dezamăgit, Raza mea, şopti Alberich de peste tot din jurul ei. Credeam că ai viziune. Credeam că pot face ceva din tine. Dar nu vrei să înveţi din greşeli. Îţi repeţi

erorile. Ai fost cântărită şi te-am găsit nepotrivită. Care-ţi sunt ultimele cuvinte?

Era o deschidere evidentă pentru ca Irene să spună ceva în Limbă. Simţea podeaua tremurând sub ea. Nu mai era solidă, ci aştepta să o înghită înainte să poată rosti un cuvânt. Rafturile se înălţau deasupra ei, gata să cadă peste ea şi să o transforme într-o masă de carne. Aerul zumzăia de nerăbdare.

Irene se putea gândi doar că *Durează până ce învăţ din greşeli, însă voi ajunge eu acolo. Dar Alberich n-a învăţat nimic din asta.* Trasă orbeşte o curbă finală pe podea, cu degetele însângerate, terminând trei cuvinte în Limbă: ***Nu este Alberich.***

Puterea explodă spre exterior, într-o lovitură mută care-i tăie respiraţia şi o aruncă în raftul sub care zăcuse cu câteva minute în urmă. Zăcu acolo, iar capul parcă îi reverberă, încercând să îşi adune gândurile conştiente, să se ridice şi să se mişte. Calitatea aceea a prezenţei, care sugera mişcarea iminentă, fusese retrasă din podeaua şi rafturile din jurul ei. Ghicise corect, aşa cum sperase. Alberich poseda întreaga bibliotecă, şi fiindcă era un întreg metafizic, dacă era blocat în afara unei părţi a acestuia prin Limbă, era blocat în afara întregului. Cel puţin pentru o vreme. Avea sens, sau ea îşi dorea cu disperare să aibă sens, mai ales cu energia dată de panică şi prin uluiala din urma unei contuzii minore.

Ceva ud îi curgea pe faţă. Îşi ridică mâna dreaptă să se atingă, apoi îşi aminti că încă avea sângele lui Zayanna pe degete, şi îşi folosi mâna stângă. Nu o surprinse când descoperi că îi curgea sânge din nas, din abundenţă.

Din depărtare se auzi un zgomot, ceva mai puţin egal şi precis decât pulsaţia adâncă a ceasului. Era zgomot de paşi.

Panica îi cuprinse inima şi i-o răsuci. Se chinui din nou să se ridice în picioare. Capul ei era gol şi zumzăia din cauza urmărilor eforturilor susţinute. Trebui să se sprijine de raft pentru a se ridica, şi chiar şi aşa îi fu greu.

Era fie Alberich însuşi, în carne şi oase, fie un servitor

de încredere. Trebuia să ajungă în centrul labirintului înainte să ajungă ei la ea sau înainte ca Alberich să poată umple din nou biblioteca şi să o strivească.

Irene se ascunse între două rafturi, încercând să meargă într-o linişte deplină. Nu se uită la Zayanna. Nu era timp să-şi ia rămas-bun de la cei morţi şi nici să le promită răzbunare. *Îmi pare rău, Zayanna,* se gândi. *Ai fi vrut sfârşitul ăsta pentru povestea ta? Sau ai fi preferat să rămâi în viaţă? Asta este problema când intri prea adânc în pielea personajului…*

Îşi luă gândul de la gândurile morbide şi reveni la situaţia curentă. Concentrarea şi simţul echilibrului îi reveneau, acum că se mişca. Ajunsese până aici. Zayanna murise ca ea să ajungă aici. Irene nu avea de gând să-l lase pe Alberich să câştige.

Nu era suficient de înaltă şi nici plasată corespunzător ca să vadă întreaga întindere a bibliotecii dintre ea şi punctul central, însă îşi putea face o impresie. Căi principale de spaţiu gol radiau dinspre mijloc precum spiţele unei pânze de păianjen, iar între rafturi se aflau spaţii mai mici, la distanţe inegale.

Paşii din spatele ei se opriseră. Crezu că aude o voce în depărtare, încet, dar insuficient de clar ca să înţeleagă cuvintele.

Ce aş face dacă aş fi Alberich? Aş şti că mă îndrept spre centru. Aşa că fie mi-aş lua-o înainte – la naiba cu pronumele! – şi aş aştepta într-o ambuscadă, fie aş urca undeva de unde să pot vedea şi să mă văd venind…

Se opri să privească mai bine corpurile de bibliotecă din jurul ei. Erau înalte ca nişte blocuri-turn, imposibil de înalte pentru dimensiunea bazelor, instabile structural, construcţii care ar fi trebuit să se dărâme cu mult înainte să fie burduşite cu cărţi. Dar nimeni nu se afla în vârf, privind în jos spre ea. Încă.

Irene se deplasă în zigzag spre centrul bibliotecii, făcând ocoluri şi evitând un drum deschis printre rafturi. Încercă să combine, pe cât era omeneşte posibil, liniştea cu viteza. Alberich putea intra oricând în mediul fizic iar

atunci avea să fie, pentru ea, doar o pată neregulată în fundal.

Dădu un colţ, ascunzându-se în umbră şi privind în toate părţile. Niciun semn de Alberich. Dar ceva nu era în regulă. Instinctele îi urlau ca o sirenă de avertizare.

Stai aşa. Judecând după unghiul cărţilor, n-ar fi trebuit să existe o umbră acolo. Asta însemna că umbra era aruncată de ceva neregulat. *Adică de...*

— Cărţi, formaţi un scut deasupra mea! strigă ea.

În acelaşi timp cu vocea care urla de deasupra ei:

— Rafturi, striviţi femeia aceea!

Cărţile şi rafturile se ciocniră deasupra capului ei. Irene alergă să se ascundă într-un potop de lemn şi pagini, înjurând tactica adversarului. Ce să facă pentru a-l opri? Trebuia fie să se afle la acelaşi nivel cu el, fie să găsească o cale de a se ascunde.

Ridică privirea spre rafturile înalte. *Avea* un avantaj. Era pe pământ. *Forţa de atracţie gravitaţională* reprezenta avantajul ei.

— Eşti gata să te predai, Rază? strigă Alberich.

Irene se lipi cu spatele de un raft. Colţurile metalice ale unei cărţi necunoscute îi săpau între umeri, iar ea se întoarse în lateral pentru a o scoate de pe raft. Mergea.

— Vrei să strigi *Cine nu-i gata îl iau cu lopata?* întrebă ea.

— Dacă transformi asta într-o poveste pentru copii, să fie una cu morală, o tachină el.

Nu era nici urmă de mişcare în umbrele din jur. Nu înţelegea unde se afla el. Dar umbra pe care o văzuse deasupra ei era aruncată de ceva real, iar vocea care îi vorbea acum era umană. *Lucrul* de mai devreme nu sunase nici pe departe omenesc. Aşadar, Alberich era din nou în formă umană. Mai puţin periculos în unele feluri şi mai periculos în altele.

— Ai citit vreodată *Ciuf-Zbârlit,* de Heinrich Hoffmann? o întrebă.

Uşa se deschise şi el intră, marele om-foarfecă!

— Părinţilor mei nu le-a plăcut să citesc poveşti de

groază. Irene se mişcă încetişor, în lateral, privind peste rafturile din jur. Ceasul suna mai puternic. Se ruga să nu însemne ceva de rău-augur pentru Bibliotecă. Aşa că bineînţeles că le citeam.

— Pari genul neascultător. Ar fi trebuit să te recrutez mai devreme. Şi iată-l, chiar la marginea curbei unei umbre aruncate pe raftul din stânga ei, echivalentul a două etaje înălţime. Se lăsase în patru labe, micşorându-şi umbra, dar acum că-l văzuse îl putea urmări. Oferta mea e încă valabilă.

Irene duse cartea pe care o ţinea la buze.

— Tot nu înţeleg ce vrei de la mine, spuse ea, încercând să sune a negociere. Nu sunt singura Bibliotecară tânără. Cu siguranţă nu sunt singura care a fost retrogradată. Convinge-mă că nu mă vei ucide în clipa în care ies din ascunziş.

— Eşti singura pe care am găsit-o care-i capabilă să citească povestea aceea din exemplarul Grimm.

— Este atât de important pentru tine?

— Da, este. Vezi tu, Raza mea, trebuie să-mi găsesc fiul.

Cuvântul *fiu* nu avu niciun sens, la început. Povestea din exemplarul Grimm pomenea de copilul surorii lui, nu de al lui, iar primul gând al lui Irene fu că Alberich o fi citit ceva greşit. Dar apoi ideile se aşezară şi simţi un gust amar în gură. *Fiul lui. Fiul surorii lui. Ce-i făcuse propriei surori…*

Poate că Alberich se aştepta la reacţia ei, pentru că se opri doar o clipă înainte să continue.

— Biblioteca l-a ascuns de mine, Raza mea. Nu am dreptul la sânge din sângele meu?

Erau atât de multe lucruri greşite în întrebarea aceea, că Irene nu se simţea capabilă să răspundă. Se scutură de şocul de moment şi şopti cărţii din mâinile ei:

— Carte pe care o ţin, zboară şi răstoarnă bărbatul acela de unde se află!

Cartea ţâşni ca o cometă, zgâriindu-i degetele din cauza forţei ascensiunii. Un strigăt: **„Rafturi, apăraţi-mă!”** şi pocnetul unui impact ajunseră la ea.

Dar Irene fugea deja.

— **Praf, ascunde-mă!** strigă, ducându-şi o fâşie de tul sfâşiat la nas şi la gură, ca să se apere de norii de praf care se ridicau.

Îşi trecu mâna liberă de-a lungul rafturilor din pasaj, ca să nu se ciocnească de ele. Din ochi îi curgeau lacrimi în timp ce clipea cu disperare, încercând să vadă pe unde mergea. Metoda asta de a se ascunde avea câteva probleme. Dar măcar nu o vedea Alberich.

Până când îşi pierde răbdarea şi ridică toate rafturile din zonă, îi şopti sentimentul de anticipare a apocalipsei. *Continuă să fugi.*

Lucrul uluitor era că nu făcuse ca înainte. Nu o afundase în podea şi nu chemase tot soiul de forţe haotice să o distrugă. Dacă Irene voia să îl distrugă, ar fi folosit orice avea disponibil.

Doar dacă nu cumva îi scăpase ei ceva. Alberich crease acest loc, sau cel puţin îl falsificase dintr-o lume a Neamului atât de adâncită în haos, că nu mai avea realitate rămasă. O structurase într-un fel. Asta însemna că nu putea dezlănţui puteri haotice după bunul plac, nu mai mult decât ar fi putut un inventator nebun să detoneze dinamită în mijlocul propriului laborator. Asta ar fi explicat câteva lucruri.

Deşi nu ar fi salvat-o, dacă o prindea Alberich. Chiar dacă o lăsa în viaţă, dacă i-ar fi spus despre fiul… lui. Nu se putea abţine să nu răsfoiască o listă mentală de Bibliotecari cunoscuţi, întrebându-se dacă nu cumva erau fiul cu pricina. Se pricepea mai bine la discutarea gusturilor literare decât a poveştilor lor de dinainte de Bibliotecă, dar nu credea că vreunul dintre ei ar fi putut avea o asemenea poveste.

Ceaţa şi praful o orbeau aproape la fel de tare ca pe Alberich, iar ea fu luată prin surprindere când se împletici în zona centrală. Era conştientă de existenţa unui spaţiu larg deschis în faţa ei, chiar dacă nu-l vedea încă limpede, şi de un soi de încâlceală masivă de scări întunecate şi lumini puternice.

— **Rafturi!** veni un ţipăt furios de deasupra ei. **Blocaţi-i**

drumul!

Cele două corpuri de bibliotecă înalte din dreapta şi din stânga ei se aplecară şi se prăbuşiră într-o alunecare masivă de rafturi şi cărţi. Paginile umplură aerul, amestecându-se cu praful şi rostogolindu-se ca nişte fulgi imenşi. Trebui să se ferească disperată, pentru a evita să fie lovită de rafturile care cădeau, şi apoi drumul ei fu complet blocat. Trebuia să se caţăre peste ele sau să le ocolească – oricare dintre variante ar fi irosit timp şi ar fi dat-o la iveală.

Ceva care o rodea de ceva vreme ieşi la suprafaţă. *Aceasta este o lume haotică. Alberich foloseşte Limba mai degrabă pentru a-şi schiţa intenţiile decât pentru a face descrieri exacte. Eu fac la fel. Cât de mult pot exagera?*

Scrâşni din dinţi şi se pregăti.

— Podea! Deschide-te sub barieră şi lasă-mă să trec!

Podeaua gemu, apoi se crăpă cu dificultate, iar cele două bucăţi se dădură la o parte precum marginile unei răni. Golul creat dincolo de corpurile de bibliotecă răsturnate era îngust, neregulat, întunecat şi plin de aşchii… dar părea suficient de mare să-i permită lui Irene să treacă prin el. Cu o rugăciune mută ca Alberich să nu o vadă şi ca următoarele lui cuvinte să nu includă verbe precum *a închide, a strivi* sau *a zdrobi,* Irene se strecură prin despicătură. Trebui să-şi coboare capul şi să se îndese înăuntru, şi cu fiecare respiraţie gâfâită i se părea că podeaua o apăsa şi era pe cale să se închidă la loc.

Ieşi pe cealaltă parte, cu un icnet de uşurare. Praful nu era atât de dens sau de iritant – poate că bariera de rafturi îl blocase sau poate că se aşeza deja – şi putea vedea construcţia din inima bibliotecii lui Alberich.

Era un amestec de scări metalice şi cărţi, poate de vreo sută de metri, la o primă vedere. Scările se încolăceau unele în jurul celorlalte, ignorând constrângerile meschine precum balustradele sau suporturile şi ridicându-se la câteva etaje în colţuri. Cărţile sclipeau în mijlocul metalului întunecat, răspândite într-un soi de model şi

generând o lumină proprie. În mijlocul modelului de cărţi şi scări era ceasul, care ticăia încă. Era un ecran înceţoşat, care atârna în aer, cu braţe palide ca fildeşul ce se mişcau tot mai aproape de miezul nopţii. Nu sclipea, nu strălucea. Era un punct al beznei absolute, cum îşi imagina Irene o gaură neagră, dacă ar fi primit formă fizică şi ar fi fost redusă la scara aceea. Şi nu i se părea. Chiar ticăia mai repede.

Înainte să bată miezul nopţii, spusese Alberich. Aproape că nu mai avea timp.

Avea tot soiul de opţiuni. Să oprească de îndată ceasul sau să mute cărţile erau cele mai evidente. Irene alergă spre cele mai apropiate scări. Picioarele îi răsunară pe treptele metalice. Oboseala dispăruse, acum că era atât de aproape de reuşită.

Ajunse la prima oprire, unde aştepta una dintre cărţi. Partea minţii ei care era distrasă în momente de pericol letal nu se putu abţine să nu-şi pună întrebări despre ea. Trebuia să fie unul dintre acele specimene unice pe care Alberich le furase. De unde era, cine era autorul, care era titlul – şi când se termina totul, avea şansa de a o citi?

Apoi văzu că în jurul ei se afla o cuşcă delicată. Reţeaua de oţel era suficient de mare să-i permită să examineze cartea, dar sigur nu şi să o scoată afară. Nu exista nici lacăt, nici cheie. Cuvinte în Limbă fuseseră gravate în metal, dar nu le recunoscu. Erau într-un vocabular pe care nu îl învăţase.

— Rază! strigă Alberich.

Irene ridică privirea şi îl văzu venind spre scările întortocheate, păşind prin aer pe un pod de cărţi care se rostogoliră când trecea.

Era prima dată când îl vedea în carne şi oase, în toată vânătoarea. Era înalt şi teribil de slab – presupunând că era într-adevăr un corp care semăna cu originalul, şi nu o altă piele furată. Mantia neagră, cu glugă (ce clişeu!) era drapată deasupra trupului său sfrijit, fluturând în vântul care sufla paginile şi praful în peisajul creat de corpurile de bibliotecă. Părul lui şaten era vârstat cu cenuşiu şi se

rărea ca o tonsură de călugăr, însă Alberich mergea cu pasul ferm al unui tânăr.

Se gândi să folosească Limba pentru a-i trage cărţile de sub picioare şi a-l lăsa să cadă, dar părea ceva prea evident. În plus, ar fi putut să comande cărţilor să se ridice iar. Nu se mai duelase niciodată aşa. Trebuia să loveşti într-un fel pe care adversarul să nu îl poată contracara.

Cartea şedea mai departe în cuşcă, parcă ironizând-o.

— Da? spuse ea.

Ar fi putut ordona tuturor cuştilor să se deschidă, iar cărţilor să zboare afară? Dar să-şi ia timpul necesar pentru un asemenea ordin i-ar fi dat lui Alberich timp să spună o întreagă propoziţie drept contraatac. El păşi de pe podul de cărţi pe una dintre scările mai îndepărtate, la vreo douăzeci de metri de ea şi la cinci metri mai sus.

— Ai terminat cu revolta adolescentină?

— Nu, răspunse Irene. Se întinse ca să atingă cuşca, dar îşi trase degetele înapoi când simţi înţepătura puterii haotice a fierului. Apropie-te şi îţi arăt.

Ar fi putut comanda scărilor metalice să îl prindă? Ce ar fi putut spune ca Alberich să nu-l poată folosi?

— Vreau să-ţi spun un lucru. Propoziţiile lui erau acum mai scurte, mai bruşte. (Era o măsură de siguranţă, în caz că ea contraataca în mijlocul metaforei?) Casa ta? Părinţii tăi? O să îi găsesc. M-ai supărat, aşa că ei vor plăti pentru asta.

Era o ameninţare meschină, înciudată. Dar răutatea pură din tonul lui o făcu pe Irene să tresară.

— N-ai nicio şansă, replică ea, apropiindu-se din lateral de o întindere orizontală de alee. Poate că îi ieşea ceva dacă ajungea la ceas.

— Da? Serios? Am avut parte de secole de viaţă. Mă pricep la ce fac.

Alberich stătea la distanţă, dar începu să parcurgă o rută paralelă cu a ei, în mod limpede plănuind să rămână între ea şi ceas. Irene râse. Nu îi ieşi prea bine, dar îi mai ridică moralul.

— Nu înţelegi. Părinţii mei sunt *Bibliotecari.* Pot fugi de

tine pe vecie!

Spre surprinderea ei, Alberich se opri.

— Ce sunt?

— Bibliotecari. Ca tine sau ca mine. Se întrebă ce spusese de reuşise să îl tulbure. Deci…

Apoi îi văzu chipul limpede, iar cuvintele îi îngheţară pe buze. Nu era şocat, nici tulburat. Era amuzat. Faţa lui arăta bătrână de secole, secole care-i lăsaseră riduri de cruzime gravate în jurul gurii, şi ochi la fel de limpezi ca Limba însăşi. Vocea lui era bine-dispusă când rosti:

— Raza mea dragă, fetiţa mea. Nu este posibil. Eu ştiu prea bine. Doi Bibliotecari *nu pot avea un copil.*

Irene clipi. Afirmaţia nu avea sens.

— Dar ai spus că ai un fiu…

— De acolo ştiu. Începu să meargă iar. Nu ai idee de ce a fost nevoie. A trebuit să o duc în adâncurile haosului ca să fac să fie posibil. Totul pentru un fiu pe care voi îl ţineţi ascuns de mine. Gura lui se căscă imposibil, iar tonul lui deveni răget: Deci *nu mă insulta* cu asemenea poveşti.

— Crezi ce vrei, se răsti Irene.

Era mai aproape de ceas. Din păcate, apropierea implica o cădere verticală de vreo cinci metri înainte să se poată apropia mai mult pe orizontală. Era posibilă cu atenţie şi cu ajutorul Limbii, dar mai puţin promiţătoare cât era Alberich acolo, să o încurce.

— Eu ştiu…

— Cu siguranţă, nu ştii nimic, o întrerupse el. Şi nici nu ţi-a spus nimeni, fără îndoială pentru a-ţi proteja sentimentele şi a-ţi păstra loialitatea. Eşti de la orfelinat, Rază? Sau ai fost furată din pătuţ? Mergea mai repede acum, cu paşii în ritmul bătăilor ceasului. Dacă n-ar fi fost supărarea pricinuită, mi-ar fi părut rău pentru tine. Ştiu cum e să simţi că toată viaţa ta s-a bazat pe o minciună.

— Serios? La tine ce-a fost? Era o replică slabă, dar era tot ce putea Irene.

Restul minţii sale era inundat de conceptul că nu era ce crezuse că este. Pentru fiecare obiecţie de genul *minte* şi *de ce să îl cred* şi *încearcă să te deruteze,* exista un

contraargument: felul în care el fusese surprins, autentic, când îi spusese că era copila a doi Bibliotecari. Ar fi putut jura că nu se prefăcuse.

Era vreo diferenţă dacă nu era, de fapt, copila celor pe care-i numea părinţi? Dacă naşterea ei era o minciună, era oare chiar atât de importantă?

— Biblioteca pretinde că ar păstra echilibrul dintre haos şi ordine, însă este o minciună. Asta li se serveşte copiilor, pentru a-i ţine cuminţi şi ascultători. Erau acum la acelaşi nivel, iar el se opri să o privească: Dacă mi te alături, îţi spun adevărul.

Irene îşi aminti un rând din cartea de poveşti a Fraţilor Grimm, citită cu luni în urmă, despre Alberich şi sora lui.

— Are vreo legătură cu „secretul Bibliotecii”? întrebă ea. Cel pe care „îl purtăm cu toţii însemnat pe spate”? Dar chiar şi dacă ar exista un secret, de ce ar fi Biblioteca o minciună?

— Credinţa oarbă este doar un alt termen pentru sclavie, spuse Alberich. Spui că păstrezi echilibrul, dar nu faci decât să încurajezi stagnarea. Trezeşte-te, Rază! Deschide ochii. Dacă eşti prea oarbă să vezi la scară mare, nu *simţi* nimic pentru cărţile date Bibliotecii? Uită-te la cartea de lângă tine.

Arătă spre cuşca de metal din apropiere, în care se afla un manuscris legat cu panglici aurii şi purpurii. Vocea lui era plină de mândrie şi de lăcomie, de pofta colecţionarului. Dar vorbea de parcă se aştepta ca ea să îi înţeleagă dorinţa, spiritul voios al proprietăţii acelor cărţi nepreţuite. Poate că îl înţelegea.

— Este *Mabinogionul* complet, continuă el, cu povestea integrală a lui Culhwch şi Olwen. *Toate* aventurile! Şi aceea, arătă el spre stânga, este *La Quiquengrogne,* urmarea *Cocoşatului de la Notre-Dame…* Alte cărţi de aici, sute, sunt toate *unice.* Cărţi pe care nu le vei vedea altundeva. Cărţi care ar fi mândria oricărei colecţii.

— Şi le-ai furat!

— Doar pentru că Biblioteca n-a ajuns prima la ele. **Metal, reţine-i picioarele!**

Folosise Limba fără nicio schimbare de ton sau expresie, aşa că Irene fu luată prin surprindere când scara pe care se afla se ridică şi îi cuprinse pantofii, încleindu-se în jurul gleznelor sale. O cuprinse amărăciunea când îşi dădu seama că fusese distrasă de conversaţie. *De promisiunea cărţilor şi secretelor. Ce momeală mai bună exista?* Fără îndoială că ar fi putut desface metalul la fel de simplu cum îl ferecase Alberich, dar asta i-ar fi dat timp pentru ceva mai cumplit.

Ceasul bătu mai departe, iar aerul păru să tremure de puterea şi tensiunea în creştere. Mai multe pagini sfâşiate fluturară în jur ca nişte molii imense.

— N-o să doară, spuse Alberich, pe un ton pretins liniştitor, dar ochii îi erau plini de amuzamentul crud pe care-l văzuse mai devreme.

— Ce n-o să doară?

Trebuia să existe un răspuns. Trebuia să salveze Biblioteca. Cărţile. Pe ea însăşi.

— Haosul. Există un moment în care corpul ori îl acceptă, ori se distruge. Al meu l-a acceptat. Şi uite ce pot face! Îşi întinse braţele într-un gest care îmbrăţişă ceasul, scările răsucite şi biblioteca nebuniei. Mi te vei alătura sau vei muri. Spune-mi, Raza mea, nu ţi se pare o uşurare să nu mai ai de ales? Să ştii că s-a terminat? Te poţi relaxa. Poţi înceta să mai fii unealta părinţilor.

Vorbea cursiv, cu indulgenţa mărinimoasă a unui om care se bucura de cuvintele lui, dar ochii săi erau mereu aţintiţi asupra ei. Aştepta ca Irene să folosească Limba, ca să încerce să se elibereze sau să îl ucidă.

Irene inspiră adânc. *De ce nu spui* da *pentru moment?* îi sugera instinctul de conservare. *Ai câştiga timp. Îi spui lui Alberich o parte din ce vrea să ştie. Îi câştigi încrederea. Eşti practică. I-ai spus lui Bradamant mai devreme că nu are sens să te laşi ucisă.*

Iar cărţile de aici erau unice, erau rezultatele anilor de furtişaguri ale lui Alberich. Cu siguranţă merita să le salveze? Chiar dacă însemna sclavie şi trădarea Bibliotecii…

Nu. Era vorba despre priorităţi, îşi dădu ea seama. Aceste cărţi erau o prioritate. Propria ei viaţă era o prioritate. Dar Biblioteca şi toţi ceilalţi Bibliotecari şi toate cărţile *de acolo* erau cea mai mare prioritate.

— Ai dreptate, spuse ea. Este o uşurare. **Hârtie, ARZI!**

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Strigătul lui Irene răsună în labirintul de scări. Cărţile se aprinseră ca nişte nove, scânteind ca inimile stelelor. Fără ezitare, fără aprinderea lentă a marginilor sau procese treptate. Arseră de parcă se bucurau să ardă. Paginile plutitoare se aprinseră şi ele, cuprinse apoi brusc de o energie subită, iar rafturile din jur se clătinară din cauza forţei impactului, când conţinutul lor se aprinse pe loc.

Ceasul scoase un ultim ticăit şi se opri.

— Nu! strigă Alberich. Se uita la ea de parcă ea ar fi fost criminala, aberaţia, nebuna. **Focuri, stingeţi-vă!**

Pentru o clipă, Irene se temu că ar fi putut reuşi să stingă flăcările. Dar ele părură să crească în intensitate când le numi în Limbă. Îşi aminti propriile încercări de a stinge focul când ea şi Kai fuseseră blocaţi de o poartă stricată. Poate că era vorba despre amestecul de haos şi de Limbă. Poate că era puterea lucrării lui Alberich întoarsă împotriva lui.

Poate trebuia să se dea la o parte, înainte să îşi întoarcă atenţia spre *ea.*

— Metal, eliberează-mi pantofii! şuieră ea şi făcu un pas lateral când scara se retrase.

Manuscrisul de lângă ea se transforma în cenuşă în interiorul cuştii. Fusese un document unic, singurul exemplar dintr-o poveste care nu exista decât într-o singură lume. Acum, îl distrusese, la fel ca şi pe sute altele. Simţise ruşine pentru multe lucruri în viaţă – meschinării, erori sociale, lipsa manierelor, momente de prostie –, dar rareori o cunoscuse în stare pură, ca acum.

Încercă să împingă asta într-o cutiuţă din minte, şi aproape că reuşi, privind în jur după o ţintă. Ideile erau limitate şi situaţia se înrăutăţea. Focul se întindea într-un cerc mare, sărind de la un raft la altul. Paginile care ardeau purtau flăcările cu ele ca pe o boală contagioasă. Rafturile înalte începeau să se aplece şi să se răstoarne, când bazele li se aprindeau şi ardeau.

Pentru moment, se hotărî că voia să scape de Alberich. El încă urla la flăcări şi la ceas, de parcă volumul ar fi putut obliga la ascultare. Ea fugi de-a lungul pasarelei, cu rămăşiţele fustei fluturând în urma ei. Alegând scări la întâmplare, alergă în jurul exteriorului reţelei, căutând o ieşire.

Ceasul tăcuse. La fel şi Alberich. Singurul zgomot era răcnetul tot mai intens al flăcărilor şi sunetul paşilor pe scările metalice. Fumul se cernea prin aer în şomoioage albe – subţiri deocamdată, dar în creştere.

— Incendiatoare de cărţi!

Furia şi trădarea din vocea lui Alberich o făcură pe Irene să se cutremure iar de ruşine. Nu era pentru c-o spunea el, ci pentru că dădea glas propriilor ei gânduri. O parte din ea – o parte foarte proastă şi lipsită de minte – chiar simţea că moartea ar fi fost o pedeapsă echitabilă pentru ce făcuse.

— Rază, vei *suferi* pentru asta!

Nu era chiar cea mai specifică sau mai sângeroasă dintre ameninţările pe care le auzise Irene, dar furia şi răutatea din ea îi dădură un motiv în plus să fugă. Din păcate, ajunsese într-un colţ al structurii şi singurele opţiuni erau în sus sau în jos. În jos ar fi ajuns la nivelul solului care poate că-i oferea o şansă de scăpare, dacă reuşea să găsească o cale printre rafturile care ardeau şi se prăbuşeau. I-ar fi dat lui Alberich avantajul clar al înălţimii de la care să strige piedici şi blesteme, în Limbă. În sus… nu prea avea unde să meargă. Ar fi fost blocată. Doar dacă n-ar fi putut forma un pod de cărţi, aşa cum făcuse Alberich mai devreme?

Să cazi de la înălţime este unul dintre cele mai rapide şi mai uşoare moduri disponibile de a muri, îi şopti un firicel de disperare. *Ca să ştii.*

Nu avea de gând să îşi piardă răbdarea. Nu voia să renunţe.

— **Fum, sufocă femeia aceea!** răsună vocea lui Alberich.

Fuioarele palide de fum se solidificară, comasându-se şi

îndreptându-se spre Irene.

— Aer, suflă fumul departe de mine! se bâlbâi ea.

Primul firicel de fum îi atinse faţa şi îi flutură pe buze, iar în spatele său se adunară altele, plutind în jurul ei şi urcându-i spre gură. O pală iute de vânt împrăştie fumul şi o lăsă să respire, dar nu exista o definiţie reală a permanenţei pentru aerul în mişcare. Fuioarele de fum începură să se adune iar, şi ea fugi în sus pe scări, cu o bucată ruptă din fustă peste nas şi gură.

Trecu pe lângă altă carte în cuşcă. Era cenuşă acum, şi o coloană groasă de fum negru şi unsuros se ridica din leşul ei. Era tot mai greu să respire – nu doar din cauza fumului stârnit de Alberich împotriva ei, ci şi din cauza *restului* de fum din aer. Se strecura printre treptele metalice în chip de panglici şi se ridica în norişori mişcători către tavanul îndepărtat. Nu îl mai vedea pe Alberich.

Cu siguranţă, acesta era iadul Bibliotecarilor, plin de cărţi aprinse, fum şi foc. Ar fi trebuit să fugă, dar nu avea unde.

Irene tuşi, cu plămânii usturând-o şi gura plină de gustul cenuşii. Trebuia să atace.

— Scări, deschideţi-vă sub picioarele lui, strigă ea.

Zăngănitul metalului care se prăbuşea îi răspunse, dar nu auzi nicio prăbuşire şi niciun strigăt omenesc. *La naiba!* Alergă de-a lungul unei pasarele deschise, trecând pe lângă alte cuşti de cărţi, apoi se opri când silueta lui Alberich apăru din mijlocul fumului în faţa ei.

Deschise gura să vorbească, când un muget imens veni dinspre rafturile exterioare şi o umbră se lăsă între ei doi. Atât el, cât şi Irene se întoarseră să vadă. Unul dintre cele mai înalte corpuri de bibliotecă începuse să cadă şi se înclina spre aranjamentul central de scări, aproape în ralanti. Cărţile alunecau de pe el, împrăştiindu-se în toate direcţiile.

Nu era timp de atacuri reciproce şi nici măcar Limba n-ar fi putut opri colosul din cădere. Amândoi se întoarseră şi alergară în direcţii opuse.

Apoi, lovi.

Impactul zgâlţâi structura încâlcită de scări, când scândurile grele ale corpului de bibliotecă tăiară metalul şi făcură pasarelele să se prăbuşească sub greutatea lor. Irene se apucă de pasarelă cu puterea disperării, în timp ce aceasta tremura şi se înclina într-o parte. Se târî pe ea, tuşind, până când se echilibră şi reuşi să se ridice în picioare. Apoi privi în urma ei.

Chiar şi prin fum vedea că raftul căzut frânsese în două structura centrală. Rămăşiţe de scări şi pasarele încă existau pe ambele părţi, dar centrul, în care se aflase ceasul, era acum o masă de lemn şi hârtie. Rafturile distruse deveniseră un rug aprins, care se umfla şi ardea tot mai tare cu fiecare clipă.

— Rază! Vocea lui Alberich răzbătu peste flăcările care trosneau. Nu ai câştigat!

— Mie mi se pare că da, strigă ea înapoi. Era stupid şi lipsit de sens să schimbe insulte în momentul acela, când erau amândoi pe punctul de a muri în chinuri, dar se simţea bine să aibă ultimul cuvânt.

— Chiar dacă aştept o mie de ani, tot îmi voi găsi fiul. Pentru o clipă, îi văzu silueta prin flăcări, cu mantia fluturând în vântul fierbinte. Mă va răzbuna. Iar tu vei pieri odată cu mine.

— Nu se poate să le primeşti pe toate trei, spuse Irene, mai mult pentru sine.

Se clătina de la căldură şi fum, şi trebui să se sprijine de balustradă. Poate că ar fi fost mai uşor să cadă. Nu avea cum să iasă de acolo. Ar fi putut accepta şi termina lucrurile repede.

— Nu cred că merge…

O umbră o acoperi, iar când ridică privirea ca să vadă o altă clădire prăbuşindu-se, observă un dragon. Era Kai. Lumina roşiatică îi transforma aripile albastre în ametist fluid. O umbră, nedefinită în atâta fum, era agăţată de spinarea lui. Vale? Nu putea fi sigură.

Şocul de a-l vedea pe Kai fu ca un jet de apă rece în faţă şi-i curăţă disperarea. Pe rând. Trebuia să-l distragă pe Alberich.

— Metal, prinde-l pe Alberich! strigă ea, cu toată voinţa. **Balustrade, străpungeţi-l pe Alberich! Fum, orbeşte-l pe Alberich…**

Striga în timp ce alerga deja spre cel mai apropiat punct înalt. Nu putea ajunge pe pământ, iar acolo Kai nu ar fi avut oricum spaţiu să aterizeze, aşa că trebuia să urce cât de sus putea şi să se roage. În spatele ei, îl auzea pe Alberich strigând contraatacuri furioase şi protejându-se. Fumul se ridica în jurul poziţiei lui, la fel de dens precum cel londonez.

La stânga ei se afla un punct înalt convenabil, cândva un semi-turn de scări, transformat acum într-o masă pe jumătate prăbuşită, înclinată într-un unghi periculos. Irene se apropie de el, apucându-se cu o mână şi făcând semne disperate cu cealaltă. Îşi dori să fi avut un steag de semnalizare, dar nu îi mai rămăsese mare lucru din rochie.

Deasupra, dragonul plonjă şi se avântă într-o curbă, îndreptându-se spre semi-turnul pe care se ghemuise Irene. Părea să se mişte lent, aproape leneş, cu aripile întinse să planeze, dar ajunsese la jumătatea drumului înainte să poată Irene clipi.

— Scară, desprinde-te de scară!

Vocea lui Alberich răsună prin foc, iar treptele de sub Irene tremurară. Şuruburile ţâşniră afară şi garniturile se desprinseră. Simţi metalul agitându-se sub ea, ţinut pe loc doar de faptul că era în mare parte distrus şi se sprijinea oricum laolaltă. Ceva se desprinse, însă, cu un pocnet final, şi semi-turnul alunecă într-o parte.

Irene cădea.

Kai se răsuci într-o parte, cu o aripă spre pământ şi alta spre cer, şi când tăie aerul pe lângă semi-turn, Vale o prinse de mână.

Se lovi de spinarea lui Kai, iar solzii lui îi zgâriară obrazul şi braţul. Umărul îi urla de efort. Vale striga la ea să reziste, dar nu avea de ce să se ţină. Îşi înfipse degetele, în bătaia vântului. Kai se înclină iar, revenind la orizontală, iar ea se strecură mai aproape de centrul spinării lui. Vale era ghemuit chiar în spatele gâtului, unde şezuse ea

înainte, şi se ţinea cu o mână în timp ce cu cealaltă o ţinea de încheietură.

— Balustrade, scoateţi maţele dragonului! strigă Alberich, cu o voce abia auzită peste vâjâiala vântului.

Irene încercă să strige ceva în Limbă ca să-l apere, dar nu avu nici timp, nici suflu. Bucăţi de metal se desprinseră din scările distruse şi se aruncară spre Kai. El îşi contorsionă trupul, alunecând prin aer într-o răsucire fluidă, care îl feri de câteva dintre ele, însă una îi tăie burta, iar cealaltă, aripa stângă. Strigă de durere, iar zgomotul zgudui aerul precum tunetul.

— Du-ne de aici, Strongrock, strigă Vale. *Am prins-o!*

Kai se strădui să câştige înălţime, îndepărtându-se de focul central, unde se afla Alberich, dar mişcările sale erau încete şi chinuite.

— Este prea mult haos aici, gemu el. Am nevoie de timp.

O altă serie de suliţe improvizate se arcui spre ei. Kai se lăsă să cadă sub ele, şi se înfipseră între câteva corpuri de bibliotecă care rămăseseră încă în picioare. Vârfurile aripilor le atinseră în lateral, scuturând câteva cărţi. Din aripa stângă îi picura sânge, iar Irene îşi dădu seama că trebuia să o ţină întinsă şi să planeze, în loc să o folosească perfect, ca pe cealaltă.

Nu recâştiga înălţime, ci abia dacă reuşea să păstreze altitudinea de acum. Îi simţea muşchii lucrând sub trupul ei şi chinul lung şi tremurat al respiraţiei. Va reuşi să îi scoată de aici?

Dar, dacă reuşise să ajungă aici şi dacă putea rămâne conştient şi funcţional, însemna că locul ăsta nu era atât de mult în adâncurile haosului cum crezuse ea. Putea încerca să ajungă în Bibliotecă iar. Fără Alberich în posesia locului şi amestecând-se, ar fi putut să reuşească. Iar Vale… Ei bine, nu încercaseră să îl mai ducă în Bibliotecă, înainte. Acum trebuiau să reuşească. Dacă trebuia, sfâşia o cale între lumi cu mâinile goale şi tot îl târa acolo.

— Kai! strigă ea. La stânga, acolo! Lângă zidul îndepărtat. Vezi uşa aceea? Ne poţi duce la ea?

— Da, răcni el. Cârmi spre punctul indicat, depăşind focul care creştea. Când Irene privi în jos, văzu flăcările cuprinzând raftul prăbuşit peste Zayanna.

— Ai reuşit, Winters? întrebă Vale.

— Sper…

Irene trebui să se întrerupă pentru că aterizase Kai, cu aripile strânse la spate. Aripa stângă nu se mişca însă cu uşurinţa naturală, iar el gemu din nou de durere. Irene alunecă în grabă de pe spatele lui, apoi se prinse de cel mai apropiat raft când pământul se cutremură.

Vale se uită repede la ea.

— Nu ai răni grave? întrebă el. În spatele lui, lumina se aduna şi se revărsa în jurul lui Kai, care-şi schimba forma.

Irene clătină din cap.

— Nimic grav. Să…

Pământul se cutremură iar, de data asta mai precis, de parcă un vierme imens s-ar fi deplasat prin el. Irene îşi dădu seama, cu teroarea de gheaţă care ajunge de la picioare la creier şi prin fiecare punct dintre ele, că dacă zona pe care zăcea Zayanna fusese arsă, era posibil ca sigiliul cu care Irene marcase pământul să fi ars şi el. Alberich ar fi putut locui din nou în pământul şi în mobilierul bibliotecii lui.

Fără să aştepte măcar să vadă cât de grav rănit era Kai, se întoarse spre uşă.

— Deschide-te spre Bibliotecă! ceru ea, cu grabă şi disperare, aruncându-şi toată forţa în cuvinte când apucă repede clanţa.

Metalul rece sâsâi sub palma ei, zumzăind de o energie similară cu electricitatea statică, doar că mai puternică şi mult mai periculoasă. Uşa nu voia să se deschidă spre Bibliotecă, sau poate că Biblioteca nu voia să lase uşa să se deschidă spre ea. Sau poate că Irene era iraţională când îşi imagina toate posibilităţile, când era vorba doar despre dificultatea de a ajunge dintr-o lume atât de haotică în Bibliotecă.

Uşa încerca să se agaţe de cadru, rămânând închisă. Simţea conexiunea, ştia că ajunsese la Bibliotecă, dar uşa

rămânea închisă. Rafturile se prăbuşeau şi cărţile cădeau, în timp ce podeaua se apropia de ei ridicându-se uşor, ca o maree.

Eşuase în încercarea anterioară de a deschide uşa către Bibliotecă. Dar acum nu voia să piardă, nu cu preţul celor doi prieteni care-şi riscaseră vieţile să o salveze.

— **Deschide-te!** porunci ea.

Uşa se smulse, trăgând de balamale cu un icnet de lemn care se auzi chiar şi peste flăcările care trosneau şi rafturile care cădeau. Dincolo de ea se afla un coridor tapetat cu cărţi, dureros de familiar.

Vale îl împinse pe Kai prin uşă, apoi se opri în prag. Expresia lui era nedumerită când împinse aerul gol, cu mâinile apăsând spaţiul din uşă de parcă ar fi existat un strat invizibil de sticlă între el şi siguranţa de partea cealaltă.

El este prea contaminat cu haos încă, îşi dădu seama Irene, de parcă ar fi citit o replică dintr-un film mut. *Biblioteca nu îl lasă să intre.* Sperase, dar nu era suficient. Trebuia să facă totuşi ceva.

Cândva, eliminase haosul numindu-se pe sine şi forţând afară tot ce nu era Irene. ***Eu sunt Irene şi slujesc Biblioteca,*** spusese ea în Limbă, şi tot ce contrazisese acele cuvinte fusese scos afară. Ezitase să încerce pe Vale pentru că fusese prea îngrijorată că l-ar putea răni sau distruge, dacă nu-l putea descrie corect. Nu era Bibliotecar, în fond.

Dar acum nu avea timp. Aici, Limba răspunsese mai degrabă intenţiilor ei şi nu cuvintelor precise. Putea încerca. Toată viaţa fusese învăţată că Limba permitea utilizatorilor săi să modeleze realitatea. Dar dacă realitatea spunea că Vale nu putea intra în Bibliotecă, trebuia să o *schimbe.*

Îl prinse pe Vale de mână.

— **Te numeşti Peregrine Vale,** spuse ea, cu glasul ferm peste zgomotul de cărţi căzute şi de cutremur de pământ. **Eşti om. Şi eşti cel mai mare detectiv din Londra!**

Şocul fu ca o notă joasă de orgă, reverberându-i în oase şi făcând-o să se clatine. Vale se clătină şi el, parcă lovit de o pală de vânt. Puterea haotică ieşi din el şi prefăcu podeaua de sub el în aşchii, transformând bucăţelele de hârtie în cenuşă. El căzu într-un genunchi, cu chipul palid sub petele de murdărie. Icnea spasmodic.

Îl apucă pe Vale de mână şi îl trase în faţă, când se aruncă prin uşă. El o urmă.

Lumea se înceţoşase în faţa ei, şi abia dacă mai putea sta în picioare. Atât Vale, cât şi Kai urlau la ea, ţinând-o în picioare în timp ce se clătina, iar lumea i se învârtea în jur în arcuri imense, care-i strângeau stomacul. Clipi, văzând uşa deschisă din faţa ei, privind un peisaj de infern, în care flăcările devorau cărţi şi rafturi, pământ şi cer, iar vântul urla după răzbunare.

Trebuia să facă însă ceva. Da, asta era.

— Uşă, închide-te…!

Uşa se trânti cu pocnet, răsunând pe coridorul înţesat de cărţi, oprind flăcările şi furia şi lăsându-i pe cei trei în tăcere şi întuneric.

Una câte una, luminile începură să se reaprindă încetişor.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

— Ţine mâinile acolo, Winters.

Vale îi puse mâinile să ţină faşa la locul ei, în timp ce bandaja tăietura de pe abdomenul lui Kai. Irene încercă să se concentreze, dar asta presupunea prea mult efort. Îngenunche şi se lăsă folosită drept clemă chirurgicală, în timp ce Vale aplica fâşii de cămaşă ruptă şi Kai sângera. Tăieturile nu erau periculoase, dar erau urâte şi probabil aveau să lase urme.

— Sper că unchiul tău nu este foarte furios că ai venit, spuse ea, reuşind vag să urmeze firul gândului până la capăt.

— Mulţumim că ne-ai oferit atenţia ta, Winters, spuse Vale, sprijinindu-se de genunchi şi ştergându-şi palmele. Părea să se fi adunat într-o clipă, din nou calm şi controlat. Presupun că infernul acela a fost dovada biruinţei?

— Mie aşa mi s-a părut, spuse Kai. Încercă să îşi mişte braţul bandajat şi tresări: Irene, îmi pare rău. Ar fi trebuit să am mai multă încredere în tine.

— Nu a ieşit aşa cum voiam, recunoscu Irene.

Acum se simţea mai coerentă, deşi era oribil de extenuată. Gândul la ce le făcuse cărţilor îi atârna în minte ca o greutate de plumb, târându-i în jos toate celelalte reuşite. Le arsese. Erau cărţi unice – poveşti care nu aveau să mai fie găsite – şi ea le arsese pe toate. Ar fi trebuit să existe altă cale. Exista cu siguranţă altă cale. Dacă ar fi depus mai mult efort, dacă ar fi fost mai inteligentă, poate ar fi găsit o cale să salveze cărţile şi să-l oprească pe Alberich.

Îşi dădu seama că dragonul merita un răspuns mai bun la scuzele lui şi încercă să îi zâmbească.

— Aproape c-am fost ucisă. De câteva ori, spuse ea. Li Ming avea dreptate. Am fost nesăbuită. Nu mă aşteptam să veniţi. Chiar deloc. Mulţumesc.

Îi tremura glasul şi trebui să îşi muşte buza ca să nu plângă.

Spre surprinderea ei, braţul care o cuprinse după umeri şi o strânse liniştitor era al lui Vale. Îşi permise să se relaxeze, asigurându-se că avea să dureze doar un moment. *Nu sunt slabă. Mă sprijin de el pentru o clipă, ca să-mi recapăt forţele.*

— Ar fi trebuit să ajungem mai repede, spuse Kai, ferm.

— Ce s-a întâmplat cu femeia din Neam? întrebă Vale, pe un ton care arăta că nu avea decât o curiozitate ca de istoric.

Irene simţi un nod în gât.

— A murit, spuse ea, fără să-i privească. M-a împins la o parte din calea unui raft în cădere. Aş fi murit, altfel. M-a dus acolo în siguranţă, dar…

— Păstrează-ţi compătimirile pentru cineva care nu a încercat de câteva ori să te asasineze, Winters, îi spuse Vale, sever. Ştia prea bine în ce se băga. Dacă nu a supravieţuit, atunci doar ea este de vină pentru că s-a amestecat de la început.

Irene îşi trecu mâna peste ochii care o înţepau. Avea faţa mânjită de cenuşă.

— Mă crezi sau nu, chiar nu mă ajută. Ştia că trebuia să încerce să fie mai politicoasă, dar nu mai avea răbdare: Mi-ar fi plăcut să scape cu viaţă. Chiar dacă tu nu crezi că „merita”.

— Şi Alberich al tău este mort, sper? întrebă Vale.

— Sper. Sper că a *ars!* tonul ei răzbunător o surprinse.

— Cu tot cu cărţi. Păcat că nu au putut fi salvate, spuse Kai.

Trebuia să mărturisească, mai devreme sau mai târziu. Putea începe să exerseze acum.

— A fost vina mea, spuse ea. Eu am pornit focul. Eu le-am comandat să ardă.

Simţea miros de cenuşă şi se întrebă dacă vreo parte provenea de la cărţile unice din cuşti. Cenuşa părea acum parte din pielea ei – un însemn al păcatului de neiertat mai permanent decât orice literă stacojie.

Vale ridică din umeri.

— Păcat, dar a funcţionat.

— Da, însă… erau *unice,* protestă Irene. Nu avea parte de dezaprobarea la care se aşteptase. Şi eu le-am dat *foc.*

Vale şi Kai schimbară o privire.

— Pot înţelege, spuse Kai. Chiar dacă nu m-aş pregăti să devin Bibliotecar, aş înţelege. Erau cărţi şi erau unice. Dar te cunosc, Irene. N-ai fi făcut-o dacă ai fi ştiut că exista altă cale. *Nu este vina ta.* Greşeşti dacă nu învinuieşti pe altcineva.

Irene se luptă cu dorinţa de a-i spune că pricepuse totul pe dos şi că era vina ei, dar lipsa totală a condamnării făcea lucrurile dificile.

— Cum aţi ajuns? întrebă ea, schimbând subiectul.

Kai se lăsă pe spate şi privi tavanul.

— Am găsit-o pe *Madame* Coppelia şi i-am transmis mesajul tău, spuse el. Apoi, Vale şi cu mine am decis să venim să te luăm.

— Este suspect de vagă povestea şi îi lipsesc detaliile.

— Dar, în esenţă, e corectă. În plus, aşa nu poţi susţine că a fost vina ta şi că ar trebui să fii pedepsită pentru că m-ai băgat în bucluc. Kai părea foarte mândru de el.

— Aşa este, fu de acord Vale. Strongrock se poate scuza şi poate plăti daunele servitorului unchiului său.

— Doamne. Irene nu ştia dacă voia să afle ce i se întâmplase lui Li Ming. Începea să se relaxeze. O ajuta dacă nu se gândea la unele lucruri spuse de Alberich. Eu nu pot să cred că s-a terminat. O parte din mine se teme că luminile se vor stinge iar, sau că voi deschide uşa şi… nu îşi termină fraza.

Oare Alberich chiar a murit? şopti latura paranoică a lui Irene. *I-am văzut pielea smulsă de pe trup. L-am văzut aruncat în haos. Acum, l-am lăsat captiv în infern, într-o lume care se destramă. Ar fi suficient să ucidă pe oricine – om, membru al Neamului Frumos, dragon, Bibliotecar. Dar cum să fiu sigură?*

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea. Apoi, se scutură şi se ridică în picioare.

— Bine, spuse ferm. E timpul să ne mişcăm.

Simţea că timpul repornise. Momentul de nemişcare nu

putea dura. Ceasul ei personal ticăia. Erau lucruri de făcut, oameni de văzut, întrebări de pus. Cărţi de citit.

— Nu mai putem aştepta? se plânse Kai.

Dar îi lăsă pe ea şi pe Vale să îl ajute să se ridice.

— Prostii. Avem prea multe de făcut.

Irene reuşi în sfârşit să definească senzaţia pe care o trăia. Era ca un zmeu înălţat în vânt. *Posibil.* Totul i se părea acum posibil.

Se uită de la unul la celălalt. Erau cei doi *prieteni* ai ei, aici, *acasă,* în Bibliotecă. Asta o definea, nu naşterea sau sângele. Poate că Alberich avusese dreptate, sau poate că minţise, sau poate doar se înşelase.

Îşi putea întreba părinţii mai târziu. Nu, *trebuia* să îi întrebe. Era o promisiune. Dar ar fi fost cea mai proastă speţă de idioată dacă-i permitea lui Alberich să otrăvească prezentul cu răutatea lui.

— Ar trebui să mă întorc la Londra, spuse Vale, fără chef. Am multe de făcut. Cum plec eu, cum izbucneşte un val de infracţiuni şi de data asta am plecat mai departe decât de obicei. Privi în jur. Deci asta e Biblioteca voastră. Aveţi un coridor impresionant.

Kai chicoti, iar Irene se trezi zâmbind.

— Este mai mare decât crezi, spuse ea. Nu promit că avem dosare penale, dar sunt convinsă că găsim ceva interesant. Trebuie să raportez totul Coppeliei şi să aflu dacă s-a produs vreo daună Bibliotecii din cauza a ce a făcut Alberich. Asta este prima noastră prioritate, dar apoi… ridică din umeri.

— Am scăpat? Vale îşi inspectă degetele, de parcă ar fi putut vedea contaminarea sau lipsa ei.

— Aşa cred. Altfel n-aveai cum să intri aici.

— Atunci, ai perfectă dreptate, Winters. Avem treabă. Vale porni pe coridor, iar Irene şi Kai trebuiră să se grăbească să îl prindă din urmă. Pe unde o luăm?

— Căutăm o cameră cu computer, iar Irene poate verifica harta când o contactează pe Coppelia, spuse Kai. O să-ţi placă să vezi computerele, Vale.

Vale se încruntă.

— Adică locul ăsta nu este organizat?

— Ba foarte, se apără Irene. Doar că nu este organizat foarte *util,* din punctul nostru de vedere. Nu te teme, nu s-a pierdut nimeni vreodată. Nu permanent.

— Mă linişteşti teribil, spuse Vale, sec. Ai face bine să o iei înainte, Winters. Te urmăm.

Irene o luă înainte pe coridor, sub luminile clare, lăsând în urmă mirosul de cenuşă şi dezastru. În faţa ei păreau a se întinde noi orizonturi. Nu conta dacă Biblioteca tot insista că ea, una, era „în perioada de probă”. Ştia ce făcuse şi la fel ştiau şi oamenii ale căror opinii contau. Chiar dacă o aşteptau noi munţi de escaladat, avea energia necesară.

Avea şi prieteni, să o ajute la greu.

Senzaţia că totul era posibil nu va dura, fireşte. Nimic nu era permanent. Dar nu voia să o strice privind prea departe înainte. Erau în siguranţă în Bibliotecă şi Biblioteca supravieţuise.

ARMADA

science-fiction / fantasy / thriller

Pedepsită pentru că
s-a amestecat în diverse incidente
dintre dragoni și cei din Neamul Frumos,
Irene, bibliotecara-spion, nu mai are voie să
ducă la îndeplinire decât cele mai simple misiuni
de obținere a unor cărți pentru Biblioteca invizibilă.
Însă necazurile se pare că pot da peste ea oriunde
ar fi și orice ar face. Peste ea și peste camaradul său,
Kai, dragonul de stirpe regală. Și, fiindcă Alberich
plănuiește să distrugă întreaga Bibliotecă și pe Irene
odată cu aceasta, tânăra încearcă să strângă cât mai
mulți aliați în jurul său. Doar pentru a descoperi că viața
îi este pusă în primejdie de către o ființă apropiată,
pe care nu ar fi crezut-o capabilă de trădare...

„Amuzantă, incitantă și atât de plină de speranță! Exact genul de carte *fantasy* care îi face pe cititori să pornească în propriile aventuri."

Bustle

„Dialoguri inteligente, salturi în timp, multă acțiune, intrigă originală... O să ne dorim mereu noi aventuri în bibliotecă."

Library Journal

ARMADA
powered by
NEMIRA

nemira.ro

ISBN 978-606-43-1085-9

